

COLECȚIA

*Subiri
de poveste*

JENNIFER BLAKE

Cavalerul de Aur

Marius Maria

Un bărbat legat printr-o promisiune solemnă... și o iubire mai puternică decât orice legământ

Din considerente politice, regele Henric al VII-lea îi poruncește fermecătoarei Lady Marguerite Milton să se mărite cu Lord Halliwell, un bărbat care este departe de ceea ce și-ar putea dori o tânără cu visuri romantice. Așa că răpirea ei de către enigmaticul Cavaler de Aur pare o întâmplare ruptă dintr-un basm. Sau ar fi, dacă Marguerite n-ar tânji după David, cel care i-a făcut un jurământ de credință cu zece ani în urmă... și apoi a dispărut.

Curând se dovedește că David este de fapt Cavalerul de Aur, venit să o scape de o căsătorie nedorită, încă nebun de dragoste... însă o dragoste platonice, așa cum a jurat în urmă cu un deceniu. Marguerite descoperă că a fost doar momeala care să-l atragă pe David în cea mai nouă intrigă a regelui. Căci, pentru a obține libertatea ei, David este nevoit să pretindă că este fiul pierdut al fostului rege, transformându-se astfel într-un rival al celui mai recent pretendent la tronul lui Henric.

Marguerite este disperată. Dacă David eșuează, rebelii îl vor ucide; dacă triumfă, Henric nu va avea nici un scrupul să-l execute pe pretendentul la tron pe care el însuși l-a creat. Și, dintr-odată, blestemul care planează asupra vicții lor pare să fie cea mai mică dintre probleme...

Jennifer Blake este deținătoarea a numeroase premii în domeniu, fiind distinsă cu premiul pentru întreaga activitate de Asociația Scriitorilor de Romane de Dragoste. Până în prezent, a scris peste 65 de cărți, traduse în 23 de limbi și publicate în mai mult de 35 de milioane de exemplare.

Află mai mult pe:

 www.litera.ro

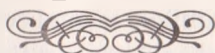
ISBN 978-606-741-401-1

9 786067 414011

Marius Maria

Capitolul 1

Iunie 1497

Anglia

Venea călare spre ei, cu soarele apunând în urma lui: un cavaler pe un cal de luptă alb ca zăpada, cu armura lustruită, strălucind să-ți ia ochii în lumina razelor portocalii și aurii. Penele albe de pe coiful călărețului dansau și se legăneau în ritmul mersului. Broderia aurită de pe mantia de zale albă pe care o purta peste armură lucea la fiecare mișcare. Nimbul de lumină din jurul lui îl făcea să pară incredibil de înalt și de lat în umeri, asemenea unui personaj de legendă.

Cavalerul își încetini calul și se întoarse pe lateral, blocând drumul. Stând relaxat pe calul lui uriaș de război, pregătit ca pentru luptă, ridică o mână, într-un gest poruncitor.

Coloana de călăreți cu care călătorea Lady Marguerite Milton spre nunta ei se opri. Chiar în fața ei, căpitanul ostașilor se uită întrebător la Sir John Dennison, emisarul viitorului ei soț. Gentlemanul se încruntă, înfumurat, și își încleștă gura, holbându-se la apariția din fața lor.

Era după-amiaza devreme și orice zgomot încetă, în jurul lor lăsându-se o tăcere mormântală. Nici o pasăre, broască sau greier nu se mai auzea în crângul de stejari și anini care se îngrămădeau la marginea drumului. Preț de o clipă, o briză blândă flutură stindardul albastru pal pe care se afla desenată o coroană din frunze verzi, și care se înălța deasupra călăreților din partea opusă. Apoi se lăsă o tăcere desăvârșită, încât aproape că puteai auzi praful ridicat de coloana de ostași așezându-se în făgașuri.

— *Cavalerul de Aur...* șopti cineva, undeva în spatele lui Marguerite.

Aceasta se înfioră când auzi sunetul găuit, dar plin de uimire. Își simți în piept inima întetându-și ritmul, apoi ajungându-i până în gât.

Toți cunoșteau acel nume, dat de însuși regele Franței după un mare turneu, împreună cu o armură neprețuită gravată cu argint și aur. Campionul campionilor, cel mai curajos dintre toți, cel mai îndrăzneț dintre toți, bărbatul cu acest titlu era menționat în cântece și povești, cunoscut în toată Europa și de-a lungul Britaniei. Era invincibil, necucerit și de necucerit, și totuși deloc arogant. Lupta ca diavolul însuși, așa se spunea, folosindu-se de inteligență și un instinct extraordinar, în loc de mușchi, chiar dacă era bine înzestrat și din acest punct de vedere. Se știa că era un bărbat educat, care ar fi putut dezbate orice subiect. Arătos precum un arhanghel din paradis, se număra printre favoriții reginei franceze, cuceritor abil și renumit printre doamnele de la Curte și ficele lor nubile. Imaginea vie a onoarei, despre care nu se putea spune nici măcar un singur cuvânt de rău.

Era descris ca un adevărat model de urmat, într-atât de plin de puncte forte și virtuți, că mulți se îndoiau de existența lui. Marguerite se numărase printre aceștia. Până acum.

Părea prea real, o prezență solidă care le bloca trecerea, de neclintit precum munții de la hotarele nordice de unde plecase în această călătorie nupțială. Se înfioră îngrozită, simțind furnicături pe spate, de parcă ar fi fost năpădită de șoareci. Marguerite tresări, așa că iapa pe care călărea sări câțiva pași într-o parte, arcuindu-și gâtul, înainte ca Marguerite să o poată controla din nou. Pe parcursul scurtei lupte, domnița nu își luă privirea de la cavalier, plină de îndoieli și neîncredere.

— Ziuă bună, domnule! strigă Sir John, șovăind, lăsându-se în șaua de piele, care scârțâi sub greutatea lui considerabilă. Să știi că suntem însărcinați cu o misiune de însuși regele. La o parte, numaidecât!

— Nu se poate. Și nu aș face-o nici dacă ați călări sub stindardul cu dragon al lui Henric, ceea ce nu e cazul, răspunse străinul într-o manieră curtenitoare, dar hotărâtă.

Sir John înghiți în sec, indignat.

– Cu ce drept ne oprești înaintarea?

– Cu dreptul armelor, răspunse acesta și se auzi numaidecât un zgomot metalic.

O sabie enormă, strălucitoare și argintie, apărui în mâna cavalerului, cu lama gravată cu aur în apropiere de mâner, după același tipar ca armura lui.

Preț de câteva clipe lungi, se iscă un haos și toți începură să se înghiontească. Oamenii din garda lui Marguerite strigară și se întinseră după propriile arme. Slujnica ei țipă. Caii necheză alarmați.

– Opriți-vă sau veți muri!

Tonul poruncitor și aspru al Cavalerului de Aur îi făcu pe ostașii din jurul lui Marguerite să încremenească cu săbiile pe jumătate scoase din teacă. Chiar atunci, se zări agitație la marginea drumului străjuit de copaci. Soldații făcură ochii mari și priviră în jurul lor, îmbujorați de mânie și groază.

Erau înconjurați. Dintr-un loc de ambuscadă umbrit și înfrunzit, o trupă de cavaleri se îndrepta spre ei, călărind la pas. Trebuie să fi fost vreo cincizeci la număr, în comparație cu cei nici douăzeci de oameni care formau garda lui Marguerite. Aveau lăncile întinse, pregătite. Armurile lor grele, lustruite, dar purtând însemnele îndelungii folosiri în bătălii, îi defineau drept o forță de luptă cu care nu ar fi fost înțelept să se înfrunte, ținând cont că ei erau protejați doar de zale și tunici de lână.

– Opriți-vă! strigă Marguerite, repetând ordinul cavalerului.

Avea o voce pițigăiată, ascuțită, din pricina temerii că oamenii care erau cu ea aveau să moară încercând să o protejeze. Poate că, dacă s-ar fi înfruntat cu un dușman de o forță egală, mai prost înarmat, ar fi avut o șansă de scăpare, dar nu era cazul aici și acum. Nu avea să accepte ca oamenii să moară în zadar. Chiar dacă logodnicul ei trimisese șase oameni, ceilalți îi aparțineau cumnatului ei, de pe moșia Braesford Hall, trimiși de acesta ca să o păzească în timpul călătoriei. Îi cunoștea de când ajunsese la Braesford, cu un deceniu în urmă.

– Opriți-vă! Pentru numele lui Dumnezeu, opriți-vă! strigă Sir John Dennison, holbându-se în jurul lui cu ochii bulbucați,

cu chipul alb ca varul. Cel mai îngrijorat părea a fi Cavalerul de Aur, din pricina vârfului ascuțit și strălucitor al sabiei – îndreptat acum spre pieptul lui bombat –, care l-ar fi putut străpunge cu sânge-rece într-o singură clipă de efort.

Înjurăturile, zgomotele scoase de săbiile vârâte înapoi în teacă, răpăitul zăbalelor și al căpeștelor și tropăitul de copite se stinseră încet. Sir John, cu respirația sacadată, se întoarse din nou spre cavaler și rosti pe un ton gutural și mânios:

– Ce scop ai? Dacă vrei să furi...

– Nicidecum, răspuse acesta pe un ton profund, tăios, care suna aproape gol și disonant în spatele coifului. Caut escorta călare ce o duce pe Lady Marguerite Milton la lordul care vrea să o ia de soție.

Lângă Marguerite, slujnica ei în vârstă, Gwynne, bombăni ceva cumplit despre o răpire. Cinică până în măduva oaselor, fusese alături de cele două surori mai mari ale lui Marguerite în timpul nunților acestora și văzuse nenorocirile pe care trebuiseră să le înfrunte înainte de rostirea jurămintelor. Prezisesse un dezastru asemănător și în cazul lui Marguerite. Din pricina Blestemului celor Trei Grații de Graydon, după cum fuseseră cunoscute ea și cele două surori ale ei când veniseră pentru prima oară la Curtea lui Henric. Profetia cumplită prezicea moartea oricărui bărbat care încerca să se căsătorească cu ele fără să le iubească.

– Prostii! o dojeni Marguerite pe femeie, deși o încerca o senzație de gol în stomac.

Cavalerul de Aur își întoarse privirea dură spre ea. Părea să o pârjolească prin pelerina albastru-închis, descheiată din pricina căldurii, dând la iveală rochia de vară din lână pentru călărie, de culoare ruginie, și să treacă prin voalul de pânză de in crem, cu margini roșietice, care îi acoperea părul. Îi privi formele feminine, felul în care i se ridicau sânii, talia și șoldurile înconjurată de cingătoarea cu nestemate. Și abia după aceea îi privi chipul.

În spatele măștii de protecție a coifului gravat cu aur i se putea zări privirea de un albastru metalic scânteietor. O cântărea din priviri fără milă, scrutând-o până în străfundul ființei, căutându-i însăși esența. Se părea că nu-i scăpa nimic din ce și cine era.

Îi cunoștea tristețile și bucuriile, temerile și obiceiurile proaste, îi înțelegea partea vrăjită și sfoasă, precum și bravada pe care o folosea ca scut. Îi cunoștea trecutul și prezentul, și părea sigur de faptul că i-ar fi putut schimba și viitorul după bunul lui plac.

Inima lui Marguerite începu să bată frenetic. Își încleștă mâinile înmănușate pe frâie, copleșită de un sentiment de vulnerabilitate. Se rugase să fie izbăvită de mariajul pe care i-l poruncise regele, ca pupilă a lui. Se rugase până răgușise și făcuse bătăaturi în genunchi de la podeaua de piatră a capelei. Dar nu așa, clar nu așa.

Fusese surprinsă în mod neplăcut când primise ordinul de a se căsători. Trecuseră atât de mulți ani de când Henric al VII-lea le aranjase căsătoriile surorii ei cele mai mari, Isabel, și a mijlociei, Cate, încât Marguerite se gândise că fusese binecuvântată și lumea uitase de ea la Braesford Hall. Nimeni nu știa de ce regele își amintise dintr-odată de ea. De asemenea, era un mister de ce regele i-l alesese ca viitor soț pe Alfred, Lord Halliwell, un fanfaron pompos, cu picioarele subțiri ca un fus și un fiu mai în vârstă decât ea. Gwynne jura că Marguerite nu avea de ce să se teamă de căsătorie, întrucât blestemul Grațiilor avea să o protejeze. Dacă înfruntarea aceasta din mijlocul drumului făcea parte din blestem, atunci nu avea o părere tocmai bună despre acesta.

Oare despre asta să fi fost vorba? Oare blestemul se adeverea, chiar atunci și acolo?

Și dacă nu era vorba de o salvare, ci de ceva infinit mai periculos? Mesajele pe care le transmisese în toată Anglia, Scoția, Franța, în toate colțurile Europei și chiar mai departe nu fuseseră menite pentru un bărbat atât de cumplit și magnific în același timp, precum Cavalerul de Aur. Nicidecum. Îi fuseseră adresate lui David, scutierul de demult al cumnatului ei, un bărbat blând și umil, care îi fâgăduise inima pe când ea era doar o fătucă. Dragul de David fusese făcut cavaler după ce îi salvase viața regelui în timpul bătăliei de la Stoke Field, și de atunci nimeni nu îl mai văzuse și nu mai auzise de el.

– Ei bine, ai găsit escorta domniței, îi spuse Sir John conducătorului care îi încolțise. Și acum ce vei face?

– Ce crezi? răspunse cavalerul, cu chipul ascuns de vizorul coifului. O voi lua pe domniță.

Își vârî abil sabia înapoi în teacă, cu un șuierat, după care își urni calul de luptă din loc. Marguerite apucă frâiele, urmărindu-l cum își croiește loc spre ea, printre oamenii din escortă. Se cutremură. Cu cât se apropia mai mult, cu atât i se părea mai mare, până când atinse proporții mitice, părând un cavaler din Camelotul străvechi, mai puternic, mai curajos și mai cutezător decât ar fi putut fi un om.

Se uită rapid în jur, căutând o cale de scăpare. Nu găsi nici una. Era încolțită și abia dacă își putea mișca buiestrașul câțiva pași, darămite să o ia la fugă.

– Milady... începu Gwynne să o avertizeze, agitată.

Cavalerul întinse mâna spre frâiele ei, cu hamurile lor din piele albastră. Marguerite trase de frâie, forțându-și calul să se dea înapoi, spre ostașii din spatele ei. Retragera ei îi făcu să se îmbrâncească unul în celălalt și să ajungă mai aproape de lăncile care îi încolțeau din toate părțile. Bărbații înjurară, iar ea regretă că trebuia să o facă, dar nu avea să se lase luată cu una, cu două.

– Care e scopul dumitale, domnule? întrebă ea degrabă, cu răsuflarea tăiată. Cum ai ajuns aici? Cine te-a trimis?

– Nu m-a trimis nimeni. Am venit din proprie dorință, străbătând mai bine de o mie de leghe pentru asta. Iar în ceea ce privește scopul meu, am spus deja că am venit să te iau.

– Nici gând!

– Și totuși, nu m-am răzgândit.

Cavalerul trecu la fapte și se întinse după ea, cuprinzând-o pe după talie cu brațul lui protejat de zale. O smulse cu putere de pe buiestraș, ca un șoim care răpește o vrabie. Marguerite parcă zbură prin aer, iar cerul și copacii începură să se învârtească în jurul ei.

Icni și i se tăie respirația când se lovi cu spatele de armura dură a cavalerului. Nu putea să respire din cauza oțelului călit care îi apăsa pieptul și nu vedea nimic din pricina voalului care îi venise peste față. Armăsarul grozav de sub cavaler se ridică pe picioarele din spate, așa că domnița se ciocni de bărbatul masiv și țepăn

din spatele ei. Se cutremură din cap până în picioare. Simți furnicături, apoi arsuri, ca și când ar fi căzut într-un rug în flăcări. Când calul se lăsă din nou pe picioarele din față, cavalerul o strânse strașnic, într-un mod care i se păru ciudat de protector.

Îi simți mușchii puternici ai coapselor acoperite de țesătura de oțel. Calul de luptă o luă numaidecât la galop. Primul salt îi făcu dinții să-i clănțane atât de tare, că se mușcă de interiorul obrazului. Se dezechilibra și se agăță cu disperare de brațul acoperit de zale care părea să o rupă în două.

Deasupra ei răsună o comandă. Armăsarul alb de sub ea își continuă galopul într-un ritm feroce, în timp ce, în spatele lor, Gwynne țipă, iar Sir John înjură. În doar câteva secunde, se auziră tropote de copite în urma lor. Călăreții se apropiară tot mai mult de ei, dar se dovediră a fi doar oamenii cavalerului, care goneau în rând cu ei. Aceștia se strânseseră în jurul liderului lor, ca un cordon defensiv, în freamăt de lănci.

Neîncrederea puse stăpânire pe Marguerite, asemenea strânsorii puternice a celui care o luase prizonieră. Nu putea fi aieva. Ducea o viață cumpătată, chiar plictisitoare în care nu se petrecea nimic, în afară de bolile copilăriei care se abăteau asupra nepoatelor și nepoților ei, sau vreun musafir nobil care trecea ocazional pe la cumnatul ei. Noutatea că era în drum spre mirele ei nu promisese să aducă prea multe schimbări, în afară de necesitatea de a se supune unui moșneag plin de pofte. Poate că visase că avea să fie salvată de o astfel de soartă, dar nu își imaginase niciodată că avea să fie răpită de renumitul Cavaler de Aur.

Era îngrozită și în același timp tulburător de incitată. Nici nu îndrăznea să se gândească la ce voia de la ea. Dar se temea că avea să descopere foarte curând. Se temea grozav de tare.

Era a lui. Nu mai era cale de întoarcere.

Sentimentul de satisfacție aprigă zvâcnea în sângele său, încălzindu-i creștetul capului sub coif. Femeia pe care o ținea în brațe nu avea să aparțină nimănui altcuiva, niciodată.

Ambuscada funcționase conform planului, ceea ce îl surprinsese foarte tare. De fapt, se așteptase să întâmpine mai multă

rezistență, dar era mulțumit că nu se întâmplase așa. Reputația lui grozavă avea și avantaje.

Niciodată nu intenționase să verse sânge. Totuși, în cazul de față, se pregătise și pentru asta. Pentru anumite lucruri merita să își asume riscuri.

Ostașii de la Braesford Hall nu aveau să încerce să îi ajungă din urmă. Erau prea puțini la număr, deși mai numeroși decât micul grup trimis de mire pentru această călătorie importantă. Era evident că lordul cu care urma să se căsătorească tânăra nu își aprecia logodnica așa cum merita aceasta. Dacă bărbații din Braesford ar fi vrut să se lupte, bătălia ar fi fost strânsă – deși porunca dată de Lady Marguerite prevenise acest lucru, ceea ce fusese un avantaj neașteptat. Cel mai probabil, aveau să se întoarcă la stăpânul lor, pentru a-i da de știre că o pierduseră pe domnița.

La urma urmei, ce altceva ar fi putut să facă? Ar fi fost o prostie din partea lor să se îndrepte în continuare spre sud și să înfrunte mânia viitorului soț dezamăgit. Era de-ajuns că trebuiau să le anunțe pe rudele miresei, baronul și baroneasa Braesford.

Așa că, probabil, nu aveau să-i urmărească. Avea timp să se cunoască pe îndelete cu domnița. Și să afle părerea ei despre el.

Dumnezeule, dar ce frumoasă era, chiar și cu părul acoperit de voal! Câteva șuvițe șaten-aurii scăpaseră de sub voal și se făcură cârlionți de la aerul umed, accentuându-i chipul cu colorit delicat și piele fină, în timp ce ochii ei, de culoarea bogată a berii, păreau să ascundă toate secretele feminității. Îmbrăcată în hainele ei elegante, viu colorate, precum apusul de soare care brăzda cerul, părea desprinsă dintr-o altă lume, pe care el nu avea să o cunoască vreodată. Și totuși, era o pradă voluptuoasă, iar curbele ei suple se potriveau perfect pe corpul lui. Aproape că uitase cât de moale era forma de femeie, ce miros dulce emana, cât de maleabilă era...

Sau poate că nu era chiar atât de maleabilă. Femeia se agăță de brațul lui, zvârcolindu-se și răsucindu-se în strânsoarea lui, nechezând ca un catâr. Nu îl putea răni, nici nu putea scăpa de el, și probabil că o știa și ea, dar asta nu o împiedica să...

Îi veni să înjure. Își coborî brațul spre talia ei și o strânse din nou, iar ea se lăsă pe spate spre el, suspinând și icnind

și cu răsuflarea tăiată. El îi lăsă spațiu suficient cât să respire scurt, șuierat, și se muștră în gând pentru că fusese un prost și nu își dăduse seama de propria putere. Sau, cel puțin, puterea pe care i-o insufla triumful de-a o avea pe femeie la dispoziția lui.

– Ce tot... faci, bădăranule? icni ea. Încerci să mă ucizi?

– Niciodată, răspunse el cât se poate de laconic.

Ea se chinui să se îndrepte de spate, dar fără să iasă din strânsoarea lui.

– Ba mie... așa mi s-a părut!

El nu răspunse. Ea înghiți în sec, mișcare pe care el o simți și o auzi în pofida zgomotelor de copite din jurul lui.

– Unde mă duci?

– Departe.

O trase din nou spre el și o ținu strâns. Câteva clipe mai târziu, ea își dădu seama că era de neclintit, atât în strânsoarea, cât și în hotărârea lui, așa că nu se mai zbatu, chiar dacă își ținu în continuare spatele drept.

– Departe de ce? Departe... unde?

Părea furioasă. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare.

– Departe de prostul ăla țanțoș ales să-ți fie soț. Cât despre unde... chiar contează?

– Contează, pentru că nu te cunosc!

Încercă să se întoarcă spre el, ca să-l poată vedea la față, dar nu reuși din pricina voalului ei și a coifului lui.

– Dar mă vei cunoaște, spuse el, desfătându-se cu gândul la felul în care posteriorul ei se potrivea între coapsele lui, la modul în care sălta în șa, permițându-i să-i simtă abdomenul plat cu brațul pe care îl ținea în jurul ei, și da, chiar și la felul în care o simțea înfiorându-se și cutremurându-se atunci când o atingea în locuri în care mai mult ca sigur că nu fusese atinsă până atunci.

Ea o luă ca pe o amenințare. Poate că asta fusese și intenția lui.

– Oricum, spuse el cu voce profundă, cât de bine îl cunoșteați pe barbatul cu care urma să te căsătorești?

– Ce are a face? Măcar Lord Halliwell se bucura de aprobarea regelui.

– Deci Henric a hotărât că a venit vremea să te măriți.

- Cu siguranță nu a fost alegerea mea.

- Aveai de gând să rămâi fată bătrână pentru tot restul vieții tale?

Ea încercă din nou să se aplece înainte.

- Ce știi dumneata despre mine, domnule, ca să pui o astfel de întrebare?

Era isteată, se gândi el, strângând-o mai tare, ca să o apropie din nou de el.

- Știi ce văd.

- Adică, mă prinde de minune rolul. În cazul acesta, nu îmi imaginez de ce te-ai ostenit să mă răpești.

- Te înșeli. Nu aceasta a fost intenția mea.

- Dar ce ai...

El continuă fără să se oprească, șoptindu-i pe un ton mios la ureche:

- Și nu m-am ostenit deloc să te răpesc, Lady Marguerite. Iar în ceea ce privește motivul pentru care am făcut-o, poate că ar trebui să te gândești la asta, mult și bine.

Lady Marguerite nu-i răspunse. Nici nu mai vorbi, pe măsură ce străbătura o distanță considerabilă pe calul lui de luptă. Totuși, nu făcu greșeala de-a crede că domnița se resemnase cu gândul de-a fi răpită. Aproape că o auzea cum gândește, cum își face planuri să scape de el la prima oprire pe care aveau să fie nevoiți să o facă, sau măcar să îl facă să sufere pentru îndrăzneala de care dăduse dovadă. Era cât se poate de convins că, dacă i s-ar fi oferit prilejul, domnița ar fi încercat cel puțin să scape. Nu putea însă să-i permită să și reușească. Nicidecum, oricât de mult ar fi înțeles acel instinct.

Cu el era oarecum în siguranță. Dacă îi dădea drumul, ar fi fost ca un iepure tânăr și fragil aruncat printre ogari cu spume la gură.

Poate că era puțin prea blândă. Le poruncise ostașilor care erau cu ea să se oprească, în loc să se lupte cu el, împiedicându-i să încerce să o salveze. Orice altă doamnă pe care o cunoștea s-ar fi ascuns cu lașitate în spatele săbiilor lor, chiar dacă poalele rochiei i s-ar fi pătat cu sângele tuturor. Totuși, cel mai grăitor

era faptul că oamenii aceia îndârjiți o ascultaseră. Știa că nu o făcuseră de frică, de ea sau de baronul Braesford, care le plătea leafa. Dimpotrivă, era o dovadă a respectului pe care i-l purtau, după ce o priviseră tratându-i pe toți cei aflați în slujba cumnatului ei cu corectitudine, bunătate și generozitate. O mai văzuse și înainte, cu mulți ani în urmă.

Întoarse numaidecât capul când auzi zgomotul de copite ce se apropia tot mai mult de ei. Era Oliver din Sienna, un tovarăș de turniruri care îi devenise scutier cu vreo șase ani în urmă. Prietenul lui italian nu-i spuse nimic și nici nu se uită la domniță, ci dădu doar din cap spre o cărare adumbrită care se desprindea de drumul principal chiar în fața lor. Fără îndoială că ducea spre locul pe care scutierul fusese trimis să îl cerceteze pentru retragerea lor. La unison, el, Oliver și bărbații din urma lor o apucară pe cărarea cu pricina și intrară într-un tunel verde-închis din crengi întrepătrunse ale copacilor care creșteau în apropierea drumului brăzdat de fâgașe.

Soarele apusese. Chiar dacă amurgul încă mai zăbovea, pădurea era deasă și întunecată, părând un loc neumblat, care nu părea să fi auzit vreodată mârâiturile și strigătele celor care tăiau copaci pentru navele Maiestății Sale sau pentru conacele construite pentru nobili. Începu să simtă răcoarea ce se strecura pe sub crengile groase, împreună cu mirosurile umede și neplăcute de licheni, frunze putrezite și oase de animale înălbite. Înaintară și mai adânc, eoul trecerii lor răsunând atât în fața, cât și în spatele lor, până fu sigură că erau urmăriți. Și totuși, nu apăru nici un călăreț.

Cu vremea, simțiră miros de fum. În fața lor apărură câteva focuri mici, apoi tot mai multe, licărind în întuneric. În lumina slabă a acestora, se zărea căbănuța unui pădurar. În spatele obloanelor licărea lumina unei lămpi, și prin deschizătura din acoperișul de paie ieșea fum. În spatele ei se putea zări ceea ce fusese cândva un grajd, cu o magazie joasă lipită de el, menită să adăpostească porci.

Cavalerul opri în fața cabanei, în timp ce Oliver și ceilalți ostași trecură mai departe în galop mic, spre focurile din care se ridica

o aromă de porc prăjit. Doamna pe care o ținea în fața sa nu spusese nimic, deși deveni la fel de țeapănă ca vâlul apretat al unei călugărițe în timp ce se holba la locuința primitivă din fața ei.

Se mânie. Ce-i drept, cabana nu era un conac, sau un castel împrejmuit cu un șanț cu apă, sau gospodăria veche a vreunui nobil, dar era curată, uscată și sigură. Îndurase lucruri mult mai rele, și cu siguranță avea să îndure și altele. Așa că Lady Marguerite putea să îndure o noapte acolo.

– De ce ne oprim aici? întrebă ea în cele din urmă, cu jumătate de gură.

Oare la ce se aștepta? O tăvăleală rapidă și desfrânată, după care să fie împărțită cu oamenii lui? Sau poate doar la o saltea de paie și o pătură pe care să o împartă cu el, iar el să-i țină de cald în schimbul dreptului de a descoperi ce se află sub poalele rochiei ei? Ar fi putut afla destul de repede dacă ar fi vrut.

Durerea din vintre îl avertiză să nu se joace cu gândul. Se prea putea să nu fie în stare să se abțină de la a jefui comoara delicată ce se găsea acolo. În orice caz, deloc întemeiat, se simțea jignit că doamna și-ar fi putut imagina așa ceva.

– Aici vom poposi peste noapte, milady, spuse el, pe un ton riguros de calm.

– Noi? întrebă ea pe un ton de-a dreptul disprețuitor.

– Ce ai vrea să facem? Trebuie să dormim undeva.

Acum că se opriseră, o simțea cum respiră rapid și inegal.

– Prefer camerele private.

– Fără protecție și cu atâția ostași în jur? Nu ar fi prea înțelept, milady.

– Și dumneata ar trebui să mă protejezi de ei? Iartă-mă, dar mi se pare... deloc satisfăcător.

Se putea citi clar disprețul din răspunsul ei, dar și din postura umerilor și felul în care își ținea capul ridicat. Cavalerul zâmbi în sinea lui. Nu i-ar fi plăcut dacă ar fi fost lașă și speriată.

– Așa să fie.

Ea își adună voalul într-o parte și își întoarse capul spre el, privindu-l în lumina tot mai slabă a amurgului. Sprâncenele i se împreunară deasupra nasului, în semn de muștrare. El cunoștea

prea bine acea privire, care îl lovi direct în inimă, făcându-l să se bucure că fața îi era acoperită de masca de protecție a coifului.

– Cine ești? întrebă ea pe un ton poruncitor. De ce faci asta?

Ar fi putut să o liniștească, poate că ar fi făcut-o, dacă nu ar fi simțit nevoia profundă de a fi acceptat necondiționat. Poate că era nedrept, dar așa stăteau lucrurile, nu avea ce să facă.

– Cred că știi cum mi se spune.

– O, da, Cavalerul de Aur. Circulă multe povești, dar nu am auzit niciodată că ai avea obiceiul să răpești femei.

– Așa e. Sunt selectiv când vine vorba de persoanele pe care le răpesc și le duc în tabăra mea, spuse el târâgănat, desfătându-se să-i privească sânii care i se ridicau și coborau sub pelerină la fiecare respirație, frecându-se de brațele lui, pe care le ținea strânse în jurul ei.

– Dacă vrei să ceri răscumpărare, ar trebui să știi că sunt o pupilă a regelui. Va plăti doar dacă îi sunt înapoiată nevătămată.

O sugestie îndrăzneță din partea ei. Păcat că era zadarnică.

– Ești sigură? întrebă el, înclinându-și capul gânditor. Am auzit că Henric al VII-lea ține la monedele lui.

– Nutrește afecțiune pentru surorile mele, așa cum simte și o anumită obligație față de familia noastră pentru fapte care i-au fost favorabile în trecut. Ar putea fi generos datorită acestui lucru.

– Sau nu, din moment ce a trebuit deja să cheltuiască destul cu zestrea ta. Sau nu cumva Lord Halliwell a plătit el pentru avantajul grozav de-a pune mâna pe tine și pe partea ta din averea părintească?

Ea nu spuse nimic preț de-o clipă îndelungată.

– Știi neobișnuit de multe lucruri despre treburile mele, pentru un cavaler de care s-a auzit ultima dată în Franța.

– Este un subiect care prezintă un oarecare interes pentru mine, spuse el pe un ton ironic, chiar dacă încerca să se controleze.

– Și de ce, mă rog? Ai dobândit tot ce-ți dorești, mai puțin... mai puțin o soție avută de familie bună? Se cutremură, dar își veni numaidecât în fire. Intenționezi cumva să forțezi o căsătorie între noi doi?

– O idee interesantă, recunosc eu, în timp ce își mută mâna care o apăsa pe abdomen mai jos, chiar deasupra unghiului pe care îl formau coapsele ei. Ce-ai spune despre asta?

Ea îl plesni peste încheietură, împiedicându-l să apese pe adâncitura moale și caldă pe care o descoperise.

– Ce crezi că aș spune?

– Ai fi recunoscătoare?

– Am disprețuit mereu ideea de-a mă căsători cu o persoană pe care am văzut-o o singură dată sau de două ori în viața mea. Crezi că ar fi mai pe gustul meu să fiu legată de un cavaler ciudat?

– Poate că da, îi murmură el la ureche.

Simți un val de căldură urcându-i până în cap, arzându-l sub coiful de metal, în timp ce senzația de încordare din vintre îi provocă o durere ascuțită mai rea ca o rană căpătată în luptă. Felul în care mușchii ei abdominali tresăriră sub mâna lui îl șocă atât de tare, încât își înjură în gând mânușa de la armură care nu îl lăsase să simtă pe de-a-ntregul zvâcnirea.

– Niciodată!

– Fie! Oricum nu va trebui să iei în considerare această opțiune, întrucât căsătoria nu e scopul meu.

Ea înghiți în sec, iar el o auzi clar ca lumina zilei, în pofida bățăilor asurzitoare ale propriei inimi, care îi răsuna în urechi.

– Atunci...

Era timpul să pună capăt situației, întrucât domnița din brațele lui nu era singura chinuită. Nu-i răspunse, dar o împinse în față, ca să-și facă loc. Se dădu jos din șa, apoi o coborî și pe ea și o puse pe picioare. Nu îi dădu drumul, ci o trase după el spre ușa cabanei.

Aceasta se deschise când se apropiară de ea, și lumina se revărsă pe poteca acoperită de frunze căzute pe care înaintau. O siluetă foarte scundă apăru în pragul ușii. În spatele ei, lumina o lampă care lăsă să se întrevadă un voal în miniatură ce acoperea un păr blond care aproape că îi ajungea până la pământ, o rochie micuță, cu o fustă puțin mai lungă decât aceea a unui copil, cu brațe și mâini scurte, bine formate, dar chipul și trunchiul unei femei mature.

– Lady Marguerite, în sfârșit! strigă femeia pitică în timp ce înaintă clătinându-se spre ei. Mă bucur atât de mult că sunteți în siguranță, aici! Și că acest cavaler galant care a venit să vă salveze e teafăr și nevătămat!

– Astrid, rosti Lady Marguerite în șoaptă, oprindu-se brusc și făcându-l pe cavaler să o târască după el. Se făcu albă ca varul, după care se îmbujoră din nou, apoi se făcu roșie ca para focului. Se întoarse încet spre cavaler și îi spuse uimită: Astrid este aici. Cu dumneata.

– După cum vezi.

Ar fi trebuit să fie încântat de faptul că era uimită. În schimb, i se părea aproape insuportabil.

– Cine ești? Cine ești, de fapt?

El închise ochii pentru o clipă, ciudat de reticent în a-i răspunde la întrebare. Totuși, nu mai putea amâna. Îi dădu drumul lui Lady Marguerite, apoi își scoase încet coiful și împletitura de oțel. Le puse sub braț, își îndreptă umerii și se întoarse spre ea.

Capitolul 2

Marguerite se holbă la părul blond decolorat de soare al cavalerului, cu șuvițe mai întunecate de la sudoare, la ochii lui de un albastru intens, la trăsăturile regulate care respectau proporțiile grecești exacte ce defineau frumusețea masculină. La una dintre sprâncene avea o cicatrice, care o făcea să pară ridicată și ușor ironică, iar cândva în trecut avusese nasul rupt, așa că avea o mică protuberanță la mijloc. Aceste mici imperfecțiuni îi confereau o alură severă, aproape periculoasă. Era mai înalt decât pragul cabanei, avea umeri musculoși, dobândiți prin exersarea mânuirii paloșului, și emana un aer poruncitor, care i se potrivea mănușă. Se întoarse spre ea și așteptă, serios, fără să zâmbescă.

Inima lui Marguerite se opri pentru o clipă, după care începu să bată nebunește, parcă făcând-o să se sufocă. Nu se putea mișca sau vorbi, și abia de putea gândi.

– Milady, o dojeni Astrid, punându-și mânuțele în șolduri. Nu îl cunoști?

Marguerite se cutremură, trezindu-se din reveria ei ciudată. Ba da, bineînțeles că îl cunoștea. Cum să nu îl cunoască?

– David, șopti ea.

– Lady Marguerite, spuse el, privind-o în ochi.

Era atât de diferit acum față de băiatul pe care îl cunoscuse cândva. Nu era doar mai în vârstă, mai înalt, mai lat în umeri și mai puternic decât își amintea ea, ci se schimbase în însăși esența ființei lui. Era ca și cum un alchimist îi arsesse toată căldura și blândețea, călindu-l și transformându-l în ceva mai dur și mai strălucitor decât fusese vreodată. *Cavalerul de Aur*. Era un străin.

Și totuși... Și totuși, nu era chiar atât de străin.

Preț de câteva clipe parcă fără sfârșit, David nu se mișcă. După care se lăsă pe un genunchi în fața ei, armura scârțâindu-i la încheieturile de metal, iar mantia așezându-i-se în pliuri adânci în jurul lui. Își duse o mână la platoșă, în dreptul inimii, și își plecă ușor capul, dând la iveală gâtul puternic și părul auriu cărlionțat de pe ceafă.

– O, David. Gestul lui de onor era insuportabil. Se lăsă pe genunchi lângă el și îl atinse pe zalele ce-i acopereau genunchii. Ai primit totuși misiva.

– Astrid m-a găsit cu mai bine de o lună în urmă, și departe de aici, aproape de Marea Egee.

– Îmi pierdusem orice speranță, am crezut că ai murit sau că ai uitat...

El își ridică numaidecât capul, dar pe chipul lui se putea citi precauția.

– Să te uit? Niciodată, milady.

Își amintise. Pieptul i se umplu atât de tare cu un sentiment de uimire și plăcere, încât abia de mai putea vorbi.

– A trecut foarte multă vreme de atunci.

– Nesfârșit de multă, consimți el, și fiecare an, cât o viață de om.

Ea îi privi din nou umerii, pieptul lat de sub tunica brodată cu o emblemă ce aducea a coroană de frunze, și își dădu din nou seama de mărimea și forța lui. Își umezi buzele.

– Te-ai... se pare că te-ai descurcat bine în viață. Am auzit că ai participat la turniruri, că ți-ai luat un *nom de guerre*, dar nu mi-am imaginat vreodată că ai fi devenit atât de faimos.

– Așa e. Nici nu aveai de ce, spuse el, întrerupându-o.

– Ai fi putut trimite vorbă la Braesford că ai devenit Cavalerul de Aur.

El ridică din umăr, împletitura de oțel zornăind ușor.

– Nu era un titlu prea valoros, întrucât se baza pe un moft al regelui francez și o armură drăguță, pe care am păstrat-o doar pentru că nu aveam una proprie.

– O, dar...

– Am fost un bastard pe nume David, după voia călugărițelor bune care m-au crescut, milady, spuse el, cu chipul împietrit. Chiar dacă îmi spuneam David de Braesford când am devenit scutierul lui Sir Rand, nu aveam un nume de familie atunci, și nu am nici acum.

Poate că tot ce spunea el despre nașterea lui era adevărat, dar își dovedise caracterul de nenumărate ori în perioada în care locuise la Braesford Hall. Chiar dacă era cu câțiva ani mai în vârstă decât Marguerite, îi fusese prieten, tovarăș și protector din proprie voință în timpul plimbărilor ei pe moșia întinsă. Fusese mâna dreaptă a lui Sir Randall de Braesford, își câștigase titlul de cavaler apărându-l pe Henric al VII-lea și protejând stindardul regelui în luptă. Faptul că nu își cunoștea tatăl conta atât de puțin pentru Marguerite, încât rareori se gândea la asta. Dar contase pentru el. Și se părea că încă conta.

Astrid, care stătea în pragul ușii, făcu doi pași spre ei.

– Milady? Domnule?

Marguerite o ignoră pe slujnica micuță și se uită cu atenție la chipul bărbatului din fața ei.

– Te-ai folosit de faima ta ca să îi înfricoșezi pe cei care mă escortau, spuse ea, ca și când abia atunci și-ar fi dat seama de asta. Bine gândit. Deși ai fi putut să vii pur și simplu la Braesford când

ai ajuns în Anglia. Sir Rand și sora mea, Isabel, precum și soțul ei scoțian, te-ar fi primit bucuroși și ți-ar fi făcut cunoștință cu progeniturile lor frumoase.

– Să mă întorc la Braesford? Fața i se întunecă pentru o clipă. Ce mă așteaptă acolo? Sir Rand, baronul Braesford, nu are trebuință de sabia mea pe timp de pace.

– Pentru el, pentru noi toți, ești mai mult decât o sabie, protestă ea.

– În plus, continuă el fără să se întrerupă, dacă aș fi venit la Braesford ca să te salvez, l-aș fi implicat și pe Sir Rand. Ar fi nedemn să creez discordie între el și rege.

– Așa e, spuse ea încruntată, bănuiesc că nu s-ar fi cuvenit așa ceva.

– În plus, poate că ai fi hotărât că sunt prea codaș, ținând cont că am sosit cu întârziere, și poate că te-ai fi răzgândit până și în privința măritişului.

– Nici gând!

O privi cu ochii lui albastru-închis, fără să se dea de gol.

– De ce nu? Multe femei s-au căsătorit după cum li s-a poruncit, sperând ca recompensa lor să fie copiii.

Ea clătină scurt din cap.

– Aș fi fost mulțumită să rămân în casa surorii mele, să fiu mătușa celor mici. Și acum aș fi fost tot acolo dacă Henric nu mi-ar fi poruncit altminteri. Dar, într-adevăr, probabil că ai îndatoriri, pământ, castele, oameni și ostași în altă parte, care depind de tine. A fost o greșală din partea mea să te iau de lângă ei.

El zâmbi nemilos.

– Ai tot dreptul să o faci, Lady Marguerite. A existat un jurământ între noi.

– Îți amintești și asta.

– Da, răspunse el cu o voce profundă și sigură. Am jurat să te apăr până la ultima mea picătură de sânge, să îți slujesc în toate lucrurile așa cum un cavaler ar trebui să își slujească domnița, să te protejez, să te venerez cu castitate, să te păstrez mereu pură în inima mea. A fost în ziua în care am plecat la luptă. Cum aș putea uita?

– Așa îmi amintesc și eu, răspunse ea, pe un ton nu prea calm.

Jurământul acela solemn pe care i-l făcuse în genunchi o lăsase fără suflu. Îl retrăise într-o mie de vise, încântată de faptul că mâinile lor se atinseseră, de bucuria care se vedea în ochii lui, de caracterul nobil al sentimentelor lui. Revăzuse scena în mintea ei, emoționată într-un colțișor adânc al ființei ei pe care nu voia să îl cerceteze, deși fără să știe dacă merita sau nu o astfel de onoare. Da, și bănuise că sentimentele lui erau prea solemne.

– Ah, șopti el.

Ea spuse zâmbind, cu colțurile gurii tremurând:

– Eram... eram tineri și ai plecat departe de-atunci, departe de sala cea mare de la Braesford unde a fost făcut jurământul.

– Și totuși sunt legat de el, și voi fi pentru totdeauna.

Doar atât? Îi răspunsesese oare la misivă doar dintr-o obligație de onoare? Nu avea dreptul să se gândească sau să se aștepte la altceva. Și totuși o făcuse.

– Milady? spuse Astrid din nou.

Marguerite se uită la slujnica ei micuță, apoi din nou la David.

– În pofida jurământului, nu te-ai întors, spuse ea, acoperindu-și ochii cu genele, conștientă de nuanța acuzatoare neintenționată din vocea ei.

– Nu mai era nici posibil, nici necesar să fiu scutierul lui Sir Rand, după ce am fost făcut cavaler, așa că trebuia să îmi găsesc un rost în viață. Își lăsă capul pe spate. Și tu? Nu ai fost niciodată ispitită să te căsătorești?

– Ofertele de care am avut parte nu mi s-au părut potrivite.

– Nu?

Oricât de mult ar fi vrut, îi era imposibil să fie nonșalantă.

– Nu că ar fi fost prea multe la număr, ținând cont de reputația blestemului Grațiilor. Henric m-a lăsat în pace, probabil din recunoștință pentru ajutorul primit în trecut de la familia mea, sau, și mai probabil, pentru că a uitat de mine, deoarece mă vedea rar în afară de vizitele mele ocazionale la Curte. Până iarna trecută. Porunca lui să mă căsătoresc a venit din senin și fără motiv.

– Atunci ai trimis după mine prima dată.

– La scurt timp după aceea, când am văzut că Lord Halliwell, până nu demult viitorul meu soț, avea să rămână de neînduplecat, în pofida blestemului. Își dădu la o parte voalul. Am trimis zeci de mesaje, în toate părțile, deși toate în zadar. Astrid a sugerat să plece să te caute.

– L-am găsit într-o tavernă, spuse Astrid, încrucișându-și brațele peste piept.

– Ar fi trebuit să o vezi când a venit la mine: un gentleman în miniatură, cu părul prins sub o pălărie atât de mare, că ar fi putut dormi sub ea, mergând țațoș, cu jiletca și nădragii ei, de parcă ar fi avut trei metri înălțime. Am crezut că și-a pierdut mințile când mi s-a așezat în poală și nu mai voia să se dea jos.

Astrid scrâșni.

– Ce-ați crezut?

– Trebuie să recunoști că părea ciudat, ținând cont că erai îmbrăcată ca un bărbat. David îi zâmbi ștregărește. Dar te-am ascultat când ai început să-mi șoptești la ureche.

– Și te-ai hotărât să vii după mine, spuse Marguerite, refuzând să se lase distrasă. Contează că ești aici, chiar dacă m-ai înspăimântat.

Privirea i se întunecă atunci când își aminti și alte lucruri pe care le făcuse, alte libertăți pe care și le permisesese pe când o ținuse în brațe.

– Îmi cer iertare, milady, dar a fost necesar. Am preferat să nu știi cine sunt cât timp ne-am aflat îndeajuns de aproape de escorta dumatile, ca să nu mă identifici prea curând.

Ea îi acceptă explicația, chiar dacă nu o considera îndreptățită.

– Așa e, nu aș fi vrut să devii un proscris din pricina asta.

Își mișcă umărul intenționat, pentru ca lumina să cadă pe gravura de la gulerul platoșei.

– Partea asta nu mai contează.

– S-ar putea să conteze, dacă Henric află ce-ai făcut. Și dacă descoperă tabăra. Dar ce e de făcut acum?

Era clar că ar fi fost inutil să se întoarcă la Braesford, întrucât Henric probabil că avea să trimită din nou după ea, cu o companie și mai mare de ostași pe post de escortă nupțială. Nu ar fi putut opri un astfel de detașament, deoarece Henric ar fi putut asedia

conacul, cu tot cu donjonul, ca să le dea drept exemplu. Ceea ce i-ar fi pus în pericol pe Rand, pe Isabel și pe copiii lor, precum și pe slujitori și pământurile acestora. Poate că Rand ar fi considerat că merita să își asume riscul, dar David părea hotărât să evite o astfel de situație.

Și totuși, la ce se așteptase când o trimisese pe Astrid să îl caute?

De fapt, nici măcar ea nu știa. O făcuse din instinct, bazându-se pe siguranța pe care o simțise mereu în tovărășia lui, împreună cu încrederea, la nivel inconștient, în jurământul pe care îl făcuse, cum că avea să o slujească la nevoie. Sau poate că știa, dar nu voia să admită nici măcar pentru sine. Sperase ca David să se întoarcă pe furiș, după care să se căsătorească în secret, scăpând astfel de Lord Halliwell. Datorită prieteniei dintre ei, orice soluție ar fi fost mai suportabilă decât alternativa. Dar probabil că fusese totul un vis.

– Acum mâncăm, îi întrerupse Astrid încruntată, provocându-i să se pună de-a curmezișul. Supa e fierbinte și nu-mi place deloc s-o las să se răcească. În plus, pământul e umed, iar voi doi arătați de-a dreptul ridicoli îngenuncheați acolo, când ați putea să fiți înăuntru, la căldură.

Se bucura de privilegiul de-a le putea vorbi așa, pentru că era o persoană pitică, și era alături de Marguerite de nouă ani. Îi fusese încredințată Elisabetei de York pe post de măscărici al reginei și, pe când călătorea într-o barcă alături de alți curteni, aceasta s-a răsturnat în timpul unei furtuni stărnite din senin, în timpul unui ospăț în cinstea celui de-al doilea an pe tron al lui Henric. Marguerite se aflase și ea pe aceeași barcă și sfârșise în apă, la fel ca toți ceilalți. Se chinuse să ajungă la un butoi care plutea, după care, văzând persoana care aducea a păpușă cum se scufunda sub valuri, se întinsese și o scosese din apă. Lăudându-i gestul, Henric spusese că, întrucât Marguerite îi salvase viața lui Astrid, trebuia să fie răspunzătoare pentru ea de atunci înainte.

Astrid fusese recunoscătoare că nu mai trebuia să stea la Curte, că nu mai era nevoită să întrețină atmosfera în fiecare clipă a zilei, sau să aibă grijă la ce spunea, ferindu-se mereu de glume

meschine. O ființă temperamentală, prea mică pentru a fi pedepșită, era obișnuită să i se facă pe plac. Reușise curând să o alunge pe Gwynne de la sarcinile ei de slujnică a lui Marguerite, preluându-le ea. O servea pe Marguerite la masă, supraveghindu-i fiecare înghițitură. Îi cânta la lăută în timp ce ea cosea în solariu și îi era cea mai apropiată aliată în cele mai îndrăznețe năzbâții și ieșiri. Era atât de hotărâtă să o păzească, încât uneori lăsa impresia că Marguerite îi aparținea ei, nu invers.

Puse supă în castroane de lemn și le așeză în fața lui Marguerite și a lui David. Așeză o pâine neagră, rotundă, pe masa de brad dintr-un colț al încăperii, aduse pocale cu apă și apoi li se alătură. Mâncară în tăcere preț de câteva clipe lungi. Marguerite era înfometată, căci îmbucase doar pâine uscată și o felie de carne de vită rece, devreme, în dimineața aceea. Simți cum își recapătă puterile și buna dispoziție, în timp ce se desfăta cu bucăți mari de pâine înmuiate în supă consistentă. O clipă mai târziu își ridică privirea spre David, pregătindu-se să îl întrebe despre viitorul ei.

Acesta nu mânca. În schimb, se holba la ea, cu pâinea în mână. O privi pentru o clipă în ochi, după care își coborî privirea, pentru ca ea să nu-i poată vedea expresia. Bombăni cum că trebuia să se asigure că oamenii lui aveau provizii suficiente, după care își luă castronul de lemn și dispăru în noapte. Marguerite se uită lung în urma lui, tot mai încruntată. Se întoarse spre Astrid.

– Așa s-a purtat încă de când l-ai găsit?

– Ba mai rău, răspunse Astrid, încercând să pescuiască o bucată de carne de vită de pe fundul castronului cu o coajă de pâine. I-a istovit atât de tare pe oamenii lui, încât am rămas surprinsă că nu s-au răzvrătit. De fapt, un sfert din ei au abandonat lupta înainte să ajungem la Calais.

– Trebuie să fi fost o călătorie grea pentru tine, spuse Marguerite pe un ton compătimitor.

– N-a fost chiar așa de rea, spuse ea și ridică din umărul ei mic. Sir David mi-a găsit un ponei, mult mai potrivit pentru picioarele mele scurte decât calul de la Braesford. Și, ținând cont că purtam jiletcă și nădragi, nu a trebuit să călăresc precum femeile.

Marguerite se uită la castron, după care îl împinse deoparte. Șterse cu palma firimiturile de pâine de pe masă, apoi le privi căzând pe podeaua din pământ bătătorit. Își dresе vocea, după care spuse pe un ton neutru, ales cu grijă:

– Ți-a spus cumva David ce are de gând să facă cu mine după ce ajung în paza lui?

– Nu mi-a spus nimic. Bănuiesc că orice vrei tu.

Marguerite nu era chiar atât de sigură. David cel nou părea să aibă idei proprii, și îi plăcea să le vadă îndeplinite conform propriilor porunci.

– Nu mă pot întoarce la Braesford, căci Henric cu siguranță mă va căuta acolo, și același lucru este valabil și în cazul în care mă adăpostesc în casa surorii mele, Cate, și a soțului ei. S-ar putea ca David să mă țină cu el când se întoarce de unde a venit, dar dacă rămân cu el și ostașii lui, în scurt timp oamenii vor spune că sunt o vivandieră. Ce altceva ar putea crede?

– Te bucuri de protecția reginei lui Henric. Nu va interveni pentru tine?

– S-ar putea să o facă, dar ce șanse sunt ca Henric să o asculte?

Astrid își ridică mânuțele într-un gest fatalist.

– Bine, atunci vom fi vivandiere.

– Noi?

– Unde vei merge tu, voi merge și eu.

Marguerite îi aruncă o privire aspră.

– Te rog să nu-mi citezi din Biblie. Nu sunt sigură că aș susține. După o clipă, continuă: Oricum, cred că David știe prea bine care e poziția mea socială ca să permită una ca asta.

– Poziția ta socială.

– Sunt Lady Marguerite, fiică de lord. Mereu a fost mai conștient decât mine de diferența de rang dintre noi.

– Nu mi s-a părut prea umil în timpul călătoriei.

– Serios?

Slujitoarea ridică din sprâncenele minuscule.

– Nu te-ai uitat la el, milady? Vreau să spun, cu adevărat? Nu e un tânăr, ci un soldat îndârjit. A luptat în zeci de campanii

și a dobândit mai multă apreciere și mai multe onoruri decât majoritatea ostașilor. De ce ar trebui să se simtă mai prejos decât oricare alt bărbat, sau oricare altă femeie?

– Nu ar avea de ce, spuse Marguerite, îmbujorându-se. Bineînțeles că observase că David se schimbase. Cum să nu observe, când era atât de arătos! Simțise și puterea pe care o controla cu rigurozitate, și îi simțise mâinile atingând-o într-un mod în care n-ar fi îndrăznit să o facă înainte. Și totuși, ingenunchease înaintea ei și păruse reticent în a sta la aceeași masă cu ea, deși o servise pe când era scutierul cumnatului ei. Chiar și așa, s-ar părea că există o diferență între noi.

– Gândești prea mult lucrurile.

Marguerite se uită preț de câteva clipe lungi la peretele din fața ei, apoi dădu scurt din cap și spuse:

– Tot mi-ar plăcea să știu ce intenționează să facă.

– Va trebui să îl întreb. Mie nu mi-a spus nimic.

Era de așteptat. Din câte își dăduse Marguerite seama pe când locuise cu Braesford, bărbaților le plăcea să-și țină planurile secrete. Nu fusese niciodată sigură dacă era din pricină că le lipsea încrederea în discreția feminină, sau pur și simplu pentru că preferau de fapt să ia decizii din mers și fără să dea prea multe explicații.

– Nu poate rămâne în Anglia, spuse ea, îngrijorată.

– Nu poate?

– Ar putea fi acuzat de tot soiul de delict. Nu am vrut niciodată să riște atât de mult. Nu mi-am imaginat niciodată că mă va răpi pe drum.

– Și ce-ai crezut că va face? Că va veni să te ia în toiul nopții?

– Ceva de genul ăsta, spuse ea și își întoarse privirea. Aș fi putut să mă întâlnesc cu el dacă mi-ar fi trimis vorbă.

– Și apoi?

Marguerite prefera să nu răspundă. Singura modalitate sigură de a preveni un mariaj nedorit era să se căsătorească cu altcineva decât cel ales pentru ea.

– Nu știu. Nu prea sperasem că o să vină, așa că nu am gândit lucrurile până la capăt.

Astrid continuă să mănânce, netulburată.

– Sunt sigură că Sir David va ști ce să facă.

– Cred că ar trebui să se îndrepte spre coastă și să se îmbarce cât mai curând posibil.

– Cu sau fără tine?

În mod ciudat, întrebarea îi tăie respirația. Dacă mergea cu el, avea să fie în siguranță. Sau cel puțin nu ar mai fi fost nevoită să se căsătorească cu Lord Halliwell. O copleșiră o mulțime de sentimente, cel mai puternic dintre ele fiind furia.

– Cum poți să fii atât de liniștită? o întrebă ea pe Astrid, pe un ton poruncitor. Gândește-te cum ar fi dacă Henric ar trimite o companie de oameni după noi, de două sau trei ori mai mare ca aceea a lui David.

– Mai întâi va trebui să ne găsească. Nu te teme, milady. Sir David se va asigura că nu te vei căsători împotriva voinței tale, chiar de-ar trebui să se însoare el cu tine.

– Toate bune și frumoase, din câte zici tu, dar nu ai fost acolo când mi-a spus că nu are de gând să se însoare.

– A spus el așa ceva?

Marguerite încuviință scurt din cap. Chiar dacă în momentul acela vorbise din perspectiva Cavalerului de Aur, tot îl credea.

Nici ea nu ar fi vrut să se căsătorească, deloc, dacă ar fi putut evita acest lucru. Prefera să rămână fecioară, chiar dacă asta însemna să depindă de surorile ei și de soții acestora. Ar fi putut foarte bine să meargă când la una, când la cealaltă, să facă pe mătușa iubitoare pentru nepoatele și nepoții ei, să ajute când erau bolnavi sau când una dintre surorile ei năștea din nou. Și totuși, când le vedea pe Isabel și pe Cate cu bărbații cu care se căsătoriseră, o încerca deseori o nevoie dureroasă de a trăi o apropiere asemănătoare, pentru ceva mai mult decât afecțiunea plină de dragoste de care avusese parte până atunci.

David nu se întoarce. Marguerite se holbă la flăcări mai bine de o oră după ce Astrid se făcuse covrig, complet îmbrăcată, în mijlocul patului de paie subțire de lângă un perete, și adormise buștean, așa cum făcea de obicei. Se gândise să îl întrebe pe David despre planurile lui, să afle dacă avea o idee mai bună decât

a ei referitor la unde ar fi trebuit să meargă și ce-ar fi trebuit să facă. În sfârșit, turba din vatră se stinse, până ajunsese doar o gră-măjoară de cenușă cu marginile incandescente. Ea oftă și se înveli cu mantia, după care se întinse lângă Astrid și trase peste amândouă o cuvertură din lână țesută.

Nu reușea să adoarmă. Stătea întinsă, uitându-se la umbrele întunecate care se vedeau tremurând pe tavan în lumina focului aproape stins. Nu reușea să scape de teama că David ar fi putut fi spânzurat pentru faptul că o răpise cu îndrăzneală chiar în toiul zilei. Mai bine ar fi venit după ea noaptea. S-ar fi putut întâlni cu el la poarta dosnică a moșiei Braesford. Ar fi trebuit doar să-i trimită vorbă, să-i spună când anume. Ar fi plecat cu el fără să pună întrebări. În el avea cel mai mult încredere.

Sau cel puțin avusese încredere în el pe când fusese doar un băiat. Oare ce consecințe urma să aibă cererea ei de ajutor? Nu ar fi suportat ca David să fie obligat să plătească cu viața pentru faptul că-i răspunsese la rugămintă. Gândul că exista această posibilitate, oricât de mică ar fi fost ea, o făcea să se simtă de parcă i-ar fi răsucit cineva un cuțit în inimă. De ce nu gândise lucrurile până la capăt? Ce-i drept, încercase cu disperare să nu ajungă Lady Halliwell, dar nu ar fi trimis-o niciodată pe Astrid să îl găsească pe David, dacă ar fi știut că avea să se ajungă la asta.

Totuși, ce ciudat era să îl vadă și să descopere bărbatul care devenise. Mîntea îi era uimită de perfecțiunea masculină a chipului lui și a trupului său bine făcut. Era atât de stăpân pe sine, atât de rigid în devotamentul lui față de onoare și curaj! Undeva în adâncul ființei ei, se temea într-o oarecare măsură de el, deși mai degrabă ar fi murit decât să o recunoască. Probabil că îndurase multe greutăți și chinuri, pericole și orori, de devenise un cavaler atât de fioros. Nici măcar nu își putea imagina prin ce trecuse.

Oricum, îi adusese omagiul, așa cum făcuse cu mulți ani în urmă, înainte să plece să lupte pentru Henric în bătălia de la Stoke-on-Trent. Jurământul pe care i-l făcuse atunci părea la fel de important pentru el și acum, la fel de prețuit precum jurămintele pe care le depusese în calitate de cavaler. Probabil că faimosul Cavaler de Aur era puternic, îndrăzneț, sincer și corect precum

pretindeau baladele. Poate că trubadurii care cântaseră despre asta nu mințiseră. În orice caz, îi plăcea să creadă că așa era.

David, cel pe care îl cunoscuse cu ani în urmă, fusese un tânăr arătos, puternic și voinic, curtenitor, dar amuzant. Fusese atât de mândru să fie scutierul lui Sir Rand, după ce cumnatul ei îl salvase de niște tâlhari. Asta se întâmpla după ce David fugise de la tăbăcăria în care călugărițele care îl crescuseră de mic copil îl lăseseră ucenic. Sincer vorbind, Marguerite deplângea dispariția băiatului tandru, dureros de sfios, care își dorise doar să îl servească pe Sir Rand și să-i fie prieten și păzitor ei. Nu știuse niciodată de ce alesese măcelul și eroismul de la Stoke.

O, dar cum răsuseră împreună, înainte de izbucnirea războiului, cum alergaseră cu vântul sufându-le în plete, cum mâncaseră bunătați furate din bucătărie, întinși în iarbă lângă izvoare reci, limpezi, vorbind vrute și nevrute, în timp ce încropeau coronițe din trifoi! O sărutase o dată pe mână, iar ea îi simțise buzele moi, netede și calde pe piele. Altă dată, ea se aplecase deasupra lui, în timp ce el dormea cu capul la ea în poală, și, cu multă îndrăzneală, îi atinsese fruntea cu buzele. Erau niște amintiri atât de frumoase, că aproape îi dădură lacrimile. Le păstrase în inima ei, atât de intime, încât i se păreau un vis...

Se trezi brusc când auzi scârțâitul ușor al balamalei. Rămase nemișcată sub cuvertură și urmări umbra care intră în încăpere, întinzându-se și mișcându-se pe peretele de lângă ea. După forma, înălțimea și lățimea umerilor, știu că era David. Oftă în tăcere de ușurare și închise ochii, recunoscătoare.

El se apropie, atât de tăcut, încât nici măcar nu l-ar fi simțit dacă nu s-ar fi trezit. Se opri lângă patul de paie îngust. Trecură câteva clipe îndelungi în care el doar se uită la ea. Lui Marguerite i se făcu pielea de găină sub haine. Inima începu să-i bată mai repede și atât de tare, încât era sigură că David o putea auzi. Pleoapele îi tremurară puțin înainte să le poată liniști. Se întreba oare ce vedea la ea, de nu își întorcea numaidecât privirea.

Îi auzi foșnetul hainelor când îngenunche lângă ea. Se gândi că probabil își dăduse jos armura pe timpul nopții. Așteptă, întrebându-se ce avea de gând, dacă cumva avea să se culce lângă ea.

Se cutremură la gândul că David avea să își permită și alte libertăți decât cele pe care și le luase când călăriseră împreună.

El întinse mâna și aproape o atinse pe față. Ea îi simți căldura deasupra obrazului. Și totuși, nu o atinse, nu făcu nimic, ci doar îi trase cuvertura mai sus, peste umăr. Auzi apoi o șoptă, dar nu o înțelese.

După care David se retrase, uimitor de ușor pentru un bărbat de mărimea lui. Marguerite simți un curent de aer rece când se deschise ușa. Apoi David o închise în urma lui, cu o bufnitură mică.

După o vreme, focul se stinse și întunericul învălui încăperea. Numai atunci reuși Marguerite să adoarmă din nou.

- Ești în pericol dacă rămâi. Trebuie să pleci!

- Toate la timpul lor, răspunse David liniștit la porunca lui Lady Marguerite.

Ar fi trebuit să știe că avea să se certe din nou dimineața. Era obișnuită să creadă că îi putea da porunci, cel puțin în privința unor lucruri de mică importanță. În trecut, fusese un privilegiu și o plăcere pentru el să asculte, dar asta se întâmplase cu mult timp în urmă, și era vorba de chestiuni mult mai neînsemnate.

- Mai întâi trebuie să mă asigur că ești în siguranță, adăugă el.

Mergeau pe cărarea ce se întindea dincolo de căbănuță, el și doamna, departe de ochi și urechi curioase. Ceața de dimineață atârna precum perdele albe de deasupra patului printre coroanele copacilor, străbătute de razele argintii, oblice, ale soarelui aflat la răsărit. Peste vocile și râsetele ocazionale ale oamenilor lui, care se auzeau ca un zumzăit, ciripeau păsărele vesele. Aerul era proaspăt și dulceag, și se simțeau mirosuri de viță-de-vie înflorită, fum, cai și pâine prăjită pe bețe la foc de tabără. Era o zi cu adevărat frumoasă.

- Am greșit când am trimis după tine, spuse ea, împreunându-și degetele în dreptul taliei. Ar fi trebuit să îmi dau seama ce avea să se întâmple. Acum trebuie să te întorci de unde ai venit. Dacă o să călărești repede, tu și oamenii tăi veți putea ajunge

pe coastă cu mult înainte ca Lord Halliwell sau... sau Henric să vă ajungă din urmă.

Faptul că era îngrijorată pentru siguranța lui îl atinse într-un locșor al finței lui care se împietrise de la atâtea lovituri îndurate, încât nu crezuse că mai putea simți ceva. O privi concentrat, încetinindu-și ritmul respirației, pentru a-și ține sub control emoțiile și trupul. Îi scoase un pai care îi rămăsese prins în voalul care îi acoperea părul, după care își trecu degetele de-a lungul maxilarului ei, spre bărbie, apoi le închise în pumn și își coborî mâna lângă corp.

– Și să te las aici nepăzită? întrebă el încet. Ar fi o prostie, ținând cont că te-am răpit de lângă escorta ta, care te-ar fi putut apăra.

– Nu poți dormi lângă ușa mea tot restul vieții tale!

El simți un val de căldură în ceafă.

– Nu am vrut să te jignesc. Părea un mod de-a mă asigura că nu intră nimeni și că...

– Și că toți știu că nu te-ai culcat cu mine în timpul nopții. Da, știu, spuse ea aspru. Îți mulțumesc pentru intenție. La fel și Astrid, care s-a împiedicat de tine azi-dimineață când a ieșit după apă, dar asta doar agravează problema cu răpirea. Să rămân în tovărășia ta este o amenințare la fel de mare pentru viitorul meu ca și mariajul care mi-a fost aranjat.

– Să rămâi aici fără protecție chiar că ar fi o amenințare, spuse el dezaprobator. Nu pot pleca, și să te las nepăzită.

– Dacă binevoiești să trimiți un mesager la Braesford, Sir Rand va veni după mine. Eu și Astrid putem rămâne înăuntru, ascunse, până la sosirea lui.

– Te-ai întoarce la Braesford, chiar dacă știi că Henric te va găsi din nou?

Ca să nu mai vorbească de ce li s-ar fi putut întâmpla unor femei lăsate singure, la mila vreunui paznic de vânatoare rătăcit, a vreunui proscris din pădure sau a vreunei cete de soldați mercenari din oricare dintre armatele adunate în zonă. I se făcea greață doar când se gândea la asta.

- Dacă tot vorbim de lucruri absurde, atunci pot să spun că absurdă a fost speranța mea de-a evita mariajul care mi-a fost aranjat. Un colț al gurii i se arcui în jos pentru o clipă. Este rolul femeii să accepte astfel de lucruri cu modestie.

- Eu nu pot accepta așa ceva, răspunse el dur. Nu acum.

- Și ce-ai vrea să fac atunci? Tu nu vrei să te însori cu mine.

- Nu. Nu pot să o fac.

Se răsuci spre el, încrunțată, țintuindu-l cu ochii ei de un câprui adânc.

- De ce nu? Ai o soție în Franța?

- Nu, n-am soție. Și știi bine de ce nu pot.

Obrajii i se făcură de culoarea piersicii.

- Din pricina legământului tău sacru, jurat pe cruce, de-a mă sluji într-un mod cast și cavaleresc, fără dorințe trupești, fără măsură, fără să îți pese de viața ta?

- Jurat mai degrabă pe mânerul sabiei, deși e cam același lucru.

- A fost cu multă vreme în urmă. Eram copii.

- Nu chiar, spuse el, zâmbind scurt și ușor pieziș.

Ea își încleștă degetele atât de tare, încât păreau la fel de palide precum ceara pentru lumânări.

- Bineînțeles, mai este și blestemul Grațiilor, dar m-am gândit că... știu că ai spus odată...

- O, da, nu mă poate afecta, întrucât am ținut la tine de când te-am văzut prima dată, și îmi vei rămâne dragă pe veci, răspunse el, ca o reinnoire a unui alt fel de jurământ făcut cu mult timp în urmă. În pofida situației, faptul că o rostea cu voce tare îi oferea un soi de satisfacție interioară.

Ea făcu ochii mari:

- Dar, dacă nu te temi de blestem... începu ea, însă tăcu din gură.

- Milady?

- Să te căsătorești cu mine... ar putea fi spre binele meu.

Faptul că ea sugera această posibilitate îi făcu inima să-i ardă în piept. Îl emoționa încrederea pe care i-o arăta, precum și faptul

că îl înțelegea atât de bine. Și totuși, unele lucruri aveau răspunsuri evidente.

– O, Lady Marguerite, ar fi cea mai mare onoare din viața mea, dar nu se poate.

Ea îl privi o clipă, apoi își întoarse privirea.

– Nu trebuie să existe nimic fizic între noi.

– Chiar și așa.

Vocea lui îi sună ca o sanie trasă printr-un șanț de piatră și își puse o mână pe mânerul sabiei, ca să își amintească tot ce jurase și tăgăduise, apucându-l atât de tare, că îl durură degetele. Adevărul era că nu putea să o ia de soție și să își țină jurământul de castitate în același timp. Bineînțeles, nu îi putea spune și ei asta. Un bărbat nu îi înmâna o armă unei persoane care cu siguranță avea să o folosească împotriva lui.

Ea se înfurie tot mai tare, făcându-se tot mai roșie la față.

– Nu vrei să îmi fii soț. Prea bine. Dar intenționezi să nu te căsătorești niciodată?

El își ascunse zâmbetul strâmb stârnit de curiozitatea ei feminină, întrebându-se dacă nu ar fi putut să o transforme pe aceasta într-o armă.

– N-am spus asta.

Ea făcu ochii mari, cu privirea încețoșată.

– Ce vrei să spui?

– Jurământul meu a fost doar față de tine, milady. Nu se aplică și altor persoane.

– Deci ești liber să iubești pe altcineva.

– Și am fost liber să o fac în toți acești zece ani, răspunse el pe un ton voit dur.

Ea râse scurt.

– Deci cântecele despre apetitul tău de necrezut, aproape insașiabil, pentru dragoste nu sunt exagerate.

– N-aș spune chiar așa.

– Dar nici nu negi poveștile despre abilitățile tale printre îndrăgostitele doamne franceze și fiicele lor.

El ridică din umăr, indispus, deoarece nu putea nega. Nu reținuse farmecelor acelor femei. Se aflase departe de Braesford

și nu se așteptase să se întoarcă vreodată acolo sau să o mai vadă pe Marguerite. Eliberarea fizică pe care o descoperise alături de ele nu avusese nimic de-a face cu tandrețea și idealismul sentimentelor pe care le avusese pentru ea pe când fuseseră tineri și nepăsători. În mintea lui, ea fusese mereu mai presus de astfel de pofte animalice, așa cum fusese mai presus de el.

Dacă poftele lui trupești aveau să o întoarcă împotriva lui, oare nu ar fi fost mai bine așa?

Își continuă drumul. El o privi cum apucă un colț al voalului și începu să îl ciugulească, așa cum făcea de obicei când era supărată sau gânditoare, lucru pe care și-l amintea foarte bine.

– Și atunci ce-ai vrea să fac, dacă nu intenționezi să mă ții cu tine? întrebă ea exasperată. Unde să mă duc? Dacă m-aș adăposti în casa oricărui lord cu reputație, m-ar preda lui Henric imediat ce și-ar face apariția oamenii lui. Sau poate ar suna la un preot, ca să ne căsătorească de dragul zestrei.

– Nu doar de aceea, murmură el, trecându-și rapid privirea de la chipul ei la curba suavă a gâtului, apoi mai jos, spre movilițele sânilor ei.

Poate că ar fi fost mai bine pentru liniștea lui sufletească dacă nu mai pomeneau nimic despre lucruri carnale.

– Și nu dacă se întâmplă să se afle sub comanda Rozei Albe de York. Un astfel de bărbat m-ar ține ascunsă doar ca să-și bată joc de rege, care aparține dinastiei Lancaster.

– Sau ar putea hotărî că o metodă bună de răzbunare ar fi să o violeze pe una dintre pupilele lui Henric, ripostă el, avertizând-o.

– Și atunci? Să îi urmez pe oamenii tăi asemenea unei prostituate?

– Nu, răspunse el scurt, în primul rând deoarece ideea i se părea violent de atrăgătoare, atâta timp cât ar fi fost doar prostituata lui.

Doar că acest lucru era la fel de imposibil ca o căsătorie între ei.

– Și ce-mi rămâne de făcut? Nu așa... Aha.

Se opri când înțelese în sfârșit care era intenția lui.

– Așa e, încuviință el hotărât.

– O mănăstire. Vrei să mă fac călugăriță, spuse ea, pe un ton la fel de șters precum nuanța palidă a chipului ei.

– Nu ar fi de folos?

Nu era o soluție ieșită din comun. O doamnă cu poziția lui Lady Marguerite, care voia să scape de căsnicie, putea găsi adăpost într-o mănăstire. Ar fi dus o viață de pace și rugăciune, una petrecută departe de avariția bărbaților, de poftele lor. Ce-i drept, ultima parte îi plăcea mai mult decât ar fi trebuit. În pofda legăturilor de fier ale jurământului pe care îl făcuse, nu era deloc un sfânt.

Ea își coborî pleoapele, își scoase voalul, apoi își puse mâinile în talie.

– Mă tem că îmi lipsește vocația.

– La fel cum se întâmplă cu jumătate dintre femeile care intră într-o mănăstire.

Ea strânse din buze pentru o clipă, după care oftă scurt.

– Dar promiți că te vei îndrepta spre coastă după ce mă vei lăsa într-o mănăstire?

– După ce te-ai așezat, încuviință el. Nu înainte.

– Ei bine, domnule... începu ea, în vocea ei simțindu-se nefericirea.

Însă chiar atunci răsună în apropiere un sunet ca de trâmbiță. Sperie păsările, care își luară zborul, iar ecoul răsună dinspre cerul îndepărtat. Imediat după aceea se auziră tropăituri de copite și zgomet de harnașament din ce în ce mai tare, tot mai aproape, până când păru să cutremure pământul și frunzele copacilor.

Apoi apărură bărbați călare, venind doi câte doi pe cărarea de pădure îngustă, șirul lor întinzându-se însă cât vedeai cu ochii. Deasupra lor flutura un stindard grozav, un dragon roșu încolăcit, pe un fundal galben, emblema bărbatului care călărea sub el.

David înjură încet și furios, în trei limbi. Lângă el, Marguerite leni scurt, după care înlemni.

Stindardul galben îi aparținea lui Henric Tudor. Henric, al șaptelea cu acest nume, regele Angliei.

Capitolul 3

Se auziră mormăieli, strigăte și zdrăngănit de arme printre copaci. Într-o clipită, sau cel puțin așa i se păru lui Marguerite, ostașii lui David se organizează într-o formație care scoase la înaintare lănci și halebarde, arcuri și săbii. Se aliniară de-a lungul potecii bătătorite, formând un dig între el și oamenii regelui. Se auzi un ordin, tare, plin de autoritate. Fiecare bărbat înlemni pe poziție, fără să atace, dar și fără să se dea câtuși de puțin înapoi.

Regele ridică o mână. Cavalcada din urma lui se opri. Singur, își îndemnă calul să înainteze, dezvăluind o siluetă regală de neconfundat, îmbrăcată în haine de vânatoare făcute din cele mai fine materiale și vopsite în cele mai vii culori. Se apropie de ei și se relaxă în șa, de parcă ar fi înțepenit în timpul călătoriei. Cu o expresie chibzuită, privi fix spre David și Marguerite.

Lui Marguerite inima îi bătea cu putere, și trupul îi era străbătut de fiori, de la piept până la genunchi. Făcu o reverență, în timp ce David se lăsase deja în jos pe un genunchi, dând dovadă de respect și obediență. La porunca succintă și aspră a regelui, David se ridică și o luă de mână, trăgând-o lângă el, punându-i mâna pe brațul lui și acoperind-o cu cealaltă mână a sa, pentru sprijin. Așteptară ca Henric al VII-lea să îi anunțe că era nemulțumit de ei și să vadă ce avea să le ceară.

Marguerite îl privi pe rege în lumina strălucitoare, neiertătoare a dimineții și își dădu seama că acesta îmbătrânise de când urcase pe tron. Avea umerii mai aduși și pe chipul lui prelung, patrician, se zăreau riduri fine de îngrijorare, de ambele părți ale nasului lui subțire. Șuvițe argintii licăreau în părul blond nisipiu acoperit de pălăria cu borul răsfrânt și prins în diverse puncte, aducând cu o coroană desenată de un copil. Cu zece ani în urmă, când mersese prima dată la Curte, îi păruse un bărbat în floarea vârstei. Acum, la doar patruzeci și ceva de ani, părea mult mai bătrân și de-a dreptul istovit. Ca și cum greutatea Angliei ar fi atârnat pe umerii lui. Și cine ar fi putut nega asta?

– Ne reîntâlnim, David de Braesford, spuse Henric. În sfârșit.

– Maiestatea Voastră, răspunse el pe un ton serios, fără urmă de servilism.

Marguerite îi privi pe cei doi bărbați și simți că existau lucruri nespuse între ei. Probabil că unul sau doi dintre curtenii regelui simțiseră și ei același lucru, întrucât se uitară unul la celălalt, ridicând din sprâncene. Oare avea de-a face cu ziua aceea în care se vărsase sânge la Stoke, când David îi salvase viața regelui și ridicase stindardul Lancaster căzut, ca semn al victoriei? Nu își imagina ce altceva ar fi putut fi.

– Fără îndoială că ești surprins să ne vezi, continuă Henric, folosind pluralul regesc.

David își plecă ușor capul.

– După cum spuneți, sire.

– Să intrăm, ca să avem parte de intimitate. Henric făcu un semn scurt spre căbănuța care se afla la mică distanță de ei. Vom discuta acolo cum de s-a ajuns la această situație.

Marguerite se gândi că nu era prea greu de priceput. Probabil că cineva îl anunțase numai decît pe rege de faptul că fusese răpită. Fără îndoială că un alt bărbat îl urmărise pe David, ca să îl poată conduce pe Henric spre ascunzătoarea lor. Totuși, singurul mod în care oricare dintre ei ar fi reușit să îl aducă pe rege acolo într-un timp atît de scurt era ca Henric să fi fost la vânătoare sau în vreo călătorie regală în apropiere. Și ce soartă rea permisesese una ca asta?!

Pentru că nu știa prea sigur dacă porunca regelui de-a intra în cabană o includea și pe ea sau nu, Marguerite rămase mai în urmă, pe măsură ce se apropiară de pragul jos al acesteia. David nu îi dădu drumul, ci o trase după el când intră.

O găsiră pe Astrid la fereastră, unde se urcase pe un scăunel, ca să îl vadă pe Henric. Făcu o plecăciune de pe scaun, cu aplomb și bravadă. Henric îi făcu semn să se dea jos și să se îndrepte spre el, cu tot cu taburetul. Apoi i-l luă și îi făcu semn cu mâna să plece. Astrid se încruntă, îngrijorată, dar ieși, închizând ușa după ea.

Marguerite și David rămaseră singuri cu Henric al VII-lea.

Regele făcu un semn brusc, indicându-i lui Marguerite să se așeze pe scăunel. Ea își spuse că nu era vorba despre maniere, ci, de fapt, regele voia să evite scaunul jos pentru că, dacă l-ar fi ocupat, genunchii i-ar fi ajuns la același nivel cu umerii, ca să nu mai pomenim că ar fi trebuit să le ceară ei și lui David să se așeze pe podea, pentru a avea capetele mai jos decât Maiestatea Sa.

Sau poate că Henric prefera pur și simplu să rămână în picioare. Părea neliniștit și încordat, nu prudent ca de obicei. Atmosfera din încăperea părea la fel de tensionată, cu aerul care parcă trosnea asemenea flăcărilor mici din vatră.

– Bănuiesc că știi că am fost informați de toate mișcărilor tale de când ai plecat din Franța, îi spuse el lui David, vorbindu-i peste umăr și îndreptându-se spre fereastră, după care se întoarse din nou spre ei. Și ale lui Lady Marguerite, încă de când a ieșit pe porțile moșiei Braesford.

– Da, sire, era de așteptat, spuse David, genele lui aurii dese ascunzându-i expresia.

– S-ar putea să fie mai puțin evident faptul că logodna de la care ai salvat-o atât de ușor a fost doar un șiretlic.

– Un șiretlic? repetă Marguerite uimită, nevenindu-i să creadă.

Pe chipul regelui nu se citea nici urmă de remușcare.

– Regretabil, dar necesar.

– Sunt sigur că a existat un scop, spuse David pe un ton politic, dar tăios ca oțelul șlefuit.

– A fost o momeală și nimic mai mult, zise Henric și îi aruncă o privire acră.

– Ca să mă aducă înapoi în Anglia.

– Dacă ai fi răspuns numeroaselor scrisori și mesaje prin care te invitam să te înfățișezi înaintea noastră, dacă te-ai fi întâlnit cu reprezentantul pe care l-am trimis să te cheme la Curte, atunci Lady Marguerite nu ar mai fi trecut prin spaima îndurată, și această farsă nu ar mai fi avut loc.

– Spaimă? Vreți să spuneți că nu a știut nimic despre acest șiretlic?

Chiar dacă David i se adresa regelui, Marguerite văzu că o privea, de fapt, pe ea. Își ținu respirația și așteptă răspunsul lui Henric.

- Lady Marguerite este foarte inteligentă, dar nu obișnuim să încredințăm chestiuni de stat femeilor.

Marguerite își ridică bărbia când auzi complimentul. Faptul că evadarea ei dintr-o căsătorie nedorită ar fi putut fi considerată chestiune de stat era la fel de dificil de acceptat ca și faptul că nu existase deloc intenția unei căsătorii, în primul rând.

- Dar oamenii lui Halliwell? Sau cei ai lui Braesford?

- Ne-am gândit la asta, ca să nu se lase cu vărsare de sânge, dar am hotărât că ar fi mai bine să o lăsăm la latitudinea ta. Părea neînțelept să îl încurajăm pe Halliwell. De curând a dat de înțeles că ar fi foarte doritor în ceea ce privește această căsătorie.

- Într-adevăr? întrebă David încet. Suficient cât să oprească salvarea ei?

Henric spuse arogant:

- Ce vrei să spui?

- Am observat un bărbat la Calais care era neobișnuit de interesat de itinerarul meu.

- Era de-al nostru, fără îndoială, spuse regele și ridică din umeri. Dacă ți-a atras atenția înseamnă că folosim servitori nepricepuți și trebuie să îi înlocuim.

- Vreți să spuneți spioni, sire, clarifică David.

- Ce-ai vrea să facem? Dacă fiecare cap încoronat din Europa are rețeaua lui de agenți, atunci trebuie să o avem și noi pe a noastră, sau am rămâne în urmă din pricina lipsei de informații.

- Vegheați și asupra slujitorilor voștri, sire? întrebă Marguerite, implicându-se cu hotărâre în conversația celor doi.

Regele îi admise ieșirea, zâmbind îndârjit.

- Este necesar în caz de lezmajestate, Lady Marguerite, și de răzvrătire.

David îi privi, gânditor.

- Halliwell nu a fost implicat în acest șiretlic al dumneavoastră.

- Așa este.

- Nu a vrut să-i ceară mâna.

Din punctul de vedere al lui Marguerite, așa se explica de ce acesta era în continuare sănătos. Întrucât nu încercase să sfideze blestemul Grațiilor, nu fusese niciodată în pericol din pricina lui.

– Asta înseamnă că logodna a fost doar un tertip, spuse ea, ca să înțeleagă mai bine situația. Nu a existat posibilitatea unei căsătorii.

– Lord Halliwell nu a refuzat când i s-a propus și, bineînțeles, i se va oferi compensație pentru orice ofensă ar simți, acum că a rămas fără mireasă. Dar, în cazul în care Cavalerul de Aur nu și-ar fi făcut apariția...

Ea strânse din buze când înțelese ce voise să spună Henric. Ar fi fost măritată fără prea mare bătaie de cap, aruncată în cărucia lui Lord Halliwell la fel de ușor ca o momeală respinsă de un șoim ieșit la vânătoare.

– Nu înțeleg de ce credeți că David s-ar fi deranjat să vină.

– Abilitatea Celor Trei Grații de a-i atrage pe bărbați a fost dovedită în trecut. Am mizat pe asta.

– Și totuși, de unde știați că ar fi avut motiv să apară, că ar fi fost ceva între noi, în trecut sau acum?

Regele o privi fără să-i răspundă. Ea se înfurie când își dădu seama că probabil fusese urmărită, asemenea celorlalți supuși ai regelui.

David îl privi fix pe rege.

– Așa că v-ați trimis spioni în toate taberele și v-ați folosit de ei ca să dați de noi după salvarea doamnei. De ce v-ați chinuit atât de mult? Ce-ați putea voi de la mine?

– Ei bine, poți întreba.

Henric se trase de buza de jos, parcă hotărându-se cât de mult să le spună, sau cum să o facă.

Atmosfera din căbănuță deveni și mai încordată. Marguerite o simți și i se făcu dintr-odată frică. Tresări puțin când regele își coborî mâna și se întoarse brusc spre David.

– Ai auzit de un anume Perkin Warbeck, în călătoriile tale pe continent?

– Pretendentul la tron din partea Casei de York? L-am văzut o dată sau de două ori în Burgundia.

– Cum ți s-a părut? Ce crezi despre el?

Marguerite știa că domnia lui Henric nu fusese până atunci îndeosebi de pașnică. Nici nu fusese încoronat bine, că și apăruse primul pretendent. Tânărul Lambert Simnel, de nici doisprezece ani, fusese prezentat drept fiul mai tânăr al lui Eduard al IV-lea, care scăpase în mod miraculos de la moarte în Turn. Adepții lui fuseseră înfrânți la Stoke, după care băiatul se dovedise a fi fiul unui tâmplar irlandez. De atunci încolo, avusese probleme cu Carol al VIII-lea al Franței și alte încăierări pe continent. Iar acum apăruse acest spectru pe nume Perkin Warbeck.

Warbeck se zbătea de cel puțin șase ani, mergând de la Curte la Curte, ca să le câștige sprijinul și să mai adauge resurse la „cutărul lui de război“. Era un dușman mai de temut decât Simnel, fiind mai în vârstă și mai sigur pe sine. Mai mult chiar, avea părul blond și ochii albaștri specifice Plantagenetilor, precum și încrederea lor supremă care dădea chiar în aroganță. De asemenea, se spunea că știa mai multe lucruri despre familia care provenea din acel tiran măreț, Geoffrey de Anjou, decât ar fi știut oricine care nu se născuse în familia regală.

Indiferent că era din încrederea sinceră în descendența acestuia, sau din motive politice, Iacob al IV-lea al Scoției adoptase cauza lui Warbeck, într-atât încât îi dăduse de soție o rudă de-a lui. Ducesa de Burgundia, așa-zisa mătușă a lui Warbeck, una dintre surorile lui Eduard al IV-lea, îi promisese o armată de mercenari. Carol al VIII-lea al Franței îl primise, de asemenea, regește pe Warbeck, întrucât orice lucru care ar fi putut zdruncina tronul englez era considerat benefic pentru regimul lui.

– Mi-a plăcut ce-am văzut, răspunse David cu un calm intenționat.

Henric făcu o grimasă.

– Faptul că e un bărbat ușor de plăcut nu îl face un prinț din dinastia Plantagenet. Ai vorbit cu el? Ți s-a părut că ar putea fi cine pretinde că este?

Ira evident că Henric lua în considerare posibilitatea. Unora le plăcea să afirme că el poruncise ca prinții, fiii lui Eduard al IV-lea, să fie uciși în Turn, înainte să invadeze Anglia și să lupte

pentru coroană. Dar părea fără sens. Dacă ar fi avut anumite dovezi cum că Simnel și Warbeck erau pretendenți falși, cu siguranță că le-ar fi scos la iveală până acum.

– Orice este posibil, sire. Vorbea educat și avea un aer regal, dar mai există și persoane care ar fi putut să se asigure că știe suficiente lucruri cât să fie convingător.

– Se prea poate, spuse Henric, frecându-și bărbia cu articulația degetului. Nici noi nu am fost crescuți pentru funcția regală, dar am prins rapid mersul lucrurilor. În ceea ce privește înfățișarea lui...

David îi zâmbi oarecum sardonice.

– Este lucru bine știut că Eduard a fost blagoslovit cu mai mulți fiu născuți din uniuni care nu au beneficiat de binecuvântarea preotului.

– Înainte și după căsătoria lui clandestină cu Elizabeth Woodville, încuviință Henric. Modul în care s-a comportat cu femeile, mai ales cu sârmana căreia i-a fost promis înainte să urce pe tron, nu a fost cătuși de puțin admirabil. Pe unii dintre bastarzi i-a recunoscut...

– Iar pe alții nu, încheie David, cu o privire rece. S-a sugerat chiar că și mama mea l-ar fi cunoscut prea îndeaproape pentru binele ei.

– Am auzit, răspunse Henric deloc surprins.

Marguerite simți un junghi ciudat în piept. Sora ei mai mare, Isabel, spusese odată că David avea un aer cunoscut. Apoi făcuse câteva speculații privind descendența lui și modul în care ajunsese să fie crescut de călugărițe. Marguerite nu fusese prea atentă pe-atunci. David era David, așa cum era el, și nu o interesa altceva. Era ciudat să-l audă vorbind despre asta acum, deși în tinerețe nu dăduse semne că i-ar fi păsat să afle cine era tatăl lui.

– Iertați-mă, Maiestatea Voastră, spuse ea, încercând să fie răbdătoare, dar nu înțeleg scopul acestei farse.

– Ajungem și acolo, Lady Marguerite. De fapt, acest accident de naștere ne interesează cel mai mult.

– Faptul că semăn cu Warbeck, spuse David, mijindu-și ochii, gânditor. Despre asta e vorba?

Henric zâmbi rece, cu buzele lui altădată pline și senzuale, acum subțiri și palide.

- Sau mai degrabă cu bărbatul care e posibil să-i fi fost tată.

- Cu Eduard al IV-lea.

- Exact. Trăim vremuri înșelătoare, care necesită măsuri înșelătoare. La șiretlicul pe care l-am pus la cale, care a implicat-o pe Lady Marguerite, vom adăuga un altul.

- Sire...

Marguerite simți cum i se face greață când înțelese ce intenționa Henric să facă.

- Ce anume? întrebă David încet, aproape contemplativ.

- Vom crea un alt pretendent yorkist la tron.

În încăperea se așternu tăcerea, la fel de brusc precum căderea securii unui călău. Focul de turbă şușotea în vatră. Vântul foșni printre copacii care se legănau deasupra căbănuței. Dincolo de pereții din lemn, se auzea zumzăitul ostașilor și tropăiturile și fornăitul cailor.

David își îndreptă umerii, apoi spuse cu voce profundă și calmă:

- Un alt pretendent, sire? Pe lângă Warbeck?

- Warbeck este o amenințare serioasă, mult mai periculoasă ca tânărul Simnel din urmă cu zece ani, răspunse Henric, făcând un gest scurt de acceptare. Fiind suficient de în vârstă ca să comande de pe tron de unul singur, și-a adunat un număr impresionant de susținători, atât aici, cât și pe continent. Adepții lui se înmulțesc în fiecare zi și printre ei se numără și cei mai sus-puși din țară. De aceea trebuie să mai diluăm cumva efectul, să îi dezbinăm pe susținători, să-i atragem pe o parte dintre ei sub un alt stindard, împiedicându-i în același timp pe alții să se alătore răscoalei pe care el o ațâță.

- Chiar credeți că are de gând să pregătească o invazie?

- O, da. Scoțienii au făcut o incursiune în sprijinul lui anul trecut, sperând să ne prindă cu garda jos. Cei care îi apără spatele nu vor rata oportunitatea de a încerca din nou vara aceasta.

– Și vrei să crești confuzie, aducând în scenă un al doilea pretendent la tron, un alt bărbat care să susțină că este unul dintre prinții care au dispărut din Turn.

– Exact, spuse Henric al VII-lea, cu un zâmbet rece.

– Iar eu am fost ales pentru asta.

– Nu, șopti Marguerite, deși nu o uimi faptul că bărbații nici măcar nu îi aruncară o privire.

– Ai înfățișarea și purtarea necesare. Veștile despre isprăvile tale în turniruri și lupte au ajuns până departe. Puțini vor fi surprinși dacă li se va spune că îți curge sânge regal prin vene. Vor considera faima ta drept dovada pentru asta.

David râse scurt.

– Deci voi deveni legitim.

– Warbeck pretinde a fi Richard, al doilea fiu al lui Eduard. Vrei să faci și tu la fel? Sau ai prefera să iei numele întâiului născut?

– Nu! Marguerite sări în picioare. David, sire... e nebunie curată!

– Eduard mi s-ar potrivi foarte bine, spuse David, în cazul în care voi fi de acord cu acest plan.

– Nu poți fi de acord, spuse Marguerite pe un ton disperat și se întoarse spre el. Gândește-te numai ce-ar însemna asta!

– Sunt conștient de asta, spuse el, deși o privi foarte scurt în ochi.

– Serios? Chiar ești? Susținătorii lui Warbeck nu vor sta liniștiți, așteptând ca tu să le strici planurile. Te vor scoate de pe scenă, dacă pot, te vor ucide fără să ezite. Sprijinitorii dinastiei Lancaster, care îi sunt loiali lui Henric, te vor considera la rândul lor o amenințare, întrucât nu li se va putea da de știre că joci un rol la cererea regelui. Toți vor fi împotriva ta! Dacă ești prins, vei fi condamnat ca trădător. Te vor ucide și te vor hăcui, și îți vor trage capul în țeapă să-l dea ca hrană corbilor.

– Are dreptate, spuse Henric fără să schițeze vreo emoție.

– În cazul acesta, răspunse David, de ce ar trebui să îmi asum un astfel de risc?

– Pentru că vei fi răsplătit? răspunse regele și își miji ochii. Ce dorești? O vrei pe Lady Marguerite și pământurile ce vin odată cu zestrea ei?

- Sire! gemu ea, aproape sufocându-se.

David zâmbi strâmb.

- Ținând cont că probabil nu mă voi bucura de nicidecum din ele, solicit o răsplată mai mare.

Expresia lui Henric se înăsprî, dar nu bătu în retragere.

- Ce poștești, atunci?

- Vă cer să jurați că Lady Marguerite nu va mai fi făgăduită vreodată vreunui bărbat. Îmi veți da în scris că i se va permite să trăiască în pace oriunde dorește, că va păstra proprietățile care îi aparțin prin moștenire de la tatăl ei și de la tatăl ei vitreg, și că se va bucura de toate veniturile pe care le aduc acestea, fără vreochirie sau alt impediment.

- David, șopti ea, privindu-l țintă și podidind-o lacrimile pe măsură ce-i înțelegea cererile. Dorea siguranța ei și-atât, nimic pentru el însuși, în schimbul pericolelor pe care avea să le înfrunte. Voia să se asigure că nu avea să fie obligată să se căsătorească împotriva voinței sale, că avea să fie în siguranță pentru totdeauna.

- Cer, încheie David, întorcându-se spre ea și privind-o drept în ochi, să o protejați, să o păziți împotriva tuturor celor care ar încerca să abuzeze de ea, sau să o necinstească, de dragul de a deveni stăpânii ei și ai pământurilor sale.

- Atâta tot? întrebă Henric de-a dreptul uluit.

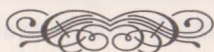
- E suficient.

- Sunt de acord, spuse regele și bătu palma cu David.

- De acord, încuviință David, acceptând jurământul regelui.

- De acord... șopti și Marguerite, și i se păru că vorbele răsunară ca un semn de rău augur.

Capitolul 4

David porunci să se pregătească o masă copioasă pentru oamenii regelui și o chemă pe Astrid înapoi în căbănuță ca să facă același lucru pentru Henric. Regele și oamenii lui erau obosiți

după ce călăriseră din greu ca să ajungă la tabăra lor în ziua aceea, și aveau să încalce din nou în scurt timp și să se întoarcă la castelul în care erau încartiruiți. David și cei cincizeci de oameni ai lui aveau să îi însoțească, la fel și Lady Marguerite și micuța ei slujitoare. Între timp, se părea că Henric avea planuri de-a demara chestiunea celui de-al doilea pretendent. Henric al VII-lea era un bărbat precaut și foarte atent la detalii. Neîndoielnic, acesta era unul dintre secretele succesului său.

David avea propriile idei, dar se mulțumi să afle ce avea de gând regele, înainte să le aducă în discuție. În cazul în care nu era absolut necesar, era prostesc să se ia în coarne cu un bărbat care purta o coroană.

Discutără punctele principale pe potecă, departe de urechile celorlalți. Marguerite îi privi cum se îndepărtează, dar nu se chină să li se alăture. Ce-i drept, Henric nu o invitase, dar bănuia că David ar fi refuzat oricum.

Știa că era furioasă pe amândoi, prevăzând că demersul lor avea să se sfârșească într-un mod dezastruos. Își amintea foarte bine cât de intuitivă era. În această privință nu se schimbase deloc.

În multe altele, însă, era o persoană diferită. Zâmbea mai puțin. Era mai directă în vorbire, mai puțin maleabilă în gândurile și părerile ei. Avea curbe mai moi și mai evidente, și părea mai vigilentă ca înainte. Ce-i drept, când plecase el, fusese doar o fată, cu personalitatea încă neformată, cu înfățișarea și purtarea mai blânde, și mai mică de statură. Bineînțeles, nu că ar fi fost foarte înaltă acum. Și își păstrase acea aură fragilă care îl făcea să-și dorească să o înfășoare în mantia lui și s-o strângă tare la pieptul lui, pentru a o proteja.

Își dorea multe lucruri când venea vorba de Lady Marguerite, dar probabil că nu avea să aibă parte de nimic. Renunțase la ele cu mult timp în urmă, și nu se putea aștepta să le primească acum. Și în nici un caz nu avea să își încalce jurământul ca să le obțină. Nu putea face așa ceva, oricât de mare ar fi fost ispita.

Și ispita chiar era mare. Odată aflată în grija lui Henric, Marguerite avea să ajute la educarea lui. Avea să îl îndrume în ceea

ce privea diversele maniere elegante ce aveau să-i fie utile dacă avea să apară vreodată deghizat ca Eduard, prinț din familia de York, numit cândva Eduard al V-lea. Cerule mare! O astfel de apropiere între ei s-ar fi putut dovedi a fi o încercare dureroasă pentru el.

Aproape că o atinsese în noaptea dinainte. Avusese părul descoperit, căci își dăduse jos voalul ca să doarmă. Coada îi licărise precum fire de mătase întreșesute, și șuvițe subțiri desprinse din ea prinseseră să strălucească la fiecare respirație a ei. Își amintise de o zi de vară când alergaseră prin iarba deasă a pajiștii ce se întindea mai jos de Braesford. Ea se împiedicase și căzuse, iar el se aruncase la pământ odată cu ea, răsând amândoi ca niște tineri prostuți. Voalul i se lărgise în timpul alergării, iar părul îi căzuse pe umeri. Stătuse în șezut, aplecată deasupra lui, iar el rămăsese întins pe spate, în trifoi, margarete și flori sălbatice. Cosițele ei frumoase căzuseră în jurul lui, împrejmuindu-l ca o perdea de mătase. Lumina soarelui care pătrundea printre ele forma niște curcubeie în miniatură de-a lungul șuvițelor luminoase, creând deci de alte culori înflăcărâte, pe lângă maroniu: nuanțe de auriu, roșiatic, castaniu și arămiul fad ca de coral pe care îl capătă frunzele de fag toamna. I se tăiasă respirația din pricina magiei aceluia moment, și însăși ființa lui înlemnise uimită. Nu era sigur că își revenise vreodată din încântarea aceea.

- Sir David, mă ascuți?

- Da, sire.

Nu era chiar o minciună.

- Ei bine?

David își drese vocea, apoi răspunse:

- Mă voi alătura partidei dumneavoastră de vânatoare și mă voi retrage în castelul unde v-ați stabilit armata. Pentru moment. În decursul următoarelor câtorva săptămâni, voi fi instruit în ceea ce privește regulile de comportare, manierele și formele de adresare pe care un viitor monarh ar trebui să le știe de la naștere. Voi fi înveșmântat potrivit rolului pe care îl voi juca și mi se va alocă un nucleu de forță armată.

– Care, împreună cu oamenii pe care îi ai deja, vor forma începutul armatei pe care o vei aduna în jurul tău, încuviință Henric. După ce vor fi instruiți conform ordinilor tale, vor fi un semn de putere când îți vei face apariția prin zonele rurale ale țării, așa că va părea că oamenii se îngrămădesc să intre sub stindardul tău. Că tot veni vorba, cred că un phoenix, care ar simboliza reînvierea din cenușa zvonului cum că ai murit, ar fi cel mai potrivit ca stindard.

– Îmi cer iertare, sire, dar am deja o emblemă.

– Știm. Parcă o coroană de frunze sau așa ceva. Nu este adecvată pentru acest demers.

– O coroană e o coroană, spuse David încăpățânat. Eu am ales-o și am gândit-o. M-a slujit bine până acum. Nu voi renunța la ea.

– Dacă vei fi acceptat ca prințul Eduard, fiul lui Eduard al IV-lea, trebuie să afișezi ceva mai războinic, cum ar fi leii de aur ai Plantagenetilor.

David se opri, se întoarse spre Henric și își puse mâinile în șolduri.

– De ce, mă rog, dacă mi-am câștigat renumele pe tărâmurile străine și intru în povestea asta pe deplin împlinit? De ce să nu aleg o emblemă proprie, unică, chiar dacă aș fi Eduard?

Henric îl privi cu dezaprobare preț de câteva clipe lungi.

– Înseamnă chiar atât de mult pentru tine?

– Da, spuse el cu voce adâncă, precisă.

Emblema era inspirată dintr-o coroană pe care i-o făcuse Marguerite în ziua aceea de vară fierbinte când stătuse cu capul în poala ei. O privise făcând acea coroniță de trifoi, încrunțată din pricina concentrării, cu o privire tandră, iar inima îl duruse de dorința deznădăjduită și infinită care îl încerca. Când terminase, Marguerite îi pusese coroana pe cap, cât se poate de strâmb, iar el se simțise ca un rege. Încă mai avea rămășițele fărâmițate ale coroniței de trifoi în bagajul lui, împăturite în pergament și mătase și vârâte într-o gentuță, pe care o pusese într-una din cizmele lui de rezervă, ca să fie în siguranță. Parcă trecuse o veșnicie de atunci.

Regele încuviință din cap.

– Poți lupta sub propriul stindard dacă este musai, dar vei primi încă o emblemă cu leii Plantagenetilor. Le vei afișa pe ambele când aduni oameni pentru cauza ta.

– După cum porunciți.

Henric era prea înțelept ca să se arate mulțumit. Își văzu de drum și continuă să-i dea instrucțiuni pe care le considera imperative pentru succesul planului lor. David se opri din nou.

– Sire, aș sublinia faptul că am scuze bune pentru oricare lacune în comportament sau memorie. Ținând cont că, timp de mulți ani, Eduard nu a fost în Anglia, din motive de securitate, atunci cu siguranță că a uitat multe lucruri, inclusiv detalii despre familia Plantagenet. În plus, am cunoscut câțiva prinți. Majoritatea nu se purtau câtuși de puțin regește.

– Și mă gândesc că nici nu se prezentau drept viitori regi, răspunse Henric. Vei fi judecat oriunde vei merge. Așa trebuie să fie. Ar fi mult mai bine să descoperi în privat lucrurile care s-ar putea să îți dea de furcă atunci când ieși în public.

David se gândi că știa mai multe despre eticheta de la Curte decât își imaginau Henric sau Lady Marguerite. Luptase alături de un rege, care îi fusese prieten, luase cina cu regi și prinți, fusese în audiență la ei și fusese prezent când aceștia li se adresaseră altora.

Renunță însă la idee. Nu voia să se încurce în detalii. În plus, nu trebuiau desconsiderate zilele lungi petrecute cu Lady Marguerite în timp ce îl ajuta să șlefuiască anumite aspecte ce țineau de un comportament regal.

Cât despre faptul că trebuia să se dea drept prinț, avea îndoiele lui. Avea să calce pe o linie foarte subțire. Își dăduse ușor seama de posibilele pericole care îl așteptau, așa cum făcuse și Lady Marguerite. Trebuia să evite să fie prins de susținătorii yorkiști, dar și de cei ai casei de Lancaster, și să își clădească, în același timp, o bază de sprijin ca să îl poată provoca pe Perkin Warbeck. Asta însemna că avea să călărească încolo și înapoi, să vorbească mulțimilor în piață și grupurilor de nobili, fără să rămână prea des într-un anumit loc, mai mult de câteva ore, și fiind mereu

cu un pas înaintea celor care i-ar fi putut strica planurile. Și care l-ar fi distrus și pe el odată cu ele.

Nu se temea din pricina pericolului, dar nici nu îl subestima. Mai exista un pericol pe care Lady Marguerite nu îl menționase. Să fi fost din diplomație sau pur și simplu pentru că nu își dăduse seama de el? Oricare dintre variante era probabilă, deși era posibil să fi fost vorba și de faptul că nu îl credea în stare de așa ceva.

Practic, se putea ca amenințarea cea mai mare să fi fost un număr prea mare de adepți. Oare ce-ar fi făcut Henric dacă David ar fi făcut rost de suficienți sprijinitori încât să-i pună în pericol domnia? Îi jurase loialitate regelui Henric al VII-lea, dar regele nu-i jurase nimic lui.

– Am o întrebare, sire, spuse David gânditor.

– Da?

– Ce se va întâmpla după aceea, după ce răscoala aceasta va fi înăbușită și Warbeck prins sau ucis? Veți dezvălui publicului strategia asupra căreia am convenit, sau veți da vina pe mine și mă veți alunga dincolo de canal?

Regele se încruntă, gânditor.

– Nu ne-am gândit până acolo. A fost o omisiune din partea noastră.

– Înainte să se ajungă acolo, aș putea găsi dovezi că totuși nu sunt un copil legitim al regelui și astfel să ies din controversă.

Chiar pe când făcea acea sugestie, David nu se putu abține să nu se întrebe dacă nu cumva Henric nu se gândise la acea posibilitate întrucât nu se aștepta ca noul pretendent fals să mai fie în viață pe atunci.

– Ar fi o posibilitate, încuviință Henric.

– Una care ar aduce a lașitate dacă e amânată prea mult. David clătină din cap. Aș prefera să am dreptul să lupt alături de dumneavoastră, la momentul potrivit.

– Iar eu aș fi onorat să te am încă o dată alături de mine. Henric își duse o mână la umăr. Atunci rămâne să facem un anunț, când lucrurile se vor fi așezat și pretendentul va fi fost înfrânt, prin care să înștiințăm lumea de serviciul pe care ni l-ai făcut.

Lui David i-ar fi plăcut să-i ceară Maiestății Sale să jure că așa va face. Probabil că ar fi făcut-o, dar dacă Henric refuza?

La o oră de la sosirea regelui, alaiul combinat format din ostașii lui David și cei ai regelui plecară din pădurea care le oferise adăpost. Marguerite nu știa încotro se îndreptau. Un bărbat brunet, care se prezentă drept scutierul lui David, deși erau de aceeași vârstă, le aduseră buiestrașul ei și poneiul lui Astrid. Le transmise complimentele comandantului său și le ceru să încalce. Câteva minute mai târziu, galopau în rând cu ceilalți.

Marguerite se gândi că poate David avea să rămână în urmă, să călărească alături de ea, poate chiar să-i povestească ce discutaseră el și regele în privat. Era tulburată din pricina propunerii făcute și avea o mie de temeri și întrebări despre care voia să vorbească cu David. Știa că acesta avea responsabilitățile lui și nu ar fi vrut să renunțe la ele de dragul ei, dar ar fi putut să își facă puțin timp ca să-i spună încotro se îndreptau și ce aveau să facă după ce ajungeau la destinație.

David nu veni. În schimb, părea să-l fi desemnat pe scutierul lui ca înlocuitor. Bărbatul se prezentă drept Orlando de Sienna, deși englezii îi spuneau Oliver. Era un ștregar atrăgător. Avea cărlionți negri dezordonați, ochi negri strălucitori și zâmbetul unui crai desfrânat. Chiar dacă era îndesat și nu foarte înalt, avea o purtare plină de aplomb. Din câte spunea el, călărea alături de David de mai bine de șase ani, după ce fusese luat prizonier în timpul unui turnir. Întrucât nu avusese bani să plătească răscumpărarea și nici rude care să îl răscumpere, se gândise să pună drept gaj tot ce avea, calul, harnașamentul, armura, scutul și sabia. Când i se oferise postul de scutier al lui David în schimb, împăturise stindardul vechi al familiei lui, își scosese penele de cavaler și acceptase cu recunoștință. Întrucât David nu era prea formal de felul lui, cei doi deveniseră tovarăși de turniruri și pe câmpul de luptă. Ba mai mult, deveniseră prieteni.

Lui Astrid nu-i plăcea italianul. Din punctul ei de vedere, era prea fermecător pe de-o parte, și deloc respectuos pe de cealaltă. Se uită la el și pufni din nas la galanteriile pe care i le adresa.

De asemenea, încerca din răsuputeri să își mențină poneiul între calul de luptă și buiestrașul pe care călărea stăpâna ei, deși era ca și când un cățeluș ar fi încercat să scape de un mastif. Se enerva și mai tare când îl vedea pe scutier râzând pe sub mustața lui subțire de disprețul ei.

Poate că Marguerite ar fi muștrat-o pe slujitoare pentru atitudinea ei, dar știa că Astrid era deja de câteva săptămâni cu David și oamenii lui. Era foarte posibil ca aceasta să aibă motive întemeiate ca să nu-l placă pe bărbat.

– Știți încotro ne îndreptăm, domnule?

Cum nu îl putea întreba pe David, scutierul lui părea cea mai promițătoare sursă de informații. Se forță să întrebe pe un ton vesel și lejer, ca și când răspunsul n-ar fi contat câtuși de puțin.

Oliver de Sienna ridică ușor din umeri.

– Oamenii regelui vorbesc numai despre vânatoare. Se pare că Henric al vostru e înnebunit după vânatoare. Majoritatea cred că au ieșit la vânat de căprioare și porci mistreți, și s-a întâmplat să dea peste noi. Întrucât n-au găsit prea mult vânat, se întorc de unde au venit.

Deci asta era povestea născocită de Henric. Ce-i drept, părea destul de autentică.

– Și au spus unde se întorc mai exact?

– La un castel care îi aparține unui nobil mărunt ce își epuizează proviziile ca să își hrănească musafirii. S-ar părea că e vorba de o grămadă de pietre reci înconjurată de o pădure al naibii de deasă, care se află la o zi distanță de orice oraș. Bucătarul merită toate laudele, dar soția gazdei este o castelană strictă, iar slujitoarele ei au tendința să strige dacă sunt încolțite.

– Le înțeleg perfect, spuse ea sec.

– Într-adevăr?

Ochii italianului străluciră, ca și când se gândea la experiența ei cu astfel de situații.

– Nu e deloc greu, ținând cont de firea ostașilor.

Încercă să nu schițeze vreo expresie anume și privi spre coloana din fața lor, uitându-se pe după umerii lați ai lui David. Nu era treaba italianului să știe că nu avea deloc experiență în astfel

de situații, cu excepția faptului că le consolase pe slujnicele care fuseseră înjosite împotriva voii lor.

– Bieții proști, care sunt așa cum i-a făcut Dumnezeu, răspunse acesta. Sau, mai bine spus, cum ne-a făcut, întrucât nu mă consider mai presus de oamenii obișnuiți. Fără îndoială că a fost un fel de glumă de-a Lui.

Când îl auzi pe italian incluzându-se în acea evaluare destul de compromițătoare, își întoarse din nou privirea spre el și spuse:

– Sau poate modul Lui de-a pune la încercare stăpânirea de sine a bărbaților?

– Vai! Dar sunt așa puțini cei care fac față provocării. Bineînțeles, David se numără printre ei.

Ea își miji ochii și se întrebă câte știa italianul despre jurământul pe care i-l făcuse David.

– David?

– Bineînțeles, îl ajută faptul că nu trebuie să se abțină față de toate femeile.

– Așa se pare, răspunse ea rece.

Părea limpede că Oliver știa totul. Ce-ar fi trebuit să priceapă din toate astea? Bineînțeles, faptul că promisiunea de a o sluji cu castitate, pe care i-o făcuse David, devenise un alt fel de divertisment, o ciudățenie care o afecta doar pe ea.

Ideea o durea într-un fel pe care nu îl putea descrie, dar o și înduria. Se gândise, ca o prostituată, că David era al ei, că avea să fie mereu al ei, în pofida lipsei de intimitate dintre ei. Presupunuse că potrivirea mentală dintre ei era tot ce avea nevoie el de la o fecioară.

Se pare că se înșelase. Nu fusese niciodată de ajuns pentru el. Poate că alte femei îi cunoșteau săruturile, atingerea, modul puternic de-a le poseda în pat, dar nu și ea. Ea nu avea să le cunoască niciodată.

– Bine, ce-ați fi vrut? continuă Oliver pe un ton vioi. Să știți că doamnele se aruncă la picioarele lui, deoarece e campion, este renumitul Cavaler de Aur. Ar fi inuman să le ignore. Și dacă o ignoră pe vreuna, mereu apar altele. O astfel de ofrandă poate fi atât de obositoare!

Astrid pufni din nas și interveni în conversație:

– Așa că probabil le alege pe cele mai pline de nuri, nu-i așa?
Fără îndoială cu ajutorul tău.

Oliver chicoti și o mângâie sub bărbie.

– Pentru ce sunt prietenii?

Marguerite rămase tăcută și încercă să se obișnuiască cu gândul la faima lui David. Nu era ușor, deoarece fusese foarte respectuos, aproape reverențios în trecut, la Braesford. De atunci avansase mult și probabil că înfăptuise isprăvi grozave, de ajunsese pe astfel de culmi. Probabil că săvârșise fapte mărețe, dacă isprăvile, înfățișarea și manierele lui elegante, precum și purtarea lui galantă cu doamnele erau cântate în *chansons de geste*, poeme eroice, de mii de menestrelți și trubaduri.

Se schimbase atât de mult. Ce pierdere!

Astrid îl plesni pe italian peste pumnul acoperit de zale și îl privi suspicioasă.

– Ești neobișnuit de nerăbdător să-i spui stăpânei mele despre aceste cuceriri. De ce oare? Încerci să te umfli în pene? Sau vrei să te asiguri că stăpâna mea nu le poate trece cu vederea?

– Ce minte necinstită ai, *cara*, draga mea, și foarte ocupată, spuse scutierul ușor îndurerat, semn că femeia o nimerise.

– Mai bine decât latrina aia a ta, bădăranule. Oricum, nu o vei face pe stăpâna mea să se scârbească de Sir David, pentru că știe cum să interpreteze ce spui.

– Ce păcat, întrucât mai mult ca sigur că o să fie ucis din pricina ei.

– Domnule! începu Astrid.

– Nu a fost niciodată intenția mea, spuse Marguerite în același timp cu slujnica ei.

I-ar fi plăcut să nege acuzația care i se aducea, dar era cât se poate de adevărată. Cum să îl convingă pe Oliver că nu avea să se ajungă acolo, când nici măcar ea nu era convinsă de asta?

– Intențiile nu prea contează când un om atârnă în ștreang. Nu știu ce s-a petrecut între David și Henric al Angliei și are de-a face cu dumneavoastră, milady. Oricum, proastă este ziua în care oamenii de rând sunt implicați în treburile regilor.

– Așa e, încuviință ea laconic.

– Aveți o putere neobișnuită asupra lui. Nu l-am mai văzut niciodată atât de chinuit ca atunci când veneam încoace. Și totuși, este clar ca lumina zilei că misiunea aceasta de salvare a fost o capcană. Mă tem că ne va prinde în mreje până nu vom mai avea cale de scăpare.

– Apreciez că îți faci griji pentru el, spuse Marguerite, străduindu-se să își păstreze un ton calm.

– Este un om prea bun ca să moară fără motiv. Nu vă înșelați însă, milady. Cât sunt sub comanda lui, îmi pasă doar de mine.

Ea se întoarse spre el și îi privi expresia gurii de sub mustață, felul în care își ținea bărbia înclinată și ochii negri aprigi. Era cinic, așa cum se așteptase. Totuși, în spatele cinismului se ascundea agitația, care sugera că era, într-adevăr, neliniștit pentru prietenul lui. Fără să vrea, îl plăcea și mai mult pentru asta.

– Ce-ai vrea să faci? întrebă ea încet. Să se întoarcă numaidecât și să călărească spre cel mai apropiat port?

– Măcar de-aș crede că ar face-o.

– Doar știi că e prea târziu pentru asta.

El se întoarse și se holbă la ea, furios.

– Nu știu, nu. Iată-mă călărind voios spre ceea ce ar putea foarte bine să fie un măcel. Din câte îmi dau eu seama, toate astea de dragul vostru, Lady Marguerite. Ce credeți că ar trebui să fac? Să mă alătur cauzei voastre nobile, sau să îl pocnesc pe David până îl las fără simțire și să îl scap de rege? Și de dumneavoastră.

Ideea era atât de illogică, încât Marguerite tresări când o auzi, ceea ce făcu iapa să se dea în lături câțiva pași. Când își stăpâni din nou buiestrașul, spuse peste umăr:

– Tu hotărăști.

– Așa este, bombăni el, îndemnându-și calul de luptă să iasă din pas, îndepărtându-se de Lady Marguerite. Așa este.

Marguerite se încruntă și îl privi pe italian galopând înainte. Dacă lipsa lui de devotament reflecta atitudinea oamenilor lui David în ceea ce privea demersul care îi aștepta? Prefera să creadă că nu era așa, întrucât s-ar fi putut stârni necazuri printre ei. Din neașteptate, asta era treaba lui David, în calitate de comandant

al lor, dar se simțea totuși responsabilă într-o oarecare măsură. Se aflau în situația aceea din pricina ei.

Povestea cu Warbeck părea să ducă spre o altă confruntare între casele York și Lancaster. Unii susțineau că vrajba veșnică dintre cei fideli Rozei Albe de York și susținătorii celei Roșii de Lancaster, numită de unii Războiul Rozelor, se încheiase după bătălia de la Bosworth Field, în urma căreia Henric Tudor urcase pe tron. De atunci, acesta fusese stăpân pe situație. În orice caz, tertipurile pentru a obține o poziție și supremația finală nu încetaseră niciodată cu adevărat. Nici nu aveau să înceteze, din câte se părea, până nu se vărsa și ultima picătură de sânge de Plantagenet, până când ultimul pretendent Plantagenet la tron nu era alungat sau mort.

Iar acum David avea să se declare un nou pretendent la coroană, la porunca lui Henric. Pentru a reuși să dezbină cu succes forțele contingentului yorkist, trebuia să atragă un număr destul de mare de adepți. Și apoi? Nu îndrăznise să vorbească despre asta în prezența regelui, dar cel mai mult se temea ca furtunoasa campanie a lui David, ca lider yorkist rival, să nu aibă prea mult succes. Ar fi putut deveni un pericol atât de mare pentru regimul lancasterian al lui Henric, încât să fie nevoie să fie eliminat. Nu ar fi suportat un astfel de deznodământ.

David era mult prea bun ca să moară fără motiv. Măcar în privința asta era de acord cu Oliver.

Tropăitul înăbușit al copitelor o scoase din starea ei de îngrijorare morbidă. David venea spre ea, cu zalele strălucindu-i în lumina soarelui, căci, printre prieteni, nu purta nici coif, nici armură. Când se apropie de ea, îi zâmbi larg. Iar inima ei se strânse atât de tare, încât aproape i se tăie respirația.

– De ce sunteți atât de posace, doamnelor? Știu că Oliver se pricepe la complimente, dar nu se poate să-i duceți deja dorul.

Astrid spuse dezgustată:

– Baziliscului ăluia? Niciodată!

– Nu? El încetini și veni în dreptul lor. Eram sigur că timpul avea să treacă mai repede cu el.

I se adresa lui Astrid, dar lui Marguerite i se paru ca la ea ne uita.

- Știe cum să vorbească, spuse ea cu grijă.

- Nu-i așa? I-a fermecat multe nopți pe oameni, recitând din *Cântecul lui Roland* sau din cel al lui Richard Inimă de Leu.

- Oare el le-a compus pe cele despre tine?

David își întoarse privirea, îmbujorat.

- Poate că unul sau două, dar doar în glumă.

- Cele pe care le-am auzit nu erau mai deloc comice, ci pline de o cutezanță nesăbuită.

- Toate foarte exagerate. Dar aveți tot ce vă trebuie? întrebă el, schimbând ferm subiectul. Căii sunt buni? Sau vreți alții? Sau vreți să vă odihniți câteva minute?

- Suntem bine.

Părea o idee bună să nu mai discute despre faima lui, întrucât se părea că îl stingherea.

David se uită la Astrid, apoi din nou la Marguerite.

- Sper că Oliver nu v-a deranjat. Adică, se descurcă foarte bine în compania femeilor, dar uneori poate fi foarte direct.

- Deloc, răspunse Marguerite. Cei doi erau prieteni. Nimic din ce spusese Oliver nu era un motiv întemeiat ca să stârneasă probleme între ei.

- O maimuță spilcuită, spuse Astrid în același timp, deși pe sub mustață.

- Dacă a fost prea îndrăzneț...

Marguerite zâmbi fără să vrea.

- Crede-mă că aș ști ce să fac în cazul ăsta.

David încuviință puternic din cap.

- Nu ai de ce să te temi de lingușirile lui. Să știi că nu vorbește serios.

- Cu siguranță.

Ira sigură că Oliver avea cu totul alte idei în cazul în care o femeie se nimerea să fie slujnică sau vreo fetișcană în vreo tavernă, dar nu era nici momentul, nici locul potrivit să discute despre asta. Interesant era însă că bănuia că era avertizată să se ferească de el. Nu era necesar, dar David nu trebuia să o știe.

Acesta o mai privi o clipă, după care începu să le spună când și unde aveau să facă următoarea oprire, și la ce să se aștepte pentru masa de prânz. Apoi vorbiră despre multele schimbări care avuseseră loc la Braesford de când plecase el, despre sănătatea lui Madeleine, fetița pe care Rand și Isabel o adoptaseră la cererea regelui, cât și despre celălalt copil al lor. Mai vorbiră și despre castelul în care locuiau Cate și Ross, împreună cu cei patru copii ai lor.

Marguerite îi răspunse la întrebări, zâmbi și povesti întâmplări neînsemnate din sânul familiei ei, dar nu se putea concentra deloc. Nu își putea lua ochii de la David. Fusesse arătos în tinerețe, frumos la față și la trup. Cu timpul, se înălțase și mai pusesse carne pe el. Umerii lui lați, cu musculatura lor perfect definită de țesătura de oțel a zalelor, o făceau să vrea să îi mângâie. Forma senzuală, dar foarte masculină a buzei lui de jos îi stârni un val de căldură în vintre. Ochii lui de un albastru intens străluceau, dar nu îi trădau gândurile. Arăta impresionant pe calul lui de luptă, inteligent și controlat, atât de încrezător în sine, încât părea că nimic nu îl putea atinge.

I se părea imposibil că avusese cândva impresia că îl cunoaște. La fel de imposibil i se părea faptul că răspunsese la chemarea ei doar de dragul prieteniei lor trecute. Și totuși, dacă nu din pricina asta venise la ea, atunci de ce o făcuse? De ce?

Așa trecură kilometri întregi. Iar seara târziu, pe când soarele se făcu albastru-violet, ciorile de câmp începură să croncănească și întunericul se lăsă în jurul lor în pădurea densă pe care o traversau, ajunseră în sfârșit la castelul în care Henric al VII-lea intenționa ca David să se pregătească să devină un prinț.

Capitolul 5

David înjură lung și cu virulență. Putea face multe lucruri foarte ușor. Îi putea învinge pe majoritatea bărbaților în lupta cu sabia, își putea doborâ adversarii în turniruri de nouă ori din zece, putea trage cu arcul mai departe decât toți cunoscuții lui

și îi putea întrece la băutură pe cei mai încăpățânați dintre bărbați. Reușea să nu își dea în vileag planurile intime și putea să discearnă motivele inamicilor lui. Nu putea însă să țină minte că trebuia să accepte plecaciunile altor bărbați doar încuviințând din cap, că trebuia să fie în fruntea fiecărei procesiuni și să inițieze toate conversațiile cu ceilalți. Tot uita să mănânce încet, pentru ca nimeni să nu flămânzească, întrucât atunci când el își dădea deoparte farfuria, toți trebuiau să se oprească din îndopat, și că trebuia să nu meargă repede, căci, atunci, plecaciunile și reverențele care îi erau adresate aveau să pară niște mișcări spasmodice ale unor marionete prost construite.

— Îl scotea din minți.

Cu toate acestea, continuă să fie instruit zi și noapte în ceea ce privea purtarea și protocolul regești. Unul sau doi curteni mai apropiați ai regelui se ocupară de asta, în mare parte, în secret. Asta până veni vorba despre dans. Se părea că orice prinț trebuia să poată dănțui cu ușurință.

Dacă tot avea să îndure o instrucție atât de josnică, măcar să nu fie sub îndrumarea vreunui muzician bătrân, știrb și cu picioare subțiri, oricât de discret ar fi fost acesta. Ceru ca Lady Marguerite să-i fie instructoare.

— Unde ai fost? întrebă el pe un ton poruncitor, cu pumnii în polduri, în timp ce aceasta înainta pe coridorul lung înspre el, purtând o silfidă în rochia ei de mătase de un verde pal, brodată cu lujeri verzui, în care arăta la fel de provocatoare și iluzorie precum o nimfă de pădure. Te-am văzut doar în timpul meselor de când am ajuns aici.

— Din moment ce castelul a fost ocupat de cei care participă la partida de vânătoare a regelui, soția gazdei noastre, castelana, Lady Joan, consideră că este mai prudent să se refugieze în solariu. Eu și ficele ei îi ținem companie, ținând cont că este foarte directă și la fel de dură precum căpitanul ostașilor tăi. În ochii ei căprui se zărea o licărire plină de amuzament. N-o să-ți vină să crezi cât timp am petrecut brodând o carpetă desenată după indicațiile doamnei, care urmează să fie expusă în sala cea mare.

Se vrea a fi o amintire a vizitei regelui, deși căprioarele zici că au rădăcini în loc de coarne, iar iepurii seamănă cu niște șoricei.

El zâmbi fără să vrea. Ironia ei îl amuzase mereu, chiar și atunci când avea limba ascuțită. Mai mult de-atât, îi aducea bucurie. Nu și-o amintea ca fiind atât de bine proporționată sau mișcându-se cu atâta grație și farmec inconștient, dar acum le putea aprecia pe toate. Trupul lui îndărătnic reacționează plin de entuziasm și durere, dar măcar jiletca nu îi era ridicol de scurtă, încât să îl dea de gol.

– Biata Lady Marguerite! Nu ți-a plăcut niciodată să coși. Îmi amintesc când te-am ajutat să refaci jumătate din cusături, la un moment dat.

– A fost frumos din partea ta să mă ajuți, răspunse ea, oprindu-se în fața lui. Acum mă descurc ceva mai bine la cusut, dar sper că de această aptitudine nu ai nevoie acum.

El îi spuse de ce avea nevoie și așteptă răspunsul ei.

– Să te învăț să dansezi? întrebă ea, uimită. Așa a poruncit Henric?

– Chiar el.

– Înțeleg că s-ar putea să fii nevoit să începi un dans, să înveselești atmosfera, dar cu siguranță...

– Poți să o faci? o întrerupse el, căci nu avea chef de obiecțiile ei. Cunoști pașii și dansurile la modă?

– Da, dar...

– Excelent. Vom începe numaidecât.

Ea îi aruncă o privire întunecată pe sub gene, care îl făcu să se întrebe dacă nu cumva devenise mai autoritar decât își dăduse seama. Totuși, nu protestă. Ușurat, se întoarse spre un slujitor care stătea lângă un paravan la capătul îndepărtat al coridorului altminteri gol. Câteva clipe mai târziu, începu să se audă muzică, o melodie vioaie cântată cu forță la vielă și lăută, cimpoi și corn.

– Foarte convenabil, spuse ea, luându-l de mână și mergând împreună spre centrul încăperii. Dar muzicienii stau ascunși cu motiv?

– Trebuie să rămân incognito în timpul pregătirii.

Ea spuse sceptică:

– Sunt sigură că vor fi curioși!

– Cred că au fost plătiți ca să nu fie curioși.

– Aha.

Preț de câteva clipe lungi, el păși și se răsuci și își îndreptă piciorul după cum îi arătă ea, de parcă ar fi făcut parte dintr-un șir de alți dansatori. Mâna ei era delicată într-a lui, cu degete lungi și unghii frumoase. Când o luă de mână, inima începu să-i bată mai repede. Când fustele ei i se frecară de gambe, parcă îl înțepară o sută de albine. Îi era greu să nu privească la felul în care mâinii îi tresăltau sub corsaj, și se îmbătă ca un măcăleandru care se înfruptă cu fructe de pădure fermentate de la aroma delicată a florilor de câmp și a trupului cald de femeie care plutea între ei de fiecare dată când se apropia de el.

Pe când fusese tânăr și ușor de impresionat, o considerase pe Marguerite o doamnă specială. Nu își schimbase părerea nici acum, căci era întruchiparea frumuseții, a eleganței și a bunătății. De asemenea, se gândise la un moment dat, ca un idiot idealist, că singura opțiune onorabilă pentru el era să o lase neatinsă. Cum de nu își dăduse atunci seama că probabil și alții o vedeau la fel ca el, dar erau mai lipsiți de scrupule decât el?

Când se apropiară ca să formeze un pod cu mâinile, prefăcându-se că îi lasă pe alți dansatori să treacă pe sub ele, ea făcu o grimasă.

– Ar fi mai ușor dacă ar fi mai mulți dansatori. Crezi că regele ar putea aranja asta?

– Poate că da, dar nu se cuvine ca un prinț să își expună încercările neîndemnatice de a-i imita pe cei mai pricepuți decât el.

Ea se încruntă, posibil din pricina comentariului lui prea modest.

– Dar nu vor ști că ar trebui să fii Eduard. Ai fi doar Cavalerul de Aur.

– Ce-i drept, dar s-ar putea ca unii dintre ei să-și amintească ulterior de lipsa mea de talent.

Ea îl privi atât de atent, încât el simți căldură în ceafă și în alte părți ale trupului. David vedea reflexia lui în ochii ei de culoarea scorțișoarei și umbrele pe care i le lăsau genele ei pe pomeți.

Se întrebă oare cum ar fi arătat în toiul pasiunii, dacă și-ar fi arătat bucuria, sau dacă și-ar fi ascuns-o în spatele pleoapelor închise.

– Sigur vrei să faci asta, David? Știi bine că nu ești obligat să fii de acord, nu dacă e doar de dragul meu.

Ar fi putut să o asculte ore întregi spunându-i pe nume. Fu atât de distras, încât trebui să repete în gând ce-i spusese ea, ca să priceapă.

– Sunt sigur, spuse el ferm, și nu aș schimba nimic din înțelegerea făcută.

Ea nu părea convinsă.

– Ai putea pleca din castel la noapte. Dacă nimeni nu știe de ce te afli aici, bărbații de la poartă nu ar avea motiv, nici ordin, ca să te oprească.

– Mi-am dat cuvântul, milady.

Ea îl privi preț de câteva clipe infinite, apoi oftă și spuse:

– Așa este.

– Sunt onorat că îți pasă de siguranța mea, murmură el în apropiere de voalul ei când i se alătură pe ritmul muzicii, ținând-o de mâna dreaptă, iar brațul stâng la spatele ei.

Îi simțea căldura pielii prin straturile de veșminte, și îi simțea moliciunea ca de mătase, ceea ce îl făcu să se gândească la alte părți mătăsoase ale ei.

– Nu îmi pasă pur și simplu, spuse ea și își dădu pe spate voalul. Sunt îngrozită! Simt că faci o greșeală. Nu are cum să se sfârșească cu bine.

– Ai un presentiment? Întotdeauna fusese cea mai intuitivă dintre cele trei surori, cu o tendință de-a căuta semne și prevestiri. I-ar fi plăcut să ignore astfel de lucruri, dar le văzuse îndeplinindu-se prea adesea ca să mai fie un sceptic. În plus, nu voia să o supere cu necredința lui.

– Poți spune și așa, ținând cont că văd probleme la tot pasul. Individul acesta, Warbeck, a petrecut ani întregi construindu-și baza, așa că are un avans mare când vine vorba de câștigat susținători. Cum ai putea concura cu el? Și cum vei putea înainta, ținând cont că vei avea o mulțime de dușmani? Peste tot sunt iscoade, și trădători la tot pasul, și informatori la tot colțul.

Ai fi un adevărat miracol să nu fii ucis în prima ta săptămână ca nou pretendent.

Inima lui bătea cu putere. Cu cât inima îi zvâcnea mai tare, cu atât i se înmuia mai mult vocea.

– Am mai fost vânat și înainte, Lady Marguerite.

– Dar nu așa, sunt sigură de asta.

Brațul pe care i-l ținea la spate îi era tare ca fierul, iar pantalonii îl strângeau, de la cât de încordat era. Îl uimea faptul că Marguerite nu părea să își dea seama de efectul pe care îl avea asupra lui. Apoi se gândi că se prea putea ca ea să fi fost la fel de inocentă atunci, precum fusese cu ani de zile în urmă, când plecase de lângă ea.

– Există multe feluri de inamici, spuse el șiret. Măcar de asta trebuie să îți fi dat și tu seama.

– Ce vrei să spui? spuse ea cu privirea încețoșată, înainte să se îndepărteze de el, evitând o altă pereche imaginară de dansatori și apoi întorcându-se la el.

– Sunt sigur că ai avut pețitori cât timp ai fost la Curte. Numai un orb n-ar fi atras de tine.

– Ca să nu mai pomenim de partea mea din averea tatălui, spuse ea ironică. O atracție și mai mare.

– Și totuși, nu te-ai căsătorit. Chiar nu ți-a plăcut nici un bărbat? Nu ai fost tentată să îți lași surorile, sau măcar să guști din plăcerea interzisă prin vreun colțișor întunecat?

Ea îl privi bănuitoare.

– Uiți de blestemul Grațiilor, ca să nu mai pomenim de paza oferită de gentilomii incredibili cu care s-au căsătorit surorile mele.

– Fără flirturi îndrăznețe? Fără întâlniri la miezul nopții? Fără regrete?

Ea ridică din umăr.

– Cei care au fost îndeajuns de sperați ca să îmi facă curte la modul serios sufereau de variolă, spavan sau bătrânețe, și erau dispuși să riște să li se scurteze viața de dragul unor pușculițe mai grase. Cât despre ceilalți, nu aveam chef să fiu curtată doar pentru că eram o ciudățenie.

– Nu ești dreaptă cu tine însăși, răspunse el numaidecât. Existau mai multe motive ca să fii curtată.

– Dar nu îndeajuns ca să fiu tentată, ripostă ea cu sinceritate.

Era neatinsă. Mai mult ca sigur. Fu atât de uimit, că i se tăie respirația. De asemenea, îl cuprinse un val de bucurie aprigă, protectoare. Probabil că era o prostie și un lucru josnic, și deloc generos, dar nu se putea stăpâni. Era neatinsă și avea să rămână așa pentru totdeauna, dacă avea și el un cuvânt de spus. Dacă nu putea fi a lui, atunci nici un alt bărbat nu avea să se bucure de ea.

– Nu e prima dată... spuse ea, privindu-l pe sub gene. Când dansezi, vreau să spun. Cred că nu ești chiar atât de nepregătit să conduci un dans, precum vrei să pari.

– Într-adevăr?

Preocupat de lipsa ei de experiență, uitase că trebuia să pară începător. Ar fi putut să se prefacă a se împiedica de trena rochiei ei, dar nu era convins că ar fi reușit să o păcălească.

– E logic, dacă mă gândesc mai bine. Altminteri, nu ai fi putut face impresie la Curtea franceză.

– Plecând de la presupunerea că scopul meu era să fac impresie.

O răsuci când ajunseră la capătul încăperii și apoi o luară înapoi.

– Și de ce nu ar fi fost? întrebă ea pe un ton ușor disprețuitor, luând în considerare mulțimea de doamne franceze disponibile să îți facă pe plac?

El aproape că izbucni în râs, dar se abținu când își dădu seama ce sentimente o încercau. Gelozia nu se numărase niciodată printre defectele ei. Totuși, o apucă mai strâns și îi privi gura și buzele pline și încântătoare. Îi lăsa gura apă de la nevoia de a gusta din dulceața aceea, de a-i căuta izvorul.

Ea se înfioră în strânsoarea lui, iar el o simți, ca și când cineva ar fi înfipt un țaruș în el. Se uită în ochii ei de un căprui molatic. În ei se zărea un amestec încântător de îndoială și vigilență, candoare și o invitație inconștientă, așa că își plecă ușor capul spre ea. Se opri. Apoi îl plecă din nou.

Ea înghiți în sec și se linse pe buza de jos cu limba umedă și roz. El simți o căldură bruscă și o umflătură dureroasă în vintre.

atât de puternice, încât îl usturară ochii. Se gândi că, deși inocentă, sigur nu era ignorantă când venea vorba de nevoile animalice ale bărbaților. Știa să se ferească de mușchii lui încordați, de fierbințeala chipului său. Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu avea de gând să o lase să îl vadă astfel?!

Se obișnuise să reacționeze la farmecele femeilor, să se aștepte ca sentimentul de dorință care îl încerca să fie primit cu bucurie. Dar lucrurile stăteau altfel acum, și ar fi făcut bine să nu uite asta. Trebuia să își controleze reacțiile cu o voință de fier.

Se opri, obligând-o și pe ea să facă la fel, se îndreptă de spate, își luă brațul de pe talia ei și se puse în fața ei, apoi spuse pe un ton cât mai lejer posibil:

- Poate că învăț repede. Ai luat în calcul această posibilitate, Lady Marguerite?

- Sau poate că ești un maestru în arta înșelăciunii. Asta, sau ai urmărit cu foarte mare atenție dansurile de când am ajuns aici.

Îi cercetă cu atenție chipul și privirea, doar pe jumătate convinsă că nu era deloc de învinuit pentru ce se petrecuse între ei.

- Ah, asta trebuie să fie, atunci, spuse el numaidecât. Te-am urmărit cu foarte multă atenție.

Ea se îmbujoră, și nu doar din pricina efortului de a dansa.

- De aceea i-ai cerut lui Henric să-ți fiu îndrumătoare?

- Pe cine altcineva să aleg? zâmbi el, în timp ce inima i se strânge de durere când se gândi cât adevăr se ascundea în răspunsul lui. Ești doamna pe care o cunosc cel mai bine, stăpâna inimii mele din tinerețe și cea mai sinceră prietenă a mea. Nu așa avea încredere în nimeni altcineva.

- Ești un ticălos, spuse ea, mimând un ton sever, și, de asemenea, cel mai sincer prieten al meu. Acum, ce-ar fi să mai dansăm o dată?

El simți o bucurie caldă când văzu că ea își recăpătă încrederea în el și îi veni să râdă în hohote, să o strângă la piept și să o învârtă până amețea sau până picau amândoi la pământ. O făcuse o dată sau de două ori, cu mulți ani în urmă, în zilele liniștite pe care le petrecuseră la Braesford. Își amintea foarte bine cum o ținuse în brațe, cum sânii ei tineri, fermi îl apăsaseră pe piept

și cum se potrivise atât de bine cu el, încât i se păruse că fusese creată pentru a sta în brațele lui.

Era imposibil. Fusese imposibil atunci, era la fel de imposibil acum, și era un prost dacă uita asta chiar și pentru o clipă.

David era prietenul ei. Da, bineînțeles că era.

La asta se referise mai devreme, când îi spusese că ține la ea. Ar fi trebuit să știe mai bine.

Și așa era, își spuse Marguerite mai târziu în după-amiaza aceea, în timp ce stătea la fereastra castelului și îi privea pe rege și pe invitații lui plecând la o vânătoare la asfințit. O pusese pe un pedestal și intenționa să o țină acolo. O tratase mereu cu respect, chiar și atunci când o necăjise ca pe o soră, sau când ea îl atrăse-se în familia pe care o creaseră sora ei, Isabel, și soțul acesteia, Rand, la Braesford. Cu doar câteva zile în urmă, pentru o clipă, se gândise că poate îl încercau alte sentimente față de ea.

Ce prostuță fusese! Acum era conștientă de asta, chiar dacă se simțea oarecum nefericită din pricina asta.

De ce insistase atât de mult pe afecțiunea platonice dintre ei? Oare din cauză că tremurase când o prinsese în brațe? Nu o făcuse intenționat – se întâmplase pur și simplu când văzuse felul în care se uita la ea, cu o privire de prădător, asemănătoare aceleia a unui lup înfometat care își privește prada. Oare se grăbise să o asigure că nu avea de ce să se teamă în privința lui, deoarece încă o vedea ca pe stăpâna lui, ca fiind mai presus de el?

Dar asta ar fi însemnat că el credea că ea se temea de reacțiile lui bărbătești. Se înșela. Fusese ca o străfulgerare, plină de entuziasm, incandescentă și imposibil de tăgăduit.

Ea și David se înțeleseseră și înainte, fiind amândoi fără părinți – el fusese abandonat într-o mănăstire, iar tatăl ei murise pe când ea era o copilă, și mama ei se recăsătorise, dar murise la rândul ei, lăsându-le pe ea și pe surorile sale la mila unui tată vitreg. Lăsase în urmă nefericirea trăită în acea perioadă imediat după ce îl cunoscuse pe David, dar efectele ei persistaseră. Le avea pe surorile ei alături, dar tot se simțea izolată și privată de o familie

adevărată. Îl îndrăgise din prima pe David, întrucât el era și mai singur decât ea pe lume.

Se încruntă pe măsură ce se gândea la toate astea. O încercaseră multe sentimente pentru David în trecut, dar niciodată ceva atât de dureros precum conștientizarea staturii și a puterii lui în timp ce dansaseră, sau mirosul lui de rufe uscate la soare, piele și bărbăție puternică, virilă. Fusesse servitorul, păzitorul și aproape fratele ei adoptiv în tinerețe, însărcinat de Rand, baronul Braesford, să fie protectorul ei atunci când pleca din donjon. Ar fi trebuit să fie o sarcină sub demnitatea lui de scutier, dar David nu se plânse niciodată, ci se purtase mereu de parcă ar fi fost ceva perfect normal. Ajunseseră chiar de nedespărțit.

Totuși, fusese o tovărășie ciudată, întrucât diferența dintre statuturile lor sociale fusese enormă – ea era moștenitoare, cu câteva castele și sate ca zestre, iar el un bastard anonim, care trebuia să se bazeze doar pe mintea și pe forța lui ca să își facă un rost în viață. Se deprecia singur atât de tare, încât rareori se gândise la el ca la un adult, și niciodată ca la un posibil viitor soț. Fusesse crescută cu ideea că tutorele ei sau, ulterior, regele, aveau să îi aleagă un soț, să o căsătorească cu un lord puternic și cu poziție înaltă, care cel mai probabil că avea să fie mult mai în vârstă decât ea. Era inutil să se gândească la altă posibilitate.

Se simțea ciudat acum că îl privea pe David plecând din castel și îl vedea cu alți ochi.

– Spune-mi ceva, Astrid, spuse ea peste umăr.

– Da, milady?

Marguerite se întoarse spre ea.

– Ce vrea de fapt un bărbat de la o femeie?

– Ei bine, milady, știți la fel de bine ca mine ce vrea.

Flujoarea ei micuță netezea cu mâinile lenjerie proaspăt spălată și o punea în cufărul lor de călătorie, dar o privi întrebătoare pe stăpâna ei.

– Vorbesc serios.

– Bunul Dumnezeu l-a făcut pe Adam stăpânul întregii lumi și a tot ce cuprinde ea, dar acesta n-a făcut decât să stea și să ofteze,

spuse ea pe un ton vioi, melodios. După care Dumnezeu a făcut o femeie goală, iar Adam a zâmbit.

– Deci bărbații vor o femeie goală?

– Majoritatea. Oliver, puiul ăla de lele, mai mult ca sigur că ar vrea două.

Marguerite zâmbi.

– Nu ți-e prea drag de el, nu-i așa?

– La cât de atașat e de „bijuteriile“ lui, s-ar împerechea cu sine însuși dacă ar putea.

– Of, Astrid.

– Bine, poate că nu, dar puteți fi sigură că ar prefera să se tăvălească cu cineva, decât să mănânce.

– Să se tăvălească...

– Să cunoască trupește o femeie.

– Știu ce înseamnă! spuse Marguerite și se îmbujoră când își imaginează o tăvăleală pe cinste – din nou și din nou.

– Așa e, încuviință Astrid sec.

– Dar nu poate fi o persoană chiar atât de rea, ținând cont că se bucură de aprobarea lui David.

Slujitoarea cea micuță clătină din cap, evident a dezaprobare, dar nevrând să insiste pe asta.

– Oricum, nu mă refeream la chestiuni atât de evidente. Ce altceva le place bărbaților la o femeie?

– O pereche numai bună de...

– Sâni?

– Aveam de gând să spun picioare și ce se află în capătul lor de sus, dar vor și sâni.

– Chiar nu se gândesc la nimic altceva? insistă Marguerite.

– Nimic de importanță. Sau poate că unii o fac, cum ar fi David. E totuși bărbat, chiar dacă alții se grăbesc să-i facă voile, de parcă ar fi un amestec de căpcăun grozav și rege proaspăt încoronat.

Marguerite o privi cu atenție pe slujitoarea ei, întrebându-se oare ce zvonuri auzise. Bărfele servitorilor puteau fi ciudat de precise, iar Astrid avea felul ei de-a auzi orice se spunea. Totuși, slujnica își văzu de treburile ei, liniștită.

– Eu nu cred că-i un căpcăun.

– Nici eu. Dar, ce-i drept, e un conducător.

– Așa este, spuse Marguerite gânditoare.

Oare asta va fi suficient ca să răzbată în sarcina încredințată de Henric? Oare puterea și îndrăzneala dobândite în pielea Cavalerului de Aur aveau să îl țină în siguranță?

Când David plecase, ea visase cu ochii deschiși la întoarcerea lui glorioasă. În lunile de dinainte să plece la război, el îi spusese că voia să obțină titlul de cavaler, după care să își caute norocul concurând în turniruri. Era una dintre puținele opțiuni de care dispunea un scutier lefter și neînsemnat. O făcuseră și alții în trecut, așa că el de ce n-ar fi reușit? Fusesse numit cavaler la Stoke. Celelalte aveau să vină de la sine, se gândise ea.

Și iată-l acum, mai triumfător decât și-ar fi imaginat cineva vreodată. Se întorsese, dar nu îi era deloc bine.

Se temea în fiecare clipă în care era trează de ce avea să facă David, la cererea lui Henric. Nu îndura ideea că își asumase această sarcină de dragul ei. O îngrozea într-atât gândul că avea să fie prins, torturat sau ucis, încât simțea o durere constantă înlăuntrul ei.

– Astrid, dacă o femeie ar vrea să îl oprească pe un bărbat să facă ceva, cum ar trebui să procedeze?

– Depinde de femeie. Și despre ce anume e vorba.

– Vorbeam la modul general, spuse ea, făcând un semn degajat cu mâna. Crezi că ar asculta de o femeie care îl depășește în rang sau care... i-ar fi apropiată?

Astrid se opri din împachetatul hainelor.

– Cât de apropiată?

– Să spunem... iubită?

– Se mai întâmplă, deși de obicei în lucruri mărunte.

– Și dacă ar lăsa-o grea?

– Căsătoriți sau necăsătoriți?

Slujnica micuță își puse un pumn în șold.

– Oricum. Marguerite se opri. Sau ambele, dacă ar putea fi convinși să se căsătorească.

– Unii oameni ar putea considera că nu contează câtuși de puțin, iar alții că e foarte important. La ce te gândești, milady? Doar n-ai de gând să faci vreo prostie?

Sau avea de gând? Marguerite își vârî fără să își dea seama colțul voalului în gură și se gândi. Sugerase căsătoria ca o posibilă soluție, iar David o refuzase. Să fi fost, într-adevăr, din pricina principiilor lui cavalerești, deoarece încă o considera superioară lui? Sau oare nu își dorea să-i fie soț? Oare s-ar fi răzgândit dacă ar fi fost convins că era singura modalitate de a o ține în siguranță?

Și oare ea ar fi reușit să lase deoparte mândria și să îl abordeze din nou cu această propunere? Ar fi ajutat oare la ceva dacă ar fi făcut-o? Sau poate era nevoie de mai mult de-atât? Poate că, dacă ar fi fost compromisă așa cum sugerase, situația s-ar fi schimbat. Dar gândul acesta aduse cu sine și mai multe îndoieli. David avea o voință foarte puternică. Oare cum ar fi reușit să îl convingă să își lase la o parte principiile și să se culce cu ea? Avea să se lase sedus?

Poate că Marguerite era virtuoasă, dar văzuse suficiente întâlniri pe ascuns între ostași și servitoare ca să înțeleagă actul împreunării. Nu se gândise niciodată la o astfel de activitate cu Lord Halliwell, ba chiar alungase orice astfel de gând din mintea ei.

De data aceasta însă, era diferit. Sâni i se umflară sub cor-saj, și simți furnicături în vârful lor când și-l imagină pe David atingându-și buzele de-ale ei, dezbrăcând-o, mângâind-o. Simți o durere în partea de jos a pântecului când se gândi cum ar fi fost ca el să o strângă în brațe, ca sâni ei să se lipească de pieptul lui tare, iar greutatea lui să o apese în saltea, în timp ce trupul lui tare și al ei moale se uneau, contopindu-se. Sentimentul de curiozitate o ardea ca un foc de Samhain.

Trebuia să se gândească mult și bine la un demers atât de drastic. Dar nu acum. Nu încă.

– Nu mai e nici o altă cale de a-l face pe un bărbat să facă ceva împotriva voinței lui?

Astrid își țuguie buzele, apoi spuse:

– Mai sunt vinul și berea, dacă ai din belșug. Dacă nici asta nu merge, e nevoie de câțiva bărbați puternici cu măciuci.

- Chiar așa?!

- Nu, milady! Am glumit doar. Nu te mai gândi la asta. Nu ți-e de nici un folos, și s-ar putea chiar să înrăutățească lucrurile.

- Așa e, sunt sigură că ai dreptate. De fapt, știu că ai dreptate. Dar să stau pur și simplu cu mâinile în sân și să nu fac nimic când sunt în joc atâtea lucruri?

- Se face că al nostru cavaler e obișnuit cu pericolul, spuse servitoarea pe un ton ironic și rațional.

- Chiar și-așa, răspunse Marguerite și se întoarse din nou spre fereastră, uitându-se la silueta călare care se micșora în zare.

Era conștientă că Astrid o privea încruntată, preț de câteva clipe interminabile. După care micuța slujitoare clătină din cap. Bombăni ceva în barbă și se întoarse la împachetat rufe.

Capitolul 6

Unui străin, sau cuiva care nu mai condusese niciodată pe alții, neîndoielnic că i s-ar fi părut că Henric al VII-lea se gândea numai la plăceri pastorale. David, în schimb, nu se lăsă înșelat. Știa că regele lucra până noaptea târziu, că primea curieri, citea nenumărate rapoarte și schița răspunsuri chiar cu mâna lui, știa că primea vizitatori care intrau pe ușa din dos, fără să fie anunțați, și care plecau tot așa. David știa toate acestea, pentru că deseori trebuia să aștepte într-o anticameră până când Henric era pregătit să îi asculte raportul referitor la ce învățase peste zi despre arta guvernării, ce știa despre așa-zisele lui rude din dinastia York, despre titlurile, obiceiurile, înfățișarea și strămoșii lor. Știa, pentru că avea același program ca regele.

Dar nu muncea constant. În fiecare a doua seară, dansa cu Lady Marguerite în încăperile regelui, dovedindu-se tot mai talentat în a ține ritmul. Întrucât partea aceasta din instruirea lui progresa rapid, Henric îi concediasă pe profesorii lui inițiali. La cererea lui David, o scoase pe tânără de sub controlul castelanei, însărcinând-o cu șlefuirea manierelor lui. Prin urmare, trebuia

să demonstreze că poate ridica o doamnă dintr-o reverență joasă, că poate accepta plecaciunea tatălui, a fratelui sau a unchiului ei nobil, și că poate face conversație fără să spună ceva important.

Era un joc pe care Marguerite îl făcea la perfecție. David, la rândul lui, făcea tot posibilul să nu se lase mai prejos. Nu-i păsa prea tare de părerea lui Henric, dar prețuia zâmbetele pe care le primea de la îndrumătoarea lui când aceasta considera că s-a descurcat foarte bine.

Dacă n-ar fi știut mai bine cum stăteau lucrurile, David ar fi bănuit că Maiestatea Sa încerca să îi aducă împreună. Dar cum știa prea bine cum stăteau de fapt lucrurile, presupuse în schimb că era un alt fel de încercare pentru el, menită să vadă cât de bine se descurca atunci când era ispitit. Un bărbat care îi putea rezista fascinantei Lady Marguerite îmbujorată și cu respirația tăiată de la dans, sau care îl încuraja să li se adreseze unor oi ca și când ar fi fost un duce și o ducesă, s-ar fi putut abține și de la a-i fura coroana unui rege.

– Ești demn de milă, murmură Oliver și i se alătură, lângă un pylon al sălii celei mari care fusese golită de mese pentru seara aceea. Știi că jumătate din seară te-ai holbat la doamnă, și încă într-un mod scandalos?

– Chiar așa?

David nu își luă privirea de la silueta ca de zână a lui Lady Marguerite, care juca un joc cu o cupă și o minge, în compania lui Lady Joan și a fiicelor acesteia. Era o ocupație atât de nevinovată, încât îi aminti de serile de la Braesford Hall, când stătuse într-un colț, privindu-le pe Marguerite și pe surorile ei tachinându-se una pe cealaltă și amuzându-se împreună.

– Și să nu crezi că ea nu și-a dat seama. Și ea flirtează la rândul ei: se tot uită încoace, să se asigure că mai ești aici. Mă întreb de ce nu s-a măritat până acum.

– Din pricina Blestemului celor Trei Grații, spuse David absent.

Oare Marguerite chiar se uita la el, să vadă ce face?

– Orice bărbat care le propune o căsătorie fără dragoste va muri? spuse Oliver, izbucnind în răs. Ce povești de adormit copiii!

– Am văzut cum s-a îndeplinit în cazul surorilor ei.

– Atunci, de ce n-a iubit-o nici un bărbat pe Lady Marguerite a ta? Este îndeajuns de atrăgătoare ca să trezească sentimente pasionale.

– Cine spune că n-a iubit-o nimeni? Dar bărbatul respectiv trebuie să fie și eligibil ca soț, ceea ce îngreunează lucrurile.

Oliver se aplecă spre el.

– Ei bine, atunci se ridică o altă întrebare: Dacă e protejată de blestemul ăsta de care zici tu, de ce a avut nevoie să o salvezi tu?

– Poate că blestemul a protejat-o prin mine, spuse David, privind-l în ochi pe amicul lui.

– Unealta pentru înfăptuire? Fii cu băgare de seamă, prietene. Dacă îi spui cui nu trebuie o astfel de erezie, ai putea fi acuzat că crezi în magia neagră.

David zâmbi strâmb și se îndepărtă de zid, îndreptându-se spre Lady Marguerite. Spuse peste umăr:

– Cine spune că nu cred?

Mingea cu care se jucau doamnele căzuse din cupă când îi veni rândul lui Marguerite și sări pe podea, rostogolindu-se spre el. David o ridică și se îndreptă spre ea. Când îi înmână mingea de lemn, își trecu vârfulurile degetelor peste palma ei.

Ea tresări și îl privi cu ochii larg deschiși, pupilele dilatându-i-se atât de tare, încât parcă avea ochii negri. I se făcu pielea de găină pe braț, sub mâneca rochiei.

David se abținu să nu înjure când trupul ei se încordă drept răspuns. Nu reușea să își ia privirea de la partea din față a rochiei ei, la vârfulurile sânilor ei, care se împingeau sub mătasea brodată. Nu voise să facă rău, dar se părea că toate privirile din încăperea se întoarseră în direcția lor. Oare i se părea lui, sau se lăsase și tăcerea în cameră, iar ceilalți din încăperea îi priveau cu nesaț? Oare toți așteptau să vadă cum avea să se sfârșească povestea conform căreia el o răpise, iar regele o recuperase?

Pentru numele lui Dumnezeu, bineînțeles că așa era. Cum altcumva să fie, ținând cont că toți știau începutul poveștii lor? Poate că bărbații le discreditau pe femei și le considerau bârfitoare,

dar și ei știau să răspândească un zvon bun, mai ales dacă era și puțin scandalos.

Cel mai bine era să o lase în pace pe Lady Marguerite în public. Făcu o plecăciune și se retrase din nou spre Oliver, care se așezase pe o bancă lângă alți câțiva ostași.

Se gândi că Marguerite îl privise plecând. Și-ar fi dat la schimb armura turnată din aur ca să știe dacă ea se bucura sau îi părea rău că plecase.

Văzu mișcare la intrarea cea mare, o distragere bine-venită. David se răsuci și zări un bărbat subțirel cu păr grizonant intrând în încăpere. Era clar că era o persoană de vază, judecând după man-tia pe care o purta și efectivul de ostași din urma lui. În drept cu el mergea un bărbat mai tânăr, care, judecând după nasul lui ascuțit și înclinarea arogantă a bărbiei, era o rudă apropiată a celui dintâi, cel mai probabil fiul lui. Nici unul din ei nu era înalt în mod deosebit, deși așa păreau din pricină că își țineau spatele foarte drept. Li se luaseră săbiile, înainte să fie conduși în prezența regelui, dar își țineau mâinile pe tecile goale, asemănătoare spațiilor goale ce rămân când ți se scot dinții.

Bărbații se întoarseră să se holbeze la ei. O femeie chicoti agitată. În spatele lui David, spre dreapta, un lord spuse încet, entuziast:

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu e cumva...

– Ba da, el e, răspunse tovarășul lui cu o expresie chibzuită.

– Ce caută aici? Ai fi crezut că nu e dispus să-și arate fața.

– Pun pariu că își caută moștenitoarea pierdută, spuse bărbatul și chicoti. Ori pe ea, ori alinare pentru pierderea ei. Lord Halliwell ar strânge un bănuț între degete până ar începe să guițe.

– Doar că Henric și-a găsit ac de cojocul lui, răspunse primul bărbat, dându-i celuiilalt un cot în coaste.

Deci cu el ar fi trebuit să se căsătorească Marguerite. David îl privi încruntat cum înaintează prin mulțime. Un aristocrat din creștetul capului cenușiu până în vârful picioarelor, în a cărui fiecare mișcare se citea siguranța de sine. Părea să aibă în jur de șaptezeci de ani, o vârstă la care doar un idiot egoist ar fi de acord să își ia o soție care i-ar fi putut fi nepoată. David scrâșni din dinți

până îl durură maxilarele când se gândi că individul acela și-ar fi putut pune mâinile osoase și pătate de vreme pe Marguerite.

Chiar și așa, nu îl putea învinovăți pe bărbat că era indignat că pierduse un premiu atât de frumos. Rareori găseai o femeie și frumoasă, și avută.

Halliwell înaintă spre banca pe care stătea Marguerite. David văzu cum mulțimea se dă la o parte, iar Marguerite îl observă pe nou-sosit. Păli dintr-odată, se clătină puțin, după care își îndreptă spatele și își împreună mâinile în poală.

Postul ei logodnic se apropie, oprindu-se chiar în fața ei. Pe chipul lui scheletic se putea citi batjocură. Făcu o plecăciune spre ea, atât de superficială, că ar fi putut fi considerată o insultă, apoi îi vorbi încet, sub privirea bărbatului de lângă el. O clipă mai târziu, Lord Halliwell își continuă drumul spre podiumul de la capătul îndepărtat al sălii celei mari.

David, nechibzuit, o porni spre Marguerite, dar se opri înjurând în șoaptă. Dacă s-ar fi dus atunci la ea, ar fi atras și mai mult atenția asupra ei. Nu prea putea face mare lucru ca să o protejeze. Intrucât era pupila lui Henric, datoria și privilegiul acelea îi aparțineau regelui.

Se părea că Halliwell voia să vorbească cu Henric al VII-lea, intrucât îl abordă pe un ofițer al palatului cu o cerere adresată cu voce joasă. Ofițerul se urcă pe estradă și îi șopti ceva la ureche lui Henric. Urmă un gest nepăsător de consimțământ, iar Halliwell fu condus spre rege. Fiul lui încercă să îl urmeze, dar fu oprit. Lord Halliwell se lăsă pe un genunchi, chinându-se apoi să se ridice. Regele, obosit și încordat, îl întrebă pe semenul lui ce dorea. Iși coborî pleoapele, ascunzându-și privirea, și ascultă tirada care urmă.

Henric era un diplomat talentat. Învățase să fie așa în anii în care depinsese de bunăvoința conducătorilor Britaniei și ai Franței, care îl adăpostiseră. Eduard al IV-lea și fratele acestuia, Richard al III-lea, care îl urmăriseră, promisese sume enorme de bani oricui l-ar fi pus la dispoziția lor pe ultimul moștenitor la tron din dinastia Lancaster. Dacă Henric ar fi încăput pe mâna lor,

ar fi fost decapitat într-o clipită. Un om care se târguiește pentru viața lui poate deveni foarte șiret.

De asemenea, Henric era și puțin zgârcit. Din câte auzise David, acest lucru se datora faptului că moștenise un regat falimentat de decenii de războaie nimicitoare și de devastările suferite din pricina reginei lui Eduard, care își îmbogățise familia pe spinarea coroanei. Mai mult ca sigur nu avea de gând să suplimenteze nimic la orice i-ar fi promis lui Halliwell drept răsplătă pentru rolul jucat în toată povestea aceea.

David nu reușea să își dea seama ce avea să însemne asta pentru Lady Marguerite. Henric îi dăduse cuvântul lui, cum că Marguerite nu avea să fie forțată să se căsătorească, dar oare putea avea încredere în el? Și dacă Halliwell se hotărâse că, la urma urmei, o voia pe Lady Marguerite? Oare Henric l-ar fi putut refuza, mai ales dacă asta însemna să renunțe la sprijinul lui Halliwell, sau chiar ca acesta să se alătore susținătorilor dinastiei York?

David își coborî privirea când cineva îl trase de jiletcă. Astrid stătea lângă el, încruntată și furioasă. Clătină scurt din cap, în semn că ar trebui să se aplece ca să o audă. El se aplecă, iar ea îl prinse de mânecă și îl trase mai jos, șoptindu-i la ureche:

– Stăpâna mea ar vrea să veniți numaidecât lângă ea. Lord Halliwell vrea să discute cu ea, și poate chiar mai mult de-atât. I-a spus că se va ocupa de ea după ce vorbește cu regele. Poate ați vrea să știți ce-are de spus vulturul ăla bătrân.

David își dorea nespuse de mult să afle ce avea de spus bărbatul, dar nu putea să țină cont doar de ce voia el.

– Oare prezența mea nu va înrăutăți lucrurile?

– Ce ar putea fi mai rău de-atât? spuse Astrid, desfăcându-și brațele scurte. Dacă sunteți lângă ea, măcar nu o va putea lua cu el.

David se îndreptă la loc, ca să observe mai bine întâlnirea dintre bătrân și rege.

– Lady Marguerite se teme că ar încerca așa ceva?

– Nu i-ați văzut expresia, spuse femeia micuță, cutremurându-se. Nu l-ați auzit. A spus că logodna lor a rămas validă și că se va încheia doar după ce va fi terminat cu ea.

– Într-adevăr? spuse David încet, dar tot mai hotărât în sinea lui.

Astrid făcu ochii mari și se dădu un pas în spate. El se forță să ambească și îi întinse mâna.

– Condu-mă, micuțo. Îți promit că nimeni nu o va lua pe tatapâna ta de aici.

Din fericire, nu se aflau foarte departe de Lady Marguerite. Probabil că Henric scurtase audiența neașteptată, căci Lord Halliwell, cu privirea arzând de mânie înăbușită, pleca deja de pe podium. Fiul lui îi ieși în cale și rămaseră să discute pentru o clipă. După aceea, se întoarseră amândoi și se îndreptară spre Lady Marguerite.

David mări pasul. Ajunse primul la ea, iar ea se ridică în picioare, întinzându-i o mână.

– Mulțumesc, spuse ea încet, agitată. Nu te-aș implica din nou în treaba asta, dar...

– Nici n-aș concepe să fie altminteri. Avea degetele reci ca gheața și tremura ușor. El îi cuprinse degetele în mâna lui caldă și se uită la ea, încercând să își dea seama cât de înfricoșată era. I se păru mai degrabă supărată din pricina turnurii pe care o luaseră evenimentele, nu neapărat înspăimântată. Curaj. Halliwell nu îți poate face rău printre oamenii regelui.

Nu avu timp să-i mai spună și altceva. Bătrânul și fiul lui ajunseseră deja la ei. Halliwell zâmbi larg, dezvelindu-și dinții galbeni.

– Presupun că el trebuie să fie Cavalerul tău de Aur, îi spuse el lui Lady Marguerite, pe un ton târăgănat și malițios, salvatorul tău galant.

Lady Marguerite se îmbujoră, dar își păstră calmul.

– David, permite-mi să ți-l prezint pe Lord Halliwell. Milord, el este David, cunoscut tuturor după titlul cu care i te-ai adresat.

– Și atâta tot, dacă nu mă înșel. Nici măcar un nume de familie nu are. Halliwell îl privi din cap până în picioare într-un fel pe care David nu îl mai îndurase de ani de zile, înainte să se întoarcă la Marguerite. Fără îndoială că așa se explică de ce nu te-ai căsătorit

cu el. Bineînțeles, trebuie să întreb ce recompensă a cerut pentru că a împiedicat căsătoria noastră.

Marguerite adoptă o postură rigidă.

– Îți garantez că nu s-a cerut, nici nu s-a oferit vreo recompensă.

– Să mă ierți dacă aleg să mă îndoiesc de asta.

– Ba nu te va ierta, spuse David aprins, pe un ton aspru, ca de oțel, și nici eu nu o voi face. Lady Marguerite vorbește doar adevărul.

Lord Halliwell își întoarse numaidecât capul îngust spre el, ca un șarpe care atacă.

– Și cât crezi că valorează cuvântul unui cavaler fără nume?

David zâmbi amenințător:

– Mă faci mincinos, Lord Halliwell?

Marguerite păli și mai tare.

– Sir David mi-a protejat virtutea, milord. A dormit pe pragul ușii de la... încăperea mea în noaptea în care am fost luată. Oricare dintre oamenii lui îți poate confirma.

David simți cum se face roșu ca para focului când își aminti. Înainte să apuce să spună ceva însă, cei din spatele lui se foiră.

– Și ce s-au mai întristat oamenii lui, care credeau că se pricepe de minune să trateze cu doamnele, spuse Oliver, înaintându până ajunse lângă David. Asta, pe lângă faptul că este un campion cunoscut în toată Europa pentru măiestria lui letală când vine vorba de sabie, lance, arc și orice altă armă care există pe fața pământului.

În spatele tonului amabil cu care vorbise italianul se putea simți o urmă de amenințare. David spera doar ca bătrânul furios să fie îndeajuns de înțelept ca să țină cont de ea.

Astrid, fără îndoială, o făcuse, căci se holbă la Oliver cu o expresie de aprobare pe chip, apoi încuviință hotărât:

– Ce bărbat bun!

Lady Marguerite zâmbi ușor, dar altminteri păru neafectată.

– Începând din noaptea aceea, continuă ea pe un ton simplu și clar, bineînțeles, am fost sub protecția regelui.

– Care se pare că te-a pus la un loc cu cavalerul tău ori de câte ori a avut ocazia, din câte am auzit. Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva ești un fel de recompensă, la urma urmei.

– Ce idiot! spuse Astrid.

David făcu un pas în față, încet. Erau momente în care nu se supăra să se folosească de statura lui ca să intimideze.

– O ofensați pe doamnă, domnule.

Halliwell se dădu în spate, îngھiontindu-și fiul. Gentlemanul, la vreo cincizeci de ani, se pocni peste teaca goală. Tatăl lui îl opri cu un gest brusc.

– Doar mi se permite să fiu puțin irascibil după ce mi s-a furat mireasa, spuse el pe un ton plângăreț. Însă lucrurile nu se vor termina așa. Mi s-au promis mâna lui Lady Marguerite și pămînturile din zestrea ei. Nu mă voi mulțumi cu mai puțin de-atât.

– Te vei alege cu moartea, în schimb, spuse Lady Marguerite, ridicându-și bărbia. Amintește-ți de Blestemul celor Trei Grații.

– Hm! Când vei fi soția mea, te voi învăța să nu mai trăncănești despre astfel de prostii.

– Am înțeles, spuse David încet, ca să nu fie auzit de cei din jurul lor, că logodna a fost un șiretlic și că tu ai știut asta. De ce ai pretinde altminteri acum?

– Nu o cunoșteam prea bine pe doamna, așa că nu mi-am dat seama ce premiu mi se răpește. De atunci am aflat despre ambele. Consider că am fost înșelat și convins să renunț la ea pentru o sumă de nimic.

Astrid clătină din cap.

– Lucru deloc greu de făcut, sunt sigură de asta.

Halliwell îi aruncă o privire lui Astrid, după care i se adresă lui Marguerite.

– Închide-i gura broaștei ăleia, sau i-o închid eu!

– Ba nu veți face așa ceva, spuse Oliver. Scoase un pumnal din mânerul înfășurat în piele din teaca ascunsă printre pliurile jiletii lui, astfel încât să-l vadă doar cei din cercul lor restrâns. Și va apă mulțumi să nu o numiți astfel pe prietena noastră mică de statură.

Astrid se holbă la el, cu gura deschisă și ochi strălucitori. Pentru prima dată, rămase fără cuvinte.

– Oliver, îl avertiză David, în timp ce fiul lui Halliwell înjură și pipăi după cuțitul lui de mâncat care îi atârna la centură.

– Ajunge!

Porunca dură veni dinspre podium. Henric se ridică în picioare și păși până pe marginea lui.

Se lăsă tăcerea, ca o cuvertură sufocantă. Toți se întoarseră spre rege. Acesta privi încet prin încăpere, cu ochii lui gri-albăstrui, înainte să se încrunte din pricina scenei care se derula în fața lui.

– Lord Halliwell, spuse Henric al VII-lea cu prudență, probabil că tu și oamenii tăi sunteți istoviți după călătorie. Puteți merge să vă odihniți.

Era o poruncă ce purta masca politeții. Toți cei de față își dădură seama de asta, lucru evident din murmurul care cuprinse încăperea.

Bătrânul făcu o plecăciune rigidă, furioasă. Se uită urât la Oliver, Marguerite și David, după care îi făcu semn din cap fiului său și plecă din prezența regelui.

– Și pe tine, Lady Marguerite, continuă Henric, te scuzăm și pe tine.

Ea se îmbujoră, dar acceptă cu o reverență elegantă.

– Vă mulțumesc, Maiestatea Voastră. Eu și Astrid vă urăm o seară plăcută.

David nu o putea lăsa să străbată singură coridoarele întunecoase ale castelului, luminate doar de câteva torțe.

– Cu permisiunea voastră, sire, spuse acesta, o voi conduce pe doamnă.

– Și eu la fel, adăugă Oliver, fără pic de rușine.

Monarhul părea iritat și amuzat în același timp. Le făcu semn din degete să plece.

– Cum doriți.

Lady Marguerite își puse mâna pe brațul pe care i-l oferi David și se duse lângă el. Antebrațul i se încordă când îi simți degetele reci prin mână. Își puse cealaltă mână peste ele, ca sprijin tăcut.

Simți privirile ascuțite ale celorlalți când ieșiră din încăpere. Singura care vorbi, însă, fu Astrid, care păși ținătoare în rând cu Oliver, ținându-se cu mâinile ei micuțe de fuste.

– Pe toți sfinții, exclamă ea gâfâind, în timp ce făcea trei pași la fiecare pas făcut de ceilalți, dar bine ar fi să îi vină de hac bătrânului diavol.

David nu o putea contrazice, dar nu se baza pe asta. Lord Halliwell trebuia supravegheat îndeaproape. Avea să se ocupe chiar el de asta.

Când ajunseră la ușă, Lady Marguerite o lăsă pe Astrid să intre în încăpere înaintea ei. Se întoarse spre David, cu un zâmbet firav.

– Îți voi fi veșnic recunoscătoare pentru că mi-ai venit în ajutor. Chiar dacă nu îmi place să o recunosc, Lord Halliwell mă neliniștește.

– Nu trebuie să te temi de el, spuse David pe un ton calm, dar hotărât.

– Mi se pare în stare de orice, chiar de orice. S-ar putea să caute răzbunare din pricina mândriei rănite.

Oliver pufni din nas în spatele lor:

– Mai degrabă din pricina pungii rănite.

David se întoarse spre italian, aruncându-i o privire aspră. Bucătarul lui ridică din umeri și se retrase într-o parte, iar David se întoarse spre Marguerite.

– Vei încerca să stai departe de el cât mai mult posibil?

– Cu siguranță, răspunse ea cu înflăcărare.

– Și vei trimite după mine dacă te deranjează în orice fel?

– Da, zâmbi încet, dar ochii îi străluciră când vorbi:

– Da, așa voi face.

Bunele intenții îi fură subminate de încrederea din acele cuvinte, precum și de modul în care torța cea mai îndepărtată de pe coridor îi lumina chipul frumos și curbele sânilor, care se arătau pe deasupra corsajului pătrățos, cu margini dantelate. El ridică degetele de pe brațul lui și le duse la gură.

O auzi icnind. Sunetul acela slab parcă îl înjunghie în adâncul ființei, iar inima i se făcu cât un purice. Temându-se de propria expresie, făcu o plecăciune și îi dădu drumul.

– Somn ușor, spuse el, mormăit.

– Și ție, răspunse ea.

Poalele rochiei îi foșniră când se îndepărtă de el, retrăgându-se în odaia ei. El rămase însă locului până când ușa se închise și ea dispăru în întregime.

– Deci, spuse Oliver când David i se alătură. Ce e de făcut acum? Crezi că Henric va ceda în fața mirelui dezamăgit?

– Doar dacă încalcă înțelegerea noastră. În momentul de față, cred că eu i-aș fi mai de folos.

– Și când nu-i vei mai fi de folos?

– Nu știu, spuse David iritat. Nimeni nu știe. Asta e problema cu regii.

Oliver, care mergea lângă el, se uită la hotărârea de pe chipul lui.

– Nu înțeleg de ce nu ai acceptat pur și simplu mâna doamnei și pământurile ei când ți s-au oferit.

– Știi că nu pricepi.

David mări pasul, încercând parcă să fugă de sugestia aceea tentantă.

– Nu înțeleg nici de ce nu o faci acum.

– Eu și Henric avem o înțelegere. Asta contează acum.

– Bun, deci ai făcut un jurământ. Erai tânăr și lucrurile stăteau altfel. Nu se mai aplică.

David îl privi furios pe prietenul lui. În mod evident greșise când îi mărturisise italianului despre jurământul făcut lui Marguerite, într-o noapte în care se simțise singur și crezuse că nu avea să mai vadă vreodată țărmurile Angliei.

– Ba se aplică.

– Doar pentru că ții tu morțiș. Dacă tot e să respecti legile stricte ale cavalerismului, atunci cere să fii eliberat de jurământul făcut. Sunt sigur că se poate.

– Doar știi cum stau lucrurile.

Oliver înjură și își trecu degetele prin cărlionții lui închiși la culoare, sălbatici, de parcă îi venea să și-i smulgă din cap.

— Doar pentru că ești mai încăpățânat ca un catâr! Între timp, povestea asta te seacă de puteri. Poate că ar trebui să o întreb pe Lady Marguerite. Sau pe pitică.

David se opri de parcă s-ar fi izbit de un zid de piatră. Se răsuci spre Oliver și îl prinse de jiletcă, de ambele părți ale gâtului, ridicându-l pe vârfurile degetelor.

— Nu o vei întreba nimic pe Lady Marguerite. Vei vorbi cu ea doar când ți se adresează, de parcă ar fi o prințesă. Vei fi întruchiparea respectului și a reverenței, sau îmi vei da socoteală.

— Pentru numele lui Dumnezeu, David! E doar o femeie.

— Ba nu. Aici te înșeli.

Îl împinse pe italian deoparte, cu dispreț, apoi se îndepărtă de el.

— Si, ba da, este. Și-ar trebui să îi mulțumești lui Dumnezeu pentru asta, neghiobule! îi strigă Oliver. Nu îi faci nici o favoare dacă o transformi într-un înger sfințit, de neatins. Asta e foarte bine dacă vrei să te închini la ceva, dar cum rămâne cu ea? Cu dorințele și nevoile ei?

David își văzu de drum fără să răspundă. Ieși din castel, încălecă pe cal și se duse spre zidul exterior, unde privi la pădurea care îl înconjură. Oliver era un ticălos bădăran, își spuse el, încrucișându-și brațele peste piept. Dacă o femeie câtuși de puțin atrăgătoare trecea pe lângă el, o urmărea ca un câine. Era controlat de pașunile lui. Nu știa deloc ce înseamnă să opui rezistență. Nu ar fi putut înțelege niciodată devotamentul lipsit de pasiune al unei țiereti pierdute pentru o fată bună și frumoasă. Nu ar fi priceput niciodată adorația pe care o putea simți un bărbat pentru o femeie care îl transformase în ceea ce devenise, deoarece o făcuse pentru ca ea să se simtă mândră de el.

Oliver nu putea înțelege sentimentul de venerație care îl încercase zece ani nesfârșiți. Da, chiar așa. Ce-i drept, Lady Marguerite era mai în vârstă acum, o femeie de aproape douăzeci și șase de ani, suficient de în vârstă ca să fie considerată fată bătrână. Și ce dacă? Nu se schimbase nimic, de fapt. Sau da?

Respiră adânc și tare, apoi gemu. Își desfăcu brațele, se prinse de parapetul din fața lui și își plecă fruntea.

Sincer vorbind, se schimbaseră câteva lucruri. El, de exemplu, nu mai era chiar atât de lipsit de pasiune când o privea. Și era mai conștient de mirosul ei, de tortura dulce a atingerii ei, de zâmbetele ei inconștient de seducătoare. Dar nu conta. Ea nu avea să afle nimic.

Oliver îi spusese să ceară să fie eliberat de jurământul lui, ca și când și-ar fi cerut iertare. Simplul fapt că italianul îi sugerase așa ceva demonstra că nu înțelegea nimic.

Și ce-ar fi putut să-i spună? „Îmi cer iertare, milady, dar m-am răzgândit și aș vrea să îmi retrag jurământul solemn pe care ți l-am făcut cu multă vreme în urmă. Să te slujesc în felul cast în care un cavaler își servește domnița, așa cum e scris în legile de dragoste curtenitoare, a devenit al naibii de inconvenabil. Vreau să te tăvălesc bine și tare înainte să mă însor cu tine la iuțea. Trebuie doar să mă eliberezi de jurământul meu, ca să mă pun pe treabă.“

David pufni disprețuitor. Marguerite i-ar fi răs în față. Ori l-ar fi privit arogantă, cum făcea când era insultată, după care avea să nu-i mai vorbească niciodată. Și nici n-ar fi putut să o învinuiască. Să se lepede de jurământul lui ar fi fost o insultă de moarte. Ar fi fost ca și cum n-ar fi vorbit serios când îl făcuse. Iar el făcuse jurământul din toată inima. Și încă îl prețuia.

Da, dar dacă ea l-ar fi eliberat de jurământ din proprie voință, fără să o sfătuiască sau să o ceară el? Ce-ar fi urmat atunci?

Își ridică fruntea și privi în gol, în noapte. Inimă îi bătea cu putere în piept, iar creierul parcă îi era un cărbune stins aprins dintr-odată la viață, în craniul lui. Da, ce-ar fi urmat atunci?

Aproape că o sărutase în toiul primei lor lecții de dans. Își apropiase atât de mult gura de a ei, încât îi inspirase respirația dulce și îi simțise căldura pe buzele lui, ca o binecuvântare, știind exact cât de bine s-ar fi potrivit trupul ei cu al lui. O dorisese cu o patimă furioasă, chinuitoare, încât efortul să se abțină îl lăsase surd și orb mai mult timp decât i-ar fi plăcut. Oare câtă vreme ar fi suportat să fie în preajma ei, să o atingă, fără să dea curs dorințelor ei nebune care îl încerca?

Cu acordul ei, oare și-ar fi permis să o abordeze ca pe oricare altă femeie? Să o guste, să o țină strâns în brațe, să își treacă mâinile bătătorite peste curbele ei domoale? Oare ar fi îndrăznit să o facă?

Era singura persoană, singurul lucru din viața lui de care se teme. Nu pentru că ar fi fost un pericol pentru el, ci pentru că era singura care l-ar fi putut anihila. Putea să o facă îndepărtând acel loc unic, tandru dinlăuntru pe care îl păstra doar pentru ea.

Dar, dacă nu se ocupa el de dorințele ei femeiești, cine avea să o facă? Se înfurie enorm și simți cum i se strânge stomacul la gândul că Halliwell sau oricare alt bărbat ar fi inițiat-o în astfel de taine. Posedarea lor dură, egoistă, ar fi lăsat-o rănită și sfâșiată, îngrozită de orice contact cu bărbații.

Dumnezeule, nu se putea așa ceva.

Trebuia să fie pețită cu tandrețe, domol, cu afecțiune și măiestrie, astfel încât să se deschidă în fața experienței precum o floare exotică, încântătoare, implorând, în cele din urmă, să fie luată. Cine în afară de el ar fi putut s-o facă?

Nimeni altcineva. Nu, nimeni nu ar fi putut să o facă așa cum ar fi făcut-o el dacă i s-ar fi permis.

Pentru o clipă, se temu că nevoia era doar o scuză pentru a da frâu liber dorinței care-l stăpânea cu atâta sălbăticie. Sau poate că așa îl ispitesc Satan ca să se lepede de cuvântul dat, ca să cedeze în fața poftelor lui, în loc să se gândească la binele lui Marguerite.

O, de-ar fi putut să o aibă din voia ei, atunci s-ar fi putut căsători cu ea. Ea ar fi scăpat o dată pentru totdeauna de amenințarea lui Lord Halliwell. Nici un alt bărbat nu ar mai fi putut să o forțeze să se căsătorească cu el, ca să intre în posesia pământurilor și a castelului pe care avea să le moștenească, sau nici măcar de dragul înfațșării ei frumoase. Avea să fie dreptul și privilegiul lui să o pătească și să o protejeze.

Omoare pentru el. Pentru totdeauna.

Trebuia să fie eliberat de legământul lui. Trebuia să o facă și pe ea să vadă că așa era cel mai bine, fără să o insinueze sau

să o ceară de-a dreptul. Era singura opțiune. Așa era, dar oare putea fi convinsă de asta? Și dacă da, cum anume?

Capitolul 7

Marguerite auzi țipătul ascuțit înainte să ajungă la poarta din zidul de piatră care ducea spre curtea pentru uscat rufe. Inima i se făcu cât un purice. Își ridică poalele rochiei și o luă la fugă. Recunoscu vocea panicată a lui Astrid.

Marguerite o căutase de ceva vreme, prin tot castelul, pe slujitoarea ei micuță, după care se gândise la curtea în care erau atârinate rufele la uscat. Ba se uitase chiar și în grajduri, în caz că Astrid ar fi fost convinsă să iasă la o plimbare călare cu Oliver. În ultimele câteva zile, cei doi începuseră să se tolereze reciproc. Nu aveau nimic de făcut, pentru că ea și David primiseră instrucțiuni să servească mesele de prânz în privat, alături de rege.

În timpul ospetelor, Henric le demonstra generozitatea de suveran, ilustrându-i lui David cum să împartă corect mâncarea celor pe care îi favoriza. Rolul ei era să primească excesul din bucatele lui David, care repeta ce făcea regele, să zâmbescă și să fie recunoscătoare. Marguerite fusese hrănită din belșug.

Intră în fugă în curtea pentru uscat rufe și se opri brusc când îl văzu pe Oliver ținând-o pe Astrid cu fața în jos pe brațul lui. Râdea ca nebunul uitându-se cum se zbate și țipă, cum își ridică poalele rochiei și se foiește.

– Oprește-te! Oprește-te numaidecât! porunci Marguerite și se îndreptă furioasă spre italian. Cum îndrăznești să te atingi de ea?!

– Milady!

Oliver se făcu roșu ca para focului pe sub coloritul lui mediteranean. Făcu ochii mari, alarmat, o ridică imediat pe Astrid, punând-o pe antebrațul lui, ca pe-un copil crescut pe jumătate. Astrid se legănă preț de o clipă, după care își azvârli brațele micuțe în jurul gâtului lui, ca să se țină mai bine.

– Ce faci acolo? Explică-te!

– Nu e ceea ce pare, milady, jur, spuse italianul disperat, uitându-se la fața micuță și încordată a lui Astrid. Spune-i, pentru numele Domnului, înainte să-i cheme pe paznici să mă înhațe.

– E un împielit, spuse Astrid printre dinți. Merită să fie închis.

Marguerite încetini. Chiar dacă slujnica ei părea indignată, nu părea însă rănită.

– Ce se întâmplă aici? Să-mi spuneți adevărul!

– A fost așa... începu Oliver.

– Nu asculta ce spune individul ăsta viclean!

– Mă uitam la biata Astrid care agăța haine la uscat și-am vrut să-o ridic ca să-i ușurez sarcina...

– Îți dau eu ție numai „biata Astrid“! strigă femeia din brațele lui, pocnindu-l peste cap. Lasă-mă jos. Lasă-mă jos chiar acum!

– Imediat, gălușca mea, spuse Oliver, chicotind și prinzând-o ușor de mână.

În tot acest timp, ea se trase și se încovoie, încercând să se elibereze din strânsoarea lui, în timp ce îi turna la insulte.

– Astrid, spuse Marguerite pe un ton foarte sever.

Femeia se bosumflă, dar nu se mai zbatu. O privi pe Marguerite în ochi preț de o clipă, după care își coborî privirea.

– Aștept, spuse Marguerite și își încrucișă brațele peste piept.

– Ei bine, atârnăm rufe la uscat, așa e, și idiotul ăsta a spus... a spus...

– Am spus doar că pantalonașii ei sunt probabil la fel de mari ca scutecele de copil, îi explică Oliver, aparent foarte inocent. E logic, nu-i așa?

Astrid îl străfulgeră cu privirea.

– Iar eu i-am spus că n-o să afle niciodată...

– Iar el a luat-o ca pe o provocare irezistibilă, spuse Marguerite, oftând. Draga mea Astrid, chiar nu ți-ai dat seama ce avea să se întâmple?

Slujnica se îmbujoră și mai tare. Îl atinse încet pe Oliver pe pata roșie de pe obraz, care se formase unde îl plesnise.

– Ei bine, de unde era să știu că i-ar păsa îndeajuns cât să se uite?

Se lăsă dintr-odată o liniște asurzitoare în curtea pentru uscat haine. Se puteau auzi fâlfâitul potolit al cearșafurilor care fluturau în briza ușoară, freamătul crengilor care atârnau peste ziduri, strigătele bărbaților care exersau cu măciuci în spațiul delimitat de zidul exterior al castelului și ciripitul păsărilor din cornișele magaziei care se afla la un capăt al spațiului deschis.

Oliver rupse tăcerea înjurând ușor.

– Astrid, *cara mia*, ești la fel de perfectă și de drăguță precum o pitulice de casă. Ar trebui să-i pese micuței că nu e la fel de nătângă sau de mare ca o găscă? Cine n-ar vrea să vadă diferența? Sî, și ți-aș inspecta și altceva, nu doar pantalonașii, dacă mi-ai permite.

Astrid se holbă la el, cu ochii ca două afine pe o farfurie de argint șlefuită. Își mișcă buzele, dar nu scoase nici un sunet, după care reuși să spună pe un ton croncănit:

– Lasă-mă jos.

Oliver o ascultă și o așeză pe picioare cu multă grijă, ca pe o bucată de sticlă suflată. Astrid își scutură poalele rochiei, apoi își îndreptă voalul cam de mărimea unei batiste. Își înclină capul pe spate și se holbă la Oliver, măsurându-i parcă însuși sufletul. Marguerite, care privea scena, simți cum i se umflă inima în piept și gâtul i se strânge.

Brusc, Astrid râse tare, își trase în spate piciorușul încălțat cu cizmă și îl lovi pe italian în fluierul piciorului. Apoi se răsuci și ieși din curtea pentru uscat rufe cât de repede putu.

Oliver scânci, sărind într-un picior și frecându-se în locul rănit.

O făcu până când Astrid nu se mai zări. După care se îndreptă de spate și clătină din cap. În privirea lui întunecoasă se putea zări amuzament, dar și ceva mult mai tandru. Înclină din cap, apoi spuse:

– Îmi pare rău, milady. Vă jur că nu am vrut să fac rău nimănui. A fost doar...

– Doar o glumă. Înțeleg.

Un colț al gurii i se arcui.

- Una care a scăpat de sub control.

- Așa e. Și nu mie îmi datorezi scuze.

- Știu. Oftă puternic. Și când te gândești că îi dădeam sfaturi lui David despre cum să se poarte cu femeii de neatins.

Marguerite îl privi uimită, apoi deveni bănuitoare.

- Ce-ai făcut?

- Nimic, nimic. Italianul îi zâmbi mios, apoi se plecă și începu să se îndepărteze de ea cu spatele. Sau, dacă țineți morțiș să știți, mai bine l-ați întreba pe el.

Să îl întrebe pe David? Da, bineînțeles, se gândi ea, înlemnind ca statuia unui sfânt în mijlocul curții de uscat rufe. Doar că nu era sigură că își dorea neapărat un răspuns.

Marguerite o ajunsese din urmă pe Astrid pe palier, unde scările care urcau din sala cea mare dădeau spre diverse odăi răspândite de-a lungul celor patru laturi ale acestuia. Femeia minionă o auzi venind și se întoarse spre ea, zâmbitoare. Încetini pasul, pentru ca Marguerite să o ajungă din urmă.

- Deci? spuse ea pițigăiat, l-ai făcut pe bădăran să plece cu coada între picioare?

- Aș spune că te-ai descurcat tu destul de bine cu asta, răspunse Marguerite, uitându-se cu atenție la fața mică a slujnicei.

- Da, așa e, răspunse aceasta mulțumită de sine.

- Și sigur ești în regulă?

Marguerite se uită la Astrid, temându-se că poate era mai supărată decât lăsa să se vadă.

- Ca întotdeauna, spuse ea. Ce-a spus despre mine când am plecat? Știu că a zis ceva, adăugă ea încruntată.

- Doar că voia să își ceară iertare.

- Să o văd și pe asta!

- Și a mai spus ceva care m-a pus pe gânduri.

- O premieră pentru el, jur de nu, zise Astrid, discreditându-l pe față. Ce anume?

Marguerite se încruntă, încercând să se hotărască cum să-i răspundă. Singura variantă era să-i spună direct.

- Mi-a lăsat de înțeles că David mă consideră de neatins.

– Chiar ți-a spus asta? întrebă Astrid, holbându-se la ea, încruntată.

– Sigur că nu, deși asta a vrut să spună.

– Păi, nu așa ar trebui să fie, ținând cont de statuturile voastre sociale diferite? În plus, în tot acest timp n-ai știut ce părere are David? Ce stă la baza jurământului pe care ți l-a făcut?

Marguerite își întoarse privirea și oftă.

– Ba am știut.

– Dar nu îți place.

– Uneori, mi-aș dori ca lucrurile să stea altfel.

– Ai vrea să te vadă ca pe oricare altă femeie, ca pe o persoană căreia să i se ofere plăcere și care să ofere plăcere la rândul ei. Nu ai vrea să te considere unică, să te așeze pe un pedestal, deasupra lui, ca pe o Fecioară.

Din durerea care se simțea în vocea lui Astrid, Marguerite își dădu seama că femeia înțelegea foarte bine ce însemna să fii privită diferit de alte femei. Fusese abandonată ca bebeluș și apoi găsită și crescută de țigani. Mai târziu, se alăturase unui grup de actori ambulănți care țineau uneori spectacole în casele nobililor. Din clipa în care învățase să vorbească, toată lumea se așteptase de la ea să fie constant amuzantă, ca un bufon mic, feminin. Chiar dacă își câștigase postul de bufon al reginei înainte să împlinească douăzeci de ani, învățase să nu se aștepte la mai mult de-atât de la viață. Poate că bărbații erau curioși în ceea ce o privea, dar mai degrabă aveau să râdă de ea, decât să o iubească. Cei de la Curte erau cei mai răi, întrucât erau blazați, cinici și mereu în căutare de notăți. Fusese recunoscătoare până la lacrimi când regele o dăruise lui Marguerite și înflorise în pacea găsită în castelul Braesford.

– Da, spuse Marguerite încet.

– Asta simți? insistă Astrid.

– Ar fi chiar atât de greșit dacă aș încuviința?

– Nu, milady. Înseamnă doar că ești o femeie ca toate celelalte.

– Oricum, e ridicol. Nu sunt deloc perfectă, și sunt sigură că David știe asta. Am o fire îngrozitoare, părul de culoarea unui șoa-rece de câmp și trupul în formă de liră.

- Am observat că nu negi partea cu puritatea, spuse Astrid, cu un zâmbet neastâmpărat pe buze.

- Nu poți să zici că e din vina mea, nu-i așa? Aș schimba acest lucru dacă mi s-ar permite.

- Ai putea să te măriți cu Halliwell.

- Mulțumesc, dar prefer să mor fecioară!

Astrid ridică un umăr.

- Probabil că așa va fi, dacă totul merge conform planului lui Henric și al lui David. Asta, dacă nu dai peste un ostaș arătos, discret, îndrăzneț și îndatoritor.

Marguerite se întoarse spre ea, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

- Poftim?

- Arătos pentru plăcerea ta, discret pentru bunul tău renume, îndrăzneț, încât să riște posibilele consecințe, și îndatoritor în sensul să vrea doar să facă pe plac altora.

- Mulțumesc, dar am înțeles ce-ai vrut să zici!

- Era doar o idee, poate pentru atunci când veți fi castelana propriului castel. Deși, bineînțeles, acest model de perfecțiune barbătească trebuie să nu vă adore prea tare.

- Ești obraznică. Mă tachinezi cu o astfel de perspectivă.

Când Astrid îl descriesese pe ostaș, Marguerite se gândise numaidecât la David. Oare ce spunea asta despre ea? Și ce șanse avea ca să îl convingă că nu avea o gândire chiar atât de pură pe cât credea el? Oare ar fi reușit să îl determine să renunțe la jurământul lui cavaleresc de castitate în ceea ce o privea?

- La ce perspectivă vă referiți, mai exact?

Întrebarea se auzi din spatele lor. Lui Marguerite i se zbârli părul pe ceafă când recunoscu vorba tăragănată și scrâșnită. Se întoarse și dădu cu ochii de Lord Halliwell. Nu era prima dată când i se părea că țeasta lui îngustă și lungă aducea cu cea a unei năpârci. La fel și modul lui de a-și face apariția în tăcere. Oare de cât timp stătea în spatele lor? Oare ce auzise din discuția lor?

- M-ai speriat, domnule! spuse ea pe un ton cât se poate de nepolitic.

– Îmi cer iertare, Lady Marguerite. Mă tem că Domnia Voastră și servitoarea erați prinse într-o conversație incredibil de fascinantă. Să plec și să vă las să continuați discuția?

Lui Marguerite i-ar fi plăcut să o facă, dar ar fi fost nepoliticos să-i spună asta.

– Ați venit la noi cu un scop anume?

– Da, același ca data trecută, răspuse el, zâmbindu-i cu buzele strânse în timp ce se apropia de ea. Întrucât acum putem avea parte de intimitate, măcar cât de cât, ținând cont că suntem atât de mulți pe aici, poate sunteți mai dispusă să mă ascultați.

Coridorul era gol. Din camere nu se auzea nici un sunet. Astrid era o însoțitoare pe cinste, dar, la statura ei, nu i-ar fi fost de prea mare ajutor în caz de nevoie. Se părea că cel mai bine ar fi fost să îl asculte pe fostul ei pretendent fără să comenteze, deși ar fi putut deveni o amenințare.

– Cum doriți, spuse ea pe un ton calm, deși nu pot zăbovi.

– Nu va dura mult. În pofida a ceea ce probabil că vi s-a spus, sunt foarte dornic ca mariajul nostru să se înfăptuiască. Mă voi folosi de influența considerabilă de care mă bucur ca să mă asigur că așa va fi. Bineînțeles, mai puțin în cazul în care îmi veți da un motiv pentru care Henric a permis ca voiajul spre mirele Domniei Voastre să fie întrerupt de acest așa-numit Cavaler de Aur, o explicație de ce regele l-a ales ca tovarăș de petreceri.

Pe Marguerite o năpădiră o mulțime de gânduri. Întrebarea pusă de Halliwell părea cât se poate de naturală, dar nu avea încredere în privirea lui avidă. Mulți ar fi plătit bani grei ca să afle ce se petrecuse între Henric și David.

Când se pusese pentru prima oară în discuție logodna cu Halliwell, Braesford spusese că lordul era cunoscut pentru faptul că schimba taberele, fiind ba adept al dinastiei York, ba susținător al familiei Lancaster, după voie, în funcție de cine părea să aibă cele mai mari șanse la coroană. Oare faptul că fusese păcălit și lăsat fără o moștenitoare l-ar fi făcut să părăsească tabăra lui Henric și să îl sprijine pe Perkin Warbeck?

– Mă flatați crezând că știu ce gândește regele, milord, spuse ea. Cu toate acestea, nu vă pot spune nimic despre asta.

— Mă surprindeți, Lady Marguerite. Mi s-a spus că Henric vă ascultă pe Domnia Voastră și pe surorile Domniei Voastre, datorită serviciilor extraordinare pe care le-ați adus coroanei.

— Ea își coborî genele.

— Ne onorați prea mult. Dacă am fost în vreun fel utile, a fost din pură întâmplare.

— El o privi sardonice.

— Oare de ce nu vă cred când spuneți asta?

— Se referea că îi făcuseră servicii foarte personale lui Henric. Întrecea măsura.

— N-aș putea spune, domnule. Vă rog să mă scuzați.

— Se întoarse cu spatele la el și se îndreptă spre Astrid, care se îndepărtase discret câțiva pași de ei.

— El o apucă de antebraț, întorcând-o din nou cu fața spre el, înfigându-și degetele în carnea ei.

— Nu s-a terminat, Lady Marguerite. Poți protesta cât dorești, dar știu că e ceva putred la mijloc. Îi voi pune capăt și mă voi asigura cu orice preț că îmi vei fi înapoiată. Și după ce ne vom căsători și vei sta goală în patul meu, vei regreta ziua în care ai îndrăznit să-mi răspunzi obraznic.

— Marguerite nu se lăsă mai prejos.

— Ai grijă, Lord Halliwell. Poate ai observat că mă bucur de protecția Cavalerului de Aur.

— Vrei să spui unul dintre bastarzii lui Eduard. Te va uita cât se poate de curând dacă seamănă câtuși de puțin cu tatăl lui. „Nestatornic“ e cuvântul care i s-a potrivit cel mai bine lui Eduard, care nu s-a mulțumit niciodată să se rezume la o singură femeie, ci s-a vârat sub orice fustă pe care a văzut-o. Bine ar fi fost să nu fi murit! În pofida depravării lui, a fost un rege mult mai bun decât piosul de Henric Tudor.

— Admiri depravarea? întrebă ea uimită. Asta nu te prea recomandă ca soț.

— Era însă și mai furioasă pentru că îl ponegrise pe David. Dar și pentru că îl vorbise de rău pe Henric al VII-lea.

— Atunci e bine că nu vei avea nimic de spus în privința asta, răspunse el, în zeflema.

Ea își trase brațul din strânsoarea lui și se îndepărtă din nou de el.

– Mai vedem noi, domnule.

– Așa e! strigă după ea, îngrozitor de sigur pe sine, în timp ce ea și Astrid se îndepărtau. Vom vedea.

Ziua se scurse încet și monoton. Întrucât regele le dăduse o pauză, nu avea lecții cu David în ziua aceea. După-amiaza avea să fie însuflețită de o întrecere între ostașii adunați la castel: cei care veniseră cu David din Franța, oamenii lui Halliwell, contingentul castelului și oamenii lui Henric. Nu erau festivități extraordinare, ci doar câteva exerciții, pentru ca soldații să se mențină în dispoziție pentru luptă. Sau cel puțin așa auzise Astrid de la paznicii castelului.

Veștile o neliniștiră. Astfel de întreceri nu erau chiar atât de blânde precum păreau. Erau întreceri în care oamenii se luptau cu înverșunare, cu arme ascuțite, cu care se puteau răni sau chiar ucide. Și, bineînțeles, David avea să se afle chiar în miezul lucrurilor.

Marguerite străbătu tot castelul, de la un punct de observație la altul. Nici unul nu îi oferea o vedere clară asupra zonei în care avea să aibă loc întrecerea. Era foarte frustrant. În plus, David nu putea să îi explice cum de se ajunsese la asta. Îi trimisese un mesaj, dar Astrid se întorsese cu el în mână, spunându-i că nu găsisese pe nimeni în încăperea lui. Se părea că fiecare bărbat din castel se afla afară, pe câmpul deschis aflat dincolo de porți.

Văzuse astfel de lupte amicale și în casa cumnatului ei. Își amintea foarte bine de momentele în care îl urmărise pe David antrenându-se cu Rand, sărind și retrăgându-se din fața lamei mari, strălucitoare îndreptate împotriva lui, sau înaintând fără teamă spre ea. Pe atunci, i se făcuse inima cât un purice de fiecare dată.

Și acum la fel. Avea un presentiment rău în legătură cu toată povestea asta. Dumnezeu mare, de ce simțeau bărbații nevoia de-a se arunca într-un astfel de vârtej de sudoare și efort? Ce anume îi atrăgea, ce fierbințeală a minții îi făcea să se hăcuiască

și să se ciopârțească unii pe alții de parcă viața ar fi fost de-a dreptul neînsemnată? Cum de puteau să considere rănilor suferite doar niște zgârieturi, sau să creadă că bietele premii alocate învingătorilor chiar meritau prețul plătit?

Marguerite auzea pretutindeni țipetele îndepărtate și strigătele răgușite. Nici o ocupație nu reușea să o distragă. Deschise ușa cu copertă marmorată pe care i-o împrumutase castelana, dar o închise rapid la loc. Făcu câteva cusături la o bucată de broderie pe care o adusese cu ea, o căciuliță pentru bebelușul pe care avea să îl nască sora ei, Cate, la iarnă, dar trebui să le descoasă. O trimisese pe Astrid după o băutură fierbinte aromată cu ierburi și miere, dar o lăsase neatinsă, până se răcise. Se răstise la servitoare pentru că sorbise zgomotos din ea, după care își ceruse iertare pentru că o jignise. Avea impresia că o mulțime de furnici i se perindă pe sub piele, ca și cum o furtună aștepta să se dezlănțuie asupra castelului, devenind tot mai amenințătoare, dar fără să izbucnească.

Tobe, ovații și răsunetul puternic al săbiilor pe scuturi anunță sfârșitul evenimentelor din ziua aceea. Când auzi larma, Marguerite se trânti pe o bancă din sala cea mare și își sprijini capul de zidul din spatele ei.

În sfârșit se terminase. Oftă, închise ochii și șopti o rugăciune de mulțumire. Se ridică o clipă mai târziu. Avea să o caute pe Lady Joan și să se ofere să o ajute. Mai mult ca sigur că aveau să fie răniți care necesitau îngrijiri, iar servitorii aveau să fie foarte ocupați ducând bere și vin hoardei de bărbați însetați care se întorceau spre sala cea mare.

Când ajunse la spațiul deschis, auzi strigătele.

– Lovit!

– Cavalerul de Aur... înjunghiat.

– Pentru numele lui Dumnezeu... ce atac mișelesc!

Urmă o harababură de pași, strigăte și țipete, de oameni care se îmbrânceau și se împingeau, în timp ce se împleticeau spre încăpere, cărând ceva. David se afla în mijlocul lor, purtat pe un scut lung de patru dintre oamenii lui. Era palid ca moartea, cu ochii închiși, iar capul îi atârna peste marginea scutului, clătînându-se

în timpul mersului, iar părul auriu și lung îi era pătat cu sânge. Puterea și voința lui puternică dispăruseră în totalitate.

Marguerite își simți trupul străbătut de un fior rece de groază și se cutremură din cap până în picioare. Inima i se opri și simți cum i se taie respirația.

Unul dintre bărbații care purtau scutul alunecă pe pipirigii care acopereau podeaua de piatră și se redresă cu o smucitură puternică. David gemu și încercă să își ridice capul.

Nu murise. Trăia. Încă trăia.

Ușurată să descopere că încă era în viață, Marguerite alergă spre el. Dintr-odată, avea mintea calmă, limpede, concentrată. Se duse la tăblia așezată pe capre de lemn care rămase după cea mai recentă masă servită și dădu urcioarele și farfuriile jos de pe ea. Abia de observă zgomotul metalic făcut de acestea, sau berea care se împrăștie peste tot când vasele atinseră podeaua. Se uita doar la David, la felul în care pieptul i se ridica și îi cobora încet, la vânătaia mare și sângerândă care i se umfla pe tâmpla palidă și la sângele care i se scurgea pe braț, pătându-i cămașa.

- Aici, strigă ea, puneți-l aici!

Bărbații cotiră spre ea, ridicându-l pe David pe masă, după cum le spusese. Îl trecură fără pic de blândețe de pe scut pe tăblia mesei. David nu mai scoase nici un sunet în timpul mutării, ci stătea doar cu ochii închiși și cu palmele în sus și degetele relaxate.

Sângera constant, iar lichidul se strângea într-o băltoacă pe masă. Trebuia să oprească cumva sângerarea.

- Pânze! strigă Marguerite, uitându-se în jur după Astrid. Repede, pentru numele lui Dumnezeu!

Primi numaidecât bucăți lungi și curate de rufărie veche, sau cel puțin așa i se păru ei. Slujitoarea micuță îi puse în mână un cuțit, după care apucă de cămașa lui David. Trase tare de ea chiar în dreptul inimii, după care încuviință spre stăpâna ei. Marguerite nu ezită, ci începu să-i taie haina îmbibată de sânge.

Lady Joan, castelana, palidă la față, dar hotărâtă, apăru lângă Marguerite.

- Draga mea, am ceva experiență în răni. Îmi permiți...?

- Nu, mulțumesc, spuse Marguerite peste umăr. Nu, e al meu.

Afirmația nu părea deloc ciudată sau ambivalentă, ci doar puțin adevăr. Nici nu o contrazise nimeni, ceea ce era grozav. Nu știa cum ar fi reacționat dacă ar fi încercat careva să o contrazică.

Rana principală părea să fie de la o sabie sau un cuțit. Îl nimerise la subraț, într-un unghi ciudat. Dacă ar fi intrat drept...

Dar nu intrase. Probabil că David auzise ceva, sau simțise ceva, așa că se ferise de lovitură. Schimbase direcția lamei, care fusese deviată de o coastă înainte să sfârtece în voie. Oricum, pierduse mult sânge și pierdea tot mai mult cu fiecare clipă care trecea.

Oliver se afla în apropiere, încruntat, privind în gol. Marguerite își dădu seama ca prin ceață că el se număraseră printre bărbații care îl aduseseră pe David în încăperea. Acum zăbovea pe lângă ea, îngrijorat de moarte, gata să fie de ajutor.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea pe un ton poruncitor, încruntată, făcând un tampon gros din pânză și apăsându-l pe tăietura de cuțit, așteptând ca Astrid să facă altul. Cine i-a făcut asta?

– David a plecat de pe câmp, spuse Oliver, făcând un gest neajutorat din mână. Era un cort în care să îți pui armura, deși avea doar zalele pe el. A intrat, probabil că și-a ridicat brațele ca să își scoată haina de zale și-a fost orbit de ea când l-a atacat. S-a răsuțit, și probabil că s-a lovit cu capul de stâlpul cortului. Sau poate s-a lovit după aceea, în timpul luptei, nu știu.

– Cum adică nu știi? Nu erai acolo?

– Nu chiar atunci. Lupta se terminase deja pe când am auzit eu încăierarea. Atacatorul era mort, iar David avea un pumnal în mână pe care nu îl mai văzusem până atunci. Se pare că i-a tăiat bărbatului gâtul cu propria lui armă.

Lui Marguerite i se făcu greață, așa că închise ochii, dar îi redeschise imediat.

– Foarte bine, spuse ea dur, așa i-a trebuit. Adăugă imediat: Apasă pe compresa asta.

Oliver o ascultă. Câteva clipe mai târziu, terminaseră deja de bandajat trunchiul lui David cu fâșii de rufărie îndeajuns de strâns ca să apese tampoanele pe care i le pusese Marguerite pe rană. Apărură câteva pete de sânge prin ele, dar doar atât. Sângerarea încetinise sau poate chiar se oprise de tot. Cu toate acestea,

David nu se mișca și nu auzea nimic, în timp ce vocile celor din jurul lui se auzeau când mai tare, când mai încet, când agitate, când mânioase.

Asta până când încetară de tot, de parcă ar fi fost retezate de securea unui călău.

Asta deoarece sosise Henric al VII-lea. Își croi drum prin mulțime, folosindu-se atât de forța personalității lui, cât și de privilegiul regal. Bărbații se dădură la o parte, plecându-se în fața lui, după care se dădură și mai în spate, ca să-i facă loc. Acesta se apropie, se opri lângă masă și se holbă la silueta tăcută de pe ea.

Marguerite făcu o reverență, așa cum se cerea, după care așteptă ca regele să i se adreseze. Trecură câteva clipe îndelungate, timp în care chipul regelui rămase sumbru și lipsit de expresie. Când, în sfârșit, își ridică privirea, se uită la ea de parcă ar fi fost singura din încăpere.

– Va supraviețui? întrebă el, cu o privire de un gri-albăstrui tăios.

Ea încuviință din cap, cât putu de hotărâtă.

Henric își țuguie buzele.

– Dacă nu i se infectează rana.

Nu putea nega.

– Așa este, Maiestatea Voastră.

– Va face febră.

– Foarte posibil.

Chiar așa era, întrucât febra era deseori întâlnită când venea vorba despre astfel de răni. Ar fi putut face febră periculos de mare dacă rana se vindeca încet.

– Va delira?

– Se prea poate.

– Trebuie să ne asigurăm că lucrurile nu se vor înrăutăți și mai tare din această pricină. Te vei ocupa de asta, Lady Marguerite. Vei avea grijă de cavalerul nostru doborât.

Oricine ar fi auzit schimbul de replici ar fi crezut că regele se referea la rană. Marguerite însă nu se lăsă înșelată. Poate deoarece regele o privise drept în ochi, în mod sugestiv. Fără îndoială că trebuia să aibă grijă ca planurile lui Henric sau domnia lui

să nu fie lezate de orice ar fi spus David în timpul delirului provocat de febră. Făcu o reverență în semn că înțelesese și acceptase ce avea de făcut.

– După cum porunciți, sire.

– Cere să fie dus în odaia lui, continuă regele prudent. Poți face cum dorești, în următoarele condiții: nu vei pleca de lângă el; nu va intra și nu va ieși nimeni din încăperea fără permisiunea ta; un paznic de încredere, ales de tine, va sta tot timpul la ușa încăperii. Nu vom tolera și alte răniri.

Se uită în jur, privind-i cu asprime pe cei prezenți, vrând parcă să se asigure că înțeleseseră cu toții avertizarea. Nimeni nu apuse nimic. Nimeni nu tuși, nu strănută sau nu înghiți în sec. Până și ogarul care se scărpină de purici într-un colț al încăperii se opri și își ridică ochii.

Marguerite urmări privirea regelui și văzu că acesta se oprise asupra unei perechi de nobili pe jumătate ascunși în spatele unei coloane. Halliwell și fiul lui se foiră, uitându-se unul la celălalt.

Oare Henric bănuia că aceștia erau responsabili de atac? Era foarte posibil. Să lovești un dușman când acesta era cu garda jos era modul de a se răzbuna al unui om slab, mai ales dacă nu voia să își mânjească propriile mâini cu o astfel de crimă. Singura întrebare care se punea era dacă Halliwell era îndeajuns de prost ca să atace un bărbat care se bucura atât de mult de bunăvoința regelui.

Henric își întoarse privirea nepăsător. Se uită din nou la David, care avea un chip împietrit și ochii închiși. Își strânse buzele, după care se întoarse brusc. Regele ieși din sala cea mare, fără să se uite la dreapta sau la stânga, în timp ce toți cei prezenți se plecară în fața lui, ca un val unduitor, după care zumzetul de voci reîncepu în urma lui.

Odaia lui David era cât o chilie, puțin mai mare decât cea a unui călugăr. De-a lungul unui perete se afla un pat lung și îngust, evident încropit din câteva bucăți de lemn, peste care fusese așezată o saltea cu paie. Lângă pat se afla o masă rudimentară, pe care erau așezate un lighean din bronz și un vas pentru ulei

cu gâtul drept, care servea pe post de lampă. La piciorul mesei se afla un cufăr din lemn pentru haine și armură. Ambrazura adâncă a ferestrei înguste, cu obloane, servea pe post de bancă, singurul loc din încăperea unde se putea sta jos.

Bineînțeles, era uimită că David primise o odaie privată, în loc să doarmă înghesuit lângă ceilalți ostași, în sala cea mare. Neînțelegător că acest privilegiu se datora rolului pe care îl juca în planurile lui Henric. Marguerite se bucură că David primise o astfel de odaie, indiferent de motiv. Nu avea chef ca oamenii să se holbeze și să comenteze fără oprire.

Oliver fusese însărcinat să se ocupe de transportarea lui David pe scările care porneau din sala cea mare. Marguerite o luase înainte, cu Astrid, ca să pregătească locul: să deschidă obloanele ca să intre lumină și aer, să aranjeze singurul cearșaf de pe salteaua lui, să se asigure că ligheanul este plin cu apă și să caute pânze pentru îmbăiere. După ce oamenii îl așezară pe David pe pat, femeile îl dezbrăcară cu blândete, dându-i jos rămășițele sfărtecate și zdrențuite ale cămășii, apoi pantalonii aspri pe care îi purtase pe sub cămașa de zale care îi ajungea până la genunchi, lăsându-i doar indispensabilii.

Marguerite se lăsă pe genunchi lângă pat. Apucă ligheanul plin cu apă pe care i-l înmână Astrid și înmuie o pânză curată în el. Cu multă atenție, începu să spele sudoarea și sângele de pe fața lui David. Se concentra asupra sarcinii pe care o îndeplinea, încercând să ignore lățimea pieptului lui și cârlionții aurii care se iveau de sub bandaje.

Și totuși, văzuse mușchii tari de pe coastele lui, precum și părul scânteietor ca un scut de pe pieptul lui, care se termina într-o dungă parcă de mătase aurie pe suprafața plată a abdomenului lui, coborând spre marginea indispensabililor. Îi simțea căldura corpului prin mâneca și corsajul ei. Vârfurile degetelor o furnicau când, neatentă, îl atinse cu mâna, și nu cu pânza. Știuse că era înalt și puternic, dar până atunci nu își dăduse seama exact cât de înalt și de puternic. Acum că stătea aplecată peste el, că se întindea peste el, ca să îl șteagă de sângele uscat, își dădea foarte bine seama de statura lui. Inima îi zvâcni în piept, iar respirația

i se tăie. Curba sânului ei, când se aplecă să ștergă o dâră de sânge de pe gâtul lui David, i se apăsă pe mușchii ca niște funii din partea superioară a brațului. Presiunea și căldura atingerii îi făcură sfârcul să se întărească dureros de tare.

Se lăsă pe călcâie și se holbă uimită la trupul lui nemișcat. Ce era în neregulă cu ea? David era rănit, adormit, aproape inconștient, și totuși o afecta de parcă ar fi strâns-o în brațe. Cât de depravată putea să fie?

Alte dâre de sânge i se uscaseră pe partea superioară a brațului, scurgându-i-se pe sub umăr. Pielea i se strângea în jurul acelor urme roșii, într-un fel care părea foarte neconfortabil. Dacă îl întorcea pe o parte, poate că ar fi reușit să le spele.

Oliver ieșise din încăpere, ca să păzească ușa. Vru să-l strige, după care se răzgândi. Se uită la Astrid și spuse:

– Mă ajuți o clipă?

Astrid lăsă din mână cearșaful vechi pe care îl rupea în fâșii. Când își dădu seama ce voia Marguerite să facă, se întinse și împinse și îmbrânci cu putere, gemând, întorcându-l pe David spre perete, cu spatele spre ele. Strângând pânza în mână, Marguerite șterse șiroaiele roșii care îi pătau lateralul. Trecu apoi pânza peste umărul lui David, unde pete roșii-ruginii se scurseseră în sus, umbrindu-i pielea de culoarea bronzului, nuanță obținută fără îndoială în timp ce exersa lupta cu sabia sub soarele mediteranean.

Un fel de semn începu să se întrevadă de sub sângele uscat. Marguerite își înclină capul și șterse în jurul acestuia cu grijă. Încetul cu încetul, ieși la iveală un model ciudat, care părea ars în pielea lui. Semnul avea cel mult opt centimetri. Era mic, dar diferit, și nu își amintea să-l mai fi văzut înainte. Era ca o serie de inele mici apropiate, așezate în jurul unui inel și mai mic, iar prin ele trecea o linie dreaptă. Contururile inelelor erau foarte netede, aproape deloc ieșite în relief, ca și când ar fi fost acolo de ani întregi.

Părea a fi un semn făcut cu fierul roșu, se gândi ea, foarte concentrată. Dacă era așa, probabil că fusese aplicat cu mult timp în urmă, poate în copilărie. Și totuși, nu îl mai văzuse niciodată,

în toți anii petrecuți împreună la Braesford Hall. Și-ar fi amintit dacă ar fi făcut-o.

Da, și-ar fi amintit, dacă i s-ar fi permis să îl vadă pe David de-atât de aproape și fără cămașă pe el. Nu i se acordase niciodată atâta indulgență.

Și nu îl văzuse nici fără haina de zale care îi acoperea mușchii lungi ai coapselor și ai gambelor și părul blond-închis de pe ele. Nu până atunci. Ce-i drept, articolele tricotate pe care le purtau majoritatea bărbaților nu lăsau prea mult loc imaginației, dar era cu totul altceva când nu intervenea nimic în aprecierea perfecțiunii trupului masculin. Și ce păcat că rămăsese cu indispensabilii pe el, spre deosebire de numeroși alți bărbați care își purtau pantalonii direct sub tunicile scurte. Ofereau protecție în timpul bătăliilor sau al întrecerilor asemenea celei care avusese loc în ziua aceea, dar reprezentau oricum o barieră.

– Milady, spuse Astrid icnind, când văzu cicatricea vechea.

Marguerite își ridică privirea spre ea, încă încruntată.

– Da?

Servitoarea micuță o privi pentru o clipă, după care își întoarse privirea, clătinând din cap.

– Am crezut că... dar nu știu...

– Ce-ai crezut?

– E o prostie. Mai mult ca sigur. Ai... ai terminat?

Marguerite încuviință și puse pânza în lighean, oftând. Îl întoarseră pe David la loc pe spate. Se întrebă pentru o clipă dacă nu ar fi fost mai bine pentru el să îl pună pe burtă, dar salteaua se lăsa prea mult pe suportul ei din frânghii, așa că nu ar fi fost o poziție confortabilă. Oricum, mai bine îi spăla sângele de la rana de la cap, care i se usca de-a lungul tâmplei.

Scurse cu o mână pânza de apă. Se întoarse și vru să îi dea la o parte o șuviță blondă cârlionțată care îi acoperea vânătaia.

Brusc, David ridică un braț și o prinse într-o strânsoare de fier. I se tăie respirația când îl privi în ochi. Inima îi tresări când văzu furia și acuzația din privirea lui adâncă, de un albastru metalic.

Scăpă pânza udă din mână, pe pieptul lui.

– Uite ce-am făcut din cauza ta, spuse ea enervată, văzând cum se îmbibă bandajele de apă.

El își mai slăbi strânsoarea. Părea nedumerit, ceea ce mai alunecă din furie.

– Milady?

Marguerite își trase încheietura din strânsoarea lui și ridică din nou pânza. Înlemni locului, fiecare mușchi din corp încordându-i se când o învălui un val de ușurare. David era treaz și în viață în toate mințile. Se temuse că nu avea să își mai revină. Nici măcar nu își dăduse seama cât de tare se temuse de asta până în lipsa aceea, când fu eliberată de această temere.

– Milady, spuse David din nou, în șoaptă, ce faci?

– Ce ți se pare că fac? întrebă ea tăios.

În loc să-i răspundă, David se uită în jur, făcând ochii mari de ulmire.

– Ești în odaia mea.

– Am grijă de tine la porunca lui Henric. Poate încerci să-ți amintești că ai fost înjunghiat.

Nu i se părea prea util în clipa aceea să-i spună cât de disperată fusese, cât de mult se temuse că avea să-l vegheze de fapt pe patul de moarte.

El o privi și începu să înțeleagă tot mai mult ce se petrecea. Privirea i se întunecă și îi deveni mai albastră și tot mai alertă.

– Tu? Singură? întrebă el în cele din urmă.

Îa încuviință cu o mișcare rigidă din cap.

– Probabil că e o schimbare mare pentru tine, să te afli la mila cuiva.

– Nu e o schimbare chiar atât de mare, răspunse el, privind-o cutător, când e vorba de tine.

Îa zâmbi fără să vrea.

– Te deranjează?

– Îmi vin în minte și lucruri mai rele.

Își umezi buzele de parcă ar fi fost uscate.

– Și eu la fel, răspunse ea, și zâmbetul îi dispăru când se gândi că ar fi putut să moară, în schimb. Îl privi în ochi, observând scela argintii din jurul pupilelor, ca mii de lame de cuțit micuțe,

umbrele care le străbăteau și urma de nehotărâre din adâncul lor. Ai... ai nevoie de ceva? întrebă ea.

– Bere? spuse el pe o voce răgușită și uscată, dar plină de speranță. Mi-e o sete de mor, și capul...

– Mă gândesc că te doare, termină ea fraza, când el nu reuși.

Îi făcu semn lui Astrid, care ieși numaidecât din încăperea, ca să-i aducă băutura. Fiind însă o fință inteligentă, mai mult ca sigur că avea să aducă și apă.

– Îmi pulsează tot trupul, din creștetul capului, până în vârful picioarelor. Închise ochii, în timp ce mușchii maxilarului i se înțecă, apoi i se relaxară din nou. Și te văd în dublu exemplar. Două Marguerite, ambele încântătoare, dar de-abia îi fac față uneia singure.

– Nu îi faci față nici măcar uneia, îl corectă ea, deși o făcuse mai mult ca să îl țină în continuare de vorbă.

– Așa crezi? spuse el fără să deschidă ochii, dar arcuindu-și un colț al gurii.

– Da.

– E un jurământ pe cinste. Să nu îl uiți când va veni vremea.

Părea să treacă aleatoriu de la un gând la altul. Doar nu delira deja, nu-i așa? Sau...?

– Dacă îți amintești, nu se va ajunge niciodată la așa ceva.

– Cum aș putea să uit?

Nu avea cum să-i răspundă la asta, mai ales că David o spusese cu amărăciune în glas. Oare de ce întârzia Astrid atât? Parcă plecase de o veșnicie.

– Sunt gol?

Întrebarea o făcu să se concentreze din nou asupra pacientului ei.

– Nu... în întregime, răspunse ea cu voce tremurată.

David avea ochii închiși, dar Marguerite refuză să îl privească din nou din cap până în picioare, așa cum făcuse deja de multe ori. Da, refuză.

El deschise încet un ochi, de parcă i-ar fi fost foarte greu să o facă.

– Păcat.

- David!

Sigur nu știa ce spunea.

- Cine m-a dezbrăcat?

Ea înghiți în sec, cu zgomot.

- Astrid și cu mine, răspunse ea, numind-o, ca o lașă, mai întâi pe servitoarea ei.

El își închise din nou ochiul. Nu spuse nimic, de parcă ar fi încercat să priceapă ce i se spusese.

- Îmi pare rău că am ratat asta.

Pe Marguerite o năpădi un val de căldură sufocant, care îi poposi sub talie.

- A trebuit să o facem, îl asigură ea numaidecât, cu răsuflarea tăiată. Nu aș vrea să crezi că...

- Prea târziu, spuse el, zâmbind.

- Vrei să spui că...

- M-am gândit deja la asta.

- David...

- De fapt, m-am gândit de mai bine de o sută de ori la asta, spuse el parcă amețit și incoerent. Mi te-am imaginat alături de mine, aici, amândoi goi. Ai fost cu mine în corturi și în palate, și lângă o sută de pâraiașe și o mie de focuri de tabără. Închid ochii și te văd venind spre mine goală, cu păru-ți strălucitor plutind în jurul tău...

Fără să se gândească, ea își puse degetele pe buzele lui, ca să oprească acea mărturisire tulburătoare. Și se cutremură când el zâmbi.

- Marguerite?

- Da? spuse ea cu voce răgușită.

Hu i se adresase cu titlul ei. Poate că totuși nu o ridica chiar atât de tare în slăvi în fortăreața minții lui sau în visele sale.

- Ești îmbrăcată?

- Bineînțeles.

Își luă mâna de pe gura lui, tulburată peste măsură de mișcarea buzelor lui sub vârfurile sensibile ale degetelor ei, de respirația lui caldă care o furnica.

- Ai vrea să...?

- Nu, spuse ea, înainte ca el să apuce să își termine cererea.
- Mă temeam eu că nu. Oftă lung, puternic, înfrânt. Își întoar-se capul, agitat, parcă înnebunit de durere. Atunci, sărută-mă.
- Să te sărut? spuse ea în șoaptă.
- Sărută-mă, să-mi treacă durerea. Sărută-mă, să mă fac bine. Sunt sigur că ni se permite măcar atât.

Capitolul 8

- Să... te sărut, repetă Marguerite.

David recunoscuse mirarea pe care ea încerca să o ascundă, care îi dădu de înțeles că lua în calcul posibilitatea. Însuși gândul acesta îi înteeți durerea de cap, până când avu impresia că creierul i se lovea de creștetul capului la fiecare bătaie a inimii. Și oare nu merita tot chinul acela?

Era un nebun și un prost că o chinuia așa. Dar nu se putea abține, din moment ce era evident că ea credea că își pierduse mințile. Și poate că așa era, de putea să meargă atât de departe cu gluma. Pentru numele lui Dumnezeu, își dorea să îl sărute, își dorea să-i simtă buzele pe ale sale mai mult decât își dorise orice altceva de mulți ani, poate chiar în toată viața lui.

Dar era vorba de mai mult de-atât. Voia să o atingă, să o guste și poate că un prim pas bun și util în campania lui de a o convinge să îl elibereze de jurământul lui ar fi fost să îi arate puțin din legătura care se putea crea între un bărbat și o femeie. I-ar fi fost de folos orice lucru care ar fi făcut-o să reacționeze mai mult ca o iubită și mai puțin ca o amică. Într-o campanie de seducere era foarte util să trezești dorințele femeii. Sau cel puțin așa îi spusese deseori Oliver și alți bărbați.

Nu îmbia niciodată, dacă nu exista o afecțiune prealabilă, deși acceptase favorurile oferite de doamnele atrăgătoare. Ce-i drept, era mai predispus să cedeze în fața unor momeli exersate când femeia semăna câtuși de puțin cu Lady Marguerite. Era irecuperabil.

sau cel puțin fusese până în clipa aceea, când ea era aproape, atât de aproape de el.

– Capul, șopti el tresărind, pe jumătate prefăcându-se, sigur n-ar dura mai puțin.

În privirea ei se putea vedea îngrijorare și curiozitate deopotrivă, după care își plecă genele.

– Într-adevăr?

– Da, murmură el răgușit.

Se foi, iar el auzi foșnetul mătășii și al pânzei. Îi simți sânul apăsându-i ușor pe braț și aproape că gemu de la apăsarea dulce, amețitoare. Își întoarse capul spre ea, dar n-ar fi putut să mai scoată un cuvânt nici dacă însăși viața lui ar fi depins de asta. Fiecare centimetru din piele îi era încordat, așteptând, iar în buze simțea furnicături și o dorință atât de aprinsă, că îl durea.

– Păi, dacă ești sigur că te va ajuta... spuse ea încet.

Marginea voalului se frecă de pielea lui goală de sub bandaje. Semănă atât de mult a mângâiere, încât tresări. Îi simți mirosul dulceag, proaspăt, pe măsură ce se apropia de el, și se aplecă peste el, cum stătea așa ingenuncheată lângă pat. Ea îl atinse pe față, iar vârfurile degetelor ei i se părură ca niște flăcări blânde pe maxilarul lui, când trecură peste barba țepoasă care îi crescuse de azi-dimineață, de când și-o răsese. Îi simți respirația ca o șoptă pe bărbie.

Fața ei era atât de aproape, iar ochii atât de închiși la culoare, că păreau negri. Vedea dublu: două frunți, două nasuri, două bărbii fragede, dar ferme, patru ochi plăcuți. Închise ochii, amețit.

Chiar atunci, buzele ei le atinseră pe ale lui. O atingere foarte ușoară – atât. După care își apăsă gura-i dulce pe a lui, potrivindu-le la perfecție, încrețitură pe încrețitură, margine pe margine, colț pe colț.

Lumea parcă dispăru. Își înăbuși un geamăt de teamă ca ea să nu se miște, sau poate înspăimântat că nu avea să se miște. Nu respiră, nu mai gândi, ci înlemni complet, în timp ce ea își trecu vârful limbii mici, fierbinte și umed, peste suprafața netedă a buzelor lui, gustând din el cu o foame atât de inocentă, încât David simți cum i se înfierbântă sângele în vene.

Își dădu seama că Marguerite tremura și simți cum își înfipse brusc degetele în părul de sub gâtul lui, când el își desfăcu buzele pentru limba ei. Ea tresări, ezitând. Totuși, nu se retrase, așa cum se așteptase el, ci adăstă în căldura umedă a părții interioare a buzelor lui, descoperindu-le parcă textura. Voia să o tragă mai tare spre el, dar se forță să se potolească.

Ea îi atinse marginea glazurată a dinților, descoperi moliciunea nisipoasă a limbii lui și se jucă tandru cu marginea ei.

Se cutremură, mai violent ca atunci când fusese înjunghiat. Contopirea aceasta delicioasă de guri și respirații îl făcu să uite orice sărutare primită vreodată de la vreoa femeie. Ar fi vrut să rămână mereu așa, să o lase să experimenteze cum voia ea, să i acorde acces la tot ce era sau intenționa să fie. Dorința îl făcu să își piardă mințile, să își ridice mâna pe sub voalul ei și să își răsfire degetele pe ceafa ei, ca să o țină mereu acolo.

Dumnezeu îi era martor că o dorea, că nu voia decât ca ea să fie a lui. Era singura slăbiciune a sufletului ei, iar el o știa foarte bine, în vreme ce sângele îi curgea fierbinte prin vene, iar capul îi bubuia. Era mai periculoasă ca oricare alt dușman, dar nu îi păsa. Îi aparținea lui, și îi aparținuse mereu. De și-ar fi dat și ea seama de asta!

-David...

Când o auzi rostindu-i numele pe un ton răgușit, rugător, își pierdu bunele intenții. Nu intenționase să profite de faptul că Marguerite își desfăcuse buzele când îi rostise numele, dar le pătrunse fără să își dea seama. Îi simți dulceața pe limbă ca un vin incredibil de amețitor. O savură, o bău, îi descoperi secretele de satin, în timp ce sufletul i se umplu de mulțumire profundă.

Limba ei catifelată, marginile netede, și totuși ascuțite ale dinților ei, și moliciunea ei caldă și umedă îl ispiteau la nesfârșit. Îi amorțeau simțurile și îi făceau mintea să-i vuiască și să se gândească numai la ea și la dorința pe care o trezea în el. Ar fi trebuit să se oprească înainte să o înspăimânte, înainte ca pulsațiile din capul lui să îl arunce iarăși în întuneric, sau înainte ca sângele să i se reverse din tăietură, prin bandaje. Dar nu putea să o facă, nu avea suficientă voință ca să-i dea drumul.

Îi simți tremurul până în măduva oaselor. Când o auzi spunându-i pe nume, gemut, răgușit, disperat, asemenea nevoii care vuia prin el, înțelese în sfârșit. Încet, fără să vrea, se sili să slăbească strănsoarea și o lăsă să își ridice gura de pe a lui.

- Mulțumesc, spuse el pe un ton atât de jos și de gutural, că păru mai degrabă un mârâit.

Ea respiră scurt, ca și când atunci s-ar fi trezit brusc.

- Pentru... începu ea. Apoi se opri. După care încercă din nou: Pentru nimic.

- A însemnat mai mult decât nimic pentru mine.

Se uită la ea când se trase îndeajuns de departe de el încât să-l privească de sus. Avea ochii foarte negri și nesfârșit de adânci. Îi se păru că făcea parte din el, și el din ea. Da, erau despărțiți de voiminte, rang și spațiu, dar i se părea că mințile și trupurile lor erau contopite.

- Nu am vrut... Marguerite se uită la mâna ei și își dădu seama că încă îl ținea de părul de sub adâncitura gâtului. Și-o trase repede și îl privi din nou, uimită, prudentă. A fost o nimica toată, dar dacă mi-ai cerut-o...

- Și dacă aș cere din nou?

Ea nu apucă să răspundă, deoarece ușa încăperii se deschise cu un scârțâit puternic al balamalelor. Astrid dădu buzna în odaie, cu o tavă pe care căra o cupă de bere și una de apă.

Deși înainte îi fusese nespus de sete, David ar fi putut renunța la băutura pentru totdeauna ca să mai guste o dată buzele lui Marguerite. Dar se simți aproape la fel de bine când ea îi ridică umerii, ca să poată bea. S-ar fi descurcat și fără ajutorul ei, sau cel puțin așa credea, dar era mult mai plăcut ca Lady Marguerite să îți vâre brațul la spatele lui și să îi ducă apa la buze. Când se sătură, ea se întinse după berea tare și îi dădu să bea și din ea.

După aceea, David se întinse și le urmări pe Marguerite și pe servitoarea ei micuță cum fac curat prin cameră. Fără să se miște, observă pânzele îmbibate cu sânge și ligheanul de metal cu apa roșiatică pe care i le dăduseră lui Oliver, să le arunce. Își miji ochii când se uită la mâinile și la încheieturile domniței lui și observă o dungă de sânge la marginea mânecii ei.

Se părea că, undeva, într-un colțișor îndepărtat al minții lui, îi plăcuse atingerea ei ca o mângâiere alinătoare, care îi distrăsese atenția de la durere. Asta îl adusese înapoi din întuneric la lumină, și la căldură, și la blândețea ei. Fusesse un efort enorm, dar meritase întra-devăr. Da, chiar meritase. Cu ochii pe jumătate adormiți, alunecă în reverie.

Ușa se deschise larg. David deveni imediat alert, uitându-se într-acolo.

Era doar Oliver, care stătea în ușă, cu o expresie întrebătoare. Trăsăturile lui saturniene se relaxară, iar italianul zâmbi ușor, neîndoielnic pentru că David era viu și treaz. Încuviință scurt, satisfăcut, apoi se uită la Marguerite.

– Îmi cer iertare, milady, dar m-am gândit că ați vrea ligheanul înapoi. Ridică obiectul, astfel încât lumina care se revărsa prin fereastră licări pe suprafața lui de bronz. Am aruncat apa la latrină, și cârpa la fel, gândindu-mă că ar fi mai bine să nu le vadă nimeni.

– Ai procedat bine, spuse ea, uitându-se la Astrid care se duse repede să ia ligheanul de la italian. Ar fi mai bine ca nimeni să nu își dea seama cât de gravă s-a dovedit a fi rana.

– Așa m-am gândit și eu. Oliver se uită încă o dată, înverșunat, spre David, care stătea întins în pat. N-aș vrea ca vreun prost să creadă că ar fi ușor să îi vină de hac de tot.

Lady Marguerite se încruntă.

– E de datoria ta să te asiguri că nu se va întâmpla așa ceva. Că tot veni vorba despre asta...

– Bene, mă întorc la postul meu. În caz că regele va trimite pe cineva să vadă cum se simte Cavalerul nostru de Aur, ce să-i spun mesagerului? Să nu vă deranjeze nimeni, pe dumneavoastră sau pe Sir David cât timp vă odihniți?

– Nu o va deranja nimeni pe Lady Marguerite, pentru că va fi în încăperea ei, spuse David, enervat de familiaritatea pe care o afișa Oliver, cât și de faptul că vorbeau ca și când el nu ar fi fost acolo. Iar lui Henric poți să-i transmiți că sunt al naibii de greu de ucis. Cel care a încercat va trebui să mai încerce o dată.

– Nu spune așa ceva! sări Marguerite.

- Să înțeleg că nu vei avea nevoie de mine, spuse Oliver în același timp. Prea bine, întrucât mi-ar plăcea un pat moale și o...

- Ai grijă, spuse David, avertizându-l.

- ... Pernă și mai moale, încheie Oliver, zâmbind strâmb.

- Nu fi absurd. Lady Marguerite îi privi exasperată când pe David, când pe italian. Îl vei păzi din ordinul regelui și să nu îndrăznești cumva să îți părăsești postul. Și chiar dacă Sir David nu vrea să recunoască, sunt sigură că este recunoscător pentru că ai acționat rapid și nu l-ai lăsat să sângereze de moarte.

- Tu m-ai găsit? întrebă David, întrerupându-i fără scrupule. Tu m-ai adus aici?

Oliver ridică din umeri, cu o expresie prudentă.

- La timp, și totuși nu înainte să sângerezi ca un porc cu gâtul tăiat.

- Și de ce nu m-ai dezbrăcat tu?

- Mi s-a spus să stau de pază, iar doamnele au preluat ele această sarcină împovăraătoare și ingrată.

- Împielițatule, bombăni supărată Astrid, aruncându-i o privire răbunătoare.

Italianul îi zâmbi de parcă îi făcuse un compliment foarte frumos, apoi continuă:

- Îți spun sincer că nu am reușit să le conving altminteri.

- Nu este o sarcină chiar atât de ingrată, spuse David, zâmbind ușor.

El puțin nu din punctul lui de vedere. El se simțea chiar recunoscător.

- N-am putut să le conving nici să mă lase să te îmbăiez.

- Dos de catâr! strigă Astrid. De parcă ai scos vreun cuvânt, la cât de slab de înger ești când vezi sânge.

David ascultă sfada doar pe jumătate atent. Asta însemna că lăsa mâinile reci și moi ale lui Lady Marguerite, exact cum trebuia. Chiar dacă nu își amintea mare lucru despre asta, și-ar fi dat seama după petele de un roșu aprins de pe fața și de pe gâtul ei. Ii părea rău că nu fusese pe deplin conștient. Totuși, cu puțin timp, poate că ar fi reușit să repete experiența.

– Astrid are dreptate, îi spuse Lady Marguerite lui Oliver, pe un ton oarecum sever. Dumneata, domnule, ești un drac împielit.

– Dar indispensabil, nu-i așa? Cel puțin ca paznic care să nu treacă de partea dușmanului când te aștepți mai puțin. Și ca să afle dacă știe vreunul dintre oamenii regelui cine l-a atacat pe Sir David.

Avea dreptate, iar David o știa foarte bine. Nu își recunoscuse atacatorul. Bărbatul fusese un mercenar, unul dintre mulții care luptau pentru oricine era dispus să-i plătească. Era aproape sigur că bărbatul venise din interiorul castelului, ținând cont că era foarte dificil să te alături ostașilor când regele era acolo. Păcat că fusese obligat să îlucidă. Altminteri, poate că ar fi reușit să îl convingă să le spună cine îl plătise pentru această treabă.

Cu puțin noroc, poate că aveau să descopere dacă fusese văzut cineva stând de vorbă cu mercenarul. Nu puteau ignora un aspect atât de important, întrucât era foarte probabil ca atacul să fi avut legătură cu planul născocit de rege. Sau nu?

– Nu ai văzut nimic? Nu era nimeni în preajma mea când m-am găsit?

Oliver se întoarse și închise ușa după el. Se sprijini de ea, își încrucișă brațele peste piept, și spuse:

– Te gândești la Halliwell?

– Nu s-ar supăra dacă mor.

Dacă Halliwell nu fusese deja mândios pe faptul că îi furase logodnica, sigur se înfuriase din pricina confruntării umiltoare din sala cea mare a palatului. Bărbații făceau lucruri mult mai rele ca să își aline mândria rănită.

Marguerite făcu un gest scurt, în semn de protest. David nu uită la ea și văzu că era abătută, ca și cum s-ar fi temut că ea era de vină pentru ce pățise el. Înainte să apuce să îi alunge asemenea idei, Oliver vorbi din nou:

– Sau fiul lui, ținând cont că îi ia partea cu mult zel. Din nefericire, amândoi erau în linia întâi a mulțimii în timpul întrecerii.

– Așa e, spuse David tărăgănat.

Își amintea că îi văzuse pe cei doi acolo la început, deși ulterior îi pierduse din vedere.

– Asta nu înseamnă că n-au avut nimic de-a face cu asta.

— Așa cum spui. Oricine l-ar fi putut angaja pe mercenar. Ar fi fost cel mai ușor lucru din lume.

Brusc, David se bucură că o convinsese pe Marguerite să îl sărute. Cu cât o proteja mai repede de orice ar fi avut de gând să facă Halliwell ca să forțeze o căsătorie între ei, cu atât mai bine. Cine știe cât timp avea să treacă până când Henric urma să își pună în aplicare planul cu cel de-al doilea pretendent la tron. Poate că avea la dispoziție doar aceste câteva zile în care să-și revină în urma atacului.

Acum își dădea seama că greșise când îi sugerase să doarmă în odaia ei. Cu cât petreceau mai mult timp împreună, cu atât ar fi avut mai multe oportunități să o ispitească. Se putea folosi de tot felul de mici abateri. Mai mult ca sigur că astfel de plăceri delicate i-ar fi stârnit simțurile și-ar fi făcut-o să îl elibereze de jurământul lui într-un mod cât se poate de natural.

Problema era însă sentimentul de anticipație fierbinte pe care îl stârnea. Oare chiar o făcea pentru binele ei, sau era doar o scuză pentru înclinațiile lui neînfrânate? Și, oare, avea să se poată limita doar la micile atingeri și mângâieri pe care și le imagina? Se gândi că ar fi putut avea încredere în puterea lui de autocontrol, dar nu era sigur, întrucât nu o încercase niciodată când era vorba de ea.

Marguerite nu era prea atentă la discuția dintre cei doi bărbați, în vreme ce ea și Astrid terminară de aranjat prin cameră. Se bucură că Oliver intrase în cameră, chiar dacă fără permisiune. Când îl ținea ocupat pe David, ea putea să își vină în fire.

Cum de putea un simplu sărut să o tulbure în asemenea măsură? Încă îi simțea efectele: sângele îi curgea năvalnic prin vene, iar buzele îi zvâcneau aproape dureros. Simțea un gol în stomac și o slăbiciune ciudată în membre, care o făcea să-și dorească să se întindă, să închidă ochii și să-și amintească.

Gura lui fusese atât de catifelată și atât de caldă. Nu se așteptase. Cumva, crezuse că avea să fie aspră, înțepătoare de la barbă și mai degrabă poruncitoare decât ispititoare. Își introdusese limba în gura lui, iar el păruse să se fi așteptat la asta, ba chiar

să îi fi plăcut. Ce straniu! Voise să descopere mai mult, să explozeze mai adânc, să-i cerceteze fiecare colțișor, să guste mai mult din el, tot mai mult.

Oare asta însemna seducția? Nevoia de a te apropia de o altă persoană atât de mult încât trupurile voastre să devină una? Să fi fost oare această pornire vitală de împerechere o dorință care părea la fel de naturală precum alternarea anotimpurilor?

Scopul ei nu era să fie fermecată, își spuse ea solemn. Atacul din ziua aceea era dovada pericolului care îl păștea pe David din pricina înțelegerii lui cu Henric. Nu trebuia să aibă impresia că trebuia să-i fie pe plac regelui ca să o protejeze pe ea. Chiar deloc. Ar fi fost mult mai bine să devină soțul ei, așa cum se gândea ea de la bun început, care să o respecte și să o onoreze, dar care să fie, în același timp, imun la blestemul care atârna asupra ei, ultima dintre Cele Trei Grații.

Ce încurcătură era cu toată treaba asta cu jurăminte, și promisiuni, și onoare între bărbați. Problemele provocate nici nu puteau fi calculate. Și totuși, fără ele, viața ar fi fost mult mai rea și mai plină de vicii.

Of, dar cum să îl convingă pe David să renunțe la hotărârea de a nu o poseda niciodată? Se gândi că ar fi trebuit să îl mai sărute, dar sigur mai erau și alte variante... Dacă și-ar fi plimbat degetele pe pieptul lui, peste abdomenul lui plat și tare și în jos, spre bărbăția lui de sub indispensabili? O mână în palmă când se gândi la asta, iar mușchii abdomenului îi trepidară. Oare i-ar fi plăcut? Oare ar fi lăsat-o?

Ar fi trebuit să o fi făcut când avusese ocazia, când fusese la mila ei. Chiar în momentul acela, îl văzu pe Oliver luând o cuvertură țesută de la capătul patului și acoperindu-l pe David de la piept până la degetele picioarelor. Data viitoare nu avea să mai fie la fel de ușor.

„Data viitoare.“ Era o depravată doar pentru că se gândea la asta.

– Lady Marguerite? Ai auzit?

Se răsuci atât de rapid, că rochia i se învârteji în jurul gleznelor. Îl privi pe David, care se uita la ea, așteptând, și spuse:

- Vorbeai cu mine?

- Despre unde vei dormi în noaptea asta... începu el.

- Intenționez să rămân aici.

El nu își luă privirea de la ea:

- Bunul tău renume va avea de suferit.

- Oricum nu se mai poate face nimic, răspunse ea, ridicându-și bărbia. Henric mi-a poruncit să rămân cu tine, când erai întins în sala cea mare. În cazul în care cei prezenți suspectau că ar fi ceva între noi, datorită modului în care m-ai răpit și a timpului pe care l-am petrecut împreună, acum li s-a confirmat bănuiala.

- Oare ce-are de gând? întrebă David, pe fața lui citindu-se confuzie, iar în privirea lui durere. Oare e atât de sigur că nu te vei răstori niciodată, încât nu-i pasă de ce se spune despre tine? Sau să fie mai mult de-atât la mijloc?

Ea îl privi pentru o clipă în ochi, după care își întoarse din nou privirea.

- Nu cred că înțeleg foarte bine la ce te referi.

- Nici eu, doar dacă... dar asta n-ar avea nici un sens. Se opri, apoi continuă: Singurul lucru pe care îl știu cu certitudine este că Henric a avut un motiv.

- Nu-ți bate capul cu asta acum, spuse Marguerite expeditiv. Ai trebui să încerci să dormi.

- Dacă binevoiești să ceri un pat de paie, o să dorm eu pe el, în timp ce tu te întinzi aici, spuse el, arătând spre patul îngust pe care îl ocupa.

- Voi cere să se aducă două: unul pentru mine, și unul pentru Astrid.

- Ba nu, Lady Marguerite. Cel mai bine ar fi ca eu să...

- Nu poți să îmi spui Marguerite? întrebă ea, exasperată. Mi se pare o prostie să fim atât de formalți când discutăm despre cum vom dormi împreună.

Chipul lui David se întunecă, inclusiv vârfurile urechilor, care îi erau expuse, întrucât ea îi dăduse pe spate părul umed, după ce îl tersese de sânge.

- Nu vom dormi împreună.

- Aproape.

– La porunca regelui.

Ea zâmbi strâmb.

– Cred că trebuie să am grijă la ce spui în timpul delirului.

– Sau la ce voi face.

Marguerite se îmbujoră și simți cum îi iau foc obrazii.

– Într-adevăr.

– La naiba, bombăni el, după care închise ochii, încruntându-se din pricina durerii. Atunci, milady, faci cum vrei.

Ea ridică din sprânceană, spunând:

– Milady?

– Marguerite, repetă el, zâmbind slab, chiar dacă nu își deschise ochii.

Urmându-i sfatul, Marguerite îi spuse lui Astrid să găsească saltele de dormit pentru ele două, iar pe Oliver îl însărcină să i le care.

Oliver mormăi ceva ce ar fi putut însemna orice, de la dezgust la aprobare.

– Toate bune și frumoase, spuse el, dar cum rămâne cu mine?

– Nătângule, spuse Astrid înainte ca Marguerite să apuce să răspundă. E rândul tău să dormi în pragul ușii.

El oftă, părând la fel de trist ca un copil pierdut.

– Și, dar va fi o noapte lungă.

– Prea bine, spuse servitoarea, poți să primești și tu un pat de paie. Gata, ești mulțumit?

– Bene, deși mi-ar prinde bine și ceva ca să îmi încălzesc picioarele. La cât ești de micuță, te-ai potrivi perfect în partea de jos a patului meu improvizat.

– Maimuțoiule! se răsti Astrid la el, punându-și mâinile în vol duri. De parcă aș dormi cu tine în vreo parte a patului... deși nu tu nu ești prea lung.

– Sunt îndeajuns de lung, răspunse el, ridicând din sprânceane.

– Câine lăudăros ce ești! strigă ea. N-ai decât să-ți găsești singur un pat, pentru că eu nu te voi ajuta.

El râse și o urmă, ca să ducă la îndeplinire sarcina primită.

Marguerite se uită încruntată după italian. Oare de ce o ținea china atât pe Astrid? Se temea că prietena ei micuță avea să fie rănită, și totuși, puțini erau cei care o băgau în seamă. Poate

că trebuia să-i pună capăt înainte ca lucrurile să scape de sub control. Ar fi făcut-o, dacă nu i s-ar fi părut că amândurora le plăcea să se tachineze reciproc.

De fapt, nimeni nu avu timp să doarmă. Până la lăsarea serii, David făcu febră, iar starea lui se agravă tot mai mult, cu trecerea timpului. Oliver cără toată noaptea apă de la butoiul din sala cea mare, care se scurgea dintr-un rezervor de pe acoperișul palatului. De asemenea, el ajută și să îl stăpânească pe David, când acesta încercă să plece din pat și să își pună sabia la cingătoare, pregătit de luptă, și îl îndemnă să înghită băuturile din ierburi amare și vin pe care le preparase Astrid. Marguerite stoarse cârpă după cârpă și îl spală pe David cu o blândețe nemăsurată, ca să îl alina și să îl răcorească deopotrivă.

Îți imaginezi cum ar fi fost să îți plimbe degetele peste corpul lui, pe sub bandaje. Dar nu se întâmplă așa.

Aproape de mijirea zorilor, febra îi mai scăzu puțin, iar pacientul ei căzu într-un somn agitat. Oliver se întoarse la postul lui de lângă ușă. Astrid se întinse pe patul ei de paie, lângă peretele îndepărtat, și adormi buștean, aproape amorțită, așa cum făcea de obicei. Marguerite se lăsă și ea pe patul ei de paie așezat perpendicular pe capătul patului lui David. Se sprijini cu spatele pe cadrul lui de pat, lângă perna lui și închise ochii să și-i odihnească pentru o clipă sau două.

Se trezi brusc, când simți un curent de aer rece și proaspăt. Henric al VII-lea intră în odaie, cu ofițerul regal pe urmele lui, și Oliver după ei. Se opri doar lângă patul în care stătea înținat David.

«Nu pare rău că te deranjăm, Lady Marguerite, spuse regele uitându-se scurt spre ea, deși suntem mulțumiți să vedem că ai grijă de Sir David. Nu, nu încerca să te ridici. Vom considera că ai făcut reverențe la fel de elegant ca până acum.

«Maiestatea Voastră, murmură ea.

Încă era amețită de la somn, dar se gândi că simțea o urmă de satisfacție în vocea regelui, care nu prea avea de-a face cu aprobarea față de modul în care îi îndeplinise porunca. Îi trecu prin

mente un posibil motiv, dar regele continuă înainte ca ea să îl pricteapă în întregime.

– Ni s-a spus că a avut febră în timpul nopții.

Ea încuviință, explicându-i circumstanțele. Regele se uită posomorât la David.

– Trebuie să ne rugăm să își revină repede, întrucât multe lucruri depind de însănătoșirea lui.

– Da, sire.

Regele rămase tăcut pentru o clipă, după care spuse gânditor:

– Cavalerul de Aur. Chiar că are trăsături de Plantagenet.

– Așa spune toată lumea.

– Presupun că nu ți-i amintești pe Eduard și Richard, fiind atât de tânără.

– Nu, sire.

– Au fost niște bărbați incredibili, fiecare în felul lui, fideli descendenței lor.

Prin asta i se aducea aminte, de parcă ar mai fi avut nevoie, că, deși tatăl lui fusese galez, Edmund Tudor, Henric provenea din dinastia Plantagenetilor pe parte maternă. El și regii care domniseră chiar înaintea lui, frații Eduard al IV-lea și Richard al III-lea, erau toți descendenți ai lui Eduard al III-lea. Era o ciudățenie faptul că Henric ajunsese pe tron în acest război între verișori, întrucât erau și alții mult mai aproape de tron prin dreptul câștigat prin naștere. Treizeci de ani de vărsări de sânge îi croiseră drum spre tron. Și tot avusese nevoie de o invazie armată, o luptă și numeroși morți ca să apuce coroana. Oare era de mirare, atunci, că o ținea atât de strâns, încât ar fi făcut orice ca să o păstreze?

Marguerite își umezi buzele.

– Nu știu prea multe despre dinastia Plantagenetilor, ce-i drept, dar David este un bărbat deosebit.

– Pe asta ne și bazăm, motiv pentru care suntem îngrijorați. Ni s-a spus că are o tulburare de vedere?

Simți lenjeria de pat din spatele ei mișcându-i-se sub umeri, când David se ridică într-un cot.

– Care s-a ameliorat în dimineața aceasta, Maiestatea Voastră.

– Ne bucurăm să auzim asta, spuse regele, privindu-l iscoditor și nu foarte convins.

– S-a datorat loviturii la cap, la fel ca și migrena, îl informă Marguerite pe rege, pe un ton riguros și calm. Astrid îi spune „contuzie“.

– Nu e ceva neobișnuit în astfel de situații, spuse David.

Marguerite se gândi că vocea nu îi era la fel de întremată ca de obicei. Regele se încruntă, dându-și seama de același lucru. Se bucura că o observase chiar el, pentru că nu voia să i-o spună ea.

– Așa credem și noi, răspuse Henric, dar trebuie să nu te forțezi și să nu răcești. Sănătatea ta este prea prețioasă pentru noi ca să riscăm. Se uită la Marguerite și-i spuse: Aveți tot ce vă trebuie?

– Da, sire.

– L-am fi trimis pe medicul nostru personal, dar am venit de la Westminster fără el, întrucât se voia a fi o partidă de vânatoare scurtă, după care să ne întoarcem acasă.

Era surprinsă că Henric considera ca fiind important să-i explice situația, dar nu regreta absența doctorului. Bărbatului îi plăcea prea mult lanțeta lui și mereu susținea că o sângerare zdravănă vindeca toate bolile. David chiar nu avea nevoie de așa ceva.

– E foarte amabil din partea dumneavoastră, sire, dar Astrid este foarte pricepută și ne vom descurca.

– A crescut printre țigani, din câte îmi amintesc. De la ei a dobândit cunoștințele ei despre poțiuni?

– Cred că a călătorit cu ei înainte să ajungă la Curtea Maiestății Voastre, dar nu a făcut niciodată parte din trib. Deși este din familie bună, a fost alungată, fiind considerată o rușine pentru familia ei.

Henric dădu din cap.

– Ah, da, ne amintim povestea de când o servea pe regină. Nebănuite sunt căile Domnului. Se opri, apoi reluă: Momentan, ne vom încrede în intervenția ei, dar s-ar putea să trimitem oricum după medicul nostru. În acest sens, ne vei trimite vorbă dacă apare vreo schimbare.

Era mai degrabă o poruncă decât o cerere, și fără îndoială că se referea la o schimbare în rău. Marguerite își coborî genele și încuviință așa cum se cuvenea.

– Minunat. Henric se întoarse din nou spre David. Ne rugăm să fii din nou sănătos și pregătit pentru îndatoririle tale, cât mai curând.

– Sire. Lenjeria de pat foșni din nou când David schiță o plecăciune scurtă.

– Când sănătatea îți va permite, vei continua cu programul de instruire stabilit.

– Cum doriți.

– Vom veni din nou să-ți evaluăm starea de sănătate.

Regele, în veșmintele lui de lână cu marginile împletite, se răsuși și plecă, pașii lui și ai ofițerului regal răsunând pe podeaua de piatră, apoi dispărând pe coridor. Oliver îi urmă pe cei doi, închizând ferm ușa după el.

Marguerite închise ochii și își lăsă capul pe spate, pe salteaua de paie. Fără vreun motiv anume, o podidiră lacrimile. Se smiorcăi puțin și încercă să le înăbușe. Fără să deschidă ochii, căută colțul bine mestecat al voalului ei, ca să le ștergă.

Atunci simți atingerea lui David pe fața ei, peste obrazul ei și sub ochi. Îi ștergea lacrimile sărate cu degetul. Ea se dădu puțin în spate și întoarse capul, văzându-l cum își ducea degetul la buze.

– Ce faci? întrebă surprinsă.

– Îmi iau micul dejun cu lacrimi de înger.

Ea râse slab, gutural.

– Mă tem că nu sunt prea satisfăcătoare.

– Depinde de ce vrei să spui.

– Bănuiesc că ai nevoie de hrană.

Nu îi prea surâdea ideea ca el să înceapă din nou să o venereze.

– Aș mânca, într-adevăr, ceva, încuviință el sec.

Era un semn grozav, care mai că o făcu să îi dea din nou lacrimile.

– Da, spuse ea și se ridică, ștergându-și restul lacrimilor prostesti, apoi continuă: Și eu la fel.

Ziua aceea stabili mersul lucrurilor pentru tot restul săptămânii. David mânca, dormea și își antrena încet partea vătămată. Între activități, o privea, o atingea cu o familiaritate atentă și îi permitea rareori să plece de lângă el. În fiecare după-amiază, febra îi revenea și creștea pe timpul nopții, cedând doar după miezul nopții. Încetul cu încetul, își reveni.

Marguerite, ținând cont de porunca regelui, începu să șlefuiască modul de-a vorbi al lui David, pe măsură ce acesta dormea tot mai puțin. Nu era o sarcină prea grea, întrucât educația lui fusese modelată în castelul Braesford. Trebuia doar să scape de limbajul dur de ostaș și de un ușor accent nordic. De asemenea, îl instrui și în ceea ce privea uzul titlurilor și regulile de precdență, sau plecaciunile, iar el se concentra, încruntat, spunându-i cum îl cheamă pe cutare duce sau conte, pe nu știi care ducasă, lady cutare sau cutare cleric, mai mare sau mai mic în grad. Observă felul în care bea vin și mânca tot soiul de cărnuri, dar nu îi găsi nici o greșeală. De fapt, avea gesturi elegante, se gândi ea, pe care mulți nobili englezi le-ar fi putut imita.

Așa trecură zilele. Râdeau, se tachinau, se hrăneau reciproc. Ea îi citea din *Le Morte d'Arthur* și alte cărți asemănătoare. Îi schimba bandajele cu mare grijă, îi dădea mai multă carne roșie, pe măsură ce el o cerea, și îl sprijinea, împreună cu Oliver, ca să se plimbe cu atenție încolo și înapoi. Totuși, Marguerite nu reușea să își dea seama la ce se gândea sau ce voia David.

Într-o dimineață frumoasă, la o săptămână de la atac, pe când Astrid era plecată după pâine, carne de vită și bere și îi ceru lui Oliver să i le care, lucrurile se schimbă. David refuzase să mai rămână la pat. Se ridicase și se bărbierise singur în loc să depindă de serviciile lui Oliver. Nu își puse cizmele, dar se îmbracă cu pantaloni strânși pe picior, cămașă și o haină simplă din catifea albastră. Pe deasupra lor își prinsese cuțitul de mâncat la centură, un alt dar de la Carol al VIII-lea al Franței, cu mâner frumos din abanos gravat cu aur.

Acum stătea la fereastra îngustă, cu oblonul ridicat ca să pătrundă lumina dimineții, cu piciorul pe pervazul de înălțimea unei băncuțe și cu brațul pe genunchi. Se uita la niște ostași care

se antrenau, ale căror strigăte, înjurături și ordine se auzeau până la el. Era o zi înnorată, cenușie, cu o tentă gălbuie. Lumina slabă îi scotea în relief trăsăturile, evidențiindu-i adânciturile din obraji și culoarea pământie a pielii. În pofida acestora, se putea observa o sclipire de vitalitate la el. Era semnul unei puteri care nu putea fi înfrântă de o simplă lovitură de cuțit, întrucât aparținea spiritului, nu mușchilor și tendoanelor.

– Nu, spuse ea, nu cred că ești pregătit să li te alături.

El zâmbi mâhnit.

– Iar îmi citești gândurile?

– Nu e deloc greu, ținând cont că arăți ca un băiat căruia i s-a interzis să iasă la joacă.

– Nu sunt un băiat, răspunse el, apoi se întoarse din nou spre fereastră.

Nu era deloc un băiețel. Băiatul din el dispăruse de mult. Într-un fel ciudat, îi părea rău după tânărul acela blând și amuzant, chiar dacă îl păstra în siguranță în amintirile ei.

– Nu am spus niciodată că ai fi, răspunse ea și se duse lângă el.

– Așa e, zise el, apoi se opri. Mă gândesc că ți se pare comic că sunt închis aici.

– De ce aș crede una ca asta?

El o privi ușor ironic.

– Tu ești mereu închisă, mai mult sau mai puțin, din moment ce o doamnă se poate deplasa doar cu permisiune.

Faptul că David înțelegea acel adevăr primordial o făcea să se simtă ușoară și caldă în interior, chiar dacă încercă să răspundă nepăsătoare:

– Este soarta femeilor. Mi s-a părut îngrozitor când eram mai tânără, dar acum mă gândesc foarte rar la asta.

– Cel puțin după ce se termină toate astea, nu vei mai avea nevoie de permisiunea unui bărbat ca să faci ce vrei.

Marguerite se uită pe fereastră, în depărtare, unde norii cenușii se adunau deasupra pajiștii înverzite și a dealurilor albastre de după aceasta. O mierlă își luă zborul, ciripind, spre libertatea cerului nemărginit, iar ea îi urmări zborul cu privirea, zâmbind strâmb.

- Nu m-am gândit la asta.

- Bineînțeles, asta dacă nu te întorci la Braesford Hall. Te-ai bucura de tovărășia surorii tale, Isabel, dar va trebui și să intri sub protecția lui Braesford, și, prin urmare, sub autoritatea lui.

- Este un bărbat bun, spuse ea pe un ton vioi, și rezonabil. Ai putea spune același lucru despre soțul lui Cate, Dunbar. Totuși, prefer să trăiesc independent.

- Mă gândeam eu.

Ea se întoarse spre el și îl privi cu atenție: era abătut și gânditor.

- De aceea ai făcut târgul cu Henric?

- Cred că îl va onora. La vremea potrivită, va trebui doar să ceri protecția lui ca să locuiești pe una dintre proprietățile moștenite de la tatăl tău.

Știa bine că ea și surorile ei moșteniseră o avuție considerabilă de la tatăl lor, care fusese ucis pe când Marguerite era doar un bebeluș. Mama ei se recăsătorise, dar mai trăise doar câțiva ani după aceea. Apoi, cel de-al doilea ei soț și singurul lui moștenitor muribură și ei. Prin urmare, Marguerite și surorile ei moșteniseră și averea respectivă. Avea destule proprietăți din care să aleagă.

- Va fi o eliberare bine-venită.

El încuviință.

- Dar oare e un schimb corect? Libertate și singurătate în propria casă, în locul familiei și al securității căpătate alături de Braesford?

- Cine spune că voi fi singură sau fără familie? întrebă ea pe un ton cât mai vioi posibil.

- Crezi că te vei căsători? zise el, uitându-se la ea, apoi întorcându-și privirea.

- Și să-i acord dreptul de-a deveni stăpânul a tot ceea ce dețin, de-a se lauda cu bogăția la Curte, sau de-a irosi venitul nostru pe jocuri de noroc, găтели și alte femei? Nu mă încântă ideea. Îl privi surt cu colțul ochilor. Astrid mi-a sugerat să îmi iau un iubit.

- Un iubit, spuse el încordat.

- Șe gândea la un ostaș care să nu pretindă să ne căsătorim.

- Nu te lăsa prostită, spuse el disprețuitor și sever. Orice bărbat pe care îl accepți în patul tău va începe să se gândească la ce altceva ar avea de câștigat de pe urma ta.

- Așa crezi? spuse ea pe un ton ca de gheață. Presupun că tăvălitul n-ar fi îndeajuns ca să-l țină lângă mine.

- Nu, Marguerite. Tăvălitul mai mult ca sigur îl va face să născocească planuri ca să nu piardă niciodată acel privilegiu.

Simți o senzație ciudată în stomac când îi auzi vocea profundă, și la gândul că un bărbat s-ar fi bucurat atât de mult să o aibă. Se chinui să-i răspundă calmă:

- Atunci mi se pare a fi o treabă periculoasă. Poate că de aceea încerci să mă descurajezi.

- Și dacă e așa?

- Atunci, soluția evidentă, așa cum am mai spus, ar fi să te căsătorești chiar tu cu mine. Atunci nu va trebui să te mai îngrijezi că vreun bărbat caută să obțină un beneficiu mai mare decât aleg eu să-i ofer.

- Ai grijă, spuse el, mijindu-și ochii la mierla din depărtare. Mulți ar considera asta o propunere.

- Dar tu nu te numeri printre ei.

- Știi...

- Știi că ai refuzat deja să-mi fii soț. Dar nu am vorbit despre dragoste, fie ea castă sau nu.

- Marguerite...

- Cred că lui Henric i-ar plăcea, ținând cont că insistă să ne țină împreună. Poate se crede pețitor, la cât de bine s-a descurcat cu surorile mele.

- Sau poate că e doar un dar pentru un gladiator.

Roși la gândul că i-ar fi putut fi oferită lui David, ca în vremurile antice, un premiu înainte să riște să fie ucis la voia regelui lui.

- Nu prea cred.

- Nu.

Durerea din privirea lui îi dădu ghes, deși nu înțelegea ce am me o cauzase.

- Uită că am adus vorba despre asta, spuse ea. Oricum, nici eu mai știu cum am ajuns să discutăm aceste lucruri.

El se întoarse spre ea, vârându-și degetele mari la centură și sprijinindu-se cu spatele de marginea de piatră a cadrului creșterii.

– Te-am întrebat despre planurile tale de viitor.

– Nu văd de ce te-ar privi pe tine, ținând cont că nu vrei să faci nimic ca să le schimbi.

– Aș putea dacă ți-ai schimba, să zicem, perspectiva privind copilul pe care îl slujește un soț.

– Ce vrei să spui? spuse ea, uitându-se la trăsăturile lui liniștite, parcă cioplite în piatră. Spune-mi dacă cumva greșesc, dar aș fi putut jura că ai călătorit multe leghe și ai riscat să îl înfurii pe un soț ca să mă salvezi de la căsătorie.

– De la o căsătorie poruncită de Henric, mai bine zis, și împotriva voii tale, răspunse el cu precizie și încăpățănare. Ar trebui să te căsătorești, dacă nu ai de gând să te călugărești. Un soț puternic, care îi poate ține pe toți ceilalți bărbați la distanță, este cea mai sigură protecție pentru tine.

– Și cine mă va proteja de el?

– Nu ar trebui să fie nevoie de așa ceva, dacă îl alegi tu: un soț care să îți placă, nu un simplu iubit. În loc să i te supui în noaptea dormirii, ai putea să te bucuri de îmbrățișările lui.

– David... spuse ea, dar nu mai putu continua.

– Poate că nu crezi, dar dacă mi-ai permite, ți-aș putea arăta puțin ce înseamnă asta. Am fost plecat multă vreme de la London și de lângă tine. Cred că puțini bărbați nu ar profita de anumite oportunități care li se ivesc în cale. Am plecat pe când eram băiat și m-am întors bărbat, iar între timp...

– Am priceput, spuse ea scurt.

El o privi neîncrezător.

– Într-adevăr?

– Oliver a binevoit să îmi explice.

David se încruntă numaidecât.

– Ce ți-a spus?

– Femeile sunt atrase de tine și nu ai avut motiv ca să li te opui, răspunse ea neobișnuit de iritată.

Nu voia să și-l imagineze cu alte femei. Asta leza un ideal ascuns în ființa ei și o dureau ca o lovitură accidentală.

– Bine, atunci.

– Ce-i cu asta? Am stabilit deja că nu ai făcut nici un jurământ în... în ceea ce le privește pe alte femei.

– Și, prin urmare, am aflat mai multe despre ce se întâmplă între un bărbat și o femeie decât știam pe când eram la Braesford.

– Sunt sigură că îți va fi de folos în viitor, dar...

– Ascultă-mă, Marguerite.

Nu îi mai auzise niciodată tonul dur și poruncitor, și nu își imaginase că i s-ar fi adresat vreodată în felul acela. Așa că își ridică bărbia și se întoarse, hotărâtă să se depărteze cât mai mult cu putință de el.

El înjură încet. O apucă de talie și-o întoarse din nou spre el. Din aceeași mișcare, îi cuprinse mijlocul cu brațul liber și o trase alături. Îi dădu drumul la braț și își trecu mâna peste spatele ei, și în sus, pe sub voalul ei fin, încălcându-și degetele în cosița ei deasă. O privi cu pleoape grele. Ea își depărtase buzele ca să-i poruncească usturător să-i dea drumul. O privi cu ochii lui gri-albaştri, la fel de amenințatori precum furtuna ce stătea să se dezlănțuie.

– Un bărbat poate satisface o femeie în multe feluri, Marguerite, care nu au nimic de-a face cu posedarea ei. Le cunosc pe majoritatea, și-am petrecut zile și nopți lungi învățându-le cu plăcere. Mi-am propus să ți le arăt și ție, ca să hotărăști în cunoștința de cauză dacă vei vrea să te căsătorești vreodată.

Capitolul 9

Oare se smintise de la lovitura la cap? Sau era rezultatul încercării ei de mai devreme de a-l seduce? Oare îi rămăsese atât de tare în memorie, încât voise să o simtă mai mult?

Marguerite nu avu timp să se lămurească. Căldura și tăria lui îi tăiară respirația și îi întunecară mințile. Se cutremură când simți

savoarea lui de neînduplecat. Inima îi tresări în piept când îl privindu-i gura, coborându-și capul.

El nu se putea mișca, nu pentru că n-ar fi avut forța necesară să o atingă, ci pentru că nu mai avea nici un strop de voință să o facă. De parcă ar fi dispus de tot timpul din lume, el îi puse stăruință pe gură, trecându-și în repetate rânduri limba peste încrețirile exterioare fine, gustând din suprafețele moi, din colțurile de carne, adunându-i savoarea de parcă ar fi fost cel mai prețios aliment din lume. Își coborî mâna cu care o ținea de după talie și se apropie mai tare spre el, iar el se apropie de ea, înghiontind-o în spate de jos a abdomenului cu mișcări încete, sigure.

El simți șocată de sentimentul brusc de dorință care o încerca, coborându-se flămândă după atingere și apropiere și toate lucrurile incredibile pe care le promitea David. Își desfăcu fără să se gândească buzele.

El îi potrivi gura cu a lui, căutând încet întrepătrunderea aceea de aspirații și limbi de care se bucuraseră și înainte. El tresări puțin tremurându-se. Ea gemu gutural, un sunet jos plin de nevoi și simpatie. Îi simți haina de catifea caldă și senzuală. Își plimbă mâinile în sus, până îl apucă de umeri, răsucindu-și degetele pe carnea materialului abundent. Se topea pe dinăuntru, înmugurindu-se, pentru a-i primi căldura tare. Nemaiputând să stea în picioare, aproape amețită, se legănă înspre el.

El îi șopti numele, răgușit, frământându-i adâncitura taliei de care ar fi vrut să o strângă cu totul în mâna lui, de-ar fi putut. Își coborî mâinile în jos, pe coaste, după care urcă. Îi prinse în brațe moale, cântărindu-i parcă plinătatea. Își trecu degetul peste pielea bătătorit, de spadasin, peste corsajul ei din lână subțire și apoi pe dedesubt de acesta, de mai multe ori. Când îl simți se întări, el îl prinse între degete, răsucindu-l cu blândețe, ca pe o boabă coaptă și moale.

Un sunet scurt îi vibră în gâtlee. Tresări și își eliberă gura.

„Ce...?” începu ea, aproape incoerentă.

„Nu,” spuse el. E în regulă. Mi-ar plăcea... dacă ai fi goală, așa...

„Nu, eu...”

Nici el nu își stăpânea simțurile mai bine ca ea. Marguerite se liniști când își dădu seama de asta. Rămase în brațele lui, care păreau să se întărească constant, cu ochii închiși, în timp ce el o sărută pe bărbie, pe adâncitura gâtului, pe curbura umărului. Când își coborî capul spre sânul ei, se cutremură, tânjind după ceva neștiut. Asta până îi simți gura umedă și caldă.

O nevoie violentă i se dezlănțui în vintre, când el o prinse încet cu dinții de sfârcul întărit pe sub haină. Uluită de senzație, încremeni locului, arzând când el trase ușor, respiră ca să o răcească, după care udă materialul și îl trase din nou în căldura incandescentă a gurii lui.

Ea tremură, agățându-se de gâtul lui, în timp ce un gând ascuns prin colțișoarele minții ei se chinuia să iasă la iveală. Nu voia să o posede, ci doar să îi arate ce se întâmpla înaintea posesiunii. Și dacă... ar fi reușit să treacă de voința lui de fier și să îl facă să o posede oricum? Dacă s-ar fi întâmplat așa, codul după care trăia l-ar fi forțat să se căsătorească cu ea. Era o oportunitate pentru ea, posibil singura care avea să i se ofere.

O dorea, fără îndoială. Dovadă era umflătura ca o sabie care o împungea în abdomen. Ea se undui încet spre el, cu grijă, coborându-și o mână spre pieptul lui, căutându-i sfârcul plat sub materialul moale al hainei. Îl găsi, un nod întărit, la fel ca al ei. Cu grijă, nu prea sigură de ce făcea, îl prinse între degetul ei mare și degetul arătător și strânse.

David scoase un sunet între geamăt și mârâit. Se trase în spate dintr-odată, o apucă de brațe și o îndepărtă de el. Fruntea îi era acoperită de broboane de sudoare și respira rapid și greu, pe gură.

Marguerite începu să aibă remușcări și întrebă îngrijorată:

-Te-am rănit? De aceea te-ai oprit?

El clătină rapid și vehement din cap.

-Nu, eu... Tu...

-Ar fi trebuit să nu te ating?

-Da! Toate astea erau menite pentru tine, nu pentru mine.

Nu poți face așa ceva și să te aștepți să...

— Ce? întrebă ea, dezamăgită și neînțelegând ce voia el să-i spună.

— Îmi țin jurământul.

Era bine, chiar foarte bine de știut. Își trecu degetele peste fața lui, atât cât îi permitea el, privindu-l cu atenție, pentru a vedea efectul. Pupilele i se închiseră la culoare și se măriră. David își slăbi strânsoarea. Înjură ușor și deveni bănuitor.

— Marguerite, începu el, după care se opri și râse. Așa-mi trebuie.

O răsuci spre pat și o împinse să șadă. Preț de o clipă înspăimântătoare, dar măreață, ea se gândi că David avea să i se alăture. În schimb, el se dădu în spate și își vârî degetele în păr. O privi din cap până în picioare, oprindu-se asupra buzelor ei moi și desfăcute, asupra petei umede din dreptul sfârcului ei întărit, la pieptul care i se ridica și cobora rapid, în ritmul respirației. El înjură din nou, se îndepărtă de ea și ieși apăsător din încăperea mică.

Era desculț. Marguerite se lăsă la loc pe salteaua de paie foșnăitoare și închise ochii, întrebându-se oare cât avea să dureze până să își dea și el seama.

— David! Așteaptă! strigă Oliver.

David îl auzi ca prin vis, ca pe un țanțar bâzâitor, dar nu se opri. Trebuia să se îndepărteze cât mai repede și cât mai mult de odaia în care o lăsase pe Marguerite. Dacă încetinea sau se oprea, poate că s-ar fi întors la ea. Dacă s-ar fi întors la ea, poate că i-ar fi scos voalul, i-ar fi slăbit costița și i-ar fi despletit părul. Probabil că i-ar fi dezbrăcat fiecare haină de pe ea și și-ar fi trecut mâinile peste trupul ei, până avea să fie amețit de atâta plăcere. Nu credea că ar fi rezistat tentației de a-i căuta miezul cald și umed, sau de a o pătrunde, fierbinte și tare.

Pentru numele lui Dumnezeu! Visase deseori la asta. Un singur pas micuț ar fi transformat fantezia în realitate.

— Fir-ar să fie, omule, ți-au luat foc izmenele? Sau ai aflat cine te-a înjunghiat și te-ai gândit să te răzbuni?

Oliver îl ajunsese din urmă și îl prinse de umăr. Mișcarea îl dezechilibră. David se clătină, izbindu-se de cel mai apropiat perete.

Dintr-odată, se simți ca un manechin folosit în instrucții sfâșiat, din care se scurgea nisipul. Se răsuci, până când umerii i se sprijiniră de peretele din piatră. Închise ochii și respiră greu.

– Îmi pare rău, spuse Oliver, n-am vrut să te apuc atât de tare. Te simți bine?

David încuviință.

– Ce s-a întâmplat? Unde te duci?

– Departe.

– Departe de ce anume? Sau vrei să ghicesc eu?

David deschise puțin ochii și se holbă la prietenul lui italian.

– N-ai reuși în veci.

– Serios? Din câte mi-am dat eu seama, un singur lucru te poate supăra. Ce ți-a spus?

– Nimic.

Nu era vorba de ce spusese ea, ci de ceea ce făcuse. O doamnă, fiică de conte, nu ar fi trebuit să reacționeze atât de aprins. Ar fi trebuit să protesteze la faptul că era atinsă, să nu permită ca buzele să îi fie întinate de un sărut intim nedorit. Nu ar fi trebuit să îl înfierbânte.

Poate că totuși îi luaseră foc izmenele. Anumite părți din el cu siguranță ardeau.

– Ce-a făcut? întrebă Oliver, încruntat, frecându-și mustața între degetul mare și arătător.

David se încruntă la prietenul și scutierul lui și avu impresia că adevărul celor petrecute îi era scris pe frunte. Nevoia de a o proteja pe Marguerite, precum și aceea de a nu mânji clipele pe care le petrecuseră împreună, îl făcu să spună tăios:

– Nimic. Absolut nimic.

– Ceva tot trebuie să se fi întâmplat, spuse italianul, înclinând întrebător din cap. Bun, atunci ce-ai făcut tu?

Nu era vorba atât de mult de ceea ce făcuse, cât de contrastul dintre ceea ce făcuse și ceea ce intenționase să facă. Avusese un plan atât de simplu, încât păruse imbatabil. Avea să ducă o campanie lentă ca să îi submineze apărarea. Avea să înceapă prin a o convinge să-i permită să o sărute din nou într-un mod relativ inocent, ca acela pe care o păcălise să i-l dea în seara în care fusese

rănit. Fusesse sigur că avea să dureze zile întregi până să o poată săruta cu limba, ca să nu mai vorbim de atins în alte părți.

Ea nu ar fi trebuit să-i răspundă cu atâta înflăcărare și dragălașenie, trezind în el o dorință atât de puternică, încât rămăsese fără orice urmă de stăpânire de sine. Intenționase să o convingă să îl elibereze din jurământul lui, nu să se aprindă atât de tare, încât să se sfărâme la prima lovitură, ca o sabie defectă.

Dar își dorea să își calce jurământul. Ba mai mult, își dorea să nu îl fi făcut niciodată. Iar asta era cât se poate de josnic.

– Deci?

– Ce-i? spuse David, privindu-l năuc pe Oliver.

– Ai făcut ceva, nu-i așa? spuse Oliver, mijindu-și ochii. Spune-mi că nu ai... O, ba da, ai făcut-o. Nu-i așa?

Marguerite îi răspunsese de parcă ar fi făcut asta toată viața, se gândi David. Încă era uimit. Dar de ce? De ce? Ar fi trebuit să fie timidă și feciorelnică și să se teamă de consecințele relațiilor intime cu un bărbat. În schimb, părea că își dorește să fie sedusă.

Oare asta voia? Oare asta căuta? Sau oare intenționa să îl seducă? Oare asta văzuse pe chipul ei? Oare asta simțise în atingerea ei?

– Chiar par atât de nătâng? întrebă el aspru, înțelegând cu întârziere ce îl întreba Oliver.

Dar bineînțeles că fusesse pe punctul de-a o face. Aproape.

– Pari un bărbat care nu știe pe ce lume trăiește. Atunci, ce s-a întâmplat? Ți-a cerut din nou să te căsătorești cu ea? A făcut-o. Și tu ai acceptat. Am dreptate?

– Nu fi prostănac. Lady Marguerite nu e pentru cei ca mine.

Ce-i drept, Marguerite sugerase să se căsătorească cu ea, dar doar ca să-i împiedice pe alți bărbați să o facă. Și poate pentru că nu voia să îl vadă prins în aceste manevre politice ale lui Henric. Nu că îngrijorarea ei ar fi fost strict pentru persoana lui. Nu era așa. Marguerite simțea cu siguranță aceeași reticență față de rănirea sau moartea oricărui alt bărbat.

– Henric e de altă părere. Ți-ar fi dăruit-o dacă nu te-ai fi jertfit tu într-un mod atât de nobil?

David tăcu și înlemni.

- Cine ți-a spus asta?

- Tu, prietene. Oliver îl privi cu milă. Ai vorbit mult și bine când ai avut febră. Micuța nu ți-a spus nimic?

„Mult și bine.“ David se îngrozi până în adâncul ființei.

- Dacă te referi la Astrid, nu, nu mi-a spus nimic. A auzit și Lady Marguerite?

- Dormea, întrucât veghease la căpătâiul tău trei zile și trei nopți. Eu și Astrid te-am supravegheat în locul ei, căci am considerat că febra aproape că cedase. Ne-am înșelat.

- Îți sunt recunoscător pentru grija ta, spuse David sincer, deși era și mai recunoscător pentru faptul că Marguerite nu îl auzise în timpul delirului. Sau oare o făcuse? A fost singura dată când s-a întâmplat?

- Singura de care știu eu.

El încuviință scurt din cap. Prea bine, deoarece cine știe ce spusese în timpul delirului. Asudă doar la gândul unor vise pe care le avusese cu ea.

- Ideea este că doar o smerenie exagerată te împiedică să o iei, continuă Oliver, și anii pe care i-ai petrecut considerând-o mai presus decât tine. Ar trebui să o iei odată, ca să terminăm cu asta și să ne întoarcem în Franța.

- Din smerenie, și pentru că am făcut un jurământ.

Nu avea de gând să admită că și el începuse să gândească la fel. Parcele îi nimiceau de obicei pe cei care îndrăzneau prea mult.

- Un jurământ pe care l-ai făcut când erai necopt și credeai că lumea e simplă, că femeile sunt pure și onoarea sacră. Ce zici de asta?

- Poate că m-am schimbat, dar jurământul a rămas același. Iar doamna merită mai mult decât să fie folosită și apoi lepădată, ca o cină bună cu un vin foarte dulce.

- Ți-am spus ce-ai putea face în privința asta?

- Ce anume? întrebă David încruntat.

- Cere-i să te elibereze de jurământ.

- Imposibil. Legile cavalerismului nu o permit.

- David, David, spuse Oliver dând trist din cap. S-ar putea să fi ultimul bărbat bun de pe fața pământului.

– În cazul acesta, Marguerite e ultima doamnă pură rămasă.
Oliver ridică din umeri și spuse:

– Ce șanse sunt, atunci, să vă corupeți reciproc?

Tocmai de asta se temea și el, se gândi David, dacă își vedea de cele plănuite. Și totuși, cum ar fi putut să nu o facă, mai ales după ceea ce tocmai se întâmplase? Nu suporta gândul că un alt bărbat ar fi putut gusta din mierea și lumina pe care le emana Marguerite. Cumva, trebuia să găsească forța necesară ca să reziste și să nu depășească limitele permise.

Trebuia să o facă. Era singura cale.

Îi zâmbi înverșunat lui Oliver. Își recăpătă puterile, se ridică de pe perete și o apucă spre sala cea mare.

– N-aș paria pe asta, dacă aș fi în locul tău. Mergem să căutăm niște bere?

– O, da, spuse italianul. Dar știi că nu ai cizme în picioare, nu?

David privi în jos. Înjură scurt, cu nesaț. Totuși, nu putea să se întoarcă în odaia lui. Nu acum. Nu încă.

– Adu-mi-le tu. Bate la ușă mai întâi.

– Nu bat mereu?

David se uită urât la el.

– Nu uita să o faci.

Oliver nu mai spuse nimic, dar zâmbi ca un diavol când plecă să îndeplinească porunca primită.

În decurs de o oră, furtuna care îi tot amenințase se dezlănțui asupra lor. Vântul gema în jurul castelului precum un demon căruia nu i se permitea să intre, înșfăcând plăci de pe acoperiș și azvârlindu-le, cu zdrăngănit, în curtea interioară a castelului. Floaia se izbea de obloanele trase ale ferestrelor, scurgându-se apoi pe zidurile castelului.

Sala cea mare era cufundată în întuneric, de parcă ar fi fost miezul nopții. Flăcările de la lămpi, în vasele lor deschise se micșorau și se umflau, degajând vârtejuri de fum care se înălțau spre tavanul întunecat. Stindardele care atârnavă pe podiumul înalt se loșănară, de parcă ar fi fost împinse de niște mâini nevăzute, iar călăreții brodați răsfirați pe tapiseria care acoperea peretele dosnic păreau să o fi luat la galop. Bărbații și femeile adunați în întuneric

încercau să vorbească peste bubuitul tunetului și ropotul șuierat al ploii, în timp ce chipurile le străluceau palide, fantomatice, în scânteierile fulgerelor care pătrundeau prin crăpăturile din jurul marginilor obloanelor.

David, care bea tacticos dintr-o cupă cu vin diluat cu apă, deveni tot mai neliniștit. Nu îl tulbura atât furtuna, cât faptul că nu îi plăcea ideea că Marguerite și Astrid rămăseseră singure în odaia de la etaj. În semiîntinericul care se lăsase în castel și vuietul furtunii care ar fi acoperit orice sunet, s-ar fi putut întâmpla orice.

În dimineața aceea, regele nu se dusese la vânătoare, iar nobilii, curtenii și ostașii care îl însoțeau nu aveau nimic de făcut, ca să nu mai vorbim de cei care sosiseră cu Halliwell sau cei din castel. În mod normal, oamenii lui nu ar fi făcut astfel de greșeli, de teama represaliilor din partea conducătorului lor, dar comportamentul lor era mai nesigur acum că era rănit. Toți bărbații aceia plictisiți și înfierbântați puteau să bântuie prin castel după voie, și chiar dacă majoritatea s-ar fi purtat cuviincios în prezența regelui, printre ei erau și câțiva care se simțeau privilegiați și se considerau mai presus de regulile care li se aplicau celor mai puțin importanți decât ei.

Și era cel puțin unul care probabil se simțea sigur că ar fi scăpat de consecințele oricăror fapte comise. La urma urmei, plătitese ca să fie ucis cineva, și nu fusese prins. Sau cel puțin nu încă.

David tocmai ce voia să-i spună lui Oliver să se ducă după Marguerite și Astrid și să le aducă în sala cea mare, când le văzu pe cele două. Păreau strălucitoare, învelite într-o magie misterioasă și diafană, deși în realitate era doar lumina albă-albăstruie a fulgerului din spatele lor și, posibil, licărirea din privirea lui Marguerite.

I se făcu pielea de găină pe umeri și pe brațe. Își simți părul de pe ceafă zburându-i-se, iar inima i se strânse în piept, după care începu să bată mai repede. Simți imboldul năvalnic, mai puternic ca orice furtună, de-a o lua în brațe și de-a o duce departe de toți bărbații care întorceau capul după ea. Voia să o dezbrace, să scape apoi de hainele lui și să cadă în pat cu ea, în timp ce bolta vuia și ploaia ropotea pe acoperiș. Și dacă ar fi făcut-o, dacă ar fi strâns-o

în brațe, nu i-ar fi păsat dacă însuși raiul ar fi explodat și lumea din jurul lor s-ar fi înecat.

— Ah, și, spuse Oliver cu o voce puțin răgușită, domnița ta e frumoasă și elegantă.

Doar printr-un miracol ceresc, se gândi David, străduindu-se să fie detașat, nu îi smulse limba din gură scutierului lui. În schimb, îl privi mai rece decât curenții ce le biciuiau gleznelor.

— Vin, spuse el pe un ton ascuțit, tăios ca o sabie. Caută o servitoare și cere să ne aducă vin și fructe, dacă sunt. Apoi vezi de îți poți aduce aminte cum trebuie să te porți în compania unei doamne.

Bineînțeles, cea din urmă afirmație fu o greșeală. Oliver, plin de zel, deveni prea curtenitor când Marguerite și Astrid li se alăturară. De asemenea, era și fermecător, uzurpator și plin de admirație, spunând tot ceea ce o femeie și-ar fi dorit să audă. Aducea și cără lucruri, de parcă servitul ar fi fost cea mai intensă plăcere din viața lui, purtând în același timp discuții de complezență care conțineau bârfe destrăbălate, discreditând constant rochiile, valurile, cingătorile și bijuteriile doamnelor, precum și pălăriile, jiletile și pantalonii domnilor. Atrase atenția asupra propriei vestimentații, formată dintr-un turban de pânză ce putea fi transformat într-o glugă, o jiletcă în dungii și pantaloni strânși pe picior biloroi, cu un crac roșu și celălalt galben. David trebuia să îndure faptul că vestimentația prietenului său făcea ca haina lui gri-albăstrui și pantalonii albastru-închis să pară veșminte plictisitoare prin comparație.

Dos de cal, murmură Astrid în barbă, după un comentariu cuprecădere tăios despre cât de dificil era pentru un bărbat să își îngrijească părul, cu precădere cărlionții bruneți sălbatici ce trebuiau zdrobiți sub un coif de metal în timpul campaniilor.

David, care deveni foarte conștient de propria coamă asudată, pe care nu o mai spălase de dinainte să fie înjunghiat, nu putea decât să fie de acord cu el.

Măcar așa le distrăgea atenția celor două femei de la furtună.

Milady, *cara mia*, spuse italianul și o apucă pe Marguerite de mână pe care aceasta o ținea pe masă, începând să se joace

cu degetele ei, dacă binevoști, mai spune-ți-ne o dată de ce nu v-ați căsătorit până acum. Și nu vreau să aud nimic despre blestemul ăla al Grațiilor, pentru că e o mare prostie. Vrem să știm dacă disprețuiți ideea de a fi soție, mamă sau mamă a fiilor unui bărbat. Și, și dacă are de-a face cu vreo temere ascunsă de dorințele bărbătești, sau dacă pur și simplu toți bărbații pe care i-ați cunoscut sunt niște imbecili care nu își dau seama de valoarea voastră.

David știa foarte bine că întrebarea era mult prea personală. Ar fi trebuit să îl oprească pe scutier, și ar fi putut să o facă cu un singur cuvânt. Dar nu spuse nimic, ca să poată auzi un răspuns pe care merita să îl știe.

– Ești impertinent, domnule, îi spuse Marguerite lui Oliver pe un ton rece.

– Așa e, dar ce să fac? Cel care nu pune întrebări nu primește răspunsuri.

– Nu mă tem.

Asta ar fi putut să-i spună și David prietenului lui. Marguerite nu se temea de nimic, nici nu o făcuse vreodată.

– Nici încredere nu aveți, din câte se pare, ripostă italianul calm.

Ea își miji ochii.

– Am încredere în cei care îmi câștigă încrederea.

– Cum ar fi David. Oliver părea gânditor. Cine altcineva? Poate cumnații dumneavoastră, Braesford și scoțianul acela?

– Dunbar, soțul surorii mele, Cate. Da, ei doi.

– Și bunul nostru rege, Henric?

– Bineînțeles.

Marguerite ezitase pentru o fracțiune de secundă, iar David spera că fusese singurul care își dăduse seama, sau cel puțin așa spera el, simțind o apăsare în piept.

– Bineînțeles, încuviință Oliver, cu elocvență și înclinând ușor din cap. Puțini la număr. Veți observa că nu mă consider a face parte dintre ei.

Făcu o scurtă pauză, ca să-i permită să nege, dar Marguerite nu se folosi de acel prilej. În schimb, îl întrebă:

– De ce nu?

– O simt aici, răspuse Oliver și se apucă de jiletcă în dreptul inimii. Bănuiesc că judecata v-a fost influențată de scorpia micuță care vă slujește, deși nu pricep ce-am făcut de nu mă place.

Astrid își încrucișă brațele peste piept, iar piciorul micuț, care nu atingea podeaua, îi zvâcni.

– În afară de a mă insulta, a abuza de mine și a mă folosi pentru propriul tău amuzament?

– Dar măcar nu te ignor, răspuse Oliver blând, și nu mă holbez pe deasupra ta.

Astrid se înroși ca para focului, așa că se întoarse cu spatele la el.

– După cum spuneam, sunt puțini la număr, continuă Oliver, revenind la Marguerite. Și nici unul dintre ei nu v-ar putea fi soț. Dacă ar fi să vă căsătoriți, ar trebui să extindeți zona de căutare.

– Cine spune că vreau un soț?

– Asta e de fapt întrebarea, nu-i așa? Dar majoritatea femeilor vor copii, iar treburile s-au aranjat mereu de așa manieră, încât o doamnă nu prea are de ales, decât să se căsătorească cu bărbatul care îi poate oferi copii. Dacă nu ați face parte din nobilime...

– Atunci ce? Aș putea face câți copii aș vrea, cu oricine aș vrea?

David se uită la ea și pufni tare pe nas. Chiar dacă îi respecta dreptul de a alege, ideea aceea îl transformă într-un câine turbat.

– Păi nu chiar, răspuse ambiguu Oliver.

– Așa mă gândeam și eu, îl atacă ea numaidecât. Și atunci, care este diferența dintre a fi pupila unui rege și a te trage dintr-un tată răzeș, care te-ar da la schimb pentru o pajiște pe care să-și pasca oile? Nu prea mare, odată trase perdelele de la pat.

Oliver părea buimăcit de ilustrația ei. David observă mai degrabă amărăciunea din vocea ei. Era evident că grația adevărul, dar nu își dăduse seama ce sentimente profunde avea în legătură cu asta.

– A câștigat, îi spuse el scutierului, ușor amuzat.

Observă și că Marguerite părea imună la zâmbetele italianului, și nu era atentă la felul în care acesta se juca cu mâna ei. Lipsa ei de reacție era o sursă de amuzament secret, de plăcere secretă.

Ce-i drept, pe de altă parte, îi venea să îi taie mâna prietenului său de la încheietură.

O luă pe Marguerite de mână. Avea degetele reci și zvelte, aproape fragile, iar el i le cuprinse cu mâna lui caldă.

– Se prea poate, spuse Oliver oftând, deși își reveni numaidecât. Dar toate acestea sunt doar motive în plus ca să îl căutați pe bărbatul pe care îl doriți, milady. E spre avantajul dumneavoastră să alegeți prima, după care să îl ademeniți atât de tare, încât singurul lui gând să fie că vrea să vă devină soț.

Astrid se întoarse pe banca ei.

– Și bănuiesc că tu știi exact cum ar trebui să-l ademenească, nu-i așa?

– Așa e, spuse italianul simplu.

– Maimuțoiule.

– Ah, dragostea mea micuță, fredonă Oliver, te repeți cu astfel de insulte. Mai există totuși speranță și pentru mine.

Astrid se întoarse spre stăpâna ei.

– Îl auzi? Auzi ce spune?

Marguerite ridică din sprânceană.

– Crezi că ar trebui să îl ascult? Sau consideri că nu ar trebui să o fac?

– Ha! Ești curioasă. Se vede. Servitoarea se întoarse spre scutierul lui David, făcând un gest extravagant cu mâna. Prea bine, împărtășește-ne din înțelepciunea ta, o, Lord al Seducției.

El se aplecă spre ea și îi șopti:

– Pentru un bărbat, nu există ispită mai ademenitoare ca o femeie cu forme frumoase și fără găтели.

– Adică o femeie goală! strigă Astrid. Am știut eu că asta vei spune! Am știut eu!

Oliver își desfăcu mâinile, părând masculinitatea întruchipată, chiar dacă mustața îi era ușor arcuită în sus într-o parte.

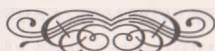
– Ce altceva?

Pentru numele lui Dumnezeu! Ar fi trebuit să-l oprească de la bun început. Dar era prea târziu ca să se gândească la asta. David o strânse pe Marguerite de mână, imaginându-și-o gătită doar cu voalul format de părul ei strălucitor, auriu-marونی. Însăși

personificarea ispitei își făcu apariția doar pentru el, înaintând delicat prin întunericul furtunos, incredibil de încântătoare și maiestuoasă, goală, zâmbindu-i misterios și ascunzând promisiuni nerostite în ochii ei întunecați.

La naiba cu italianul, pentru descrierea lui atât de reală. La naiba cu el pentru că avea dreptate!

Capitolul 10

„Goală...” Dacă bărbații nu prea reușeau să îi reziste unei femei goale, se gândi Marguerite, atunci poate că merita să încerce. Bineînțeles, dacă ar fi putut crede că David ar fi fost atât de ușor de influențat doar văzând o femeie goală.

Oare avea să o dea la o parte și să plece de lângă ea, așa cum făcuse în dimineața aceea, dacă ar fi fost goală? Trebuia să afle.

Stăpânirea lui de sine era formidabilă. Oare avea să supraviețuiască unei astfel de încercări?

Oliver părea să creadă că orice femeie goală era de-ajuns pentru un bărbat, că tot ce conta era un trup doritor și ce i-ar fi făcut el. Cum rămânea cu chipul, mintea, cu felul ei de-a fi? Astfel de lucruri chiar nu însemnau nimic? Oare chiar se reducea totul la nevoia de a introduce o parte a corpului într-o altă parte a corpului, până când unul dintre ei, de obicei bărbatul, din câte își dădea ea seama, era satisfăcut? Sau oare împerecheatul îi făcea pe bărbați să simtă și o afecțiune plină de dragoste, așa cum auzise din alte părți? Ce orânduială ciudată și cruntă din partea Creatorului, ca femeile să aibă nevoie de afecțiune înainte de a ajunge la gestul intim suprem, în timp ce bărbații aveau nevoie de intimitate înainte de-a dezvolta afecțiune.

– Mie mi se pare că o astfel de femeie goală o să aibă mai degrabă un bebeluș, și nicidecum un soț, spuse Astrid, privirea ei încruntată trezind-o din reverie pe Marguerite, căci ce bărbat s-ar lega pentru totdeauna de o femeie dispusă să i se dăruiască, fără un copil?

– Sî, spuse Oliver, cu o privire drăcească, strălucitoare, dar, la cum stau lucrurile acum, un bărbat trebuie să se lege de o femeie fără să știe cum arată goală, sau dacă îi va plăcea să se culce cu ea.

– O, da, încuviință numaidecât slujjitoarea micuță.

– Dar uiți că bărbații aleg calea asta, întrucât ei fac regulile.

– Clerul, spuse David, ușor amuzat.

– Bărbați care nu se căsătoresc niciodată, încuviință Oliver, trist.

Marguerite li se alătură celorlalți, care râdeau cu părere de rău, dar se gândi că poate gândul acela avea să-i fie de folos într-o zi.

Tunetele și fulgerele se deplasaseră zgomotos spre nord, dar ploaia continua. Răcoarea umedă trecea prin tot, făcând ca focul care ardea cu spor în vatra mare să li se pară o binecuvântare. Astrid, care era mai aproape de podea, unde curenții de aer se schimbau mai abitir, se plânse că-i era rece. Oliver se oferi să o însoțească spre odaia de deasupra, să-și ia mantia, așa că plecară împreună de la masă. În lipsa lor, David îi sugeră lui Marguerite să se plimbe puțin prin sală, ca să-și mai pună sângele în mișcare. Întrucât orice i se părea mai bine decât să aștepte în tăcere, ea se ridică și acceptă brațul pe care i-l oferea David.

Nu erau singurii care simțeau nevoia să se plimbe. David făcu o plecăciune în fața a două persoane, și la fel și Marguerite. Schimbară câteva cuvinte între ei, frânturi de vești și bârfe și comentarii privind absența regelui din sală. Se părea că Henric se închisese într-o încăpere împreună cu câteva scrisori care ajunseseră de la Londra. Le adusese un curier. Cu câteva zile în urmă, mesagerul respectiv sosise în compania unui ambasador. Sosirea acestuia, împreună cu călăreții care îl însoțeau și vreo duzină de mercenari din toată Europa, umpluse sala la capacitate maximă.

Doar după ce Marguerite și David parcurseseră trei sferturi din perimetrul sălii, mulțimea de oameni se rări, oferindu-le suficiență intimitate ca să poată vorbi. Marguerite încercă să găsească un subiect de discuție, dar nu reuși să afle unul pe care ea și David să nu îl fi discutat deja în timpul convalescenței acestuia. Vorbiseră despre toate: Braesford Hall, surorile ei, soții acestora, nepoatele

și nepoții ei, cu poveștile lor mai caraghioase sau mai incitante. Ii mai rămăsese doar să bombăne cum că era îngrijorată pentru pacientul ei. Rana i se vindecase îndeajuns cât să renunțe la bandaje, nu îl mai durea capul și nu mai vedea dublu, dar încă nu se întremase cu totul.

– Ai prefera să te întorci în odaie? întrebă ea, privindu-i concentrarea de pe chip. Ești plecat de ceva timp.

– Se pare că nu mă doare așa tare când mă plimb aiurea. În plus, n-aș vrea să te întorci prea curând în aceeași încăpere cu mine.

Marguerite se gândi că părea distras, ca și când nu ar fi fost singura cu mintea în altă parte.

– Nu prea contează, ținând cont că nu am alte îndatoriri, spuse ea.

– Sunt sigur că ai prefera să faci și alte lucruri.

– Ce anume? Să cos? Lumina e mult prea slabă. În plus, am lămurit deja ce părere am despre această formă de artă.

El zâmbi fugitiv.

– Așa e.

Îi ridică mâna stângă și-i răsfirea degetele, întorcându-le pe toate părțile.

– Ce faci?

– Caut înțepături de ac, îi răspunse el, cu capul aplecat. Ah, uite una.

Găsi înțepătura pe buricul degetului ei mijlociu. O căpătase cosându-i cămașa nouă de pe el, pe care i-o făcuse ca să o înlocuiască pe cea pierdută în urma atacului. Îi duse mâna la buze și sărută locșorul, apoi își trecu limba peste el.

Ea tresări și brațul îi zvâcni de parcă ar fi înțepat-o un țipar. El îi vârî imediat capătul degetului în gura lui umedă și caldă și îl supse blând.

Simți un fior de plăcere când suprafața moale, dar nisipoasă a limbii lui atinse vârful sensibil al degetului ei. Fiorul acela se răspândi în tot corpul, îmbătând-o ca un vin puternic, făcând-o să se simtă amețită. Se deplasa din inerție, de-abia conștientă de locul în care se afla, sau în compania cui era. Sala ar fi putut foarte

bine să fie goală, în afară de ea și bărbatul a cărui strânsoare caldă o ținea captivă.

Bineînțeles, până auzi un ciripit vesel la câțiva pași în fața lor.

– Sir David! Am auzit că ești în sală, dar am crezut că n-o să te mai văd în seara asta!

Vocea, vioaie și destul de copilăroasă, îi aparținea unei blonde minione, care părea încântată să îl vadă. Strălucitoare, într-o rochie de un albastru pal care se asorta cu ochii ei, licărea de la bijuterii incrustate în aur, mai ales pe cingătoarea care îi atârna pe șoldurile la fel de zvelte precum ale ogarilor lui Henric. Înaintă spre ei, cu voalul din mătase fină involburându-se în urma ei, și cu brațele întinse, de parcă avea să-și ia zborul dacă nu o prindea și nu o ținea nimeni pe loc.

David îi dădu drumul lui Marguerite și o luă pe doamnă de mâini. Le desfăcu larg, deși Marguerite nu își dădu seama dacă o făcuse pentru ca femeia să nu îl îmbrățișeze, sau ca să o admire mai bine.

– *Comtesse*, spuse el, sunt uluit. Credeam că ești la Curtea lui Carol.

Femeia făcu o grimasă.

– Dragul meu soț, *le comte*, a fost convins să fie persoana de legătură dintre Carol al nostru și regele vostru, Henric. Evident, nu l-am putut lăsa să facă singur această călătorie.

– Evident.

Oare chiar auzise o urmă de ironie în tonul lui David? Marguerite nu era sigură. În spatele contesei, văzu un bărbat rotund la față și destul de pompos, cu păr șaten rar. Silueta lui dolofană întindea materialul unei haine scurte, decorate într-un mod foarte libertin cu dantelă aurie, în stil francez. Acesta făcu o plecăciune distantă, ca semn că îi văzuse, dar nu se sinchisi să li se alăture.

– Am ajuns la Londra și-am aflat că Henric al vostru e plecat la o partidă de vânătoare foarte importantă. Întrucât mie și lui *le comte* ne plac foarte mult astfel de exerciții, *voilà*, iată-ne aici! Dar tu, *mon cher*, dragul meu! Credeam că erai hotărât să nu mai calci niciodată pe tărâm englezesc. Franțuzaica îi trase mâinile lui

David spre ea, apăsându-i-le pe curbele rozalii ale sânilor, adăpostiți de un corsaj strâmt.

Marguerite, privind scena care se derula sub ochii ei, simți brusc aversiune față de contesa cea surescitată și împopoțonată. Ce ciudat! De obicei era mai atentă când venea vorba de persoanele pe care le plăcea sau plăcea.

– Lucrurile se mai schimbă, răspunse David, desprinzându-se din strânsoarea contesei și răsucindu-se să o prezinte pe doamnă. Lady Marguerite, permite-mi să îți prezint o cunoștință veche de câțiva ani, Celestine, contesă de Neve. Ne-am cunoscut în Paris, eu, ea și contele, la curtea tânărului Carol al VIII-lea.

Marguerite se purtă așa cum se cuvenea, dar nu fu deloc surprinsă când *la comtesse* abia de o băgă în seamă. În același timp, se întrebă dacă *la comtesse* nu se numărase cumva printre franțuzoaicele care îl învățaseră pe David cum să facă dragoste cu o femeie în toate acele moduri diferite pe care le menționase el. Se prea putea, judecând după privirile pe care i le arunca aceasta pe sub gene.

– O, ce zile pline de bucurie am petrecut împreună, spuse Celestine, atingându-i brațul, apoi prinzându-l de el. Încă zâmbesc când îmi amintesc. Dansul și veselia, petrecerile, furia turnirurilor. Spune-mi că-ți amintești și tu!

– Da, bineînțeles.

David era îndeajuns de politicos, dar mai era ceva. Iar Marguerite își imaginează veselia trăită la Curtea franceză strălucitoare și bogată. Oare David o văzuse pe contesa cea splendidă goală acolo? Oare?

– Și apoi, *quelle horreur*, primul lucru pe care l-am auzit când eu și *le comte* am ajuns în acest loc sălbatic a fost că faimosul Cavaler de Aur a fost grav rănit. Din câte văd, s-a exagerat foarte tare, și totuși, până acum nu ai fost de văzut. Te-ai însănătoșit? O să participi la partida de vânătoare de mâine?

Marguerite se gândi că pe chipul în formă de inimă al femeii se citea provocarea. Nu își dădea seama în ce sens, dar voia ca el să răspundă rapid la întrebările ei amuzate cu un refuz categoric.

– Sunt bine, după cum vezi, răspunse David pe un ton grav, și, evident, mă voi alătura regelui oricând îmi poruncește acesta.

– Minunat. Abia aștept să vânez alături de tine, căci nu prea ai alte moduri de-a te distra între zidurile astea monotone. *La comtesse* se întoarse spre Marguerite. Și tu, *ma chère*? Ne vei însoți?

Era ultimul lucru pe care și-l dorea Marguerite, mai ales că ploaia continua să cadă pe acoperișul înalt al sălii, scurgându-se de pe streășină în curtea interioară. Dacă o mai ținea mult așa, aveau să aibă parte de o vânatoare rece, udă, noroioasă și mohorâtă.

– De ce nu? răspunse ea, zâmbind cât se poate de binevoitor.

– Marguerite, nu cred că... începu David.

– Sunt sigură că sunt la fel de în formă ca și tine.

Nu avea să afle cum ar fi răspuns David, întrucât Oliver se întoarse chiar atunci. Se apropie de ei cu o privire sumbră, vizibil precaută când o văzu pe contesă. Doamna, la rândul ei, îi primi plecăciunea înclinând ușor din cap, ca pentru un servitor.

– Lady Marguerite, spuse Oliver, întorcându-se spre ea, Astrid m-a rugat să vă anunț că îi este în continuare frig și că își va căuta un pat de paie pentru la noapte. Vă așteaptă în odaia lui Sir David, dar vă roagă să nu vă scurțați seara doar ca să o însoțiți.

La comtesse ridică din sprâncene, uimită. Se vedea în ochii ei de un albastru pal că începuse să facă tot felul de speculații, holbându-se când la Marguerite, când la David.

– Mii de scuze, dacă am înțeles greșit, spuse ea cu un zâmbet nervos. Nu am auzit de căsătoria voastră.

– Nu, spuse David, înainte ca femeia să poată continua.

– Nu, spuse Marguerite în același timp cu el. Este un aranjament temporar, poruncit de rege.

– Ce curios!

– Ca să se îngrijească de rana lui, adăugă Oliver, pe un ton calm, dar atât de sugestiv, încât ar fi putut foarte bine să o declare pe Marguerite drept concubina lui David. Ați auzit despre asta?

– Chiar vorbeam despre asta, spuse *la comtesse* cu o precizie tăioasă.

– O lovitură groaznică, continuă italianul. E un adevărat miracol că a supraviețuit. Un bărbat mai slab nu ar fi scăpat cu viață.

– Oliver! îl avertiză David.

– E adevărat. Italianul se întoarse din nou spre contesă. De cât timp spuneți că sunteți aici?

– O, de câteva zile. Am ajuns la scurt timp după ce a început întrecerea în care probabil că ai fost rănit, Sir David. Deși sunt sigură că aceste întreceri nu au fost la fel de incitante precum turnirurile din Franța, îmi pare rău că am pierdut toată agitația.

Marguerite nu prea avea ce discuta cu o femeie care considera că imitațiile de lupte din timpul unui turnir erau doar o distracție. Astfel de îndeletniciri brutale se derulau mai des pe continent decât în Anglia. Războiul Rozelor decimase atât de tare familiile nobile din Anglia, că oamenii își pierduseră apetitul pentru lupte și vărsări de sânge inutile.

– Sunt uluit că nu v-am văzut prin jur, îi spuse Oliver contesei.

– O, am făcut febră pe drum dinspre Londra, așa că, la sosire, m-am dus direct la culcare. Celestine râse ușor. Imaginează-ți că tremuram și dărdăiam nefericită, la fel de bolnavă precum Sir David. *Le comte* s-a temut pentru viața mea. Dar castelana, Lady Joan, a fost ca un turn puternic, la propriu. Nu-i așa că e înaltă? Și acum mă simt din nou bine, după cum vedeți.

– Ar trebui să vă felicităm, spuse Marguerite imediat. Iar acum, vă rog să mă scuzați, dar mă duc să văd cum se simte servitoarea mea. Mă tem că Astrid s-a obosit prea mult, alergând încolo și înapoi în ultimele câteva zile. Sau poate că ne vom molipsi cu toții de la febra pe care ați adus-o cu dumneavoastră.

Se așteptase puțin ca David să i se alătore, dar acesta nu o făcu. Sincer vorbind, ar fi fost chiar nepoliticos din partea lui să o părăsească pe doamnă când aceasta tocmai ce îl căutase. Și se părea că Oliver își reluase rolul de paznic al lui David, căci stătea cu o expresie alertă și bătaioasă lângă el, fără să lase câtuși de puțin impresia că s-ar oferi să o însoțească. Marguerite se îndepărtă de ei, singurii tovarăși fiindu-i propriile gânduri.

Se simțea ușurată să fie departe de ei. Nu avea trebuință de vreun bărbat să o conducă. Nu avea prea mult de mers până

la odaie, care era chiar dincolo de sală, în sus pe scările mari de piatră, după care mai avea de străbătut un coridor sau două. Să fie singură și să poată lăsa garda jos era un lux pe care și-l permitea rareori. De asemenea, era gata să recunoască faptul că era epuizată și dornică să ajungă la propriul pat de paie.

Îl zări pe Lord Halliwell cu colțul ochiului pe când se afla la mică distanță de scări. Doar câțiva pași, și-ar fi putut dispărea în sus pe trepte înainte ca acesta să o observe. Totuși, nu era sigură că ar fi reușit să îl lase în urmă, și chiar nu voia să fie prinsă pe scară sau pe vreun coridor întunecos, luminat de o singură torță. Își menținu pasul calm.

– Draga mea Lady Marguerite, o strigă nobilul. Cât mă bucur să te revăd după o absență atât de îndelungată. Încotro te grăbești așa? Te așteaptă Cavalerul tău de Aur?

Vocea lui era insinuantă, și o privea avid din cap până în picioare. Marguerite simți un nod în gât și își strânse degetele în pumni. Dacă Lord Halliwell nu știa că îl lăsase pe David undeva în urma ei, cel mai bine i se părea să nu îi sublinieze greșeala.

– Mai degrabă servitoarea mea, spuse ea calm, încercând să îl ocolească. S-ar putea să fie bolnavă și ar trebui să mă duc la ea.

El o prinse de braț.

– Nu încă. Am tot sperat că voi găsi o oportunitate de-a vorbi cu dumneata.

– Cu ce scop, domnule? Îmi pare rău că ai fost dezamăgit în privința logodnei noastre, dar sunt sigură că îți dai seama că nu are rost să mă mai urmărești așa.

– Asta în cazul în care Henric nu se va răzgândi.

– Mi se pare puțin probabil.

– De ce anume? Ce știi dumneata, iar eu nu știu?

Ea clătină din cap. Voalul i se frecă de obraz, iar ea îl dădu la o parte, înăbușindu-și imboldul de a-i roade un colț de nervi.

– Te asigur că nu știu nimic.

– Jur că e mai mult de-atât, și o să descopăr ce anume. N-o să mă iei de prost.

Într-un fel, îl înțelegea. Amândoi erau doar pioni în jocul lui Henric. Dar știa că Halliwell fusese de acord să își joace rolul

și fusese recompensat cum se cuvine pentru asta. Era un pic ne-realist din partea lui să se aștepte să schimbe rezultatele pentru că era nemulțumit.

– Nimeni nu te ia nicicum, milord.

– Eu văd altfel lucrurile, mai ales când o femeie știe mai multe decât mine despre treburi importante. De ce a fost amestecat David de Braesford în toată povestea asta? Despre ce e vorba? De ce nu aș putea prelua eu partea lui?

Era de-a dreptul absurd să te gândești că bătrânelul acela pitic și egoist, cu firea lui și fiul său adult, s-ar fi putut da drept un prinț din dinastia Plantagenet. Zâmbi ușor, fără să vrea.

– Îndrăznești să râzi de mine? spuse el furios, strângând-o mai tare de braț, ca un șoim. Ți-am spus deja ce-o să pățești când vei fi a mea.

– Și ce vei face ca să se întâmple asta? întrebă ea pe un ton poruncitor, devenind tot mai furioasă și mai puțin prudentă. Vei renunța la onoare de dragul mândriei rănite? Vei angaja vreun mercenar ca să mă lase inconștientă, așa cum ai făcut cu fiul David? Vei încerca să te asiguri că sunt ucisă, dacă nu vei găsi altă variantă?

Bărbatul își slăbi strânsoarea, iar trăsăturile lui căzute se lăsară parcă și mai mult.

– Nu știu ce tot gângurești acolo.

– Pentru binele dumitale, sper că așa e. Se răsuci și ieși din strânsoarea lui, îndreptându-se rapid spre scări. David aproape că s-a înzdrăvenit. Mi-e milă de dumneata dacă va descoperi că minți.

David privi, cu răsufierea tăiată, cum Marguerite scăpă din strânsoarea lui Lord Halliwell, lăsându-l pe bărbat cu gura căscată și dispărând în sus pe scări. Aproape că îi sărise în ajutor. Faptul că nu fusese nevoie să o facă îi stârnise un sentiment ciudat de mândrie și mâhnire: mândrie pentru că ea i se împotriviise ticăloșului, iar mâhnire pentru că nu îi ceruse să intervină.

Voia ca ea să aibă nevoie de el. Și ironia era că planul lui ar fi putut foarte bine să o facă să nu mai aibă niciodată nevoie de el.

Risca îngrozitor prin faptul că îi stârnea dorința și îi alimenta curiozitatea privind ceea ce se întâmplă în așternut. Ce garanție avea el că l-ar fi eliberat vreodată de jurământul făcut? Dacă avea să se bucure alt bărbat de beneficii?

Nu mai avea mult timp la dispoziție ca să o seducă. Henric i-ar fi putut porunci în orice clipă să se întoarcă la Londra. Și, în același timp, ar fi putut să își demareze planul ce-l implica pe pretendentul la tron. Nu avea de unde să știe dacă Marguerite urma să meargă la Westminster împreună cu regele, sau avea să fie trimisă altundeva, dar mai mult ca sigur aveau să fie despărțiți.

I se părea necesar să insiste, să sporească intimitatea dintre ei. Totuși, linia de demarcație dintre „suficient“ și „prea mult“ era foarte fină. Nu intenționa să o treacă, dar cum avea să își controleze impulsurile feroce care îl cotopeau? Marguerite era incredibil de drăguță și naturală, atât de inocent de carnală. Știa că ar fi putut să o aibă. Trebuia doar să renunțe la onoare.

Cerule mare! Principiile înalte erau un adevărat blestem!

Nu îi fu ușor să scape de Celestine, contesa de Neve, și turcia nescârșită a acesteia despre timpul petrecut la Paris. Fusese amanta lui, sau, mai bine zis, el fusese amantul ei. Aventura durase o săptămână. Contesei îi plăcuse să se întâlnească pe furiș cu el, îmbrăcată ca o servitoare, și fusese expertă în a-i scoate armura. Mărturisise că o stârnea foarte tare mirosul de cal și sudoare pe mușchi fermi și bine lubrifiați de efort, și o dovedea frecându-se goală de el până miroseau amândoi la fel. Îi plăcuse să fie deasupra lui la fel de mult sau poate chiar mai mult decât să fie sub el. Îi plăcea să facă sex tare și repede, și mai dur decât fusese el disponibil să o facă. Nu se supăraseră deloc când aceasta își găsisse un alt amant.

Era evident că nu o deranja să reia lucrurile de unde le lăsaseră. Într-un mod cât se poate de diplomatic, îi dăduse însă de înțeles că era interesat de Marguerite. Deloc întristată, *la comtesse* ridicase din umeri și începuse să flirteze cu un ostaș masiv.

Ploaia încă se lovea de oblonul care acoperea fereastra îngustă a odăii lui când ajunsese acolo. Camera era cufundată în întuneric, care se adânci când el închise ușa în urma lui. Păși cu grijă

și cu speranța că paturile de paie pe care le foloseau Astrid și Marguerite se aflau în aceleași poziții ca înainte. Trebuia să fi fost astfel, căci avu cale liberă spre patul lui jos, așezat pe butuci.

Când îi simți cadrul cu fluierul piciorului, se dezbracă rapid și se lasă pe pat. Pielele și cadrul din frânghii ale patului trosniră tare în liniștea din odaie. Tresări și așteptă să vadă dacă nu cumva trece pe cineva, mai ales pe Marguerite, al cărei pat de paie se afla lângă peretele cel mai apropiat, perpendicular pe patul lui, ceea ce însemna că stătea cu capul chiar în dreptul capului lui. Totuși, ea nu se mișcă, așa că încep să se relaxeze.

Trecură câteva minute. David stătea întins în pat, ascultând sforăitul moale și fornăit al lui Astrid și ropotul ploii. Se bucura că nu se afla afară, unde era frig și ud. Petrecuse multe nopți în astfel de contexte neconfortabile, și probabil că avea să mai petreacă multe altele. Era sigur că tertipul pus la cale de Henric avea să implice multe seri în care urma să călătorească între locuri de întâlnire diferite, să vorbească la adunări de țărani bătrâni și fii de-al lor mai tineri, convingându-i că avea dreptul să fie pretendent la tron.

„Pretendent la tron.“ Pentru numele lui Dumnezeu, ce avea de gând să facă?

Simți fiori pe piele, și însemnul începu să-l furnice. Alină mâncărimea, așa cum făcuse de mii de ori înainte. Simți semnul neted, dar ușor ieșit în relief, așa că îi putu urmări conturul cu vârfurile degetelor, trasând din inerție cercurile care se întrepătrundeau. Marguerite îl întrebase despre el, dar nu prea avea ce să-i spună. Nu își amintea cum se alesese cu el, și, din câte ținea el minte, îl văzuse toată viața. Făcea pur și simplu parte din el, așa cum alți oameni aveau semne din naștere. Ce-i drept, la el nu era o pată naturală, ci un însemn înfierat cu atât de mult timp în urmă, încât devenise o cicatrice palidă pe umărul lui bronzat de soare.

Bineînțeles, nu îl văzuse niciodată. Îl văzuseră alții: femeile care veneau la el, bărbații cu care se lupta la antrenamente, chiar și Oliver. Marguerite însă îl făcuse să îl conștientizeze cel mai mult. Încă îi simțea atingerea și buzele pe el, sau cel puțin așa i se păruse lui.

Bineînțeles, poate că visase totuși partea aceea. Cel mai probabil așa fusese.

Se întoarse pe o parte, își lăsă brațul să atârne peste marginea patului, atingând podeaua de piatră cu degetele. Apoi simți ceva ușor și fin pe mână. Tresări, după care își dădu seama că probabil era părul lui Marguerite. De obicei dormea cu el strâns într-o cosiță. Se părea că în noaptea aceasta îl lăsase despletit, probabil pentru că Astrid adormise deja, așa că nu i-l putuse împleti așa cum se cuvenea. Probabil că se răsfirase în jurul ei, în somn.

Era moale și mătăsos, angelic. Nu își stăpâni nevoia de a-și vâri degetele mai adânc în el. Simți o căldură ușoară printre șuvițe. Acestea păreau să fie vii, și fire fine de păr i se agățau de încheieturile degetelor, de bătăături și de marginile dure ale unor răni vechi. Cu puțină imaginație, și-ar fi putut închipui cum trag de el, îmboldindu-l să se întindă pe podea, mai aproape de stăpâna lor. Și-o dorea, avea nevoie de asta, atât de tare, că sângele începu să îi clocească în vene, pieptul i se umflă și întreg trupul i se încordă.

Tânjea să se întindă lângă Marguerite, pe patul ei de paie, să o tragă lângă el, potrivindu-și trupurile la fiecare unduire, respirație cu respirație. Voia să o trezească cu săruturi ușoare, cu mângâieri necinstite, să-i provoace o mie de senzații care să o îmboldească să se predea tremurând. Oare de câte ori o posedase plin de pasiune în imaginația lui? Câți ani adormise cu acea imagine întipărită în minte?

Nu mai fusese niciodată atât de aproape de ea ca acum, și probabil că nici nu avea să mai fie.

Căldura din părul ei mătăsos era degajată de brațul pe care și-l ținea dedesubt. Îl pipăi cu grijă pe lung, înspre încheietura mâinii. Probabil că Marguerite era pe jumătate căzută pe lângă patul de paie, cu brațul atârnat dea lungul podelei de piatră, de parcă ar fi încercat să ajungă la patul lui.

Înjură în tăcere, întrebându-se dacă nu cumva îi era rece, dacă restul trupului îi era acoperit, și ce-ar fi trebuit să facă, pentru ca Marguerite să se simtă mai confortabil. Nu se putea întoarce pur și simplu pe partea cealaltă și să se culce, nu atâta timp cât

il bântuia gândul că Marguerite s-ar fi putut trezi înțepenită de frig, sau chiar bolnavă.

Astrid dormea buștean. Ar fi putut să o trezească pentru a se îngriji de stăpâna ei, dar nu fără să o deranjeze pe Marguerite. Nu prea voia asta, în parte deoarece Marguerite deja fusese deranjată multe nopți în ultima vreme, dar și pentru că nu ar fi recunoscut nici în ruptul capului că o pipăise pe întuneric.

Îi rămânea un singur lucru de făcut. Ocărându-se singur cu injurături de pe câmpul de luptă într-o duzină de limbi diferite, David se coborî din pat și se puse pe un genunchi lângă patul de paie al lui Marguerite. Folosindu-și doar vârfurile degetelor sensibile, holbându-se în gol în întunecimea de deasupra ei, îi simți silueta acoperită de o cuvertură de vară subțire, găsindu-i curba șoldului și îndoitura genunchiului. Așa cum presupuse, stătea mai mult pe podea decât pe patul ei de paie, și, cumva, se rostogolise pe burtă în somn.

Își duse mâna mai sus și îi pipăi umărul acoperit de șuvițe subțiri de păr. I se tăie respirația.

Avea umărul dezvelit. Avea umărul gol-goluț.

Preț de câteva secunde interminabile, mintea nu îi mai funcționa. Când își reveni, îl năpădiră zeci de gânduri. Mulți oameni dormeau goi, mai ales vara. Bineînțeles.

Marguerite nu dormise goală deloc în tot timpul în care împărțiseră odaia. Dormise îmbrăcată și înfășurată în cuvertură, ca într-o armură.

Oare de ce era goală acum? Să fi fost o invitație la adresa lui? Oare ar fi trebuit să se fi întors în odaia lui mult mai devreme, să o găsească goală? Oare îl așteptase goală?

Oare chiar însemna ceva? Sau pur și simplu se săturase să nu poată respira în hainele ei pe timpul nopții? Oricum ar fi fost, nu o putea lăsa pe podeaua rece, umedă. Probabil că îi era rece deja.

Îi puse mâna pe păr și urmări firele până găsi fruntea lui Marguerite. Ce-i drept, era rece, iar pielea îi era moale și netedă ca satinul sub palma lui aspră. Ar fi făcut bine să termine ce începuse, înainte să facă ceva ce avea să regrete apoi.

Se aplecă, își vârî mâinile sub ea, așteptându-se să dea de marginile cuverturii. Nu era acolo. Își vârî degetele sub umărul ei și dădu de piele goală, caldă. Cu o mână îi cuprinse, cu precizie, globul dulce și rotund al unui sân, iar pe cealaltă o răsfiră peste abdomenul ei plat și moale.

Broboane de sudoare îi apărură pe șira spinării, adunându-i-se între omoplați. Parcă îi luaseră foc palmele. Îi lăsa gura apă de la nevoia disperată de a gusta carnea netedă și caldă pe care pusese mâna. I se puse un nod în gât, în timp ce indispensabilii i se umflară brusc.

Pentru numele lui Dumnezeu și al tuturor sfinților! Strânse din dinți și începu să o ridice, punând-o ușor înapoi pe patul ei de paie. Ea se foi, murmurând ceva, și se întoarse spre el. Icnii brusc, tăios, și se încordă.

– Nu țipa, șopti el, încercând să nu se gândească în ce părți ale corpului o atingea. Nu e ceea ce crezi.

Ea începu din nou să respire, își puse o mână pe brațul lui, pentru susținere, după care se ridică în șezut. Datorită noii poziții, nu îi mai simțea formele. Gemu fără să vrea, când își dădu seama că le pierduse.

Ea îl strânse și mai tare de braț.

– Ești sigur că nu este ceea ce cred eu? întrebă ea ușor, ca un oftat.

Capitolul 11

Adormise. Cum de putuse să adoarmă?

Marguerite intenționase să îl aștepte pe David și să se ridice în șezut când acesta avea să intre în odaie, expunându-se fără ocolișuri. Atât Astrid, cât și Oliver, îi spusese că bărbaților le era greu să îi reziste unei femei goale. De ce ar fi fost el diferit?

După o vreme, devenise somnoroasă de la ropotul ploii. Fitulul din lampa mică arse de tot, cufundând-o în întuneric. I se păru-se că n-ar fi făcut nimic rău dacă închidea ochii pentru o clipă.

Dacă ar fi fost trează când o atinsese prima dată, poate că s-ar fi prefăcut că doarme și ar fi așteptat să vadă ce avea să se întâmple. Acum că ieșise din strânsoarea lui, nu avea să știe niciodată. Îi venea să plângă. Nu numai că așa s-ar fi soluționat dilema ei privind modul în care trebuia să înceapă seducția, dar fiorii de plăcere pe care îi simțea în locurile în care își ținuse David mâinile o făcură să creadă că ar fi putut fi ceva de-a dreptul măreț.

Îi dăduse de înțeles că ar fi fost dispusă să meargă mai departe. Îi hotărâ ce avea să urmeze. Inima îi bătea nebunește în timp ce aștepta să vadă ce urma să se întâmple.

– Erai pe jumătate pe podea și... m-am gândit că îți va fi rece, mi-a spus el încet, scrâșnit, în întuneric. Am vrut doar să te așez mai confortabil.

– M-ai atins.

– A fost un accident. N-am știut că...

– N-ai știut că eram goală. Înțeleg. Se opri, ca să își liniștească vocea, apoi adăugă: Cred că a fost o greșeală, întrucât noaptea este umedă și rece și... cuvertura nu e îndeajuns de groasă ca să mi țină de cald.

– Nu știi ce spui, șopti el.

– Nu? Sau pur și simplu nu vrei s-o auzi?

– O, vreau, dar...

– Am auzit multe despre îndemânarea ta când vine vorba de doamne, dar n-am prea văzut mare lucru din ea.

Nu își dădea seama cum de îndrăznise să spună una ca asta. De parcă un spirit mai cutezător intrase în ea în timpul somnului.

– Ai auzit... Ah, Oliver! O să-i frâng gâtul pentru asta.

– De ce?

– Își bagă nasul unde nu-i fierbe oala.

Și ea se gândise la fel de câteva ori.

– Și de ce ar face asta?

– Pur și simplu pentru că-i place să-și vâre coada în toate, considerând că el știe cel mai bine, că îmi cunoaște gândurile mai bine decât mine. Crede că știe ce... Pentru numele lui Dumnezeu, Marguerite, sunt un simplu om, și am tânjit atât de mult...

– După ce? întrebă ea în șoaptă.

– Să te ating și mai mult.

Își puse o mână pe talia ei, în întuneric, apoi o cuprinse cu brațul și o trase în genunchi. Țintuită astfel de el, ea se sprijini pe forța lui.

– Nu te voi poseda, nu te pot poseda, continuă el, cu capul în părul ei, dar sunt plăceri dulci pe care ți le pot arăta, dacă îmi vei permite.

Fața lui era atât de aproape, încât îi simțea respirația caldă pe tâmplă. Se întoarse orbește spre acea căldură, de parcă s-ar fi întors spre însăși viața. Simți cum o năpădește dorința.

– N-aș putea refuza.

El își plecă ușor capul și gura lui o atinse pe a ei, cu fermitate, căutând-o, dar incredibil de senzuală și catifelată și fragedă. Își trecu buzele peste conturul buzelor ei, savurându-le cu marginea limbii, trăgând-o în același timp mai aproape de el. Ea simți furtive în gură, și nevoia de o presiune mai puternică, de o conțopire mai profundă. Trupul lui era fierbinte pe pielea ei rece, iar ea se cutremură și se strânse mai tare spre el. Fusese încordată din pricina frigului, dar acum începea să se relaxeze, de parcă s-ar fi topit. Se destinse în strânsoarea lui, cu un murmur fără cuvinte de nevoie și bucurie.

El își trecu palma în cercuri pe spatetele ei, coborând încet, până îi cuprinse șoldul. Ea tresări, plăcut surprinsă, înclinându-se spre el. Sentimentul era atât de uimitor, încât se împinse în formele lui masculine dure, lăsându-se năpădită încet de senzațiile fierbinți, tot mai intense. Era atât de solid și de neclintit, puterea lui fiind călită prin foc, și totuși inimaginabil de curat și de bun. O încântau mușchii și tendoanele care se simțeau pe sub pielea lui, și își trecu mâinile peste ele, apucând, mângâind, descoperind textura fermă și duritatea ca de fier a trupului său. I se părea un miracol că el putea exercita un asemenea control asupra unei puteri nelimitate. Și totuși, tânjea să o primească, să o simtă în interiorul ei.

Când Marguerite gemu încet, de dorință, el o sărută mai apăsat, pătrunzându-i gura, gustând interiorul delicat, trecându-și

limba peste dinții ei. Îi atinse marginile limbii, apoi i-o sorbi cu totul, trecând cu limba peste dosul acesteia.

Cu multă îndrăzneală, ea îi imită mișcările, făcându-l să își vâre din nou limba în gura ei, flămând. O străbătu un val de plăcere, care o ameți, un tumult de simțiri alimentate de faptul că el o atinzea pe sân, strângându-i sfârcul într-o pulsație ritmică.

Se înmuie toată, tremurând din pricina unui sentiment de foame atât de profund, că o înspăimânta. Sângele îi pulsa puternic în vene, cu o forță primitivă. Avu impresia că se prăbușea, că era pe jumătate leșinată, până își dădu seama că David o cobora pe patul ei de paie de pe podea. Se așeză lângă ea, răsfirându-și posesiv mâna pe abdomenul ei. Își îndoi degetele, frământând suprafața moale și coborând tot mai mult. Ea se încordă, ținându-și coapsele strâns unite, însă el își vâri mâna între picioarele ei, furișându-și degetele printre cărlionții mătăsoși, apucând mugurele sensibil.

– Ce... începu ea.

– Șșș, șopti el, trecându-și buzele peste sânul ei, n-o să te rănesc.

Marguerite o știa prea bine. Și totuși, din câte își amintea, nimeni nu o atinsese acolo. Instinctul de a proteja cel mai vulnerabil centru al ființei ei o făcea să-i fie greu să se deschidă pentru el. Poate că ar fi durat mai mult, însă el îi distrase atenția când îi umezi sfârcul întărit cu limba, suflând apoi peste el, ca să se întărească și mai tare, după care îl încercui, stârnindu-l, înfierbântându-l.

O năpădi un sentiment de nevoie urgentă. Îl voia mai aproape de ea, peste ea, să o apese cu greutatea lui. Avea nevoie de puterea lui într-un mod greu de priceput.

Se întinse spre el și își trecu mâna peste materialul aspru al indispensabililor, fermecată de umflătura tare care se împingea în material. Căldura emanată de aceasta o arse când își trecu degetele de-a lungul lungimii acesteia.

El o prinse de mână, apoi îi mută încheietura mâinii în mâna lui stângă.

– Nu, dulceață. Asta e lecția ta.

Nu era sufocat de dorință și moleșeală, așa ca ea. Era distant, concentrat să-i ofere ei plăcere. Și o făcea cu o hotărâre de neclintit, degetele lui lungi explorând încet, despărțindu-i pliurile gingașe, croindu-și drum spre interiorul ei, în timp ce cu degetul mare trasa cercuri într-un loc atât de sensibil, încât îi provoca și plăcere, și durere.

Ah, dar nici el nu era neafectat. Îi simți trupul umed și bătaile grele și rapide ale inimii din spatetele coastelor.

El se mișcă, desfăcându-i și mai larg coapsele. Ea vru să protesteze, să se elibereze. Însă asta înainte ca el să își pună gura pe vârful întărit al sânelui ei. Își pierdu puterea de-a gândi când el îi scaldă sfârscul cu limba lui. Îl simți trecându-și limba peste globul sânelui ei, înspre valea dintre sâni. Îi dădu o sărutare fierbinte pe abdomen și apoi mai jos, mutându-și atenția spre cărlionții moi de la intersecția coapselor ei. Înlocui mângâierile degetului mare cu ardoarea înflăcărată a gurii lui.

Ea se sfârâmă precum sticla prețioasă care se lovește de o poartă de piatră, spărgându-se și împrăștiindu-se în mii de bucățele sub duritatea hotărârii lui. Își înăbuși un suspin care era pe jumătate bucurie frenetică, pe jumătate tristețe că era singura care se bucura de acel moment glorios. Se înfioră și se arcuri spre el, simțind nevoia să fie ținută în brațe, pentru ca sufletul să nu-i părăsească cumva trupul.

El o cuprinse în brațe, legănând-o, murmurându-i în păr. Își trecu mâinile peste trupul ei, alinând-o, alungând focul. Se simțea protejată, în siguranță, de parcă acolo ar fi fost locul ei, dintotdeauna. Se simți tot mai moleșită, mai somnoroasă.

David era în continuare incredibil de tare, apăsând-o. Știa că nu era bine, deși nu putea face nimic în privința aceea. Avea o stăpânire de sine de neclintit, opunându-se cu desăvârșire ispitei. Onoarea lui era neatinsă.

Într-un fel, era un gând alinător, chiar plăcut. Dar o și înfuria. Și refuza să recunoască faptul că o durea capacitatea lui de-a nu împărtăși același final.

David se cuibări lângă Marguerite, dorindu-și ca bătăile inimii să-i încetinească și trupul să i se potolească. Nu era deloc ușor, atâta timp cât sângele îi clocotea în vene, condus de bucuria uluitoare de a-i ține în brațe trupul cald și gol. Părul ei îl gădila în mi de locuri, în timp ce mirosul lui de raze de soare și margarete îl amețea. Respirația ei caldă pe pieptul lui și faptul că o simțea lângă el îi satisfăceau o dorință despre care nici nu știuse că o avea. Nu voia să se mai miște de lângă ea. Pentru prima dată în mai bine de o decadă, se simțea întreg, de parcă ar fi fost pierdut și acum fusese găsit.

Cât de curajoasă fusese să-i permită să vină astfel la ea. Curajul și încrederea de care dăduse dovadă îl făceau să fie smerit. Nu se așteptase să primească darul de a-i oferi plăcere. Chiar dacă tânjea după mai mult, să se înfigă adânc în ea în punctul culminant al dorinței și să o simtă cum se topește în jurul lui, să îi sondeze adâncimile moi și umede, până îi simțea bătăile inimii, se mulțumea și să stea pur și simplu lângă ea, să își aducă aminte și să fie bucuros. Nu știa ce avea să se întâmple în ziua, săptămâna sau luna următoare, dar măcar va fi avut noaptea asta.

Astrid fonfăi încet în colțul ei întunecat. Încă dormea adânc, slavă Domnului. Ploaia se potolise și răpăia acum ușor, chiar dacă se scurgea de pe acoperiș în curtea de dedesubt. Un curent rece și umed se infiltra prin oblon, făcându-i pielea, deși înfierbântată, să de găină. Dar tot nu se mișcă.

Avea să îi dea drumul curând, ridicându-se încet de lângă ea și acoperind-o cu grijă. Avea să se întoarcă în patul lui rece și gol, încercând din răspuțeri să adoarmă. Se îndoia însă că avea să reușească, atâta timp cât încă îi simțea gustul în gură, și senzația mătăsoasă a pielii în palmă. Sincer vorbind, nu era sigur că voia să doarmă, nu când, în schimb, își putea aminti. Poate că nu mai avea să doarmă niciodată.

În cele din urmă ațipi ușor, în patul lui, pe când lumina dinăuntru se încolăcea rozalie în jurul obloanelor și un cocoș salută surzii scâlțați de ploaie. După nici o oră, Oliver intră în odaie și îl trezi din nou.

– Trezește-te, domnule, mârâi el, înmânându-i o cupă cu bere. Regele îți solicită prezența în sala cea mare. Vei avea onoarea de a lua micul dejun la masa cea înaltă, îl anunță Oliver ursuz.

David era sigur că pe fața lui se citea aceeași expresie. Știa amândoi că regele ar fi trebuit să își servească berea, carnea de vită și pâinea în odaia lui, pregătindu-se pentru vânătoreala promisă. Nu era un semn prea bun faptul că, în schimb, dădea porunci mascate în invitații formale.

– Lady Marguerite?

Se uită rapid în jur și văzu că aceasta își strânsese patul de paie. Plecase din odaie, împreună cu Astrid. Ar fi trebuit să își dea seama. Altminteri, Oliver n-ar fi intrat în încăpere.

– Și-a luat micul dejun în sală, iar acum este cu Lady Joan, așteptând să-și petreacă ziua călare.

I-ar fi plăcut să o fi văzut înainte să se îmbrace, zăpăcită, glorios de goală, în lumina tot mai puternică, cu părul răsfirat pe spate. Poate că i-ar fi furat un sărut, sau poate chiar ar fi sărutat-o pe sân, cuprinzându-l, mângâindu-l, uitându-se la contururile lui frumoase, în loc să le descopere pe întuneric. Ar fi făcut multe lucruri, dacă oamenii s-ar fi născut egali, iar viața ar fi fost dreaptă.

– Și Astrid? întrebă el exagerat de curtenitor. Era bine când ai văzut-o?

– Ca întotdeauna, și la fel de acră. Scutierul lui zâmbi răutăcios. Biata fărâvă de om era epuizată azi-noapte.

– Să vezi ce ți-ar da ea ție dacă te-ar auzi numind-o „biată fărâvă de om“.

– O, așa e. Oliver îl privi mijindu-și ochii. Și tu? Te simți îndeajuns de bine ca să călărești azi?

David pufni.

– Va trebui să mă simt, nu-i așa?

– Aș putea să te învoiesc, să spun că ai făcut din nou febră de la rană. Să-i lăsăm pe ceilalți să îndure umezeala și noroiul, iar tu poți rămâne în pat, iar Lady Marguerite te poate îngriji.

Tentația era atât de mare, încât David se simți ușor amețit gândindu-se la această posibilitate. Nu că n-ar fi fost îndeajuns

de puternic sau de hotărât ca să țină pasul cu regele. Însă ar fi fost foarte frumos să rămână în pat, cu Marguerite învelită în acoperământul lui, cu ploaia șiroind la fereastră, în timp ce toți ceilalți ar fi fost plecați. Pentru o astfel de zi memorabilă, și-ar fi putut uita cu ușurință datoria față de rege, ar fi putut uita de coroane, și intrigă, și onoare.

Mai ales de onoare.

David înjură în barbă și își trecu rapid mâinile peste față, apoi prin păr. Se ridică din pat, se îmbracă, își încălță cizmele și se duse să vadă ce mai voia Henric de la el.

Regele părea gânditor, și totuși curtenitor. Primi plecaciunea lui David, îi făcu semn să ocupe scaunul de lângă al lui și îi umplu platoul de lemn cu carne de vită de pe tava regală. Așteptă ca servitorul să îi toarne bere și să se îndepărteze, după care îi spuse:

– Am văzut că aseară ai fost în sală. Ne bucurăm să te vedem din nou întremat.

David răspunse așa cum era de așteptat, după care așteptă să vadă ce urma. Se gândi că partidele de vânătoare din ultimele zile îl mai relaxaseră pe rege, dar avea o privire tăioasă și hotărâtă în dimineața aceea.

– Se pare că Lady Marguerite este o tămăduitoare abilă. Poți călări?

Era vina lui că toți îl întrebau dacă îi reveniseră puterile. Prelungise intenționat perioada de convalescență. În parte, ca să se bucure de plăcerea pe care i-o aducea tovărășia lui Marguerite, dar și ca să o protejeze. Cât timp era închisă în odaia lor, era la adăpost de atențiile lui Halliwell, precum și de privirile ocolite ale celorlalți și de remarcile lor meschine. Ca să nu mai vorbim că pur și simplu îi plăcea să stea în pat și să o privească în timp ce îi citea sau îi cosea.

– După cum spuneiți, sire, răspunse el.

– Tu și doamna v-ați înțeles bine?

El înclină din cap a aprobare. Se înțeleseseră foarte bine, mai ales în noaptea dinainte, deși nu era treaba regelui. Sau...? Oare Henric ghicise cumva ce se întâmplase între el și doamna, de îl întrebuse așa ceva? Preț de o clipă infimă, David își permise

să creadă că acesta fusese de fapt scopul pentru care regele o trimisese pe Marguerite să aibă grijă de el, că voia să îi vadă căsătorii, într-un fel sau altul. Parțial, s-ar fi putut datora distrugerii bunului nume al lui Marguerite din pricina timpului petrecut în intimitate cu el. Poate că regele voia ca vina pricinuită de compromitere să îl forțeze spre altar. Totuși, nu reușea să își dea seama cărei afaceri de stat i-ar fi servit acest lucru.

Dar David era sigur că așa era. Îi plăcea de Henric, era de acord cu domnia lui, care îmbina severitatea cu indulgența, dar știa că nu era tocmai deschis când venea vorba de treburile lui. Un bărbat nu putea petrece o decadă și jumătate evitând intențiile viclene și sângeroase ale verilor lui regali, Eduard al IV-lea și Richard al III-lea, fără să învețe să fie prefăcut la rândul lui.

– Ai vrea să călătorească împreună cu noi când plecăm? Putem face și alte aranjamente, dar am vrea să cunoaștem și voia ta înainte.

– Alte aranjamente? întrebă David, mușcând din pâinea și carnea de vită din mână.

– Ar putea rămâne aici, cu Lady Joan. Sau, de asemenea, vom trece pe lângă vreo două mănăstiri pe drum.

Ideea de a o trimite pe Marguerite la o mănăstire nu era nouă, dar toată ființa lui se răzvrăti împotriva ei. Mestecă încet, meditativ, gândindu-se cum să renunțe la acea posibilitate fără să se angajeze să facă vreun lucru interzis din pricina jurământului pe care îl făcuse.

Henric făcu un gest nerăbdător.

– Sau i-am putea alege un alt soț, în caz că te-ai răzgândit în ceea ce privește răsplata propusă pentru serviciul adus coroanei.

– Nu, spuse el brusc, adăugând apoi ușor: Sire.

– Așa ne-am gândit și noi. Și atunci?

David se uită la trăsăturile aspre ale lui Henric, încercând să își dea seama de faptele și deducțiile care îi treceau prin minte, și care nu aveau nimic de-a face cu Marguerite.

– Ești pregătit să continui conform planului pentru contracararea amenințării yorkiste? Vara trece, iar facțiunea lui Warbeck devine tot mai puternică. Rapoartele spun că susținătorii lui

se adună la granița scoțiană. Dacă vrem ca subterfugiul nostru să funcționeze, trebuie să îl punem numaidecât în practică. Și nu o putem face aici.

– Nu o putem face nici dacă rămân în compania Maiestății Voastre. Ați planificat deja când și unde ne vom despărți?

– Vom avea nevoie de o ruptură fățișă. Trebuie să găsim un pretext.

David încuviință, chiar dacă i se făcu inima cât un purice. O ruptură de Henric ar fi fost, de fapt, trădare față de coroană. Iar asta se pedepsea cu moartea.

– Și după aceea cum vom proceda? Adică, unde să mă duc, pe cine să contactez, cum să continui?

– Nu ai nici o idee în acest sens?

– Îmi cer iertare, sire, dar nu m-am prea gândit cum să pornesc o răzvrătire împotriva Maiestății Voastre.

– Se pare că ești singurul care nu a făcut-o, spuse Henric zâmbind ironic. În ceea ce privește planul acestei răzvrătiri false, ne este la îndemână.

Arată spre ofițerul regal din spatele scaunului său. Bărbatul înaintă și îi întinse un săculeț de piele pe care îl purta la centură. Henric îl luă, îl deschise și îi arătă rolele de pergament din interiorul lui, după care i-l dădu lui David.

– Iar acestea sunt... începu David.

– Instrucțiuni referitoare la centrul de operațiuni, liste cu cei care vor părea să te sprijine, locuri de adunare desemnate și așa mai departe. Studiază-le bine. Vom discuta detaliile în funcție de necesitate.

David făcu semn că a înțeles și acceptă. O clipă mai târziu, îi veni în minte un gând util.

– Dacă Lady Marguerite călărește alături de mine, sire, ar putea continua să îmi îmbunătățească manierele de viitor monarh, sau cel puțin de presupus viitor monarh.

Henric se trase de buza de jos, gândindu-se. După o clipă, pocni din degete.

– Din punctul nostru de vedere, ai un aer îndeajuns de regal, la fel de protocolar ca noi când am urcat pe tron. Știi, nici noi

nu am crescut cu gândul că vom fi încoronați rege, ci am obținut coroana când ceilalți pretendenți mai apropiați au pierit.

– E o bunăvoință din partea dumneavoastră că spuneți asta „Chiar că au pierit“, se gândi David în timp ce răspunse politicos.

Muriseră de sabie și topor, victimele nefericite ale războiului nesfârșit dintre dinastiile York și Lancaster. Unii susțineau că acest Război al Rozelor se încheiase cu Bosworth Field, bătălia care îl adusesese la putere pe Henric. Dar răzvrătirea lui Warbeck părea să facă parte din același război.

– Cu toate acestea, s-ar părea că preferi ca Lady Marguerite să rămână lângă tine. Așa voiești?

– Da.

David așteptă cu sufletul la gură. Regele se lăsă pe spate în scaun, zâmbind satisfăcut, solemn.

– Minunat. Plecăm într-o oră.

David era atât de concentrat pe faptul că primise permisiunea să o ia pe Marguerite cu el când pleca, încât dură o clipă până să înțeleagă ce voise Henric să spună.

– Plecăm la vânatoare?

– Nici vorbă, Sir David, răspunse Henric al VII-lea, zâmbind strâmb. S-a terminat cu vânatoarea. Ne vom îndrepta spre Londra și palatul nostru, Westminster.

Trecură vreo două ore până ce haosul declanșat de porunca regelui se mai domoli și putu fi formată coloana de călăreți și care încărcate. Lordul castelului și buna Lady Joan le făceau cu mâna de pe parapetele învăluite în păclă, în timp ce alaiul ieși pe porți. Dacă păreau să se grăbească să-și ia rămas-bun era fără îndoială deoarece se bucurau că regele pleca înainte ca magaziile lor să se golească de tot.

David își petrecu restul dimineții călărind în susul și în josul coloanei, rezolvând diverse probleme, mutând care și căruțe mai încete în spate, sâcâind animale rătăcite și închizând golurile din rânduri. Se bucură să vadă că oamenii lui erau amestecați cu cei ai regelui, și erau mai disciplinați, având armurile mai strălucitoare decât aceștia din urmă.

Mult mai puțin impresionanți erau ostașii care călăreau cu Lord Halliwell. Nici măcar nu încercau să se deplaseze în formație, și nici vorbă de precizie militară. Stăteau cocoșați în șei, de parcă ar fi fost mahmuri, înjurând mocirla și umezeala, caii șchiopi și ordinele din pricina cărora se treziseră din somn. Se laudau cu cuceriri în rândul slujnicilor de la castel și spuneau glume atât de deochiate, că l-ar fi făcut să roșească chiar și pe un marinar ce traversa Canalul. În loc să-i oprească, Halliwell și fiul lui li se alătură în obscenități.

David și-ar fi dorit să se ocupe el de disciplinarea acelei companii, măcar pentru o singură zi. Dar, din moment ce nu era nici privilegiul, nici responsabilitatea lui, se ținu departe de ei.

Totuși, vigilența era atât de întipărită în felul lui de-a fi, încât nu se putu abține să nu-i supravegheze constant. În parte deoarece Halliwell mășălăuia alături de ei, dar și pentru pacea lui sufletească, David le ținu sub observație și pe Marguerite și Astrid. Acestea călătoreau acolo unde le așezase el, în centrul sigur al alaiului lung. Astrid, înfășurată în mantia ei, cu gluga trasă bine pe față, părea întruchiparea nefericirii. Marguerite, în schimb, stătea dreaptă și liniștită în șa, cu fața încadrată de marginea de catifea a glugii de la manta, cu pielea înrourată de la aerul umed.

Simți o strângere de inimă și nevoia nebună de-a o lua în șaua lui, să o adăpostească sub mantia lui, strâns lipită de trupul care îl durea, și să o sărute ca să-i îndepărteze stropii de ploaie de pe gene. Imboldul acesta îl distrăgea atât de tare, încât își refuză plăcerea de-a călări lângă ea mai mult de câteva minute ocazional. Dar perioadele acelea scurte erau precum o înghițitură de vin tare, care îl alina, și în același timp îl stimula.

Bineînțeles că atenția lui fu imediat remarcată. Rânjete, râsete pe înfundate și comentarii în șoaptă îl urmăriră, deși se potoleau în clipa în care îi privea pe cei care îndrăzneau să le rostească. Din când în când, unii călăreți se apropiau de Marguerite mai mult decât s-ar fi convenit. Asta până când trimise pe unul dintre oamenii lui să călărească în fața sau în spatele ei.

Se întâmplase așa cum se temuse el că avea să fie. Ordinul lui Henric ca Marguerite să-i poarte de grijă o lăsase fără respectul

care i se cuvenea. Reputația ei fusese sacrificată pentru binele domniei lui. Și asta era o pată neagră pentru el, una pe care nu avea să o uite.

Oliver călări alături de David cea mai mare parte din drum, deși, ocazional, se mai ducea și la doamne. La întoarcerea acestuia dintr-o astfel de incursiune, David îl privi dur și-i spuse cu o voce răgușită, aproape mârâind:

– Dacă tot ești atât de plin de energie, poate vrei să li te alături călăreților din față și să-mi raportezi ce urmează.

– Pun pariu că tot drum noroi, răspunse Oliver foarte vesel, și cam atât.

– Și dacă sunt doar poteci pentru oi, tot vreau să știu.

Italianul ridică o sprânceană.

– *Bene*, dar de ce ești atât de întors pe dos? Te doare rana?

– Nici vorbă.

– Atunci ești prea obosit și nervos pentru că a trebuit să renunți la odaia ta confortabilă și să urci în șa.

– Nu.

– Atunci poate e de vină prezența unui anumit *comte* și a unei anumite *comtesse*, și faptul că par să se bucure brusc de compania plăcută a lui Lord Halliwell?

– Nu face pe prostul. David observase apropierea dintru Halliwell și perechea franceză, deși nu avea nici cea mai vagă idee de la cine pornise toată treaba. Lordul în vârstă părea fermecat de *comtesse*, dar, la fel de bine, se putea ca Celestine să fi fost plictisită. Dacă nu se putea bucura de sângele vărsat în timpul vânătorii, avea să îl caute în altă parte. Deși, dacă se aștepta să îl obțină de la el sau de la *comte*, avea să fie dezamăgită. Soțul ei era prea obișnuit cu tertipurile ei ca să mai fie gelos, iar lui David nu-i păsa deloc cu cine se culca, sau de ce.

– Nu? *Bene*. Atunci de vină e despărțirea de dădaca ta. Aș putea jura că am auzit un geamăt sau două azi-noapte. Te rog să nu-mi spui că nu ai avut nimic de-a face cu asta.

David simți căldură în ceafă, sub gluga lui de zale.

– Nu e treaba ta ce am făcut sau nu.

— Așa e, dar într-o noapte ploioasă, cu o doamnă aflată la o aruncătură de băț de tine, după ce-ați petrecut zile întregi împreună? Sunt sigur că n-ai fost chiar atât de idiot încât să scapi o astfel de oportunitate? În locul tău, aș fi apucat-o cu ambele mâini.

— Dar nu ești în locul meu, spuse David rece și amenințător, deși pari a avea impresia că ești.

— Categorie, fiind înflăcărat și nu înapoiat când vine vorba de astfel de lucruri. Doamna e uluitoare. Îți rămâne în amintire mai mult decât cele care sunt doar frumoase. Este bună, dar și inteligentă. Iar pasiunile ei...

— Nu sunt pentru tine, spuse David tăios.

— Dar oare sunt pentru tine, prietene? Fiecare bărbat din această coloană amărâtă crede că da, ba chiar și regele. Te bucuri deja de o reputație proastă în sensul ăsta, de ce nu te-ai bucura și de plăcerea pe care o aduce cu sine?

David râse scurt.

— Nu demult mă avertizai în privința doamnei.

— Asta înainte să-i cunosc valoarea, înainte s-o văd tăindu-ți cămașa însângerată și împiedicându-te cu mâinile goale să sângezi până la moarte. Dacă nu revendici o femeie cu un asemenea curaj și o inimă atât de neînfricăată, atunci ești de două ori prost: o dată pentru tine și o dată pentru ea.

Ca să întărească cele spuse, Oliver își întoarse calul și îi dădu ghes să o ia la galop spre capătul din față al coloanei. David se holbă după el, scrâșnind atât de tare din dinți, că îl durură urechile.

În noaptea aceea se odihniră la o mănăstire, o casă umedă, rece și mohorâtă, unde pâinea era stătută, vinul acru și carnea limitată la câteva felii subțiri care pluteau într-o ciorbă chioară. Plecară în zori de zi. A doua noapte îi prinse în apropierea unei case recent construite a unui conte nu foarte important, un bărbat care nu ar fi deținut acel titlu dacă războiul nu ar fi făcut atâtea victime. Acesta era extrem de încântat să-i adăpostească, chiar dacă fusese anunțat doar cu câteva ore înainte de călăreții din față. În timp ce nobilul goli pivnița, buna lui soție, o roșcată rotundă și drăgălașă, își îndemna bucătăreasa să facă miracole. Pe rechea compensă din plin pentru cina sărăcăcioasă din noaptea de dinainte.

În sfârșit avuseseră parte de o zi senină, dar cu mult soare și vânt, care uscaseră noroiul și îl transformaseră într-o pulbere. Bărbații erau însetați, iar vinul tare.

Cu cât curgea mai rapid băutura, cu atât mai zgomotoasă devenea compania. Până la servirea brânzei și a fructelor, zgomotul din sala elegantă a contelui devenise un adevărat vacarm.

David, fiind foarte obosit, simți cum îl apucă din nou durerea de la rana de la cap. Și Marguerite era obosită, se gândi el, iar Astrid se întinsese pur și simplu pe bancă, lângă ea, și adormise cu capul în poala lui Marguerite.

David își simți inima bătându-i nebunește când își imagină cum ar fi fost să își țină el capul la ea în poală. Doar că el nu ar fi dormit, nu când fața și gura i-ar fi fost atât de aproape de o comoră atât de fierbinte.

Efectul unor asemenea gânduri fu inevitabil. Nu numai că trupul i se întări atât de tare, încât i se tăie respirația, dar simți și nevoia bruscă de a gusta din gura lui Marguerite. Înjură, se ridică și trecu peste bancă, îndreptându-se spre ea.

– Îmi cer scuze, milady, spuse el ușor răgușit. Ai vrea să iei o gură de aer înainte să te retragi?

Privirea căpruie și adâncă a lui Marguerite licări de anticipare, după care domnița își coborî pleoapele.

– Mi-ar plăcea nespun de mult, dar am o mică problemă, spuse ea și făcu semn spre Astrid.

– Oliver o va duce în odaia care v-a fost atribuită. Se uită în jur, să își cheme scutierul. E bine așa?

– Foarte bine, deși împărțim odaia cu fetele tinere ale gazdei noastre. Slujitoarea lor îl va conduce.

Câteva clipe mai târziu, toate aranjamentele erau făcute. David o prinse pe Marguerite de braț, pentru a o ajuta să treacă peste bancă, după care îi așeză palma pe încheietura lui. Deplasându-se printre mese, croi drum pentru amândoi prin mulțimea răgușită, până ieșiră pe ușa exterioară.

Conacul era construit după ultima modă, din cărămidă roșie cu numeroase ferestre cu menouri, sculpturi de piatră elegante deasupra ușii și eforturi minime în ceea ce privea apărarea. În fața

casei era o curte pavată și înconjurată de ziduri, cu o gheretă de portar ca să păzească intrarea, dar nu existau un zid exterior, o hersă sau un șanț cu apă și o punte.

Zidul exterior era luminat de torțe, care aruncau umbre sălătorește peste bordura de piatră de deasupra acestuia. Un motan gri, însărcinat cu prinderea șoarecilor din magazie, stătea pe trepte. Se ridică și se luă după ei, împleticindu-se printre gleznele lui Marguerite. Când ajunseră la ghereta portarului, ostașii care stăteau de pază, din compania regelui, îi salutară și îi lăsară să treacă.

Dincolo de conac era un drum de pământ, o potecă slab luminată de o lună în formă de seceră. Când adia briza, crengile unui copac ce se întindea în față se mișcau, și, odată cu ele, și umbrele negre pe care le lăseau pe drum. David se îndreptă înspre el, cu un scop pe cât de presant, pe atât de greșit. Încercând să își ascundă intențiile nu foarte demne, spuse aproape la întâmplare:

- Probabil că ești istovită după călătoria lungă de astăzi. Nu te voi reține mult timp.

- Nu contează câtuși de puțin, răspunse ea.

Mai înaintară câțiva pași, când el își făcu din nou curaj și spuse:

- Ai călătorit bine? Nu te-a insultat nimeni sau...

- Nu.

Nu-i păsa de răspunsul ei îndrăzneț și nici nu credea că era în întregime adevărat.

- Îmi pare rău că ai devenit ținta sporovăielilor și a bârfelor. Nu am intenționat niciodată să fie așa.

- Știu.

- Aș schimba lucrurile dacă aș putea.

- Nimic din toate astea nu a fost vina ta, răspunse ea clătănând ferm din cap. Nu ai fi în Anglia dacă nu aș fi trimis după tine. Nu aș fi trimis după tine dacă Henric nu mi-ar fi aranjat logodna. Nu am fi aici dacă Henric nu ne-ar fi înșelat. Henric nu ar fi ales să se folosească de un șiretlic dacă nu ar fi fost Perkin Warbeck. Warbeck nu ar avea ce pretinde dacă fii lui Eduard al IV-lea nu ar fi dispărut din Turn. Unde se termină șirul învinuirilor?

- Așa e, dar...

Marguerite se opri, apucându-l de braț și făcându-l să se oprească în mijlocul propoziției. Se întoarse pe jumătate și se uită peste umăr.

- Ce este? întrebă el.

- Nu sunt sigură. Mi s-a părut că am auzit ceva.

- Vreun motan, probabil.

- Pisica e chiar aici, lângă mine.

- De unde știi că e o ea?

- În cazul în care e bărbat, e enorm de gras, spuse ea amuzată.

- Bineînțeles că ai observat, comentă David vesel, scrutând întunericul care se întindea de-a lungul zidului din spatele lui.

Nu văzu nimic care să îl alarmeze, dar nu se îndoia de instinctul lui Marguerite. Și totuși, sunetul ar fi putut proveni de la orice: o pasăre, o slujitoare care arunca resturi, un câine vagabond care spera să aibă de profitat de pe urma unei asemenea dărnicii, sau un bărbat care se ușura după prea multă desfătare cu vinul bun scos de gazda lor.

Mai așteptă o clipă, după care își continuă drumul. Marguerite se mai uită o dată în spate, dar îl ajunsese din urmă și își potrivea pasul după al lui.

Era nespus de încântată că scăpase de prezența constant zgomotoasă a tovarășilor lor de drum. Aerul era proaspăt, iar vântul nocturn plăcut de rece. Pașii lor abia de se auzeau pe pământul nisipos. Iarba era udă de la rouă. Frunzele stejarilor care mărgineau drumul străluceau sticlos în lumina lunii, iar umbrele lor îi acopereau precum o pătură gri întunecată.

David se îndreptă intenționat spre partea mai întunecată, până ajunseră în dreptul trunchiului stejarului celui mare. Se opri, după care o cuprinse pe Marguerite de după talie și o propti de coaja aspră a acestuia.

- David... șopti ea.

- Îmi pare rău pentru șiretlic, dar trebuie...

O sărută pentru că era atras de ea, precum viespea de nectar. O sărută pentru că trecuseră două zile nesfârșite de când nu îi mai gustase buzele. O sărută pentru că Oliver îl ațâțase, pentru că era un prost neputincios și pentru că o dorea cu o suferință oarbă,

Încât avea impresia că avea să moară dacă nu ar fi atins-o măcar. O sărută pentru că atât își permitea: să își introducă limba în căldura umedă a gurii ei. O sărută pentru că trebuia să o facă.

Și, Doamne, era dulce și fermecătoare, așa cum visase. Dar nu era de ajuns, și nu avea să fie niciodată.

Se înfioră când ea își răsfiră degetele peste haina lui, ducându-le în sus și împreunându-le la ceafa lui. Se strădui să își controleze respirația și se lipi de ea, apăsând umflătura care îl chinuia de ea, eliberându-și în același timp o mână cu care să-i caute sânul. Sărutul ei, ca un nod întărit și dulce, îl înghionti în palmă, iar el îl mângâie în cercuri, de mai multe ori, fascinat. Și în tot acest timp, îi sondă adâncimile gurii, își încolăci limba în jurul limbii ei și mimă în tăcere ce își dorea să-i facă dacă i-ar fi permis.

Pisica îl avertiză. Scânci și sări înspăimântată, ciocnindu-se de gamba lui. Mai iute ca gândul, se desprinse de Marguerite și se răsuci să o protejeze. Din aceeași mișcare, își trase afară singura armă pe care o avea asupra lui, cuțitul de mâncat.

Se năpustiră asupra lui din întuneric: doi bărbați înarmați cu săbiile care străluciră în mâinile lor. Pentru că nu avea timp pentru înșelături, David apucă cuțitul de lamă și îl aruncă cu forță, pentru a ucide. Înainte să se audă măcar că acesta își atinsese ținta, se feri sub lovitura șuierătoare a celui alt bărbat, care ar fi trebuit să-i reteze capul. În aceeași clipă, îl pocni pe acesta în genunchi. Atacatorul urlă de durere, iar David îi prinse încheietura cu ambele mâini, ca într-un clește, și răsuci. O clipă mai târziu, stătea deasupra trupului unuia dintre atacatori, cu mâna făcută pumn pe mânerul sabiei pe care i-o smulsese acestuia, respirând greoi, uitându-se la celălalt cum se îndepărta șchiopătând, cu un braț atârându-i pe lângă corp. Mai văzu o siluetă întunecoasă ieșind din umbre și luând-o la fugă după atacatorul rănit.

Ar fi putut să-i urmărească pe bărbați, ca să le ceară socoteală, dar ar fi însemnat să o lase pe Marguerite neprotejată. În plus, bănuia de ce fusese atacat și se aștepta la o nouă încercare.

În spatele lui, Marguerite oftă, de parcă până atunci și-ar fi ținut respirația. Veni la el încet, ca într-un coșmar. Nu spuse nimic, ci se aruncă la pieptul lui, tremurând din toate încheieturile.

El o cuprinse cu un braț și închise ochii atât de strâns, că genele îl înțepară în pielea din jurul lor. Încerca să nu se gândească la ce-ar fi pățit Marguerite dacă el ar fi murit în timpul atacului.

Marguerite își puse capul pe pieptul lui și îl îmbrățișă tare. Iar el o lăsă.

Capitolul 12

– Crimă! Crimă! strigă cineva, în timp ce trupul celui înjunghiat era dus în sala cea mare și așezat pe jos.

Gâfâieli, mormăieli și freamăt se ridicară până la tavanul captușit. Se adunară mai mulți oameni, care se uitau lung la cadavrul ce încă mai avea în piept un cuțit înfipt până la plăsele: cuțitul de mâncat al lui David, cu mânerul de abanos bătut cu aur.

Marguerite se apropie de bărbatul mort, împreună cu toți ceilalți. Se întorsese în sală cu David, deși acesta o lăsase în grija stăpânei roșcate a conacului, pentru ca el să poată aduna oameni care să aducă înăuntru trupul atacatorului. Privitorii își despărțiră rândurile, așa că văzu pentru prima dată, cu surpriză, la lumina lămpii care pâlpâia, trăsăturile fără viață ale bărbatului cu ochi cenușii, stinși. Se cutremură când îl recunosc: Halliwell.

Atacatorul care încercase să-l ucidă pe David era bărbatul cu care aproape se măritase, și care sfidase blestemul, declarându-și intenția de-a o duce cu forța la altar. Iată că blestemul îl ajunseseră din urmă.

Însă fiul bărbatului era de altă părere:

– Tatăl meu a fost ucis într-un mod cât se poate de josnic, strigă el, iar aici se află vinovatul. Toți îi cunosc cuțitul elegant!

Și arătă spre David, care stătea mai departe de cadavru, uitându-se în jur. Privirea îi era circumspectă, vigilentă, iar părul îi lucea auriu în lumina pâlpâitoare a lămpii, deși nu făcea nici un efort ca să se dezvinovățească.

Pe Marguerite o trecu un fior rece de spaimă pe șira spinării.

– Nu! strigă ea, băgându-se cu forța în față. Lord Halliwell, împreună cu un alt bărbat, s-a năpustit asupra noastră pe întuneric. David doar s-a apărat împotriva acelor oameni înarmați cu săbii. Dacă n-ar fi fost forța și priceperea lui la aruncat cuțitul, el ar fi zăcut acum mort aici.

Fiul lui Halliwell se întoarce către ea:

– Defăimezi numele tatălui meu. Niciodată nu s-ar fi pretat la un gest atât de josnic.

– Moartea lui spune altceva, răspunse ea, ridicându-și puțin bărbia.

– Așa spui dumneata, o desfrânată nevrednică de titlul de lady. Ce făceai pe întuneric cu Cavalerul de Aur? Răspunde-mi! Ce farmec posezi, de-î faci pe bărbați să te adulmece precum câinii?

– Domnule!

– Halliwell! tună amenințător vocea lui David.

Fiul lui Halliwell continuă, fără să-i bage în seamă:

– Așa era și tatăl meu: irațional de obsedat. Dumneata i-ai fost promisă, iar mai apoi luată. A vrut doar să-și ia ce i se cuvenea, să te aibă cu orice preț. Sigur ești posedată de diavol, de l-ai vrăjit într-atât.

Marguerite rămase consternă la auzul acuzației, clocotind de furie și umilință. Folosirea magiei negre pentru a fermeca un bărbat era o acuzație gravă.

Auzea deja murmurări de condamnare, simțindu-i pe cei din jur cum se îndepărtează subtil. Printre ei se număra și contesa Celestine, palidă, cu ochii înflăcărați. Se aplecă să-i șoptească ceva soțului ei la ureche, deși contele de Neve făcu o grimasă de dezgust.

Marguerite știa că, din pricina blestemului Grațiilor, existase întotdeauna posibilitatea ca ea și surorile ei să fie acuzate de decesele puse pe seama superstiției. Cu toate acestea, trecuseră mulți ani – aproape cincisprezece, dacă nu mai mult – de când Isabel îi invocase întâia dată protecția, așa că ajunsese să creadă că nu se va întâmpla niciodată ce era mai rău. Însă se înșelase.

Îl pironi cu privirea pe David. În ochii lui scăpăra furia, ca niște flăcări albastre, în timp ce-și croia drum înspre ea. Sprijinul lui îi dădu și mai mult curaj.

– Greșeala i-a aparținut numai lordului, tatălui dumneavoastră, zise ea, întorcându-se din nou spre fiul lui Halliwell. A avut pretenții deplasate în privința mea.

Fața îngustă a bărbatului se coloră în roșu aprins.

– Ai declarat în fața tuturor că tatăl meu o să moară și iată-l întins aici. Ești o vrăjitoare care i-a provocat moartea. Iar pentru asta ar trebui să arzi pe rug!

La ideea de-a prinde o vrăjitoare izbucniră strigăte, țipete și urlete nebunești. O mulțime de oameni se întinseră, prinzând-o pe Marguerite de brațe și trăgând-o de haine. O pișcară, o lovire și o împinseră înapoi și-ncolo, până se împiedică de tivul rochiei.

Într-o clipită, Astrid ajunse lângă ea. Slujnica cea pirpirie țipa ca din gură de șarpe, în timp ce-i îmbrâncea pe cei care mai puneau mâna pe stăpâna ei, lovindu-i cu pumnii ei micuți.

– Terminați! se auzi vocea tunătoare a lui David, după care se auzi un hârșăit de oțel când acesta smulse un cuțit de la brăul celui mai apropiat bărbat.

În spatele lui stătea Oliver, cu propriul pumnal în mână.

Vacarmul crescua, iar blestemele și amenințările se întetiră. Marguerite avea impresia că i se smulg brațele din încheieturi. Un bărbat o prinse de spate, trăgând-o înspre el și frecându-și corpul tare de-al ei. Prin mulțimea din jur, îi văzu pe bărbații înarmați ai lui Halliwell strângându-se în spatele fiului celui răpus, noul Lord Halliwell.

– Liniște! Încetați, în numele regelui! răcni ofițerul regal al lui Henric, potolind încăperea asemenea unui vânt de furtună.

Și bărbații, și femeile se întoarseră în direcția de unde venea sunetul, după care se auzi o exclamație pe un ton scăzut. Veșmintele începură să fâșâie, iar articulațiile genunchilor să scârțâie, când întreaga adunare se porni la unison să facă plecăciuni și reverențe la apropierea cu pași repezi a suveranului.

– Dați-i drumul lui Lady Marguerite, spuse succint Henric al VII-lea, a cărui voce răsună cu ecou în sală.

- Dar, Maiestatea Voastră... începu să protesteze noul Lord Halliwell.

- Lady Marguerite e pupila noastră, așa că se află sub protecția noastră. Soarta ei o hotărâm noi, oricare ar fi ea, răspuse Henric și așteptă, cu o mină implacabilă, până când toți își luară mâinile de pe Marguerite, iar ea putu să stea din nou în picioare. Apoi se întoarse către David, și se făcu de îndată o cărare între cei doi. Să auzim, domnule. Ai ceva de spus în apărarea dumatiale?

- Lucrurile au stat așa cum a povestit Lady Marguerite, Maiestate.

- Un atac pe întuneric, rezultat al disputei în privința logodnei cu dânsa.

- Doi bărbați înarmați cu săbii s-au repezit pe furiș asupra noastră cândl am ieșit să luăm o gură de aer. Pe unul l-am omorât și i-am luat sabia. Celălalt a fugit. Un al treilea bărbat, care a urmărit scena, sa venit după el.

- Nu, sire!! strigă Halliwell agitat. Femeia a fost de vină. Ea l-a atras pe tataa acolo, prin ticlurile ei vrăjitoarești, ca să-i aducă moartea - ea și prietena ei apropiată.

- Ce prietենă apropiată? spuse Henric și ridică sceptic din sprânceană.

- Pisica ei. Se știe foarte bine că Satana le ține companie vrăjitoarelor, deghizându-se în felină. Era neagră și stătea mereu lângă ea.

Un murmur traversă încâperea. Cei mai apropiați de Marguerite își făcură semnul crucii. Ea aproape că le urmă exemplul, simțind un fior de spaimă pe șira spinării, ca un țurțur. Da, la un moment dat i fusese acolo o pisică. Fusese...

- Dumneavoastră ați fost *acolo*, spuse ea într-o străfulgerare a minții, întorcându-se spre Halliwell. Ați văzut pisica pe întuneric și ați crezut că e neagră. Dumneavoastră ați fost cel de-al treilea bărbat, căci aaltminteri, cum ați fi știut de ea?

- Pisica era gri. Și uitați-o chiar aici! strigă triumfătoare Astrid, ridicând în brațe felina care venise înăuntru după ei și se tot încolăcea în jurul picioarelor ei scurte.

Mormăind, o ținu la distanță pe prinzătoarea de șoareci gestantă enormă.

Fiul lui Halliwell se albi la față.

- Jur... începu el.

- Pleacă, spuse Henric apăsător.

- Dar, sire...

- Ia trupul tatălui tău și dispari. Întoarce-te pe moșiile care sunt acum ale tale și rămâi acolo, până îți se va da permisiunea să te întorci la noi. Consider că pierderea tatălui tău și a favorurilor mele sunt o pedeapsă justă, dar nu e exclus să mă răzgândesc, dacă o să fiu nevoit să ascult și alte acuzații mincinoase. Pleacă acum, cât mai poți.

Halliwell păli. Buzele-i tremurau. Era evident că îi lipsea încrederea arogantă a tatălui său, dat fiind că nu mai scoase nici un cuvânt. Se înclină, își adună oamenii cu un gest din cap și se retrase. Nu se opri până nu ieși pe ușă și fu înghițit de întuneric.

Regele se uită cu asprime la cei care o înconjurau pe Marguerite. Aceștia se îndepărtară, inclusiv *le comte* și *la comtesse*, făcându-i loc lui David, care veni lângă ea, protejând-o în cel mai public mod posibil. Ea simți forța care radia din el, dar și ușurarea că trecuse criza. Însă ea nu se putea încă destinde, căci nu era deloc convinsă că confruntarea se încheiase cu adevărat.

Și nu se înșela. Căci Henric se uită fix și foarte expresiv la David. Cei doi bărbați se priviră îndelung, până când în sală se stinse și ultimul comentariu, lăsându-se din nou liniștea. În aer plutea tensiunea, care creștea cu fiecare respirație a celor doi.

- Trebuie să întreb încă o dată, zise regele cu oarecare mustrare în glas, dacă atacul acela s-a datorat numai și numai pentru mâna lui Lady Marguerite.

- Nu îmi vine în minte nici un alt motiv, răspunse David.

Expresia lui Henric nu se schimbă.

- Nici unul?

David se uită lung la suveranul lui, după care își îndreptă umerii.

- Nici unul, sire.

- Sire... începu Marguerite, însă își mușcă buzele și tăcu din nou.

Vorbise fără să i se dea voie, aproape protestând împotriva unui lucru care nu putea fi făcut public. Comunicarea tăcută dintre David și rege, care putea avea repercusiuni, generă un val de groază prin venele ei, asemenea otravei.

Regele o săgetă cu o privire de avertisment, deși continuă să se adreseze lui David:

- Îți accept evaluarea. Totuși, până la acest eveniment recent, Halliwell a fost un supus bun și loial. Moartea lui nu poate rămâne neexplicată.

Oamenii din mulțime începură să facă speculații și se împinseră și mai aproape, ca să audă mai bine. David stătea cu capul sus, cu privirea albastră înflăcărată și chipul ferm.

- Ar fi trebuit să mă las ucis, sire?

- Ai fi putut proceda cu mai puțină forță, cu o altă finalitate.

Se simțea că discuția bate undeva, luând avânt cu fiecare cuvânt. Pe Marguerite o durea pieptul de fiecare dată când trăgea aer, încordată. Ochii-i ardeau, în timp ce se uita când la unul, când la celălalt.

- Așa aș fi procedat dacă aș fi avut timp, răspunse David. Da, și dacă aș fi fost sigur că doamna care era cu mine n-ar fi suferit în caz că aș fi fost învins.

- Ajunge! tună Henric. Ai un martor cum că ai acționat în apărarea ta, așa că trebuie să fii absolvit de povara crimei. Cu toate acestea, nu putem tolera nici o disensiune între partizanii noștri, și nici n-o să dăm apă la moară vreunei dușmăanii care s-ar putea face de-aici. Așa cum fiul bărbatului pe care l-ai ucis a fost alungat din fața ochilor noștri, așa o să fii și tu, David de Braesford.

- Deci credeți că eu am iscat această dușmănie.

David se uită provocator la rege, cu picioarele depărtate, bine înțepenite în podea. Ce motiv ar fi avut ca să spună una ca asta? Sigur Henric știa că nu era posibil. Numai dacă... Lui Marguerite îi se strânse stomacul de groază, în timp ce un presentiment puțea să o stăpânească pe ea.

Henric zâmbi neînduplecat.

- Credem că îți place prea mult să te lupți, astfel că e posibil să fi provocat singur atacul împotriva ta.

– Poftim? Să-l ademenesc pe Halliwell înspre moarte? Așa aș fi făcut dacă aș fi fost sigur că în trecut a plătit oameni ca să mă omoare.

– Sursele noastre spun că așa a procedat, și credem că și altele au spus la fel. Cu toate acestea, nu te putem lăsa să ne uzurpi dreptul regal de judecată. În plus, am ajuns să credem că prea ai aerul unui Plantagenet, ceea ce ne deranjează.

David se holbă la rege, în timp ce își strânse buzele într-o dungă albă.

– Mă acuzați de trădare, sire?

Sfinte Dumnezeule! Asta era! Momentul pentru care avuseseră loc toate lecțiile, toate pregătirile. Însă venise mai repede decât se așteptaseră. Și totuși, era logic să se folosească de moartea lui Halliwell ca scuză pentru a-l declanșa.

Marguerite simți că o cuprinde un frig de moarte când puse lucrurile cap la cap. Își dădu cumva seama că *la comtesse* se afla undeva în spatele ei, când franțuzoaica icni și apoi îi șopti ceva, agitată, soțului ei.

– Un Plantagenet este mereu yorkist în suflet, afirmă Henric. Are nevoie doar de împrejurările potrivite pentru a o dovedi.

– E o greșeală.

– Asta ne-o va spune timpul. Du-te acum! Pleacă, până nu poruncim să fii ținut în lanțuri pentru restul călătoriei și apoi aruncat în Turn.

– Și Lady Marguerite?

Ea se stăpâni, în timp ce fiecare privire din sală o scruta din nou. Își simțea deja inima în gât. Foarte multe lucruri depindeau de răspunsul la acea întrebare!

Privirea lui Henric era întunecată și învinuitoare.

– Se pare că și-a făcut propria alegere în ultimele zile, precum și în seara asta. Ia-o. Poate-o să reușești să îmblânzești vrăjitoarea – dacă se va dovedi a fi una.

David o privi cu înflăcărare și nu-și dezlipi ochii dintr-ai ei, trimitându-i un soi de avertisment cumplit, care era în același timp o implorare. Încet, ca și când s-ar fi îndoit de răspunsul ei, întinse mâna.

Marguerite era liberă să plece sau să rămână. Oricum ar fi ales, viața ei nu avea să mai fie aceeași. Henric spusese că ea alesese deja, însă nu era așa, hotărârea se lua atunci și în acel loc.

Ca prin vis, Marguerite întinse mâna și o așeză în mâna puternică și caldă a lui David, care îi cuprinse degetele cu putere și siguranță. O trase spre el și se îndreptară împreună spre ieșire.

— Milady, așteaptă! Așteaptă-mă! strigă Astrid, care se împingea, aluneca și se târa printre picioarele celor care îi stăteau în cale.

Voalul mai că îi căzuse, era roșie la față și în ochi avea lacrimi de frustrare și mânie, plus altceva ce semăna a durere mare. Fugi la ei cu pași mărunți și găfâind și se opri lângă Marguerite, după care se întoarse spre ceilalți din sală, cu buza de jos împinsă înainte și mâinile făcute pumn.

Marguerite îi puse mâna pe umăr. Dintr-odată, se simți mai puțin singură, mai puțin ținută la distanță. În timp ce se îndreptau spre ieșire, se uită la toți cei care îi urmăreau cu privirea, căutând încă unul, adică pe Oliver. Doar nu l-ar fi lăsat pe David să plece fără el!

Însă acesta dispăruse. Nu-i vedea pe nicăieri în mulțime fața veselă de pungaș.

Ajunseseră în prag, însă David se opri. Se întoarse, privindu-l aprig pe Henric al VII-lea chiar acolo, în sala cu lumină palidă și umbre nocturne.

— Sire, o să regretați această hotărâre! răsună glasul lui în liniștea încordată. V-aș fi servit cum se cuvine tot restul zilelor mele. Însă acum că mi-ați impus exilul, o să-mi revendic dreptul câștigat prin naștere.

— Dreptul câștigat prin naștere? zise Henric cu mult dispreț. De ce te simți prea bine că ești un bastard.

— Nu sunt. Sunt Eduard al V-lea, pe vremuri rege-copil, deși coroana mi-a fost luată, iar eu am fost închis în Turn. Sunt Eduard, iar Domnia Voastră deține ceva ce îmi aparține. Nimeni nu-mi poate lua locul: nici dumneavoastră, și nici pretendentul care susține că e fratele meu. Sunt Eduard, moștenitorul de drept la tron, regele de drept al Angliei!

Astrid icni, îngăimând ceva ce se pierdu în murmurul de consternare ce urmă și crescua, umplând întreg spațiul din jur, în timp ce oamenii se uitau lung unii la alții. Marguerite își întoarse capul și se uită la bărbatul care o ținea atât de aproape. Inima-i bătea tare în gât, iar în străfundul ochilor o ardeau lacrimi.

Eduard Plantagenet, moștenitor al tronului Angliei, sau David?

El stătea mândru, cu buclele-i aurite, poleit cu o lumină înflăcărată, ca și când ar fi atras toate razele care pâlpâiau în acel spațiu vast. Își ținea capul sus, umerii drepți, iar mândria, firească precum respiratul, îi strălucea în ochii de un albastru limpede. Părea invincibil, de neoprit, nemuritor și fără frică de moarte. Părea în întregime un prinț, cu dreptul dat de Dumnezeu de-a fi rege.

O groază cum nu mai cunoscuse vreodată o străpunsese ca o lance prin inimă. David se declarase Eduard al V-lea, pretendent la tron, iar acum fiecă suflare avea să fie împotriva lui. Henric și lancasterienii care dețineau puterea în cadrul domniei lui nu aveau să-l lase să trăiască. Warbeck și susținătorii lui aveau să îl dorească, de asemenea, moartea. David urma să fie vânat de-a lungul și de-a latul Angliei. Nici un loc nu avea să mai fie sigur. Fiecare mercenar de pe o rază de o mie de kilometri avea să răvnească la prețul pus pe capul lui. Nu avea să mai poată conta pe nimeni ca prieten, fără să-și ia precauții. Cum avea să supraviețuiască?

Mai mult îl simți decât îl văzu respirând adânc. El îi dădu drumul la mână, dar o ținu lângă el. Își ridică brațul drept în semn de salut și provocare și le strigă celor din fața lui:

– Sunt Eduard, regele de drept al Angliei! Cine e cu mine? Sunt Eduard al Angliei! Urmați-mă!

Ca treziți dintr-o vrajă cumplită, oamenii din compania lui, vreo cincizeci de bărbați zdraveni, țâșniră înainte. Acestora li se alătură un număr destul de însemnat dintre oamenii regelui. Strigând și râzând, îi înconjurară pe David și pe ea, care stătea lângă el, și-i duseră cu ei în noapte. Coborâră în număr mare treptele de piatră ale conacului, dând năvală în curte.

În timp ce fugeau, un călăreț ieși în galop din grajdurile ascunse în întuneric, trăgând trei cai după el.

Oliver! Era Oliver.

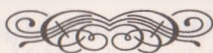
Italianull trase de frâie și sări de pe cal. O prinse pe Astrid de subsuoară și o așeză pe poneiul ei. În același timp, David o ajută pe Marguerite să încalece, după care urcă și el în șa. În urma lor se dezlănțui haosul, dat fiind că nou-declarații lui susținători luară cu asalt grajdul. Probabil că Oliver îi avertizase pe servitorii de la grajduri, deoarece îi așteptau și alți cai cu șeile gata puse.

Într-o clipită, fură călare și ieșiră pe poartă, apoi o apucară pe potecă, într-un șir neregulat, care se întindea mult mai departe decât s-ar fi așteptat Marguerite. Călăreau în noapte. Încotro? Nu știa și nici nu putea ghici. Dar nici că-i păsa. Nu-i păsa deloc, atâta timp cât David era cu ea.

Un sentiment sălbatic de libertate se formă undeva adânc înăuntrul ei, făcându-i inima să-i bată cu putere și punându-i mîntea pe jar. Deși în ochi o înțepau lacrimi, care îi curseră în spate, uclându-i părul și voalul, refuză să se gândească la ziua de mâine, la ziua ce-avea să urmeze, ori la ziua de după aceea. Era liberă și mult mai preresus de voința vreunui bărbat.

Făcuse o alegere și avea să se țină de ea, indiferent ce-ar fi urmat. Nu avea de unde să știe ce avea să se întâmple când se va fi sfârșit totul. Însă avea clipa de față și nimeni nu i-o putea lua.

Capitolul 13

Euforia nnu dură prea mult.

Pe măsură ce străbăteau kilometri după kilometri istovitori și întunericul se transforma în lumina zilei, Marguerite se gândi de nenumărate ori la ceea ce se întâmplase în sala cea mare. Era convinsă că a acea confruntare dintre David și Henric fusese înscenată, chiar dacă într-un impuls de moment, și că făcea parte din subterfugiul al conceput pentru a contracara pretenția lui Warbeck la coroană. Ce altceva ar fi putut fi? I-ar fi plăcut să i se confirme teoria, dar n nu se prea întrezărea această posibilitate. Nu putea să-l întrebe pe David în timp ce goneau călare, iar acesta era atât

de preocupat cu chestiuni militare, încât nu îndrăzni să se apropie de el în timpul scurtelor lor popasuri pentru odihnă. O dată sau de două ori, îl văzu aprinzând o flacăra – folosindu-se de cutia lui specială – și ținând-o lângă un teanc de foi de pergament scoase dintr-un săculeț lateral. Reuși să arunce o privire, și i se păru a fi o hartă cu adnotări și cifre. Indiferent dacă avea sau nu dreptate, David părea mulțumit de fiecare dată când le rula din nou.

Presupunând că David preluase rolul de pretendent la tron, trebuiau să aibă o bază de operațiuni, o fortăreață în care s-ar fi putut retrage ca să fie cât de cât în siguranță. Dacă ar fi avut un turn și ziduri din piatră, atunci compania lui David ar fi reușit să-l apere chiar și în fața celui mai hotărât atac. Poate că într-acolo se îndreptau acum.

Era puțin probabil ca David să fi putut aranja sosirea într-un astfel de loc. Asta însemna mai mult ca sigur că acesta îi fusese furnizat de rege. Așadar, se ridica întrebarea cât de sigur era de fapt. Cu cât călăreau mai mult, cu atât Marguerite se gândea mai mult, și, cu cât se gândea mai mult, cu atât se înspăimânta mai tare. Era o nebunie să se implice în ambițiile conflictuale dintre familiile Lancaster și York. David avea să pășească pe un teren incredibil de nesigur în viitor: trebuia să aibă suficient de mult succes, ca să împiedice realizarea obiectivelor pretendentului yorkist, dar nu atât de mult încât să amenințe stabilitatea domniei lui Henric. Trebuia să pară un candidat viabil la tron, un adevărat Plantagenet, dar în același timp să nu fie identificat cu unul de către oamenii de rând, astfel încât să nu-și poată declina titlul ulterior.

Lăsă deoparte îndoielile când Astrid, săltând pe spinarea poneiului ei, i se alătură, întorcându-se în coloană după îndeplinirea necesităților fiziologice.

– Milady, spuse ea, cu o voce ascuțită și abia respirând, ai văzut cine călărește alături de noi?

Când observă că micuța ei servitoare era roșie la față și indignată, Marguerite simți cum o cuprinde agitația.

– Cine să fie?

– Conte și contesa din Franța. Îți vine să crezi?

- Pentru numele lui Dumnezeu, murmură ea în șoaptă.

Contele și Contesa de Neve. Asta mai lipsea.

- Ce vânt rău i-a făcut să treacă de partea lui David? mormăi Astrid. Oare „hâța“ aia în călduri tânjește chiar atât de mult după el, sau mai este ceva la mijloc?

Marguerite se întoarse în șa, ca să se uite în spate. Nu îi putu vedea deloc pe cei doi, ceea ce însemna că probabil erau cu mult în urma lor. Oare David știa de ei? Probabil că știa. Se plimbase în susul și în josul coloanei încă de la început.

Astrid își înboldi poneiul mai aproape, vorbind mai încet.

- Oare crede-a spus Sir David?

- Despre ce?

Micușă servitoare îi aruncă o privire nimicitoare.

- Știi bine.

Desigur că știa, așa cum știa și Astrid, după ce văzuse îndeajuns din locușii din ultimele săptămâni ca să priceapă ce se întâmpla. Ar fi fost o lașitate din partea ei să evite subiectul, oricât de mult i-ar fi plăcut.

- Probabil că da, altfel ar fi rămas cu Henric. Dar tu, tu ce crezi?

- Nu-mi place că sunt și ei aici, nu-mi place nimic legat de acest început, răspunse Astrid, încruntându-se feroce.

- Bărbații care ar vrea să fie regi mor de cele mai multe ori, mai ales când au o armată numeroasă în sprijinul lor.

- Ba umori și când au, încuviință Marguerite încordată.

- Așa? Nu e de ajuns să arăți ca un rege. Probabil, nici să ai sânge de rege rău e de ajuns.

Era prea adevărat ca să o contrazică. Era inutil să ai drepturi, dar să fii lipsit de putere.

Aflată încă sub influența declarației lui David, nu putea să nu se întrebe ce șanse ar fi fost ca David chiar să fie Eduard al V-lea. Avea în față țara și manierele, în mod clar. Ba bine că nu.

Oare era posibil să nu își amintească cum fusese scos din Turn și din mănăstirea care îi devenise refugiu? Oare povestea cum fusese crescut de călugărițe era doar o invenție pentru protejtele?

– Ar fi ceva uluitor să îi vedem pe David și pe acest Warbeck la un loc, speculă Astrid.

– Ar fi, deși s-ar putea să dovedească doar că amândoi sunt copii din flori ai lui Eduard al IV-lea.

Servitoarea micuță își înclină capul ca o vrabie curioasă.

– O spuneți de parcă asta v-ar face plăcere. Nu vreți ca David al nostru să ajungă rege?

Nu, nu voia. Să se gândească la asta era una, însă să accepte posibilitatea era cu totul altceva. Refuza să creadă una ca asta pentru că, în acest caz, viitorul lui ar fi fost în mare primejdie. Mulți bărbați care pretinseseră un asemenea renume muriseră într-un mod violent. Foarte mulți.

În plus, dacă era proclamat regele de drept ar fi însemnat să fie răpit de îndatoririle și obligațiile regale, iar ea nu ar mai fi ajuns niciodată la el. Ar fi deținut cel mai înalt, cel mai nobil rang din țară, unul cu mult deasupra celui pe care îl avea ea. Doar o prințesă de neam regal ar fi fost o soție potrivită pentru el.

Iar Marguerite îl voia doar pentru ea. Îl voia pentru că îl iubea, încă de când fuseseră doar un băiat și o fată care stăteau împreună într-un câmp de trifoi, de când el îngenunchease la picioarele ei și îi făcuse un jurământ, ca un adevărat cavaler, înainte să plece la război. Îl iubea nu pentru că semăna cu un rege mort, ci pentru puterea de fier a sufletului lui, pentru onoarea lui strălucitoare și pentru grija delicată pe care o ținea ascunsă de toți, mai puțin de ea. Îl iubea pentru că venise după ea, în pofida tuturor greutateților și fără să se gândească la el însuși, pentru că se bucura de respectul și încrederea regelui său, pe care ea știa că le merita. Îl iubea chiar dacă nu știa dacă era apreciat așa cum ar fi trebuit să fie, sau dacă avea să fie folosit și apoi dat deoparte.

Maică sfântă! Trebuia să oprească această nebunie. Putea oare să nesocotească porunca unui rege? Dacă îl putea convinge pe David să-și rupă jurământul, chiar și acum, oare ar fi luat-o cu el în Franța, unde cei din familiile York și Lancaster nu i-ar fi putut găsi? Cât de mult tânjea după asta, după zilele lor senine petrecute odinioară împreună, lipsite de pericol și de temeri.

Îi era foarte frică pentru el. Trebuia să-l abată de la această cale, chiar dacă onoarea lui urma să aibă de suferit. Trebuia să găsească o modalitate de a-i înfrânge controlul pe care îl deținea asupra nevoii lui, de a-i distruge hotărârea de oțel și de a-l face să o ia. Trebuia doar să găsească metoda. Și asta înainte de a fi prea târziu.

Ziua se scurgea, luminoasă și senină, fără nici un nor pe cer. Păsările cântau și zburau într-un delir vărațic, frunzele din copaci șopteau deasupra potecii pe care o urmau, în timp ce lumina soarelui ce cădea asupra lor îi făcea să pară ca lustruiți. Șanțurile erau presărate cu trandafiri, campanule, violete mărunte și briboi. Verdele bogat al grozamei le întrecea pe toate, iar florile ei galbene-aurii păreau globuri rupte din soare.

Privind la aceste flori în timp ce își mâna calul la pas, ca să-i păstreze puterile, Marguerite avu impresia că recunoaște ceva, ca o licărire a unui lucru pe care nu reușea să și-l amintească. Florile îi se păreau familiare într-un mod ciudat. O, dar bineînțeles că îi erau cunoscute. Doar le văzuse toată viața. Cu toate acestea, părea să fie ceva important legat de ele, ceva care îi dădea ghes ca o mâncărime. Înainte să-și dea seama, Astrid o strigă, arătându-i cu degetul un șoim sălbatic în zbor, iar ea renunță să se mai gândească la flori.

Ajunseră la turn după-amiaza târziu în ziua următoare. Marguerite se gândi că turnul era normand, construit din piatră gri tăiată grosolan, pe un delușor, într-un trecut demult apus. Construcția era dreptunghiulară și masivă, și nu părea a fi prea confortabilă sau elegantă, dar era la fel de neclintită și de rezistentă ca un munte.

Dacă fusese trimis cineva să le anunțe sosirea, ea nu-și putu da seama. Zidul de apărare interior era acoperit până sus cu gunoi, sala cea mare puțea a cenușă umedă, rogojină prăfuită și grăsime stricată, iar cuvertura de pe patul din solariu nu mai fusese spălată de multă vreme. Cei câțiva servitori care îi întâmpinară erau fie bătrâni, fie neîngrijiți, fie ambele.

Marguerite se uită la Astrid. Femeia își țuguie buzele, în timp ce privirea îi deveni bătaioasă. Se răsuci ca un titirez ca să îl caute

pe Oliver. Gestul ei imperios îl aduse pe scutier la ele și își suflecă toți trei mânecile.

Când noaptea se lăsă peste ei, un foc mare ardea în vatra centrală a sălii, podeaua de piatră fusese măturată de rogojinile vechi, oase și măruntaie, iar mirosul de stătut fusese înlocuit de aromele de carne prăjită și pâine coaptă.

– Dumnezeule, spuse David cu ușurare în glas, venind lângă Marguerite după ce avusese grijă de cai și le desemnase locurile susținătorilor lui, știam eu că aveam un motiv să te iau cu mine.

Ea abia de-i aruncă o privire, în timp ce o supraveghea pe o servitoare șleampătă care se mișca de parcă nu ar fi folosit niciodată o piatră ca să frece o masă așezată pe capre.

– A fost încălzită apă pentru baie. Poți să o folosești acum, sau să aștepți până după masă.

– Sunt convins că miros ca un mistreț într-un șanț, dar aș prefera să mănânc întâi, dacă nu te deranjează.

Era mereu foarte politicoș. Ei bine, poate că nu chiar întotdeauna, se gândi ea, amintindu-și anumite lucruri pe care i le făcuse în timp ce se afla pe salteaua ei de paie în întuneric. Deși nu pricepea de ce își amintea astfel de chestiuni tulburătoare chiar atunci. Poate din cauză că stătea atât de aproape de ea și îi putea vedea silueta impunătoare, simțindu-i mirosul masculin de mosc. Sau poate pentru că urma să își dea curând seama că alesese solarul, care se afla în spatele sălii mari, drept odaia lui, și că avea de gând să o împartă cu el, în timp ce Astrid urma să doarmă cu celelalte servitoare.

– Cum dorești, răspunse ea, și știi că se îmbujoră.

– Mi-aș dori... începu el, după care se opri când se uită peste umărul ei.

Marguerite întoarse capul și privi în aceeași direcție ca și el. Contele și contesa de Neve se așezau pe o bancă la masa din spatele ei, iar *la comtesse* se plângea cu o voce stridentă, nemulțumită.

– Nu te supăra, de ce sunt aici, cu noi? întrebă ea încet, în timp ce se întoarse din nou spre el. Contesa a spus că soțul ei se afla în Anglia ca persoană de legătură între regele Franței și Henric. Cred că nu îți prea îndeplinește misiunea dacă te urmează pe tine.

Expresia lui David căpătă un aer sardonice.

– Cu excepția cazului în care *le comte* crede, sau speră, că îi voi lua locul lui Henric.

– Este un mare compliment, ce-i drept.

Ea și Astrid ajunseseră la o concluzie similară, dar asta nu însemna că lucrurile chiar așa stăteau.

– Nu, e doar un semn că monarhii yorkiști au fost mai pricepuți în relațiile lor cu francezii. De altfel, orice ar părea că slăbește domnia lui Henric ar putea fi benefic pentru Carol al VIII-lea.

– Credeam că el și Henric se tolerau unul pe celălalt.

– Un armistițu armat, bazat pe avantaje reciproce, care se poate schimba peste noapte. Carol este un om ambițios și foarte îndrăzneț. Chiar dacă în prezent se concentrează pe statele mai slabe din Europa, nu l-ar deranja să unească din nou Anglia și Franța.

Ea se uită la David, surprinsă fără să vrea. Era ciudat să și-l imagineze ca având trecere la regele Franței, precum și faptul că înțelegea foarte bine evenimente ce se petreceau dincolo de malurile înguste ale Angliei. Trebuia să își modifice perspectiva.

– Deci s-ar putea să te prefere pe tine pe tron, afirmă ea, încercând să-și clarifice lucrurile.

– Sau pe Warbeck. Oricare din noi ar fi bun.

Ea își prinse ațelul voalului, mușcându-l în timp ce se gândea.

– Asta înseamnă că *le comte* și *la comtesse* îi vor raporta stăpânului lor francez despre evoluția ta.

– Neîndoielni.

Îi luă apoi voalul dintre degete, i-l puse la locul lui, după umăr, și îl netezi, mângâind-o pe gât când îi dădu drumul.

– Și tu vei perite asta? întrebă ea, cu un glas lipsit de calm.

Pielea o furnea în locul în care o atinsese el, iar genunchii i se înmuiaseră.

– Ar fi o mare-eușită dacă am primi ajutor și sprijin militar de la Carol al Franței.

– *La comtesse* ste...

– Ce?

– Drăguță, seucătoare... atrasă de tine.

El o scrută cu privirea.

- Adică ești de părere că e aici doar de dragul meu?

- Probabil. În timp ce el păru tot mai amuzat, ea continuă de parcă ar fi ațâțat-o. Nu sunt geloasă. Doar precaută.

- La fel și eu. Să o alung?

- Ai face asta?

- Spune-mi numai că ți-ai dori să o vezi plecând, și dusă va fi. *La comtesse* nu e necesară. Tu ești.

Își dădu seama că David vorbea serios, căci îi cercetă adâncurile albastru-închis ale ochilor până când nu-i mai putu susține privirea dogoritoare.

- Lasă-i să rămână dacă s-ar putea dovedi utili, spuse ea într-un acces de bunăvoință și generozitate.

- Cum dorești.

Ea zâmbi ușor, după care vorbi din nou:

- David, ar trebui să-ți spun...

- Mai târziu, îi tăie el vorba. Sunt multe de făcut înainte să ne odihnim.

„Mai târziu, într-adevăr“, se gândi ea, deoarece plănuia să își demareze cu adevărat planul de seducție în noaptea aceea. Deși, sigur, după ce se vor fi ocupat de numeroasele lor îndatoriri, după ce aveau să mănânce și să se spele ca să îndepărteze murdăria și oboseala acumulată în lunga lor călătorie. Gândul o făcu să se cutremure, simțindu-și sângele clocotind în vene.

Însă era trecut de miezul nopții când David i se alătură în sfârșit în solariul pe care urmau să îl împartă. Marguerite își făcuse baie cu mult timp în urmă, iar cada cu căptușeală de pânză fusese umplută din nou. Era convinsă că apa se răcise, fiindcă orice urmă de căldură care pătrunsese prin zidurile de piatră de-a lungul zilei dispăruse de mult. Cărbunii care arseseră în coșul pentru jar se stinseseră. Oleiul din lampa scundă de lângă cadă probabil că era pe terminate, căci lumina care abia mai pâlpâia arunca umbre agitate pe ziduri, ca și pe banca de piatră de sub fereastra cu obloane și veșmântul de cusut pe care îl abandonase acolo.

David se opri în prag, uitându-se spre patul cu perdelele date la o parte. Se opri la silueta ei de sub plapumă, se gândi ea,

privindu-l cu ochii ușor întredeschiși. El înjură. Mișcându-se apoi cu grijă, închise ușa fără zgomot în urma lui și se îndreptă spre cadă.

Un scăunel fusese tras aproape. Se așeză pe el ca să-și dea jos cizmele. Apoi se ridică din nou, își desfăcu jiletca pe care o purta și o aruncă deoparte.

Lui Marguerite i se tăie respirația când văzu ce lat era în umeri; nu avea deloc nevoie de umplutura la care recurgeau alți bărbați. Când își puse un picior pe scăunel și se aplecă pentru a-și desface pantalonii, cămașa i se întinse peste mușchii spatelui, definindu-le forma. Curbele zvelte ale șoldurilor și picioarelor îi erau mult mai bine definite fără fusta camuflatoare a jiletcii. Lampa din spatele lui le definea mai bine decât văzuse ea vreodată.

Gura i se uscă atunci când el se dezbracă de cămașă dintr-o singură mișcare lină, după care își scoase pantalonii. Ea își închise ochii, înghițind convulsiv. Când îi deschise din nou, el intra în cadă.

Maică sfântă, cât era de frumos! Mult mai sublim ca sfinții goi care se zvârcoleau în chinuri prin nenumăratele nișe de biserică. Totuși, în caz că-i trecuse prin gând să se uite la părțile lui bărbătești, trebuia să își înăbușe dezamăgirea. David era cu spatele la ea când se lăsă în jos în cadă.

Se săpuni peste tot, inclusiv pe păr, și se stropi în liniște, ca să îndepărteze spuma. Apoi, se rezemă pe latura din lemn a căzii, căptușită cu pânză ca să protejeze de așchii, întinzându-și brațele de-a lungul marginii de sus. Oftând, se lăsă mai jos, până când îi mai puteau fi văzute doar partea din spate a capului și partea cea mai de sus a umerilor.

Lampa pâlâitoare se înteteți, lumina ei căzând pe semnul care îi brăzda partea din spate a umărului drept și colorând cercurile întrepătrunse cu scânteieri galbene-aurii.

Marguerite icni brusc. Deschise ochii larg, holbându-se la cica-ticea aurită de lumina flăcării.

Se ridică în șezut în pat și dădu la o parte cuvertura, cu inimă pompându-i ca un burduf. Se dădu jos de pe salteaua umplută

cu pene atât de repede, că ateriză cu o bufnitură pe podea, și o porni spre David.

– Credeam că dormi, spuse el, răsucindu-și gâtul.

Făcu ochii mari când văzu că se culcase din nou goală, fără nimic care să o apere de răcoare. Fața i se întunecă și își întoarse numaidecât privirea, vorbind către apa care i se adunase în poală.

– S-a întâmplat ceva?

– Da... nu. Nu știu, spuse ea lipsită de coerență.

Când ajunse lângă cadă, îngenunche lângă ea și îl atinse blând pe umăr cu vârful degetelor.

– Ai văzut vreodată semnul pe care îl ai aici? Adică, te-ai uitat vreodată la el într-o bucată de oțel șlefuit sau într-o oglindă de mână?

– O dată sau de două ori, pe când eram băiat, spuse el, ridicând din umeri. N-am putut vedea mare lucru.

– Îndrăznesc să spun că nu. Își trecu degetele peste cerculețele din model. Deci nu te-ai gândit niciodată cum arată, ce-ar putea fi?

Umărul îi tresări sub atingerea ei, iar mușchii îi săltară sub piele. Îi răspunse ușor răgușit:

– Pare a fi ideea unui zbir de-a marca bastarzi lăsați la mânăștire sau poate o rămășiță a unui ritual ciudat pe care eram prea tânăr ca să mi-l amintesc.

Ea se aplecă și se uită la fața lui.

– Nu ți-a trecut niciodată prin cap că ar putea fi o floare?

– O floare, repetă el mormăit, respingând instinctiv, ca orice bărbat, un astfel de gând.

– Imprimată pe trup prin înfierare.

– Înfierare? Așa cum sunt înfierați hoții pentru crimele lor?

– Nu chiar. Ar fi mai degrabă o floare de grozământ transpusă în metal și folosită, cel mai probabil, pentru identificare.

El se încruntă, deși se vedea că începuse deja să se gândească la vorbele ei.

– O floare de grozământ?

– Exact. Mătura, așa cum este numită popular, deoarece crește peste tot, sau, în latină, *Planta Genista*. Geoffrey de Anjou,

trămoșul lui Eduard al III-lea, Henric al VI-lea, Eduard al IV-lea, Richard al III-lea și mulți alții, își făcuse un obicei din a purta o crenguță din această floare la pălărie, așa că a fost numit după ea. A devenit între timp...

- Simbolul și omonimul pentru Plantageneti, termină el în locul ei, pe un ton gutural și furios. Nu, Marguerite.

- Chiar crezi că ar fi imposibil? Chiar semeni cu ei, David. A spus-o și Henric, care ar trebui să fie cel mai avizat în această privință.

- Indiferent de ce-am susținut acolo, înaintea tuturor, nu sunt Eduard al V-lea. Nu am fost niciodată acel biet băiat, în ciuda a ceea ce tu sau oricine altcineva v-ați dori să faceți din mine.

- Ești sigur?

- Nu m-am născut într-un castel, nu am fost închis în Turn, răspunse el, scuturând puternic din cap. Îmi amintesc mănăstirea încă din copilărie, îmi amintesc prea bine maicile, rațiile mici, mlaua folosită pentru pedeapsă și zăngănitul constant al clopotelor pentru rugăciune.

- Dar cum rămâne cu această cicatrice? Cine ar face așa ceva unui copil? Cu siguranță trebuie să fi fost ceva mai mult decât un capriciu, trebuie să fie un semn de...

- De ce, Marguerite? Și pentru cine? Și de ce?

- Nu știu, dar ...

- E probabil doar un semn vechi, de la vreo rană sau de la vreo cădere accidentală în foc sau pe un metal încins, pe când eram copil. Dacă seamănă cu altceva, e doar o întâmplare.

Ea nu îl crezu. El nu putea vedea cicatricea așa cum o vedea ea, nu o văzuse niciodată de aproape.

Nu dobândise un astfel de semn din întâmplare. Nu, deloc. Fusese apăsător intenționat pe pielea lui, pentru ca fiecare linie să fie foarte clară. Părea atât de strălucitor și de palid pe pielea umărului lui ars de soare, încât trebuia să fi fost doar un prunc atunci când îi fusese făcut.

O podidură lacrimile când se gândi la o asemenea grozăvie, întopând-o în spatele nasului și aglomerându-se la marginea genelor. Probabil că strigase de durere, un biet copil părăsit, fără

mamă sau tată care să-l protejeze. Își lăsă capul în jos și își apăsa buzele pe modelul floral micuț.

Se înfioră când simți căldura incredibilă a pielii lui, care declanșă un tremur neputincios de nevoie adânc în interiorul ei. David tresări, iar pe umeri i se făcu pielea de găină, pe care Marguerite o simți sub buze. Își trecu orbește palmele peste ea, ca și când ar fi vrut să o netezească.

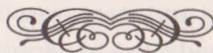
- Marguerite...

- Da?

- Nu... nu ar trebui.

- Ce nu ar trebui? întrebă ea șoptit. Vino în pat și te odihnește. Vino în pat și arată-mi ce altceva nu ar trebui să mai fac.

Capitolul 14

- Dacă mă apropii de patul ăla cu tine, spuse David într-un mârâit amenințător, sigur nu mă voi odihni.

- O, fu tot ce reuși ea să spună, căci i se tăie respirația când se gândi la promisiunea unei plăceri amețitoare, neînfrânate, ce se ascundea în spatele cuvintelor lui.

- Nu pot să stau întins lângă tine, când ești îmbrăcată doar cu părul tău, cu nuanțele lui de miere și fân uscat, bere și castane noi, și să nu te ating. Dar dacă te ating...

- Da? întrebă ea când el se opri.

- Voi fi chiar și mai puțin capabil să dorm.

- Ai de gând să mă lași să dorm singură aici? murmură ea, trecându-și din nou mâna peste umărul lui fără cusur, urmărind fără să se gândească conturul mușchilor întinși în creste dure.

- O să mă întind pe podea. Ar trebui să fie suficient de greu, încât să-mi distragă atenția.

- E rece. Și aspră.

- Bun așa.

El se ridică în picioare, apa și spuma scurgându-se de pe el ca o cascadă. Marguerite își plimbă degetele în jos pe trupul lui.

O arseră când le trecu intenționat, peste mușchii spatelui lui, până la curba strânsă a feselor.

David respiră șuierător, șoptit. Apoi se răsuci brusc și o prinse de braț, ridicând-o atât de repede, încât ea căzu pe el. Fața îi apăsă pe abdomenul lui plat și ud preț de o clipă, în timp ce mădularul lui tare ca fierul se opri între sânii ei. Ea icni, sufocându-se când simți carnea tare, umedă și netedă alunecând pe pielea ei. El înjură din nou și o ridică mai sus, punându-și un braț pe talia ei, după care o ridică la pieptul lui. Făcu câțiva pași prin odaie, după care o trânti pe salteaua de pe pat. I se alătură, pe jumătate târându-se, pe jumătate căzând peste ea.

Marguerite se simți bucuroasă de triumful obținut. De data aceasta nu aveau să fie întrerupți, iar el nu avea să se oprească. Avea să afle ce mângâieri putea oferi unei femei, priceperea pe care o risipise pe doamnele din Franța. Rămase întinsă și aproape nemișcată, cu părul răsfirat în jurul ei, respirând rapid și superficial, și cu inima bătându-i atât de tare, încât i se zguduiau sânii.

El se puse într-un cot, deși îi țintui genunchii cu piciorul. Își plimbă încet privirea de la părul ei la movilițele rotunjite ale sânilor și apoi mai jos, spre abdomenul care tremura. Fără grabă, o apucă de încheietura mâinii și i-o ridică deasupra capului, prinzând-o apoi cu cealaltă mână. O apucă apoi de cealaltă încheietură și o prinse și pe aceasta sus.

Marguerite nu se putea apăra nicicum de el. Se afla la mila lui și nu era sigură dacă avea de gând să fie blând. Deși ea inițiasese jocul, își dorise asta, și știa că era necesar, începu să se teamă și să se agite. Îl privi, iar pleoapele îi zvâcniră ușor când el se aplecă mai aproape.

Îrșiții lui erau de un albastru-azur, dar acoperiți aproape în întregime de pupilele care continuau să i se mărească. Își văzu reflecția în ele, tivită de lumina roșie-aurie a lămpii. Părea desfrânată și nelufricită, fără să lase la vedere agitația din interiorul ei.

El îi atinse părul, dând la o parte o șuviță mătăsoasă care îi acoperea pe jumătate gura, trecându-și degetele prin ea, până când aceasta deveni parte dintr-o jurubiță care se întindea ca o plasă de aur peste un sân. El își coborî privirea spre acel paravan și spre

sfârcul întărit de dedesubt. Își aplecă și mai mult capul, până când respirația-i caldă începu să șoptească peste carnea ei sensibilă. Până când ea își arcui spatele, oferindu-i-l.

El acceptă darul, cuprinzând cu gura fructul copt, gustându-l fără oprire. Se părea că voia ca ea să-i răspundă, și aștepta cu răbdare și viclenie. Îi cuprinse scobitura taliei cu degetele lui lungi și puternice de spadasin, o ridică și o întoarse mai aproape de el.

Fiecare simț din trupul ei păru să dea năvală spre locul în care el îi venera trupul. Se simțea ca un arc pe care el îl întindea tot mai tare, dar controlat totuși de puterea lui, de virilitatea lui incredibilă. Totuși, o strângea cu grijă, fără să își folosească toată forța. Nu avea să facă nimic din ce nu voia ea. Totuși, asta era o impresie falsă, deoarece David avea talentul și răbdarea necesare să o convingă să facă orice.

Forța acelei puteri masculine o înconjură, apăsând-o neconștient. Fu cât se poate de conștientă de asta când îi simți mușchii alunecându-i pe ea, abdomenul lui plat și tare și membrul lui umflat pe coapsa ei. Avea un control absolut, dar îl putea elibera dacă voia, îl putea folosi ca să ia de la ea orice ar fi vrut, în orice fel ar fi vrut.

Era captivant, dar și înfricoșător. Ea scoase un sunet moale, gutural, în timp ce mușchii abdomenului se încrețiră într-un tremur care o zgudui din cap până în picioare. El ezită și își ridică iute capul, ca să o privească din nou în ochi.

– Ce-ai pățit, doamna mea? întrebă el încordat. Nu vrei să-mi ceri nimic?

Ea nu avea nici o idee despre ce voia să spună, căci nu putea gândi din pricina negurii senzuale care pusese stăpânire pe ea.

– Totul, doar atât putu ea să răspundă.

– Totul?

El își coborî capul, ca și cum ar fi vrut să o sărute, dar se retrase din nou.

Ea îl privi printre genele-i tremurânde.

– Te vreau... aș vrea la fel de mult din tine, cât ai cere tu de la mine.

– Nu pot să cer nimic, spuse el răsând aspru, în timp ce tu...

Oare se gândea la regate, sau titluri, sau alte lucruri bănești?

– Nu voi cere nimic, niciodată.

Răspunsul nu părea să-i fie pe plac lui David. El o strânse mai tare, dezlănțuindu-și puterea.

O sărută, sondându-i adâncurile, lăsând-o cu respirația tăiată. Îi fură gândurile și răspunsurile, așa că fu prinsă în vârtejul dorinței lui. Ea îl acceptă, sorbi din el murmurând încet, în timp ce propria ființă crescuse într-un potop, curgând cald și greu cu marea dorinței ei, spărgându-se de stânca voinței lui și izbindu-se tot mai sus.

David își încleștă mâinile pe ea, frământându-i coapsele și depărtându-i-le, în timp ce își împinse piciorul între genunchii ei. Îi căută căldura umedă, pe care o cuprinsese, apoi o ținu în palmă, după care își roti podul palmei deasupra ei. Îi separă pliurile sensibile și moi, apoi își vârî un deget în ea, după care altul, într-o incursiune din ce în ce mai adâncă, apoi retrăgându-se, după care intra mai adânc.

Îl arse ca o înțepătură ascuțită când îi atinse fecioria, iar ea gemu în semn de protest. El o liniști, dar nu-și trase mâna. În schimb, o mângâie mai puțin adânc, concentrându-și atenția asupra punctului extrem de sensibil, din miezul ei. O năpădiră valuri de senzație, din ce în ce mai sălbatice.

Ea voia să îl atingă, să îl cuprindă cu mâinile și să-l tragă mai aproape de ea, dar el o împiedică. Ea vru să protesteze, dar nu și găsea cuvintele, nu putea respira din cauza tensiunii sensuale care o cuprinsese. Tânjea să simtă mai mult din căldura lui, mai mult din forța lui, toată puterea lui, și totuși, se simți curios de singură și de nefericită în nevoia ei.

Furtuna din interiorul ei se dezlănțui într-un torent brusc. Ea strigă pierdută, iar el îi înghiți strigătul, inspirând sunetul. Îi arcui lipită de el, având nevoie să îi simtă pielea pe a ei ori cum ar fi putut, tânjind după greutatea lui, după membrul lui tare în interiorul ei. Cu toate acestea, chiar pe când se contracta în impulsuri ritmice care o inundară cu căldură și beatitudine, simți cum lacrimile se adună.

Voința lui rămăsese intactă. Eșuase. Nu putea să-l salveze... nu putea să se salveze pe sine.

Ritmul respirației sale încetini. Un curent rece se strecură peste ea. Trase de brațe, iar el îi dădu drumul. Era ca o greutate fierbinte peste ea. Ea se îndepărtă ușor de el și se întoarse pe o parte, trăgând în sus cuvertura și ghemuindu-se sub ea.

El se întinse și îi trase șuvițe de păr de sub umăr, netezindu-i-le pe spate, până la șolduri. Ea nu se mișcă și nu dădu nici un semn că ar fi simțit. Îl auzi oftând când se întoarse pe spate. În scurt timp, lampa arse și ultima picătură de ulei și se stinse pâlپând. Mai târziu, poate după o oră, sau două, respirația lui David se domoli, iar el adormi.

Marguerite stătea întinsă scrutând întunericul. În cele din urmă, când zorii începură să se întrevadă printre marginile oblo-nului de la fereastră, închise și ea ochii.

– Va trebui să te căsătorești cu mine, spuse David imediat ce Astrid părăsi din nou încăperea, după ce pusese o tavă în poala stăpânei ei.

Tocmai de aceea o urmărise pe micuța servitoare. Luase deja micul dejun, arătându-se în sala mare pentru oamenii care formau acum echipa lui de susținători, miezul campaniei lui. Acum însă, trebuia să se ocupe de asta, înainte să plece călare.

Marguerite își trăsesese o pelerină scurtă pe umeri, pentru a se apăra de răcoarea de dis-de-dimineată. El ar fi preferat ca ea să se fi acoperit doar cu părul, dar nu avea nici un drept, încă, să insiste asupra acestui lucru. Curând însă, urma să aibă acest drept, chiar dacă avea să fie ultimul pe care îl exercita.

Se gândi la noaptea de dinainte și își aminti în imagini vii cum arătase Marguerite când o atinsese, cum se descompusese în brațele lui, ascunzându-și fața la gâtul lui. Buzele îi fuseseră roșii ca trandafirii și umflate de la sărutările lui, și la fel și sânii. După nu o avusese cu adevărat, preț de câteva momente scurte fusesse totuși a lui.

Aproape că era îndeajuns. Aproape.

– Ce vrei să spui? întrebă ea, privindu-l circumspectă cu ochii ei de culoarea coniacului. Credeam că e imposibil să ne căsătorim.

- O uniune adevărată ar fi imposibilă, da. Vorbim însă de o legătură legală, pentru protecția ta. Nu sunt Henric, nu pot alunga cu o poruncă regală pe orice uzurpator, invocând dreptul de tutelă. Orice bărbat te-ar putea insulta, sau chiar mai rău, cât eu lipsesc din pricina acestei sarcini trasate de rege. Așa, aș împiedica astfel de lucruri.

- Nu mi-ar fi de folos să fiu căsătorită cu tine, dacă rămân oricum singură, spuse Marguerite și apucă pocalul din fața ei, sorbind din vin și ignorând pâinea.

- Îmi va acorda mie dreptul să urmăresc și să ucid pe oricine îți ar face rău.

Buzele lui Marguerite se încordară la colțuri.

- Presupun că ar fi un factor de descurajare puternic.

- Și punctul crucial.

- Dar nu ar fi o căsătorie adevărată, spuse ea cu o încordare în voce, care suna ciudat de aproape de disparare.

- Va fi un schimb de jurăminte în biserică. Nu trebuie să te temi că ar fi false.

Ea puse pocalul înapoi pe tavă.

- Și atunci, de ce spui că nu va fi o căsătorie adevărată?

Iată impedimentul, lucrul pe care nu prea voia să îl scoată la iveală. Odată transpus în cuvinte, nu se mai putea răzgândi.

- Știi prea bine. Nu s-a schimbat nimic legat de trecut.

Marguerite îl privi pustiită. Își încleștă vârfurile degetelor atât de tare în poală, că i se albiră. Își umezi buzele și le strânse, după care spuse:

- Și înțeleg că nici nu se va schimba nimic. Te oferi să te căsătorești cu mine, ca să fiu o povară mai mică pentru conștiința ta, cât îți vezi tu de treburile convenite cu Henric.

- De fapt, ca să fii în siguranță cât mă ocup eu de asta, răspunse el aspru, îngrijorat pentru suferința ei.

- Nu o faci pentru a elimina condiția pe care i-ai impus-o regelui? Promisiunea lui de a-mi permite să rămân necăsătorită?

Asta însemna ceva pentru ea, se gândi el, dar nu reușea să își dea seama ce anume, din pricina durerii pline de furie pe care o simțise în el respingerea ei.

– Oamenii te-au numit stricată și vrăjitoare, și nu din vina ta, spuse el încruntat. Notorietatea aceasta te supune unui risc față de orice bărbat cu care te-ai putea întâlni. Ai prefera să fi insultată, sau chiar mai rău, decât să accepți siguranța de a deveni soția mea?

Marius Maria

– Prefer un soț viu, decât unul mort! ripostă ea cu ochii scăpărând. Se aplecă în față, iar cearșaful care o acoperea dezvăluie curbele cremoase ale sânului ei. Dacă te căsătorești cu mine, atunci Henric va beneficia de serviciile tale pe gratis. Elimini motivul pentru care ți-ai asumat rolul de pretendent. Nu ar mai avea nici un rost să continui cu asta.

– Mai puțin faptul că i-am dat cuvântul meu, contracararea e încet. Și mai puțin faptul că vei fi soția mea.

– La ce bun, dacă voi rămâne tot neatinsă.

În privirea lui fierbinte se oglindea amintirea celor petrecute între ei.

– Nu chiar neatinsă.

Pomeții lui Marguerite se făcură de culoarea trandafirilor salbatici. Roșeața îi cuprinse, de asemenea, gâtul și umerii, ca un stindard ce anunța sosirea dorinței. Văzu în privirea ei molatică faptul că și ea își amintea foarte bine ce se întâmplase între ei, și că se simțea rușinată, ceea ce îl duru. Dar, mai presus de acestea, vedea condamnare.

– Dar mai puțin decât o soție într-o relație consumată cu adevărat, spuse ea calm.

Nu știuse că ea cunoștea sensul cuvântului. Își simți vârful urechilor fierbinți, în timp ce se întreba ce altceva mai știa. Dumnezeu, dar era atât de moale și de caldă și de maleabilă, atât de ușor de excitat. Îi plăcea la nebunie cum îi răspundea la sărutări și cum îi căuta mâinile ca o hoață. Avea sânii palizi și minunați, cu rotunjiri moi, cu vârfuli trandafirii delicioase. Erau dulci ca mierea în gura lui, și atât de fragezi, încât îi venea tare greu să meardea la o parte cuvertura care îi ascundea și să îi savureze din nou, chiar în acel moment.

Va avea timp suficient pentru asta, și pentru multe altele, mai târziu. După ce se vor fi căsătorit, avea să o învețe să simtă doar

bucurie față de el, sau de orice altceva ar fi făcut împreună. Avea să-i spună exact ce și cât de mult voia de la ea. După ce ea va fi rostit cuvintele pe care avea nevoie să le audă, avea să fie liber să-i arate o mie de comori și să ia de la ea tot ce avea de oferit ea. Între timp, avea nevoie de încuviințarea ei, fără contraargumente sau alte întârzieri.

- Vorbesc foarte serios, Marguerite. E o chestiune prea urgentă ca să rămână neterminată.

- Serios?

- Ai vrut o dată să te căsătorești cu mine, ba chiar mi-ai făcut tu oferta. De ce tragi de timp acum?

- Refuzi să-mi oferi copii, spuse ea și trase cearșaful mai sus, strângându-l bine sub brațe.

Frustrarea se abătu asupra lui când văzu acel gest menit s-o protejeze. Nu putea însă să-i spună că se aștepta ca ea să se obișnuiască atât de mult cu privirea lui, cu atingerea lui, cu posedarea lui, încât să lase la o parte orice modestie. Nu putea să îi spună nici că putea să aibă câți copii voia dacă îl elibera de jurământul făcut. Părea mită în cel mai bun caz și șantaj în cel mai rău, și nu era deloc principal.

Cu maxilarele încleștate, se uită într-o parte preț de o clipă, după care spuse:

- Așa a fost să fie între noi.

- Așa ai hotărât tu. Nu-mi amintesc să mă fi întrebat și pe mine.

El clătină puternic din cap.

- Nu ai fi putut fi mamă nici dacă te călugăreai.

- Am renunțat la ideea de a mă călugări cu mulți ani în urmă. Am o cu totul altă ambiție acum.

- Și care ar fi asta? întrebă el nerăbdător.

Oamenii lui îl așteptau în curtea interioară. Avea kilometri întregi de parcurs și întâlniri de respectat.

- Nimic de mare importanță, doar iubire și o familie, o casă și un cămin care să fie doar ale mele.

El nu avusese niciodată astfel de lucruri, în afară de cele câteva luni frumoase pe care le petrecuse la Braesford, și renunțase de mult să mai spere la ele.

– Nu obținem întotdeauna ceea ce ne dorim.

– Așa e, răspunse ea, întorcându-și, la rândul ei, privirea.

– Ți voi oferi tot ce îmi stă în putere, spuse el, cât putea de sincer. Știu că nu e ceea ce ai fi ales, dar nu vei regreta prea mult.

– Nu pricepi, șopti ea.

Așa era, dar nu avea timp să discute acest subiect.

– Măcar gândește-te la ce ți-am spus. Vom vorbi din nou când mă întorc.

Ea își întoarse din nou privirea spre el.

– Unde te duci?

– La o întâlnire a unor baroni care s-ar putea să mi se alăture, sau care cel puțin ar putea pretinde că își schimbă loialitatea, pentru ca și alții să facă la fel.

– Ar putea pretinde?

– La îndemnul lui Henric, ca să confere credibilitate pretențiilor mele cum că aș fi Eduard al V-lea.

– Mi se pare un joc periculos, spuse ea foarte încet. De unde știi că nu te vor prinde și nu te vor ucide, ca să scape de amenințarea yorkistă pe care tu o reprezinți?

El ridică dintr-un umăr.

– Nu știu. Depind de cuvântul lui Henric al VII-lea.

Ea nu părea mai fericită.

– Se pare că nu pierde nici o clipă ca să avanseze lucrurile.

– Așa e.

– Cine merge cu tine?

– Ostașii mei. Oliver. Conte de Neve.

– Contesa nu?

– Nu este o călătorie pentru femei.

– Prea bine. Totuși, vei fi cu băgare de seamă?

Se uită la ea o clipă, confuz. Era atât de copleșit, încât vorbea fără să se gândească.

– Ești – se poate oare să fii – totuși geloasă?

– Nu fi prost, răspunse ea cu o privire tăioasă.

Dar era, indiferent cât ar fi încercat să nege. Domnița aceasta, pe care o venerase ani întregi ca pe o ființă angelică, era totuși om. Ba mai mult, era geloasă din pricina lui, el care nu fusese niciodată vrednic de asta înainte și nu crezuse vreodată că avea să fie.

- Așa e, spuse el încet.

- Doar că mă tem de ce s-ar putea întâmpla.

- Așa e, spuse el aspru, când își dădu seama că era îngrijorată.

Și tocmai de aceea fu nevoit să se repeadă asupra ei și să o mărute atât de repede, încât ea nu reuși să protesteze. Apoi plecă, cu gustul ei în gură. Plecă înainte să decidă că ar fi meritat să piardă coroana lui Henric în schimbul unei zile petrecute în pat cu Marguerite.

Întâlnirea baronilor fu tensionată, presărată din plin cu dovezi de aroganță, suspiciune și emfază. Ar fi fost mult mai eficientă și cu mai puține acuzații dacă Henric ar fi putut fi prezent, dar se încheie într-un mod cât de cât satisfăcător. Când David ajunse la turnul normand, era complet istovit, dezgustat de sarcina ce îi fusese impusă și cu nervii tociți, asemenea stindardelor roase de molii care se legănau deasupra podiumului din sală.

Nu îl ajută cu nimic să descopere că Marguerite nu era în solarul pe care îl împărțeau. Nu că s-ar fi așteptat să o găsească acolo goală, ca atunci când plecase, dar fusese totuși o fantezie persistentă în mintea sa. Nu era nici în sală, în bucătărie, în magazii sau la grajd. Nu ieșise pe poartă călare, deși paznicii nu erau siguri dacă nu cumva se strecurase pe lângă ei pe jos. Nu o mai văzuse nimeni de cel puțin o oră, poate chiar mai mult, și nimeni nu putea spune cu certitudine cu ce anume se îndeletnicea ultima oară când fusese văzută.

Îi mai rămăsese doar să se cațare pe parapete, să cerceteze cu privirea zona împădurită din jurul turnului. David sări câte două trepte odată, plin de teamă. Îi veneau în minte prea multe idei legate de ce i s-ar fi putut întâmpla, fiecare mai rea decât cea dinainte. Ar fi trebuit să se asigure că paznicii știau că nu avea voie să părăsească turnul sub nici o formă; ar fi trebuit să pună oameni care să o păzească, așa cum făcuse în timpul călătoriei până acolo; ar fi trebuit să o ia cu el; ar fi trebuit să-i spună că ar fi jelit-o dacă

ar fi pătit ceva rău. Ar fi trebuit să îi spună că o iubește și, de data aceasta, să o și facă să îl creadă.

Când ajunsese în partea de sus a scărilor, inima i se ghemuise în piept, stomacul i se strânsese într-un nod, iar creierul i se murase, scăldat în atâtea regrete. Era disperat să privească în jos de acolo, dar era deopotrivă îngrozit de ce-ar fi putut găsi. Încetini, se opri preț de-o clipă în vârf, ținându-se de rana vindecată, dar care încă îl durea după o zi de efort, încercând să-și tragă suflul.

O auzi pe ea prima, vocea ei vioaie părăndu-i-se o melodie în vântul ușor care sufla peste parapete. Venea din partea opusă a locului în care se afla el, dincolo de partea centrală a acoperișului principal. Se cutremură de ușurare. Făcu un pas rapid în direcția aceea, după care se opri când auzi o altă voce care îi răspunse lui Marguerite. Celestine, contesa de Neve. Avea o voce lunguroasă, dar în același timp sacadată, de neconfundat. Era acolo, pe parapet, cu Marguerite.

Celestine o ignorase pe Marguerite în zilele trecute, cu excepția unor priviri scurte, însoțite de resentimente meschine, Marguerite făcuse la fel. Și atunci, oare ce le adusese la un loc?

Chiar dacă era o ușuratică, lui Celestine îi plăceau foarte mult intrigile. În cele câteva zile scurte în care fusese cu ea la Paris, fusese încântată să se joace de-a v-ați ascunselea pe când își înpe la soțul. O extaziase de-a dreptul să-l răsplătească pentru numeroasele lui aventuri, și cu aceeași monedă. De asemenea, doamna fusese mai mult decât apropiată de Carol al VIII-lea și susținea cu mult entuziasm orice ar fi fost în beneficiul iubitului ei regal. Poate că *le comte* deținea titlul diplomatic oferit de regele francez, dar *la comtesse* fusese cel mai adesea aproape de acesta.

Cu siguranță că Celestine și Marguerite nu discutau despre astfel de lucruri. Sau poate că vorbeau exact despre ele. Oricum, David nu putea să lase să-i scape ocazia de-a descoperi ce puneau la cale *la comtesse*.

Înaintă încet și în tăcere de-a lungul acoperișului, îndreptându-se spre vocile feminine purtate de vânt. Se gândi că stăteau pe parapetele din partea din spate a castelului, cu fața spre cea mai deasă parte a pădurii din jur. Pe măsură ce distingeau tot mai bine

schimbul lor de cuvinte, David se opri și se rezemă cu spatele de zidul încălzit de soare pe care îl urmărise până acolo.

- Un fost maestru de ceremonii pentru Henric al vostru? Dar nu, *ma chère*. De ce ai crede că l-aș cunoaște pe acest Leon d'Amboise?

- Mereu a părut a fi mai mult decât un simplu muzician sau director de divertisment, spuse Marguerite agale. Eu și surorile mele am fost mereu sigure că se afla în serviciul lui Charles al VIII-lea. Desigur, asta se întâmpla cu ani în urmă.

- *C'est vrai?* spuse franțuzoaica pe un ton cât se poate de indiferent. N-am auzit niciodată de el.

- Era foarte frumos, de aceea am crezut că poate l-ai observat.

David își amintea și el de Leon, deși nu i se păruse a fi deosebit de frumos. Sora lui Leon fusese amanta lui Henric înainte ca acesta să se căsătorească, născuse un copil, pe micuța Madeleine, pe care Isabel și Braesford o luaseră la ei când mama copilului fusese ucisă. Leon dispăruse la scurt timp după aceea.

Dacă Leon era un agent trimis de regele francez, acest lucru nu fusese dovedit niciodată. Nici nu îl întâlnise vreodată în timpul aventurilor sale pe continent. Cu toate acestea, Marguerite ar fi fost foarte îndreptățită să presupună că Celestine l-ar putea cunoaște dacă ambii erau plătiți de Franța.

Celestine râse cristalin.

- Încă unul de aur, ca David?

- Mai degrabă brunet, dar înzestrat.

- Te referi în pat? O, refuz să cred că ar putea concura!

Trecu un moment înainte ca Marguerite să vorbească din nou, și, când o făcu, vocea îi păru ușor tensionată.

- Adică...

- Desigur, David al nostru este un amant uimitor, cu adevărat uimitor, pe cuvântul meu. Și mare! Mare în toate sensurile, înțelegi tu? Ei bine, ai văzut că *le comte* e mai mic de statură, așa că îmi înțelegi sentimentul de admirație, nu-i așa?

David simți cum i se prelingea sudoarea printre omoplați. Mai rău afântă! Lipsa grosolană de control a femeii îi aduse în minte amintiri uitate. Nestingherită și pretențioasă ca o pisică în călduri,

la comtesse îl instruisă în nenumărate moduri de a aduce plăcere unei femei. Fu atât de ocupat gândindu-se dacă lui Marguerite i-ar fi făcut plăcere sau nu, încât aproape că îi rată răspunsul.

– Îmi imaginez.

Chiar își putea imagina. Își simți creștetul capului ca ars de soare când se gândi la asta.

– Avea un talent înnăscut, și mâini sigure, continuă la comtesse. N-am cunoscut niciodată un bărbat care să venereze mai mult ca el corpul unei femei. Nu mă apuca pur și simplu și nu se împingea în mine așa cum fac cei mai mulți bărbați, convinși desigur că femeia trebuie să fie satisfăcută dacă izbesc repede, repede și puternic pe drumul lor spre plăcere. Ce idioti! Nu, ci jumătate din bucuria lui consta în a-i aduce bucurie și plăcere partenerii lui. Oftă. Nu am găsit nici un altul la fel de atent și de altruist.

– A terminat actul? întrebă Marguerite, deși sub curiozitatea din vocea ei se simțea un dezgust puternic.

– Dar desigur că da, *ma chère!* Nu ți-am spus deja că a fost uimitor?! Ce putere, ce rezistență, ce control absolut până în momentul final! Mi se înfioară sufletul numai când mă gândesc la asta.

– Sunt... convinsă.

– Iartă-mă, spuse Celestine, prefăcându-se că simte remușcare. Ești gata să-mi scoți ochii din cap, așa-i? Nu am vrut să zăbovesc prea mult asupra acestor amintiri delicioase. Nu trebuie să fi geloasă.

– Geloasă?! De ce crede toată lumea... adică, de ce crezi asta?

Părea plictisită, se gândi David, nicidecum ca de dimineață. Ce Dumnezeu se întâmpla?

– Ar trebui oare să recunosc că mi-ar plăcea să fii? întrebă Celestine. Am fost destul de distrusă când l-am văzut cu tine. Știi, el m-a părăsit pe mine, a plecat ca și când nu aș fi însemnat nimic, ca și cum nici una dintre abilitățile de amantă pe care i le-am împărtășit nu ar fi însemnat absolut nimic pentru el.

– David te-a părăsit?

David își simți ceafa arzând. Aproape că se duse la ele, ca să oprească discuția. Se abținu doar pentru că îi era groază că era deja prea târziu.

– S-a plictisit de mine și-a plecat mai departe, zise Celestine. A fost singurul bărbat care m-a insultat în felul ăsta.

– Îmi dau seama că trebuie să fi fost o încercare pentru tine când ai dat din nou de el aici, cu Henric.

Oare Marguerite chiar o compătimea pe franțuzoaică? se gândi David, încruntându-se.

– Într-adevăr. O femeie are mândria ei.

– Deși sigur te întâlneai des cu el în Franța, nu-i așa? La urma urmei, se număra printre favoriții lui Carol.

Celestine râse ascuțit.

– M-am asigurat ca drumurile noastre să se intersecteze oriunde.

– Dar i te-ai alăturat, ni te-ai alăturat, când am plecat de la Henric. De ce să te supui unei astfel de suferințe? Poate că încă mai sperii?

– Să-i reaprind interesul? Nu sunt chiar atât de proastă. Am văzut cum se uită la tine.

– Sunt sigură că te înșeli.

Pentru o clipă, Marguerite păru timidă, ca și cum și-ar fi dorit să fie convinsă. Era o sarcină de care David s-ar fi bucurat nespun, dacă lucrurile ar fi stat altfel.

– Nu prea cred, *ma chère*. Mi s-a spus că te-a răpit pe când te duceai să te căsătorești, te-a luat pe sus în șaua lui. E adevărat?

– Așa s-a întâmplat, da.

– *Quelle horreur!* Cât de îngrozitor trebuie să fi fost să fii la mila lui. Și ce devastator să știi că fapta lui a însemnat compromiterea ta. Nimeni nu se reface prea curând după o astfel de tragedie.

– Tragedie?

Celestine râse ușor.

– Să înțeleg că nu a fost chiar așa de rău să fii în puterea lui? Mărturisesc că nici eu nu m-aș fi opus prea tare seducției lui. Și apoi Henric ți-a ordonat să îl îngrijești după atac. Nu numai că ai fost supusă voii lui înainte, dar toți au văzut clar că bunul tău renume nu însemna nimic nici pentru el, nici pentru regele vostru.

David simți că se sufocă așteptând răspunsul lui Marguerite. Faptul că își imagina cam cum aveau să decurgă lucrurile nu îl ajută cu nimic.

– Se mai întâmplă și astfel de lucruri, răspunse Marguerite liniștită. Ca pupila a regelui, trebuie să fac ce mi se poruncește.

Întunericul se lăsă peste el. Crezuse că Marguerite fusese sinceră, fusese sigur că grija ei, zâmbetul ei și tovarășia ei pe când fusese rănit însemnau că și ea simțea la fel ca el. Fusese sigur că acceptase bucuroasă sărutările lui, că fusese captivată de ceea ce el îi arătase despre dorință. Oare totul să fi fost dintr-o simplă acceptare a destinului ei, sau, mai rău, din prefăcătorie?

– Ai vrea să scapi de el, nu-i așa? Sau să te asiguri că nu te mai poate ține?

Marguerite tăcu.

– Cred că se poate aranja, continuă Celestine vioaie, atât de diferită de ceea ce spunea de fapt. Adică, dacă ar fi să-l convingi să călătorească cu puțini oameni și să-l conduci într-o anumită direcție care ți-ar fi sugerată?

Lui David aproape că-i stătu inima în loc. Nu-i păsa de uneltirile contesei și nu ar fi fost deloc surprins dacă ea și contele ar fi încercat să-l împiedice să intervină în încercarea lui Warbeck de a ajunge pe tron. Loialitatea era o treabă groaznic de încurcată când venea vorba de regi și coroane, iar aurul putea influența pe oricine să schimbe părțile. Pentru el conta reacția lui Marguerite.

Cu siguranță că își dădea seama că această plimbare de dimineață, menționată atât de degajat, s-ar putea încheia într-o ambuscadă. Sigur înțelegea că, în opinia lui Celestine, nu exista nici o scăpare pentru ea, decât dacă el ar fi fost luat prizonier sau ucis. Doar știa că, dacă voia să fie liberă, trebuia numai să îi spună în față.

David își ținu respirația, ca să audă mai bine ce avea să răspundă ea.

Trecură câteva clipe îndelungate, timp în care el își dori să poată vedea fața, să știe la ce se gândea și ce simțea. În cele din urmă, ea spuse:

– David are probleme grele pe cap. Mă îndoiesc că le-ar lăsa deoparte pentru o ieșire de plăcere.

– Sunt sigură, spuse Celestine, pe un ton foarte sugestiv, că l-ai putea convinge de beneficiile unei astfel de plimbări.

– Să presupunem că aș putea...

– Da, *chère*?

– La ce direcție te gândeai?

David închise ochii, înghițind în sec și lăsându-și capul să-i cadă pe zidul de piatră din spatele lui. Marguerite fusese de acord, ba chiar o asculta pe Celestine care îi spunea ce avea de făcut și când. Nu-i venea să creadă. Tot ce știa, tot ce știuse vreodată despre ea, îi indica faptul că nu s-ar fi coborât la un asemenea nivel.

Se așteptase ca ea să se înfurie la o astfel de idee, nu numai de dragul lui, ci pentru că, altminteri, ar fi însemnat că nu avea nici inimă, nici principii.

De ce făcea asta? De ce? Oare chiar se schimbasesc atât de mult în anii care trecuseră de când fuseseră împreună la Braesford? Sau, oare, schimbarea avusese loc după întoarcerea lui? Oare o făcea din nevoia de-a scăpa de perspectiva de-a fi căsătorită cu el, și nu din trădare? Scuze, îi găsea scuze.

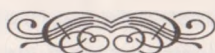
Nu avea să meargă până la capăt cu asta. Nu putea. Își punea viața gaj pentru asta. Și, într-adevăr, viața-i era în joc, pentru că ar fi urmat-o oriunde l-ar fi dus. Ar fi mers în plimbarea aceea cu ea. Da, ar fi urmat-o oriunde l-ar fi condus, ca să vadă ce avea să iasă din asta.

Nu era deloc necesar. Îi putea pune capăt chiar acolo și atunci, sau ar fi putut să o forțeze în seara aceea să-i spună ce se plănuiuse. Ultima variantă îl încânta foarte tare. Avea să se bucure de o plăcere pură și fierbinte când avea să o interogheze, goală, în patul lui.

Dumnezeule, nu, nu putea face asta. Mai întâi trebuia să-i permită să-și dovedească lipsa de loialitate. După care avea să pună capăt amenințării, să o oprească chiar înainte să intre într-o ambuscadă. Oare? Chiar dacă însemna atât de mult pentru ea să scape de el?

Se ridică de la perete și se retrase departe de murmurul moale și fatal de voci feminine, părăsind parapetele. Când ajunse în sala mare, ceru vin. Morocănos și nervos, îi alungă pe toți cei care voiau să i se alătore în încercarea de a alunga amintirea acelor voci, bând până la epuizare.

Capitolul 15

– Ar trebui să-i spui, zise Astrid, în timp ce stătea în picioare pe scăunelul din odaie, împletindu-i lui Marguerite părul, cu pricepere și rapiditate. E prea periculos.

– Cum aş putea? El și Celestine au fost amanți. Nu va crede că ar complota împotriva lui. Va spune că o acuz pe nedrept, din gelozie.

– Și nu ești geloasă? spuse Astrid și sări de pe scaun să ia panglica maro de pe pat, ca să-i lege cosița lungă.

– Doar știi foarte bine.

– Dacă contesa a insistat asupra priceperii lui...

– Voia să fiu geloasă, dar aia e cu totul altceva, spuse Marguerite, încheind discuția.

Astrid îi aruncă o privire lungă, dar nu-i răspunse.

– Desigur că îi voi spune, când va fi necesar, spuse Marguerite, ca răspuns la dezaprobarea care se citea pe fața lui Astrid.

– Dar nu-i vei da timp să se pregătească pentru asta.

Ea dădu ușor din cap, roasă de îndoieli.

– Oricum nu s-ar pregăti dacă nu m-ar crede.

– Ar putea fi ucis, milady.

– Știi prea bine! se răsti ea. Altminteri n-aș fi fost de acord cu această plimbare blestemată. Trebuie să fie pus în gardă împotriva contesei. Iar ei nu trebuie să i se permită să caute alte persoane dispuse să-l trădeze.

– Roagă-te să nu descopere ce-ai făcut. Până acum ți-a arătat doar partea lui blândă, dar nu înseamnă că nu are și o alta.

Marguerite se înfioră, neliniștită. Era adevărat că David nu se mâniase niciodată pe ea, dar văzuse oameni puternici care ajunseseră niște lași miorlăiți din pricina acestei mâinii. Nu voia să alba de-a face cu ea.

În seara de dinainte, când se întorsese, David nu fusese chiar în apele lui. I se păruse dur, amenințător și o fixase cu o privire rece, ca de gheață. Nu îi zâmbise, nu o sărutase și nu mai adusese vorba despre căsătoria pe care i-o propusese. Cinase târziu, cu Oliver. Fusese de-acord să iasă la plimbare călare cu ea în dimineața aceea, dar nu venise la culcare în noaptea dinainte.

Oare unde dormise? Bănuia că în sala mare, cu oamenii lui, dar nu îl întrebase. În caz că dormise în altă parte, cu altcineva, nu voia să știe.

Poate că complicase toată povestea cu căsătoria, mai ales că o propusese ea însăși nu cu mult timp în urmă. Știa că îl nemulțumise ezitarea ei. Cu toate acestea, de ce se mira că avea îndoieli când într-o zi îi spusese că nu se pot căsători, iar în ziua următoare îi cerea să se mărite cu el, sau când îi spunea că trebuia să o iubească doar într-o manieră castă, după care făcea din ea o stricată?

Cum nu își putea potoli dorința prin ea, poate că găsisese o femeie pe care îi era permis să o aibă. Una se afla chiar la îndemână și sigur era disponibilă, chiar dacă era furioasă că fugise din patul ei. Poate că *la comtesse* și-ar fi abandonat chiar și amenințarea împotriva lui, doar de dragul de-a mai fi o dată în brațele lui. Se părea că răzbunarea personală o motiva la fel de mult ca orice avantaj politic.

Nu. Nu avea să se mai gândească la asta. Gata.

David o aștepta în curtea interioară. Ea coborî treptele, cu Astrid tropăind alături de ea. Nu era singur, ci îl avea pe Oliver drept însoțitor. Se simți ușurată când îl văzu pe italian pe cal și gata de călărit. Oricine i-ar fi așteptat probabil că avea să se gândească mai bine dacă să îi atace sau nu, ținând cont că li se alăturase și el.

Abia de încălecase pe calul ei, și Astrid pe poneiul ei, că li se alăturară și contele și contesa. *Le comte* era irascibil și pe jumătate adormit, dar *Celestine* compensa din plin. Franțuzoaica purta

o rochie de călărie de un verde crud și o pălărie asortată cu o pană purpurie elegantă peste bucele ei blonde, părând atât de colorată, încât Marguerite se simți mohorâtă în rochia ei comodă, din lână maro. Doamna îi salută pe toți vioaie, sporovăind veselă despre dimineața frumoasă, calul ei, faptul că servitoarea ei nu o trezise la timp și despre vinul minunat servit cu pâinea de dimineață. Încă sporovăia când ieșiră pe poartă și pătrunseră în dimineața umedă de rouă.

La sugestia contelui, părăsiră drumul și apucară o cărăruie întunecoasă, puțin mai lată decât o potecă pentru animale, care șerpuia prin pădurea din spatele turnului. Domnul preluă conducerea, iar Oliver i se alătură. Era urmat îndeaproape de David și de Celestine, în timp ce Astrid și Marguerite erau ultimele. Marguerite nu își dădu seama cum se hotărâseră locurile, dar nu-i păsa de potrivirile ciudate. Dacă nu s-ar fi îmbrâncit în față, ca să o mute pe contesă din loc, nu prea avea vreo șansă ca să vorbească în particular cu David.

Se gândi că problemele nu aveau să apară atât de devreme în plimbarea lor. Probabil că orice posibil atac ar fi fost demarat destul de departe de donjon. Trebuiau să se oprească la un moment dat, ca să își odihnească caii, iar ei să se înviorzeze cu vinul, brânza și pâinea din săculețul prins de șaua lui Astrid. Avea să găsească o modalitate de a-l avertiza pe David atunci.

Observă după o clipă că Oliver căra o pereche de arcuri lungi în spatele șeii, precum și o provizie mare de săgeți. Era nespuse de mulțumită să le vadă, dar se întrebă ce era cu ele.

— O să și vânăm? le strigă ea celor din fața ei. Ar trebui să fu atentă la vânat?

— Este întotdeauna grozav să găsești carne pentru cămară, îi răspunse David peste umăr, la fel e și să fii atent.

Oare cuvintele lui aveau o semnificație anume? Nu își dădu seama, dar pielea i se zbârli ca și când un păianjen s-ar fi târât pe sub hainele ei.

— Păi, s-ar putea chiar să dăm peste niște yorkiști, ripostă ea cu un optimism ironic. Gândiți-vă ce diversiune pe cinste ar fi!

– *Mon Dieu*, nu spune așa ceva! exclamă Celestine, prefăcându-se înfiorată și încruntându-se rapid peste umăr la Marguerite.

– Nu se știe niciodată pe unde călăresc, confirmă și Astrid cu îndrăzneală.

– Eram sigură că Warbeck a rămas în Scoția, spuse franțuzoaica, punându-și mâna înmănușată pe brațul lui David. Spune-mi, te rog, că nu s-a auzit altfel!

– Nu, răspunse David.

Lui Marguerite îi plăcu că David îi răspunsesse tăios contesei. Măcar nu era tăios doar cu ea.

Când se uită mai bine, văzu că David era sumbru și avea ochii roșii. Cu toate acestea, stătea cu ușurință în șa, părând hotărât, puternic și scandalos de arătos în lumina de dis-de-diminează care făcea ca raze argintii să se reflecte din butonii hainei lui verde-albăstrui. Privirea îi era intensă și părea să nu rateze nici un detaliu privind locurile pe lângă care treceau sau care se aflau în fața lor. Marguerite se mai relaxă puțin, deși rămase la fel de vigilentă.

Văzură o căprioară la câteva minute după ce soarele trecuse de vârfurile copacilor. Oliver, fiind în frunte, porni în urmărire. El auziră năvălind printre copaci și tufișuri și strigătul lui slab de triumf când doborî animalul. Marcară locul, pentru ca servitorii să poată recupera vânatul mai târziu. Cum deja se opriseră, scoaseră și gustările. Se așezară sub un stejar mare, cu coroană bogată, bând vin turnat dintr-un burduf în pocaluri de metal și mâncând brânză și pâine.

Marguerite își aruncă coaja spre trei gaițe și se ridică în picioare. Cu pocalul de vin în mână, se îndreptă, chipurile alene, spre locul în care David stătea rezemat de trunchiul gros al stejarului.

– Ce-ar fi să ne întoarcem acum? întrebă ea când se apropie de el.

– Să ne întoarcem? Dar de-abia am început, spuse Celestine, protestând încruntată.

– N-am vrea ca prada lui Oliver să se strice. Marguerite îi zâmbea italianului. În plus, cred că Astrid nu se simte prea bine, deși nu are plângeră niciodată.

Așteptă decizia lui David cu inima cât un purice.

El se ridică în picioare, tronând asupra ei. Se uită la fața ei, cu ochii lui de un albastru foarte închis și mult prea pătrunzători.

– Ești palidă, Lady Marguerite. Ești sigură că, de fapt, nu dumneata ești cea care se simte rău?

Reveniseră la adresarea formală. Era clar că se schimbaseră ceva între ei.

– Nu la modul în care te referi. Dar... probabil că îți amintești că am uneori un presentiment pentru vești rele.

– Nu fi prostuță! spuse Celestine și-o privi pe Marguerite cu asprime, suspicioasă și furioasă. Ce-ai pățit?

David nu îi acordă câtuși de puțină atenție contesei, privind o în continuare pe Marguerite. I se păru că respira mai adânc decât de obicei.

– Ai un astfel de presentiment acum?

– Cred că da. Sincer.

Le comte se ridică în picioare. Fața lui roșie strălucea de transpirație, în pofida răcorii dimineții, iar gura lui cărnoasă era schimonosită a dispreț.

– Să ne întoarcem acum? *C'est ridicule*. Am parcurs o distanță atât de mică, încât mai n-a meritat să ne dăm jos din pat.

– Cred că am mâncat niște carne de vită stricată, spuse Astrid, punându-și o mână peste abdomen.

Oliver nu spuse nimic, ci doar analiza scena, netezindu-și muștața și părând foarte amuzat.

– Putem călări în altă zi, spuse David după o vreme.

– Da, sări Marguerite, respirând ușurată. În altă zi.

– Ba nu! interveni *la comtesse* și bătu cu cizma în pământ. Insist să continuăm.

David răspunse, continuând să o privească pe Marguerite. Tu și *le comte* puteți continua, dacă asta doriți. Eu și Lady Marguerite ne vom întoarce împreună cu Astrid.

– *Bene*, spuse Oliver tăgănat. Merg și eu.

Discuțiile continuară așa, dar, în cele din urmă, contesa Celestine își azvârli mâinile în aer și exclamă:

– Prea bine, atunci! Este păcat, dar ne vom întoarce cu toții.

Încălecară și reveniră la poteca din pădure, de data aceasta cu David și Marguerite în frunte. În spatele lor erau *le comte* și *la comtesse*, iar Astrid și Oliver ultimii.

Marguerite era nespus de bucuroasă. Teama i se diminua cu fiecare kilometru parcurs. Îi venea să-și împungă buiestrașul ca să-o ia la galop, să străbată ca gândul poteca de pădure înapoi spre turn, unde aveau să fie în siguranță. Stătea pe șaua laterală, privind în depărtare, sperând să întrezărească zidurile lui de piatră. Și stindardul lui David fluturând în vânt deasupra ei, cu coroana lui verde pe un fond albastru-deschis.

Se uită la el și îl văzu serios și atent lângă ea. Îi zâmbi ezitant, fără să vrea. Cu mult timp în urmă, călăriseră cu o viteză nebună prin lunci și câmpii, peste izvoare și prin păduri, unde frunzele căzute din copaci bătrâni de peste o sută de ani înăbușiseră sunele copitelor. Ce nesăbuiți fuseseră, și cât de plini de bucuria de-a fi în viață! Era o amintire plăcută.

David o privi în ochi, vigilent și cercetător.

— Hai să ne întrecem până la turn! îl provocă ea, cu voce cristalină.

El răsă scurt, dar îi zâmbi apoi cu căldură, ca în vremurile de demult.

— S-a făcut! spuse el și se aplecă în față, dându-i pinteni calului.

Arănsarul porni la galop. Marguerite, luată pe nepregătite de faptul că el acceptase atât de rapid, era la o secundă în urma lui.

Săgeata șuieră brăzdând aerul în locul în care fusese David. Vârful ei ghimpat străpunse mantia lui Marguerite. Îi trecu pe lângă piept și îi mușcă din braț.

Se clătină, dezechilibrându-se în urma loviturii. Durerea îi tăie respirația. Rămase șocată și uluită de săgeata cu pene ce se zărea prin rupțura din haina ei, iar asta îi opri țipătul în gât.

O altă săgeată zbură pe deasupra capului ei și lovi copacul de alături cu o bufnitură puternică. Alte câteva trecură pe lângă ea, prin fața și prin spatele ei, prin frunze și ramuri și lucruri mai moi și mai puțin solide. Un bărbat strigă, sau poate o fi fost

un cal. Marguerite nu reuși să își dea seama, căci calul ei se ridică îngrozit, dansând pe picioarele din spate.

Răsună o comandă dură. David se răsucise, se întorcea, tot mai aproape. Vru să-l avertizeze să se îndepărteze. Dar nu reuși să scoată nici un cuvânt. Undeva în spatele ei, auzi arcul lui Oliver zbârnâind, și pe el scoțând același strigăt triumfător ca atunci când doborâse căprioara.

O formă întunecată apăru fulgerător în fața ei. Ea tresări și încercă să tragă de frâie, dar nu avea putere în braț. Lăsă din mâini hăturile, clătinându-se în șa.

Dintr-odată, simți ca un cerc de oțel în jurul taliei. Ceva o ridică din șa. Cu ultima respirație, gemu când se lovi de un zid de mușchi. Simți o agonie mistuitoare brăzdându-i brațul până la umăr și apoi capul.

Chiar și în toiul haosului, îi recunoscui mirosul lui David. Căldură și puterea lui o învăluiră, deși văzu doar o ceață roșie în spatele pleoapelor. Întunericul se lăsă peste ea, în timp ce armăsarul lui țâșni brusc și o luă la galop. Auzi zgomot de copite în jurul ei, de la alți cai, ca niște tunete înăbușite, dar nu își putea da seama dacă erau de la prieteni sau dușmani.

Se prinse de David, încleștându-și mâna sănătoasă în lână groasă a hainei lui. Se prinse de el ca și cum nu avea să îi mai dea drumul vreodată.

David înjură crunt în vreo șase limbi diferite în timp ce se aplecă peste Marguerite, protejând-o cu trupul lui. El purta zale pe sub jiletcă, în timp ce ea nu avea așa ceva. El scăpase de săgeata care îi fusese menită lui, dar ea nu.

Crezuse că el era singura persoană în pericol, dar se înșelase. Nu știa câți oameni se ascundeau printre copaci, nici cine îi trimisese sau ce urmau să facă. Iar el nu putea să gândească, să planifice sau să riposteze până când Marguerite nu era în siguranță.

Bănuia că săgeata era în umărul sau în brațul ei, dar nu putea fi sigur și nici nu avea timp să se uite. Ar fi putut fi în piept, ceea ce însemna că ar fi putut sângera până la moarte. Îi simțea umezeala caldă pe laterala lui, și nu fusese nicicând mai disperat.

Oliver era în spatele lui. Italianul avea frâiele poneiului lui Astrid înfășurate în jurul brațului și trăgea cu arcul de la șa înspre o țintă din spatele lor. Contele de Neve fusese lovit. David îl văzuse căzând. Nu avea nici cea mai vagă idee ce se întâmplase cu contesa și nici că îi păsa câtuși de puțin.

Ea sau nobilul ei soț, sau amândoi, ticluiseră această ambuscadă. Nu i s-ar fi părut deloc ciudat ca Celestine să fi considerat potrivit să li se alătore atacatorilor. Dacă cumva căzuse, asta însemna chiar mai puțin pentru el. Atunci nu mai trebuia să îi acuze pe ea sau pe conte, sau să explice cum aflase că ei se aflau de fapt în spatele atacului. Și nici nu ar fi fost obligat să menționeze că Marguerite fusese părtașă la asta.

Încercase să îl avertizeze. Oare se răzgândise, de îl avertizase, sau fusese ceva mai mult, vreun plan sau scop pe care el nu reușea să îl definească? Orice ar fi fost, plătise pentru asta. Se ruga doar că prețul să nu fie mai mult decât putea îndura.

Turnul se ivi în fața lor. Trecu în viteză pe poartă, cu mult înaintea lui Astrid și a lui Oliver. Își opri armăsarul alb cu o forță umană, iar fiara cea mare se lăsă pe coapse. Se dădu jos de pe cal, o coborî cu grijă pe Marguerite pe brațe, apoi urcă împleticit treptele late din fața lui. Nu se opri în sala mare, nu le răspunse bărbaților care mișunau pe-acolo, strigând și exclamând furioși și îngrijorați. Sângele îi pompa nebunește prin vene în timp ce se îndrepta spre solariu cu pași de uriaș, fără să încetinească, fără să se oprească până nu o așează pe salteaua patului.

Preț de câteva momente interminabile, Marguerite rămase nemișcată și palidă. Apoi ridică încet pleoapele. Se uită la el cu ochii ei căprui-închis, plini de durere și tristețe. Nu putu să îi susțină privirea, de teamă că ar fi putut vedea și altceva în ei, sau de teamă a ceea ce ar fi putut descoperi ea într-ai lui.

Săgeata care se înfipsese în partea de sus a corpului ei, pătându-i mantia din lână maro, era o obscenitate. Își dădu jos mânușile, scoase cuțitul din teacă și tăie rapid pânza, dinspre gaura de intrare a săgeții spre marginea centrală. Desfăcu veșmântul greu la gât, apoi îi depărtă marginile.

Corpul săgeții i se înfipsese în braț, iar vârful ieșise pe dedesubt. Sângele țâșnea în jurul ei, îmbibându-i mâneca, pătându-i talia rochiei. David închise ochii preț de o clipă și, pentru prima dată, deși văzuse sute de răni în luptă, i se făcu greață.

Astrid apăru lângă el, împungându-l în coapsă, ca și cum voia să-l facă să se miște, vorbind, dând instrucțiuni, întrebând. David nu îi acordă atenție. O privi din nou pe Marguerite.

– Trebuie să o scot, spuse el cu o voce atentă, riguros de liniștită. Acum. Numai decît. Mă lași să o fac?

Ea se uită la el, în ochii lui adânci, când la unul, când la celălalt. Probabil că o mulțumise ce văzuse în ei, pentru că pe chip i se citi încrederea în el și dădu încet din cap.

Ar fi sărutat-o, dacă săgeata nu i-ar fi stat în cale. În schimb, o atinse pe obrazul moale, ștergându-i o lacrimă care șiroia pe pielea fină, palidă. Cu gura strânsă și o expresie sumbră, îi sfâșie mâneca rochiei. Cu mișcări rapide, înainte ca ea să priceapă ce voia să facă, David prinse corpul săgeții cu ambele mâini și o rupse chiar deasupra brațului. O auzi gemând înăbușit, dar nu se lăsă descurajat. Își înfășură degetele lungi în jurul cotului ei, îl ridică, apoi apucă vârful săgeții. Strânse din dinți, închise ochii și trase.

Ea gemu și ochii i se închiseră. Preț de o clipă, David crezu că leșinase. Nu l-ar fi surprins deloc, căci văzuse soldați încercați leșinând de la mai puțin de-atât.

O clipă mai târziu, ea zâmbi nesigur.

– Mulțumesc, îi șopti.

Nici o altă apreciere nu însemnase vreodată atât de mult pentru el.

Simți o înțepătură puternică în spatele nasului, și ochii parcă îi luară foc, în timp ce regretul îl apăsa greu. Făcu un pas înapoi, ca și când ar fi fost uimit, cu bucata de săgeată în pumnul lui și cu sângele lui Marguerite pe mâini.

– Mișcă-te! spuse Astrid, împingându-l cu mâinile ei mici. Dă-te din calea mea, neghiobule, dacă nu vrei să sângereze până la moarte.

– Astrid, dragă... murmură Oliver, care intrase în liniște în solariu, în semn de protest.

– Liniște, prostule! Dacă vrei să te faci util, du-te și cere niște apă bine fiartă înainte, cu o mână mare de sare.

Cât fu plecat Oliver, Astrid împături bucăți groase de pânză și le apăsă ferm pe rănile de pe fiecare parte a brațului, ca să încetinească sângerarea. Apoi spălă rănile cu apă sărată, până se asigură că nici o bucată de pânză sau vreun alt material nu rămăsese prins între ele. După ce-i înfășură brațul în pânză curată, micuța servitoare îi dădu lui Marguerite o băutură calmantă pe bază de plante. Vreme îndelungată o ținu pe stăpâna ei de mână și îi netezi cărlionții de pe față. Când Marguerite adormi în sfârșit, Astrid se așeză pe un scăunel cu trei picioare și așteptă.

David avea o duzină de lucruri de făcut. Îl trimise însă pe Oliver să se ocupe de ele. Se duse la fereastra cu obloanele deschise și rămase acolo, privind în zare, cu picioarele depărtate și brațele încrucișate peste piept.

După o clipă, întrebă încet peste umăr:

– Ce crezi?

– Se va face bine dacă rănile nu se infectează.

– Dacă.

Nu era prea optimist. Văzuse prea multe răni minore infectându-se, simple zgârieturi primite în turniruri și în bătălii. Ucideau mai mulți soldați experimentați decât orice armă făurită vreodată.

Astrid îl privi pătinitoare.

– V-am îngrijit, eu și ea, și v-ați vindecat repede.

El zâmbi scurt.

– Așa este.

– Nu trebuie să rămâneți, spuse Astrid, împreunându-și degetele scurte și încrucișându-și mâinile în poală. Voi fi eu aici.

– Nu pot pleca.

– Cum doriți, domnule.

Urmă o tăcere scurtă, timp în care se putu auzi huruitul vocilor de jos, împreună cu ciripitul păsărilor și zumzetul leneș al albinelor. Prin fereastră pătrundea o briză caldă și parfumată de la plante verzi în plină creștere. Se întrebă dacă nu cumva era prea

rece pentru Marguerite, dar ea continua să doarmă, ca și când nu ar fi simțit nimic. Sau cel puțin credea că doarme. Era atât de nemișcată, încât se întoarse și se duse înapoi la pat, privind atent în jos.

Da. Pieptul i se ridica și cobora. Încă.

– Nu o să moară, spuse Astrid, cu compasiune în glasul ei cristalin.

– Aproape că a murit. Săgeata a fost foarte aproape. O săgeată menită...

– Pentru dumneavoastră? Lăudat fie Domnul că ați fost, de asemenea, cruțat. Și Oliver.

Un spasm de durere îi cuprinsese pieptul atât de repede și de puternic, încât de-abia mai putea respira. Se duse rapid înapoi la fereastră și se propti cu un șold pe ambrazura de piatră care forma o băncuță în fața acesteia.

– Îmi imaginez că ați prefera să fi fost dumneavoastră cel lovit, spuse Astrid ascuțit. Dar ea nu ar fi vrut așa ceva.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce a trebuit să meargă și ea? De ce a fost de-acord cu plimbarea? Știa că se plănuiuse ceva. A încercat să mă avertizeze, ai auzit-o. Nu asta a intenționat?

– Da, așa e. În ceea ce privește motivul, era de părere că nu veți crede că *la comtesse* ar fi uneltit împotriva dumneavoastră, ci că trebuia să o vedeți cu ochii dumneavoastră. Altfel, se gândea că doamna și soțul ei ar fi putut încerca din nou, când nu ar mai fi fost nimeni prin preajmă ca să vă avertizeze.

David nu era obișnuit să se preocupe cineva de bunăstarea lui. Era atât de dur la trup și la minte, încât nu se gândise că Marguerite s-ar fi putut teme pentru el. De asemenea, îi era greu să priceapă de ce ar fi avut ea impresia că nu ar fi ascultat-o sau că nu ar fi crezut ce îi spune. Simplul gând îl umplu de durere.

Celestine venise la el la scurt timp după ce fusese acceptat de Carol al Franței. La fel ca multe alte doamne de la Curte, fusese atrasă de priceperea lui pe câmpul de luptă, de forța și onorurile lui. Nu îi luase mult timp să înțeleagă că ea nu ținea deloc la el, dincolo de aceste lucruri. Fusese exigentă și condescendentă în pat, cu mai puțină modestie decât cea mai rea ușuratică

de pe stradă. Aventura lor, dacă se putea numi așa, fusese instructivă, dar prea lipsită de sentiment ca să-l rețină pentru mult timp. Ea țipase și aruncase cu lucruri în el când o părăsise.

Îl surprinsese să o vadă toată numai un zâmbet când se ivise la Curtea lui Henric. Ar fi trebuit să își dea seama că avea motivele ei să fie așa.

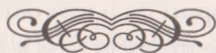
Deci Celestine îl vorbise de rău lui Marguerite, dar, în loc să accepte așa ceva, Marguerite se folosise de asta pentru a o duce pe franțuzoaică la pierzanie. Marguerite cea curajoasă și strălucitoare, care nu înțelegea – și poate că n-avea să înțeleagă niciodată – cât de mult îi aparținea el ei și cât de mult își dorea ca și ea să îi aparțină lui.

Dumnezeule mare, ce făcea?! Cum de ajunsese să se încurce cu Henric și tertipurile lui? De ce ar fi trebuit să continue, dacă asta ar fi însemnat să piardă singurul lucru pe care și-l dorise vreodată, pe singura persoană care însemnase vreodată ceva pentru el?

Totuși, ce ar fi putut face acum? Se afla în mijlocul disputei dintre familiile York și Lancaster, și nu exista nici o cale de ieșire decât dezlegarea de la Henric.

Dezlegarea sau moartea.

Capitolul 16

– Nici o veste de la contesă? îl întrebă Marguerite pe David în a treia dimineață de după incidentul din pădure.

Gândul o tot frământa de ceva vreme, dar Astrid nu știa să-i răspundă, și de obicei ea însăși dormea când David era acolo, sau dormea el pe jos lângă patul ei când se întâmpla să se trezească ea, și nu voia să-l deranjeze.

– Nici urmă de ea prin codrul unde s-a petrecut atacul, răspundea el domol și oarecum distant. S-a găsit sânge în locul în care a căzut *le comte*, și nimic altceva. Se pare că cei doi au scăpat împreună cu bărbații care au tăbărât pe noi. Sau au fost luați de aceștia. Oricum ar fi, duși sunt.

– Nu pari foarte îngrijorat, remarcă ea.

– Nu sunt. Aproape că ai fost ucisă din pricina lor. Nu mă interesează soarta lor.

Era posibil ca perechea să se fi dus la Henric, care sigur ajunsese deja la Londra, sau să fi luat vaporul spre Franța, ca să-l relateze evenimentele lui Carol al VIII-lea. Se liniști la gândul că frica de a fi pedepsiți cu siguranță că avea să îi facă să stea departe de David.

Îl urmări cu privirea în timp ce stătea la geam. Părea să nu simtă ca acasă, așa cum îl văzuse adesea între episoadele ei de somn și trezire. Lumina dimineții îi cădea pieziș pe trăsăturile, făcându-l să pară cu mușchii întinși, aproape sfrijit. Lumina îi luase în păr și i se fixă în albastrul limpede al ochilor în timp ce îl întoarse privirea către ea.

Putu rezista scrutării lui intense doar preț de câteva secunde. Își lăsă ochii în jos și își privi degetele în timp ce frământau ceasaful din jurul ei.

– Astrid mi-a zis că ți-a spus... că înțelegi ce am încercat să fac.

David își înclină capul.

– Nu te mai gândi la asta. Îmi pare rău doar că s-a terminat așa cum s-a terminat...

– Dar care-o fi fost scopul? Să fi fost oare pentru regele Franței? Să fi aflat cumva Carol de intenția ta și s-a temut că-l lasă pe adevăratul moștenitor la tronul Angliei să-i scape printre degete?

– Cum? Ai impresia că intenția contesei a fost să mă ademenescă înapoi în Franța, iar dacă n-ar fi reușit, să mă lege fedele și să mă ducă acolo cu forța?

– Cam așa ceva, cred...

– Nu, milady. Oamenii din codru au tras săgețile cu intenția de-a ucide. De ce folos așa mai fi fost pe post de pion în jocul lui Carol împotriva Angliei dacă i-aș fi fost livrat ca o bucată de carne moartă?

– Nu vorbi așa! zise ea tăios.

– Iartă-mă, dar asta-i realitatea.

– Din păcate, așa e, murmură ea, fără să se uite la el. Aș prefera să te știu oaspete al regelui Franței, chiar și prizonier, decât să cretinzi că ești Eduard al V-lea.

David o privi încruntat.

– Așa ai gândit tu? Că n-ar conta dacă aș fi fost luat, întrucât tu ai fi fost mai bine decât planul lui Henric? În cazul ăsta, trebuie să îți spun că n-ar fi ajutat la nimic. Cum a fost și cazul lui Henric înainte, cât i-a fost oaspete lui Ludovic al XI-lea, ca ostatic m-ar fi folosit poate cel mai bine predându-mă Coroanei englezești în schimbul anumitor concesi.

– Ar fi făcut Carol așa ceva?

– Fără să stea câtuși de puțin pe gânduri.

– Dar erai prietenul lui !

– I se frânse inima când îl văzu cât de calm, aproape cu fatalitate, creptase acea înșelătorie. Era singur, tare singur...

– E adevărat, dar nici pe departe atât de drag ca gloria Coroanei. I-ar plăcea nespun să fie regele care a unit din nou Anglia și Franța. N-ar conta prin ce mijloace, chiar deloc.

– Se îndepărtă de la acel subiect dureros.

– Și totuși, nu știm dacă *la comtesse* lucra pentru Carol.

– Își întinse picioarele pe ambrazură, iar apoi își cuprinse genunchii cu brațele. O privi intens, atent și nesigur în același timp.

– Și atunci, pentru cine ?

– În lipsa unui voal pe care să-l ronțăie, după cum îi era obiceiul, ridică colțul așternutului și mușcă din el.

– E o femeie mândră. Pentru ea însăși, oare? Din răzbunare?

– E o femeie înfumurată, rectifică el. Dar dacă voia să mă pecească pentru respingerile din trecut, de ce ar fi așteptat atât? Relația noastră a fost cu ani în urmă.

– Faptul că îi răspunsese atât de prompt îi dădu de înțeles că luase deja în calcul o astfel de ipoteză. Însă dacă problema îl măcina, glasul său nu răzbea nimic.

– Poate că s-a alăturat intențiilor altora.

– Crezi că ale yorkiștilor? Ori să fi avut vreun aranjament cu moștenitorul lui Halliwell? Fiindcă, în cazul ăsta, mă gândesc

că a ademenit-o aurul. Nu e deloc ieftin să-ți menții o poziție de vază la Curtea Franței.

Marguerite se gândi că el subestima atașamentul plin de gelozie al femeii și mânia ce izvora din asta, însă nu i-o spuse.

– Poate că a fost Henric. Să presupunem că a hotărât că ai putea fi într-adevăr moștenitorul Plantagenetilor.

– Deci și el ar avea motiv să mă vadă pe lumea cealaltă? Înțeleg unde bați, zise el cu o urmă de ironie în ochi.

– Ar explica de ce l-a apucat dintr-odată să aranjeze o logodnă pentru mine după atâția ani, spuse ea trăgând de colțul cearșafului, vorbind aproape la întâmplare și fără să fie prea convinsă de ceea ce spunea. Nu putea ajunge la tine cât rămâneai în Franța, așa că a trimis mesaje, parcă așa ziceai, prin care te ruga să te întorci în Anglia, mesaje pe care nu le-ai băgat în seamă. E posibil să fi fost îndeajuns de isteț ca să-și fi dat seama că aș fi apelat la sprijinul tău dacă aș fi fost amenințată cu căsătoria.

– Și că eu aș fi răspuns la fel de sigur cum iarna vine după toamnă, spuse el, întorcându-se și privind din nou pe geam, cu o mină gânditoare. Nu. Henric n-ar fi riscat niciodată să facă din mine un pretendent la tron, într-o astfel de situație. În plus, Carol al VIII-lea sprijină pretențiile lui Warbeck, se știe prea bine, iar eu bănuiesc că *le comte* a simțit că moartea mea ar sluji cel mai bine Coroanei franceze. Cum este în avantajul lui Celestine să-și sprijine soțul, s-a implicat și ea în intrigă – sau poate chiar ea a sugerat-o. Cert e că a știut că cea mai bună metodă de-a mă ataca era de-a te ademeni pe tine în povestea asta.

– Așa se pare, încuviință ea. Făcu o pauză, după care adăugă în șoaptă. Îmi pare rău, îmi pare foarte rău...

– Să nu-ți pară, își întoarse el capul și se uită fix la ea. Ai fost folosită și cu asta, basta!

Ea se posomorî.

– Eu am permis să fiu folosită.

– Din grijă, din frică și din alte o mie de motive care acum nu mai contează.

– Ești prea amabil.

– Și ce-aș putea să fac? Să strig, să blestem și să ameninț că te pedepsesc? Ar fi prostesc, fiindcă am știut ce avea să se întâmple și nu am făcut nimic ca să o opresc.

Ea simți că i se face rău.

– Ai știut? Cum așa?

– V-am auzit pe tine și pe Celestine vorbind despre asta sus pe parapete.

– Și-atunci... Se opri, după care reluă: De ce ai mai venit cu noi?

– Nu mi-a venit să cred că-mi vrei răul, ridică el din umeri. Pe de altă parte, dacă îmi voiai răul, nu prea mai conta ce urma.

– Ai avut încredere în mine.

Nu se putu gândi la ce mai spusese el, la ideea că nu ar mai fi contat pentru el dacă mureau sau nu dacă ea intenționase să-l trădeze.

David se ridică și veni înspre ea. Îngenunche lângă pat și-i luă mâna cu grijă, ca să nu-i deranjeze brațul bandajat.

– Da, am avut încredere în tine, așa cum și tu ai avut mereu încredere în mine. Draga mea Marguerite, noi niciodată nu ne-am făcut rău unul altuia.

Nu era chiar așa, se gândi ea, plecându-și pleoapele... cel puțin nu în întregime. El o rănise când îi propusese o căsătorie din care să se aleagă doar cu protecția și numele lui. O mai rănise și de fiecare dată când se desprinsese din brațele ei, lăsând-o să tânjească după mai multă apropiere din partea lui, după împlinirea pe care nu voia să i-o ofere, dar nici nu i-o lua. Însă astfel de lucruri nu erau intenționate, așa că nu contau. Ba el chiar credea că erau în beneficiul ei.

– Marguerite?

– Nu, nu ne-am făcut rău unul altuia. Nu intenționat, spuse ea și îl privi pentru o clipă în ochi, înainte să își plece privirea.

– Oricum, ai încasat săgeata care îmi era destinată mie. Te implor să mă ierți pentru durerea asta.

– A fost greșeala mea.

El își frecă degetul mare de dosul mâinii ei, mișcare ce o liniștea, dar care era, deopotrivă, ciudat de fermecătoare și delicios de incitantă.

– N-ar fi trebuit să fiu de acord cu o întrecere, și nici n-aș fi acceptat-o dacă nu mi s-ar fi părut o scuză ca să ajungem mai repede la castel.

Ea zâmbi ironic.

– Asta mă gândisem și eu.

El o apăsă ușor cu degetele lungi pe încheietura mâinii, luându-i pulsul. Ea își imagină scurt că o atingea în altă parte, dar cu aceeași grijă și siguranță. Senzația ademenitoare din partea de jos a corpului ei o făcu să se foiască un pic pe saltea.

– Îmi mai pare rău și pentru că te-am târât în toată povestea asta, continuă el, cu vocea răgușită. Se pare că ai fi fost mai în siguranță cu Henric, și totuși m-am gândit că...

– Da? La ce te-ai gândit? întrebă ea, când el se opri.

El o privi ținută, cu ochii lui albaștri pătrunzători.

– M-am temut că aveai să devii ținta represaliilor pentru acțiunile mele, sau să fi luată ostatică din pricina lor.

– Ostatică...

– Mâinile mele ar fi fost legate dacă le-ai fi căzut prizonieră yorkiștilor. Și dacă ar fi vrut să te schimbe cu mine...

Ridică din umeri, a resemnare.

– Ai fi făcut așa ceva? întrebă ea, deși cuvintele parcă îi ardeau gâtulejul. Ți-ai fi dat viața pentru mine ?

El își aplecă ușor capul și-i atinse încheieturile degetelor cu buzele, fără să-i răspundă direct.

– Am crezut că te-aș putea proteja mai bine dacă ai fi lângă mine. M-am înșelat.

– Sau nu. Cine știe ce s-ar fi putut întâmpla dacă aș fi rămas cu Henric?

– Acum ai fi fost în siguranță la Westminster, în loc să zaci aici, cu dureri.

– Nu doare chiar atât de tare.

– Mînți, spuse el rece.

Ea își întinse mâna liberă și-l atinse pe față, în locul în care barba aurie nerasă îi mijeia de sub piele. O șuviță de păr moale de culoarea nisipului auriu îi căzu pe tâmplă, iar ea i-o dădu la o parte, după ureche. Faptul că îl atingea în acest fel îi satisfăcea o nevoie adâncă și o făcea să se simtă caldă și umedă în interior. Avea fruntea lată, de proporții clasice. Sprâncenele și genele îi erau mai închise la culoare decât părul, însă la capete erau mai deschise, înspre auriu. Ochii lui aveau luciri în mai multe nuanțe de albastru.

Era foarte tandru cu ea, însă ea îi văzuse și latura aspră, inflexibilă, pe care le-o arăta altora. Puterea lui nu stătea în strigăte sau urlete, ci venea din interior, din încrederea lui de neclintit. Era un luptător, dur și periculos de înfruntat. Cu toate acestea, avea purtarea unui prinț, a unui om care ar fi trebuit să domnească. Avea înfățișarea frumoasă, atitudinea și însemnul Plantagenetilor. Dacă într-adevăr era fiul lui Eduard al IV-lea, și nu bastardul rezultat din vreo legătură amoroasă de scurtă durată? Dacă era unul din băieții care dispăruseră? Ce nedreptate crasă ar fi fost dacă Henric se folosea de el ca să rămână pe un tron care ar fi trebuit să-i revină de drept lui David!

Dacă pretendentul Warbeck pretindea că e Richard, cel de-al doilea fiu al lui Eduard al IV-lea, atunci David ar fi trebuit să fie Eduard, proclamat drept Eduard al V-lea la moartea tatălui său, pe când era doar un băiețel. Nu putea fi altfel.

O urmărise această idee. Îi rămăsese în minte din clipa în care David se proclamase mândru și puternic un Plantagenet în fața lui Henric. Tânjea să afle dacă nu cumva avea mai multă dreptate decât își dădea seama în această privință. Cineva, pe undeva, tot trebuia să știe adevărul. Nu se putea să nu fie o cale de a-l descoperi. Dacă l-ar fi aflat, ar fi trebuit să îi spună lui Henric, din loialitate. După tot ce făcuse acesta pentru ea și pentru cele două surori ale ei, nu ar fi putut să nu-i spună.

Și ce ar fi putut face el, dacă ar fi fost convins fără putință de tăgadă că David era adevăratul moștenitor la tron? Era imposibil de spus cu certitudine. Cel mai neînsemnat lucru pe care l-ar fi putut face ar fi fost, bineînțeles, să îl absolve pe David de rolul

de distrugător al forței yorkiste, dezlegare care era necesară, fiindcă altfel David nu ar fi abandonat niciodată calea pe care se pornise. Își dăduse cuvântul în fața regelui Henric și nu și l-ar fi încălcat, lucru pe care ea îl știa de la bun început.

Însă, dacă David ar fi fost oprit de rege, ar fi putut accepta o astfel de turnură a evenimentelor cu grație, fără să-și păteze onoarea. Și-ar fi văzut de treburile lui ca înainte, întorcându-se în Franța sau rămânând în Anglia. Și astfel ar fi terminat-o pentru totdeauna cu povestea asta cu prinți și regi.

Însă, prima dată se impunea să se elucideze misterul nașterii sale. Și ar fi trebuit să înceapă cu mănăstirea în care crescuse David. Ordinul maicilor de acolo cu siguranță păstra registre cu copiii lăsați în grija sa. Dacă nu, atunci poate că maica sta-reță avea să-și amintească împrejurările. N-ar fi stricat să pună câteva întrebări.

Ca să-l aducă pe David la ea, trimisese mesaje în toată Europa. Ar trebui să-i fie mai ușor să facă ceva asemănător și în Anglia. N-ar fi fost nevoie să părăsească turnul castelului, și nici să creeze prea mare agitație. Tot ce ar fi avut de făcut ar fi fost să scrie mesajele și să aștepte cu cât mai multă răbdare primirea răspunsurilor.

Avea să înceapă de mâine. Dar n-ar fi fost oare straniu să dovedească faptul că David era cel mai puțin fals dintre toți pre-tendenții la tronul Angliei, mai rege chiar decât cel care deținea coroana chiar atunci?

David simțea că Marguerite pune ceva la cale. În ochi i se citeau speculații meditative, iar în bărbia semețită hotărâre. Faptul că gândurile și sentimentele i se oglindeau pe chip făcuse întotdeauna parte din farmecul ei.

Își dorea numai să știe exact ce avea în minte, ca să preîntâmpine întâmplarea, fiindcă n-ar mai fi îndurat un alt incident de ambuscada.

Partea proastă era că nu putea rămâne acolo, ca să descopere. Acum că Marguerite se vindeca, el trebuia să se întoarcă la aranjamentele făcute de Henric: se amânaseră întâlniri de importanță

vitală cu cei care aveau să pretindă că îl sprijină și aduc fonduri, vase și arme, pentru a-i face cauza să pară puternică și viabilă. Or aceste programări trebuiau respectate dacă voia să-și mențină avântul pe care îl câștigase.

Își adunase câțiva susținători și pe cont propriu, tineri pregătiți pentru schimbare, oameni sătui de nesfârșitele intrigi ale vechilor regimuri, de schimbările constante de putere care le furau viitorul pașnic atât nobililor, cât și neguțătorilor, atât bogașilor, cât și săracilor. Nimeni nu putea prospera câtă vreme toți trebuiau să aibă un ochi la ceafă, să fie atenți la următoarea invazie, la următoarea răsturnare a lancasterienilor de către yorkiști și a yorkiștilor de către lancasterieni. Oamenii de rând erau atât de sătui de războaie, încât erau gata să aclame pe oricine le-ar fi promis că se va termina cu marșurile armatelor pe câmpurile și terenurile lor comune, cu prădăciunile și cu siluirea soțiilor și a fiicelor lor.

Și el își dorea să se înceteze cu toate astea, se gândea David, și fusese copil când începuseră. Iar Henric cu siguranță își dorea și mai mult decât el.

Dacă avea să supraviețuiască acestei revolte yorkiste, dacă Henric avea să câștige și să-și țină promisiunea de a-i îngădui lui Marguerite să rămână necăsătorită, atunci avea să o însoțească la una dintre proprietățile pe care i le lăsase tatăl ei. Iar acolo, dacă ea accepta, avea să devină soțul ei doar cu numele. Dacă nu, avea să-i fie majordom și căpitan al gărzilor, veghind asupra ei până la sfârșitul vieții. Și dacă cumva s-ar fi hotărât din proprie inițiativă să-și ia alt bărbat drept soț, atunci ar fi părăsit-o și s-ar fi întors în Franța. Ar fi părăsit-o deoarece n-ar fi îndurat s-o vadă cu un altul, n-ar fi putut îndura s-o vadă purtând în pânțece copiii altuia. Și atunci s-ar fi întors la turnirurile și războaiele prin care își câștigase faima. Iar ce avea să se întâmple după aceea n-ar mai fi contat deloc.

— Când pleci?

Întrebarea lui Marguerite se potrivea atât de bine cu gândurile lui, încât îi trebui o clipă până să-și dea seama că îl întreba când avea să plece din nou de la castel. Se uită lung la ea, întrebându-se

de ce voia să știe, observând în același timp, cu inima strânsă, umbrele provocate de durere și îngrijorare ce se vedeau sub ochii ei.

– Dimineață, răspunse el.

– Așa de repede? Nu mai poți aștepta câteva zile?

– Ar fi trebuit deja să fiu plecat. Se zvonește că Warbeck se pregătește de marș, în parte de teamă să nu-și piardă susținătorii.

Ea îl atinse blând și îi făcu sângele să-i clocotească în vene, chinându-l mai tare decât camera plină de dansatoare goale pe care o văzuse odată în Italia. Plăcerea era atât de mare, încât avu impresia că păcătuiește.

– Vrei să spui să nu-i piardă în favoarea ta...

– Așa mi s-a spus.

Zâmbetul ei fu mai degrabă o zvâcnire din colțul buzelor.

– Cred că te simți mulțumit că sunt dispuși să riște.

– M-aș simți, dacă n-ar fi fost zadarnic. Îi prinse degetele pe care ea și le trecea prin părul lui, făcându-i pielea capului să i se zbârlească până jos, la ceafă, iar apoi de-a lungul coloanei. Îi ținu mâna într-a lui și continuă: Aș rămâne dacă n-aș fi sigur că ți-a trecut febra și că rănila încep să ți se vindece.

– Știu că ai rămâne, murmură ea. Și când te întorci?

David ridică din umeri.

– Cine știe? Depinde câți oameni vor veni sub stindardul meu și ce vești îmi aduc despre cei care s-ar putea să mi se alătore.

– Toți oamenii aceia vor fi dezamăgiți când vei renunța la tron. Sper că Henric n-o să fie prea aspru cu ei pentru că au ales să te urmeze.

David zâmbi puțin, gândindu-se că numai Marguerite ar fi putut să se gândească la soarta altora după ce se vor fi terminat toate.

– O să aibă altele pe cap, cum ar fi cei care sunt de partea lui Warbeck.

– Să sperăm, zise ea, făcând o grimasă când se gândi la inevitabila vărsare de sânge ce însoțea orice victorie.

Blândețea feminină era antidotul perfect pentru gândurile privitoare la moarte. Îl năpădi nevoia de a o strânge în brațe, de a o apăsa de el de la gât până la genunchi. Tânjea să se afunde

în ea, fiindcă simțea fără putință de îndoială că atingerile ei i-ar alunga starea mohorâtă care îl aștepta, tot așa cum mângâierile lui ar însănătoși-o pe ea, vindecând-o de amintirea chinului prin care trecuse. Să stea întins lângă ea în patul acela îngust, goi, piele lângă piele, i se părea raiul pe pământ, pentru care și-ar fi vândut și sufletul.

Ce blestem dulce!... Tot ce avea de făcut era să lase deoparte legământul pe care îl făcuse. Atâta tot.

– Că veni vorba de dus, spuse el cu glasul gătuit, dându-i drumul la mână și ridicându-se în picioare, ar trebui să mă duc să văd dacă sunt toate pregătite.

– Da, ar trebui... Se uită lung la el, cu privirea întunecată și adâncă, cercetându-i chipul. N-o să uiți să vii să-ți iei la revedere, nu-i așa?

– Nu, nu, nicidecum.

De fapt, n-ar fi uitat nici în ruptul capului, deoarece plecările lui erau pretextul perfect ca să o ia în brațe, să o sărute. Motiv pentru care nu rata niciodată prilejul. Nu, nici dacă asta l-ar fi omorât.

David coborî scările până în sala cea mare și îl căută pe Oliver printre oamenii adunați acolo. Îl văzu jucând zaruri cu alți câțiva ca el, îi făcu un semn scurt din cap, și scutierul veni la el.

– Ți-ai încrunțat ca o stareță cu o singură măicuță căreia să-i dai ordine, spuse Oliver când se află îndeajuns de aproape de David ca să fie auzit. S-a întâmpnat ceva?

– Chiar asta voiam să te întreb eu pe tine. Ți-a spus Astrid cumva ce nu-i dă pace lui Marguerite?

– În afară de un braț străpuns în două locuri și de faptul că aproape ai fost ucis din pricina ei? Nimic altceva.

– Nu am fost aproape ucis din pricina ei. A fost numai și numai prostia mea.

Oliver își ridică palmele în sus.

– Tu ai spus-o, nu eu.

David nu luă în seamă remarca.

– Astrid n-a menționat nimic despre intențiile stăpânei ei după ce se va întrema?

– S-o întreb? Asta vrei?

– Numai dacă reușești fără prea multă zarvă, încuviință el. Și numaidecât, fiindcă aș vrea să am un răspuns până mâine în zori.

– Înainte să plecăm, clarifică Oliver.

David dădu din cap aprobator, însă imediat după aceea, în timp ce Oliver se întorcea, David îl atinse pe braț.

– Stai! Mă gândesc să...

Oliver se opri și ridică din sprânceană.

– Dimineată tu o să rămâi aici. Indiferent ce-ai face, să n-o lași pe Marguerite să treacă de poartă fără tine. N-o slăbi din ochi și nici nu lăsa pe nimeni în preajma ei.

Oliver își miji ochii.

– Crezi că e în pericol sau...

– Nu știu. Dar nici nu pot să fac ce-am de făcut dacă stau îngrijorat că poate e insultată din cauza mea sau i se întâmplă ceva cât sunt eu plecat.

– Da, înțeleg.

– Explică-i cum stau lucrurile. Fă-o să înțeleagă că trebuie să rămână aproape de castel.

– Fii pe pace. Am eu grijă de ea.

David își miji ochii la el.

– De la distanță.

Oliver chicoti, iar pielea din jurul ochilor i se încrêți de amuzament.

– E de la sine înțeles.

– Bun, încuviință David în barbă, deși îngrijorarea se ținea încă de el. Bun...

Capitolul 17

Marguerite scrisese primul mesaj în ziua de după plecarea lui David. Nu îi fu chiar ușor, fiindcă trebuia să apese ușor cu mâna stângă pentru a ține pergamentul fix, ceea ce îi făcea brațul

și pulseze de durere. Reuși să scrie doar câteva rânduri, după care fu nevoită să se oprească. Reluă scrierea după-masă și, în cele din urmă, reuși să îl termine. De fapt, se părea că efortul îi mai ușura din durerea pricinuită de rană, ceea ce era încurajator, așa că probabil avea să-și folosească din nou brațul cât de curând.

Uscă misiva cu nisip și, în timp ce turna grăunțele fine înapoi în cutia lor, se uită la Oliver, care stătea în fața ferestrei, cântând din lăută. Îl chemă la ea la masa îngustă ce poruncise să-i fie adusă în solariu pentru corespondență și îi explică ce dorea să facă pentru ea.

- Regret profund, milady, spuse el grav, holbându-se la lăuta din mâinile lui de parcă n-ar mai fi văzut-o niciodată, însă am ordin să stau numai lângă dumneavoastră. De la Sir David.

Ea fu luată prin surprindere.

- Dar de ce? Se încruntă când îi veni în minte un alt gând. Nu ești ținut prizonier, nu-i așa?

- Nu, milady, dar aș putea deveni dacă l-aș dezamăgi.

- Să-l dezamăgești în ce fel? îl întrebă ea, începând să bănuiască răspunsul.

- Dacă nu-mi îndeplinesc misiunea de a vă purta de grijă, milady. Am fost însărcinat să mă ocup de siguranța dumneavoastră, și avertizat să nu vă scap din ochi.

- Deci prizoniera sunt eu.

- Nu, milady! zise el alarmat. Nu mi s-a spus deloc să nu vă las să plecați, atâta doar că nu puteți pleca singură.

- Deci ești garda mea de corp.

- În parte da, așa cum am fost de când ați fost luată în călătorie, milady. În fond, nu s-a schimbat nimic.

Ea medită la această informație și i se păru suficient de directă.

- Să vedem dacă am înțeles bine: dacă ar trebui să mă duc la Londra, la Westminster, ai fi obligat să vii cu mine.

Oliver afișă o expresie rănită.

- Milady...

– Răspunde, filfizonule, interveni Astrid, ridicându-și privirea din locul în care stătea și repara colțul ferfenițit al voalului lui Marguerite, în lumina de la fereastră.

– Dar n-ar fi sigur!

O privi tulburat pe micuța servitoare, așa că nu își dădura seama dacă i se adresase ei sau stăpânei sale.

– N-ar fi sigur să răspunzi ?

– N-ar fi sigur să mergem, spuse el exasperat, întorcându-se din nou spre Marguerite. Sarcina mea este să vă țin în siguranță cu orice preț.

– Sunt închisă într-un donjon, cu o grămadă de bărbați înarmați în jurul meu, nu-i așa?

– Cu jumătate din oamenii pe i-a adus David cu el, încuviință el hotărât.

– Se poate mai în siguranță de-atât?

– Nu contează. Eu, unul, trebuie să rămân cu dumneavoastră.

– Fiindcă așa a spus David, am înțeles, zise ea bătând darabana pe masă. Prea bine... Atunci am nevoie de un om de încredere care să livreze mesajul acesta. Da, și de încă doi bărbați înarmați care să-l însoțească, în caz de pericol. Te ocupi tu de asta?

– Trei? E nevoie de trei bărbați ca să facă treaba cu care m-ați fi însărcinat numai pe mine, milady?!...

Indignarea lui era comică, mai cu seamă că era aplanată de un sentiment evident de ușurare.

– Nu ești măgulit?

Marguerite se gândi că în Oliver ar fi putut avea încredere în ceea ce privea sarcina aceasta. Cât despre ceilalți, spera ca fiecare dintre ei să le atragă celorlalți atenția să-și îndeplinească sarcina cum trebuie.

– Mult prea măgulit, inspiră el adânc. Și cred că știu și pe cine să trimit, milady.

– Eram sigură că o să te descurci. Însă ai grijă: trebuie să aștepte răspuns și să se întoarcă cu el direct aici.

– Bene, așa va fi.

– Ai grijă să fie așa, că de nu, data viitoare o trimit pe Astrid,

Italianul aruncă o privire vicleană spre locul din care îi privea servitoarea, cu lucrul de mână în poală.

– Nu ați putea să o trimiteți acum, cu sau fără bărbați înarmați? Marguerite nu-și putu stăpâni râsul.

– Nu mă pot despărți de ea. Mă ajută să mă îmbrac, căci nu pot singură din pricina brațului ăstuia țeapăn. Și-l ridică scurt. În plus, știi că i-ai duce lipsa așa cum ți-ar lipsi berea de dimineață dacă n-ar fi aici.

– Oamenii se obișnuiesc cu lipsuri, zise el cu îndârjire, privind încă o dată spre locul de la geam.

– Pungașule, zise Astrid cu răceală, în timp ce făcea un nod, după care tăie ața cu dinții. Știi că mă iubești.

– Nici vorbă! protestă Oliver.

– Ha! Ba da, mă iubești. Îmi dorești trupul. Vrei să vezi cum sunt croită pe sub fuste.

Oliver se întoarse spre Marguerite, cu o privire rugătoare.

– Milady, auziți ce spune?

– Păi tu ai început, să știi, spuse ea fără remușcări.

Își împinse scaunul în spate, se ridică în picioare și plecă de acolo, lăsându-i singuri pe cei doi.

Răspunsul pe care îl aștepta veni în două săptămâni și fu negativ. Maica stareță de la mănăstirea de lângă Westminster, de unde David plecase ucenic la un tăbăcar, înainte să îl salveze Braesford, îi transmitea că-i părea rău, dar nu-i putea fi de ajutor. Personal, nu știa nimic de vreun bebeluș blond, cu ochii albaștri, născut la mănăstirea lor cu mai mult de douăzeci de ani în urmă, iar apoi însemnat cu fierul roșu pe umăr, deși era de acord că un astfel de incident ar fi fost memorabil. În plus, era la conducerea mănăstirii doar de vreo cinci ani, preluând atribuțiile de la stareța dinainte, care murise de „sudoarea englezească”. Însă, încercând să obțină informațiile respective, vorbise cu mai multe maici în vârstă, care fuseseră acolo în perioada respectivă: își aminteau foarte bine de un tânăr pe nume David care fusese însemnat așa cum descriese Lady Marguerite, dar spuseseră că acesta venise la mănăstire pe când era deja băiat, nu bebeluș. Dintr-o omisiune ciudată,

nu a putut găsi nici o evidență a sosirii sale, așa că maica stareță nu putea spune cu certitudine când anume fusese adus David la mănăstirea Sf. Tereza. În final, aceasta își exprimase regretul că nu putuse fi de mai mare ajutor.

Marguerite fu dezamăgită, dar nu și descurajată. Bănuise că n-o să fie prea ușor. Se așeză din nou la birou și scrise alte patru scrisori, pe care le trimise la mănăstiri care se aflau la o zi depărtare de aceea din Londra.

Se scurseră greu alte două săptămâni, și câteva zile în plus, până se întoarseră în sfârșit cei trei mesageri, oameni din Bruges, care îi slujeau de ani întregi pe David și Oliver. Erau plini de praf, transpirați, istoviți și pe alți cai decât cei cu care plecaseră. Marguerite de-abia îl lăsă pe purtătorul lor de cuvânt să bea un pahar de bere, înainte să trimită după el.

– Ai vreun răspuns pentru mine? întrebă ea în clipa în care acesta își făcu apariția.

– Da, milday, am patru.

Scotoci în săculețul care-i atârna la cingătoare, însă scoase numai o foaie destul de murdară, cu sigiliul de ceară scorojit la marginea îndoită.

– Ce-i asta? spuse Marguerite, în timp ce-i lua mesajul din mână.

Oliver, care stătea lângă ea, făcu un pas înainte, în timp ce mesagerul o privi stăruitor.

– Cutrele alea de la primele trei mănăstiri ne-au dat de înțeles că au lucruri mai bune de făcut decât să țină evidența fiecărui bebeluș fără nume lăsat pe pragul lor. La a patra mănăstire ni s-a spus la fel, dar chiar pe când dădeam să plecăm de-acolo, a fugit după noi o măicuță bătrână și sașie. Ne-a zis că, pe la mănăstiri, se zvonește că cineva caută informații despre un anumit bebeluș născut cu mulți ani în urmă.

Marguerite nu anticipase că lucrurile aveau să ia o astfel de turnură, însă firește că ar fi trebuit să o facă, întrucât era normal ca un lucru atât de neobișnuit precum oameni care puneau întrebări directe despre un anumit orfan să stârnească iute curiozitatea. Chiar dacă traiul în spatele zidurilor unei mănăstiri se ducea

în liniște și cu restricții, între diferitele lăcașuri ale unui ordin se comunica regulat.

Spera doar ca interesul stârnit să rămână în cadrul comunității religioase restrânse. Nici nu voia să se gândească ce s-ar fi putut întâmpla dacă s-ar fi răspândit în afara ei.

– Și femeia asta ți-a zis ceva? întrebă ea.

Mesagerul clătină din cap, răspândind colb în jurul lui.

– N-a mai zis nimic în plus; doar mi-a dat scrisoarea aia și a zbughit-o ca și când ar fi urmărit-o drăcușori, nu alta.

Marguerite rupse sigiliul cu degete tremurânde, apoi despăturii ceea ce părea a fi o bucată de pergament boțit, rupt dintr-un manuscris religios. Scrisul părea realizat cu cerneală vegetală, fiind aproape invizibil. Reuși să îl vadă numai când se duse la geam și ținu foaia în lumină.

Cuvintele erau scrise stângaci, iar ortografia inventivă, însă înțelesul era destul de limpede. O măicuță în vârstă, o anume sora Beatrice, care se împrietenise cu autoarea biletului pe când era doar novice, spunea o poveste ciudată despre un bebeluș care era posibil să fie cel pe care îl căuta ea. Poate că sora Beatrice ar fi vorbit cu mai multă libertate acum, căci acea chestiune îi apăsa de atâta vreme conștiința. Cine voia să asculte ce avea de spus trebuia să vină fără întârziere, căci măicuța era foarte în vârstă și în curând avea să părăsească această lume.

Marguerite îi spuse mesagerului că poate să plece, recompensându-i strașnic atât pe el, cât și pe cei care îl însoțiseră. După plecarea acestuia, se ridică în picioare, bătând ușor cu pergamentul în degetul ei mare. Nu prea avea însă la ce să se gândească. Trebuia să plece. Brațul îi era aproape vindecat, după o lună de odihnă. O mai durea uneori noaptea, dar ea era convinsă că putea să țină frâiele. Donjonul se putea lipsi de contingentul de ostași pe care avea să-l ia să o însoțească.

Oliver urma să meargă cu ea, bineînțeles, la fel și Astrid, dat fiind că nici unul din ei nu ar fi vrut să rămână în urmă. Ar fi putut pleca deja în ziua următoare, în zori.

Lui David nu i-ar fi plăcut. Dar nici nu era acolo. Dacă ar fi fost acolo, în loc să se ocupe de treburile regelui, nici n-ar mai fi trebuit să întreprindă acea călătorie.

– Oliver, zise ea întorcându-se cu o privire hotărâtă spre italian.

– Nu, milady. Știu că vă doriți mult să stați de vorbă cu măicuța care v-a trimis mesajul, dar nu se poate.

– Nu cu ea, ci cu altcineva, care s-ar putea să știe mai multe.

Îi rezumă conținutul scrisorii.

– E prea periculos să ne pornim, milady. Jumătate din lumea de-aici, de la țară, e înarmată până-n dinți din pricina chestiunii ăsteia cu pretendentul, și nu avem cum să știm peste cine o să dăm pe drum. Dacă vă las să vă aventurați dincolo de zidurile castelului, mi-aș pierde viața. Vă jur că David m-ar omori.

– Să mă lași? întrebă ea pe un ton cât se poate de aristocratic.

– Îmi cer iertare, milady, dar...

– Nu mă poți opri. Acum sunt stăpână pe mine însămi, fără tată, frate, soț sau alt bărbat care să hotărască pentru mine. Ce bine se simțea rostind acele cuvinte cu voce tare! Ca și când i s-ar fi ridicat o mare povară de pe umeri: povara unei vieți de așteptare, de interdicții și de plecări la comanda altora. Indiferent ce se întâmpla în continuare, nu avea să se mai resemneze vreodată în fața voinței vreunui bărbat.

– Dar, Lady Marguerite, vă rog, puneți-vă în situația mea... să tângui Oliver.

Astrid veni lângă Marguerite. Se uită la ea și pricepu. Îl privi apoi pe Oliver și-i spuse cu glasul-i pițigăiat:

– Poate că lui Lady Marguerite îi pare rău de situația în care ești pus, zănicule, dar are un scop mai important. Își vede de propriile treburi, care n-au nimic de-a face cu treburile bărbaților.

– Regelui n-o să-i placă.

– Nici nouă nu ne prea place de el, dacă e s-o luăm așa, îl contră Astrid, scuturând din cap. Ce-a făcut, în afară de faptul că s-a folosit de noi pentru propriile interese? Acuma, mișcă-te și fă progrese, că de nu, eu și stăpâna mea o să plecăm fără tine.

Oliver încercă s-o amăgească cu vorbe dulci, apoi trecu la amenințări, după care că își smulse părul cârlionțat din cap, însă toate fură în zadar. Nu mai aveau ce discuta.

Porniră în călătoria lor extenuantă când se crăpă de ziuă. În ritmul dat de bărbații înarmați, nu se dovedi o plimbare regală prin meleagurile acelea, ci mai degrabă o cursă, ajungând rapid din regiunea yorkistă din nord-vestul Angliei, spre sud-estul Londrei. Calea le fu presărată cu nenumărate necazuri. Avură parte de cai obraznici, mâncare rece și paturi aspre lângă foc. La finalul celei de-a treia zile, Marguerite fu nevoită să-și sprijine brațul într-o eșarfă. Cu toate acestea, în următoarele două zile, la fiecare pas simțea cum o săgetează din buricul degetelor până în șira spinării. Era pe punctul de-a recunoaște că se înhămasse la o misiune peste puterile ei, când ajunseră în sfârșit la mănăstirea unde se afla sora Beatrice.

Era o enclavă adormită, în care oile pășteau, vitele mugeau, iar zidurile, construite pentru apărare împotriva scandinavilor din veacurile apuse, îngrădeau o mulțime de clădiri lipsite de confort sau vreo frumusețe aparte. Era vorba de o biserică normandă dreptunghiulară și trainică la unul din capete, de o aripă pătrată cu dormitoare lungi, mărginită de un schit cu o grădină de ierburi aromatice și de un grup de anexe construite de-a lungul secolelor din motive pur practice. Fiind amplasată la marginea unei mlaștini, aveau asigurate stuf pentru acoperișurile denivelate, precum și alte o mie de plante care să le mențină trupurile în stare de funcționare.

Maica stareță era o persoană cât se poate de pragmatică. Când află că doreau să stea de vorbă cu o anumită călugăriță în vârstă, le organiză întâlnirea grabnic și fără să manifeste prea multă curiozitate. Asta, poate, pentru că Marguerite îi spusese că se aflau într-o misiune din partea regelui, însă se putea la fel de bine să fi fost din cauză că femeia era prea ocupată ca să-i mai pese de frânturile șoptite pe patul de moarte de cineva.

Marguerite, cu Oliver și Astrid chiar în urma ei, fu condusă într-o chilie dreptunghiulară. Era mai aerisită decât multe altele, dar cu puțin confort în afară de locul de rugăciune dintr-un

colț, și o fereastră care dădea spre grădina în care zumzăiau albinele printre ierburile înflorite. Încălzite de la soare, dulci și înțepătoare, aromele lor pătrundeau în odaia în care zăcea bătrâna muribundă pe care o căutau. Nu încăpea îndoială că soarta ei era pecetluită, judecând după mirosurile specifice vârstei și bolii, care zăboveau pe sub prospețimea ierburilor.

Femeia de pe pat își trecea mătâniile printre degetele noduroase, ca și când s-ar fi rugat încontinuu. Avea un chip blând, cu piele subțire, fragilă și fără riduri, cu excepția șanțurilor pricinuite de durere de ambele părți ale gurii. Ochii, foarte adânciți în orbite, erau înnegurați de vârstă. Dacă la început fusese agitată și temătoare, se liniști când află scopul vizitei lor.

– Slăvit să fie Domnul că ați venit, spuse ea cu o voce atât de domoală, încât păru o șoaptă. Durerea e din ce în ce mai greu de suportat, iar în curând mă va răpune. Dar acum că ați venit, voi putea să mă odihnesc în pace, știind că e posibil să se facă dreptate.

– Dreptate? întrebă Marguerite, apropiindu-se și mai mult de pat, împreună cu Oliver și Astrid, care o încadrau între ei.

– Am așteptat mult timp... atât de mult, că îmi pierdusem speranța. Atâtea morți, și toate în zadar. M-am rugat fără-nțetare...

– Dreptate pentru ce anume?

Teama că femeia ar putea bate câmpii, că ar putea să nu le spună de fapt nimic pentru că nu știa ce vorbește era ca un cărbune încins în pieptul lui Marguerite.

– Pentru cine, mai bine zis. Pentru biata Lady Eleanor, care nu merita o asemenea soartă, să fie trădată astfel. Părintele Joseph a spus că asupra ei s-a abătut păcatul adulterului, că de aceea i s-a dat să nască aici. Am avut îndrăzneala să îl întreb cum de s-a putut întâmpla așa ceva, din moment ce avea actul de căsătorie la ea, în care se spunea că unirea lor se bucura de binecuvântarea Bisericii. Și ținând cont că bărbatul care a lăsat-o grea era un rege pe care nici o femeie n-ar fi îndrăznit să-l refuze.

– Un rege? Adică...

– A fost vorba de Eduard al IV-lea, deși s-a stins din viață de mulți ani. O, da, la fel și draga de Lady Eleanor. Să știți că după

aceea au alungat-o de aici. Am auzit că la mănăstirea din Norwich. Da, și am mai auzit că tot acolo a și murit de rușine și de inimă rea. Măicuța în vârstă și nevătătoare își întoarse capul spre fereastră, în timp ce degetele ei palide învârteau în continuare mărgелеle negre, ca pe un soi de semințe de flori. Clinchetul lor blând era ca o muzică în liniștea aceea somnolentă. Uneori mă întreb dacă nu cumva a fost ajutată să moară...

– Din cauza căsătoriei, vreți să spuneți...

Marguerite respiră încet și adânc, conștientă că Oliver și Astrid își aruncau priviri încruntate în spatele ei.

– Și a actului de căsătorie, da. Biata mielușea, a fost ademenită să-l lase pe logodnicul ei să-și facă mendrele, un bărbat pe care toți îl considerau drept soțul ei, și apoi a fost dată la o parte când Eduard a poftit la duduia Woodville. S-a căsătorit în secret cu vrăjitoarea aia, fiindcă s-a temut că Lady Eleanor va stârni agitație împotriva lui. De parcă biata de ea ar fi făcut vreodată așa ceva... Era prea mândră, să știți, chiar dacă familia ei nu a primit favorul regal de-a se ocupa de îndepărtarea ei.

Astrid, aflată lângă Marguerite, o văzu făcând ochii mari. Își amintea, fără îndoială, că o mare parte din toate acestea ieșiseră la iveală când Richard al III-lea devenise rege. Se folosise de această poveste ca să convingă Parlamentul să-i declare nelegitimi pe copiii lui Eduard născuți de Elizabeth Woodville, acela fiind primul pas pe care îl făcuse pentru luarea tronului de la fratele lui. La scurt timp după aceea, cei doi nepoți mici ai lui, fiii lui Eduard, fuseseră văzuți pentru ultima oară jucându-se lângă odaia lor din Turn, după care dispăruseră fără urmă.

Părea să se potrivească de minune faptul că, în mod convenabil, Lady Eleanor Butler murise închisă în mănăstirea ei. Dar nu prea avea legătură cu scopul pentru care venise Marguerite.

– Despre copil ce știți? întrebă ea, ridicând puțin vocea, pentru a-i aduce călugăriței gândurile înapoi din trecut. A fost băiat? Și dacă da, ce s-a întâmplat cu el?

– Da, băiat, și încă foarte frumos! Cu bucle moi și blonde, de culoarea grozamei, și ochii albaștri. Am fost de față când s-a

născut. L-am ajutat să vină pe lume, să respire întâia dată, deși mă îndoiesc că a fost o faptă bună.

Marguerite se încruntă.

– De ce spunei asta?

– Cum? Păi... și tatăl lui a fost de față la nașterea lui. I-a pus numele de Eduard, după el. După care l-a luat și l-a înfierat. Doamne, cum a mai zberlat bietul pui de om! Cât am suferit când l-am auzit! Și cum să nu plângă, când a fost întâmpinat de durere din clipa în care a venit pe lume? Și chiar tatăl lui a poruncit să fie ars atât de groaznic, pentru propria glorie.

Oliver înjură în șoaptă, iar Astrid își duse mâinile la gură, ca și cum și-ar fi înăbușit un țipăt sau senzația de greață.

Pe Marguerite o duru inima când auzi povestea, așa cum suferise și când văzuse însemnul ars pe pielea lui David. În același timp, o cuprinsese un entuziasm febril. O pecete, un însemn din porunca unui rege plantagenet. Avusese dreptate să urmărească această pistă. Avusese dreptate să meargă acolo.

– Deci Eduard a făcut asta? întrebă ea, cu limba țeapănă, aproape incapabilă să articuleze cuvintele. Dar de ce? De ce?

Bătrâna mișcă măregelele rozariului mai repede, semn că mintea îi era tulburată.

– Păi copilul era băiat. Pe atunci, Eduard se însurase deja cu femeia Woodville, însă aceasta încă nu rămăsese grea. Așa că s-a gândit să înfierceze copilul, ca să-l poată recunoaște în caz că nu avea să mai aibă parte de băieți. Cât de arogant și de egoist a fost, să se folosească astfel de un copil! Și-a primit răsplata când fiii lui născuți de Elizabeth Woodville nu au trăit mult după moartea lui.

– Vreți să spunei... E vorba de prinții din Turn?

– Nu sunt ei în gândul tuturor celor care au trăit aceste vremuri cumplite? Păcat de băieții aceia, cu viețile curmate pentru un motiv atât de josnic! Bătrânei îi dădură lacrimile. Ce le pasă copiilor de coroane? Ar fi trebuit să fie lăsați să rădă și să se joace fără griji. Dar nu, venirea lor pe lume i-a transformat în pionii, așa că au murit din ambiția unui alt rege.

– Și copilul înfierat? Ce s-a ales de el?

Marguerite îi ținu respirația cât așteptă răspunsul, de care depindeau atât demulte lucruri!

Pe fața ei bitrână se oglindea agitația. Măicuța își tot foia capul pe perna subțire.

– Ah, micuțu... A fost trimis de-aici câțiva ani mai târziu, deși nu știi unde. Uidea aproape de rege, se zice, de unde să poată fi scos repede la reală, la nevoie.

Mănăstirea în care Braesford îl descoperise pe David era la nici o aruncătură de băț de poarta din spate a palatului Westminster. Într-adevăr aproape, foarte convenabil de aproape.

Chiar atunci Astrid o apucă de mână și o trase în jos, șoptindu-i la urech. Marguerite aprobă scurt din cap, o singură dată, apoi se îndreptă din nou de spate, împreunându-și strâns degetele în dreptul tăii.

– Și ați obloj: arsura de care vorbeați, așa-i? Ați văzut unde era și cum arăta, mrima și forma?

Sora Beatric deveni și mai agitată.

– Era de mămălea palmei mele și lată pe umărul acela micuț, monstruoasă pielică lui drăgălașă. Cum arăta? Un simbol erotic: câteva cercuri cu o linie dreaptă sub ele, precum ar desena un copil un copac. De-abia puteam să mă uit la însemnul ăla diavolesc. Oricum, belușul se oprea din plâns numai dacă îl țineai în brațe și îl plimbi.

– Dio, exclamă încet Oliver. O, Doamne.

Marguerite împărtășea sentimentul. Călugărița tocmai descrisese însemnul de pe umărul lui David. Fusese cu siguranță mare pe vremea, dar David crescuse între timp, așa că și semnul era mult mai puțin prin comparație. Totuși, în rest, era identic.

Asta însemna că el nu era Eduard al V-lea, despre care toată lumea spunea că a murit în Turn, deci nu fusese niciodată acel rege-băiat disțut. Nu, ci era și mai bine de-atât: dacă fiii lui Eduard al IV-lea ncuți de Elizabeth Woodville fuseseră nelegitimi, precum susțin fratele acestuia, Richard al III-lea, atunci căsătoria cu Ladyleanor Talbot Butler era legală și avea caracter de obligativitate. Copilul rezultat din acea căsnicie era singurul lui

vlăstar legitim. Asta însemna că David era adevăratul moștenitor de drept al tronului Angliei.

Marguerite își dresese vocea, căci simțea că gâtul i se strânsese brusc.

– Mă bucur foarte tare că fiul lui Eduard a avut parte de cineva care să-l țină în brațe când plângea.

În ochii lăptoși ai bătrânei călugărițe luciră lacrimi.

– Un prichindel atât de drăgălaș, atât de dulce!... zise ea împleticindu-se în cuvinte și trecându-și febril degetele peste mârgele. De multe ori m-am întrebat ce s-o fi întâmplat cu el, dacă mai trăiește și pe unde-o fi. Ar trebui să fie bărbat în toată firea acum, și ar fi trebuit să fie rege. Conștiința mă muștră adesea aspru că n-am făcut nimic când a murit tatăl lui. Ar fi trebuit... știu c-ar fi trebuit.

– Dacă Richard al III-lea ar fi aflat despre băiat, probabil că l-ar fi eliminat, așa cum a făcut și cu ceilalți, spuse Marguerite încercând să aline durerea bătrânei.

Bătrâna se foi cu capul pe pernă.

– Așa îmi spun și eu însămi, dar oare așa s-ar fi întâmplat? Oare a urcat pe tron din ambiția de-a purta coroană, sau pentru că așa a considerat că e drept? Dar e prea târziu ca să mai aflăm, prea târziu... L-am lăsat pe copilașul acela drag să fie trimis de aici și uitat. Eduard al IV-lea a murit, pe urmă și fiii lui și asta este. Micuțului i s-a furat dreptul dobândit prin naștere pentru că eu am tăcut.

– Dacă ați fi încercat, ați fi putut fi redusă la tăcere cu ușurință.

– Da, așa că am lăsat frica să facă din mine o lașă. Iar acum o să mor oricum. N-ar trebui să ne trăim viața cu frică de moarte, fiindcă există lucruri mult mai rele.

Cum să-i răspundă la așa ceva? Pentru alinare, Marguerite putu să-i spună doar adevărul:

– Poate că nici nu contează, spuse ea încercând să potolească degetele ce învăteau mărgelele de la rozariu, strângându-le ușor. Poate că nici n-ar vrea să fie rege.

Femeia zâmbi ușor.

— Ce fel de om ar întoarce spatele unui asemenea drept? Cine n-ar accepta o coroană, dacă n-ar trebui decât să întindă mâna după ea? Nu, nu, am greșit. Bebelușul era bine, se făcuse un băiat curajos, dar poate că era prea firav ca s-o poată ține. Totuși, ar fi trebuit să aibă ocazia să o facă. Da, așa ar fi trebuit... zise bătrâna, lăsându-și ochii să i se închidă, ca și cum ar fi fost dintr-odată prea obosită ca să-i mai țină deschiși. Mi-am mărturisit păcatul și mi-am ispășit pedeapsa pentru el. Încă am sufletul îngreunat, dar sunt pregătită să mă duc la Creatorul meu. Restul trebuie să-l las în seama dumitale.

Stând acolo, Marguerite își dădu brusc seama de răspunderea imensă care venea odată cu lucrurile pe care tocmai le aflase. Pentru astfel de informații, unii oameni muriseră, alții fuseseră uciși în bătălii, executați sau sufocați cu perna, noaptea, în liniște. Dacă n-ar fi aflat adevărul după moartea lui Eduard, ar fi fost foarte posibil ca și David să se numere printre victime, așa cum spusese ea.

Și încă se putea întâmpla. Oare ce-ar fi făcut David dacă i s-ar fi spus ce tocmai aflase ea? Oare ar fi ignorat pur și simplu informațiile și ar fi respectat în continuare acordul pe care-l făcuse cu Henric? Sau s-ar fi folosit de forțele pe care le aduna în jurul lui ca să-l lovească pe cel care-i purta coroana? Majoritatea oamenilor ar fi ales ultima variantă, bineînțeles. Dar oare ar fi fost un lucru chiar atât de condamnable, când la mijloc era un regat puternic și plin de bogății?

Henric Tudor își câștigase coroana în luptă, la Bosworth Field. Riscase totul pentru ea, inclusiv propria viață, și n-ar fi renunțat la ea fără luptă. În ochii lui, în calitate de rege lancasterian, Eduard al IV-lea fusese un uzurpator, care furase coroana de la unchiul lui, Henric al VI-lea. Nu prea conta cine era sau nu fiul lui Eduard, deoarece, în opinia lui Henric, acesta nu avea cu adevărat dreptul să fie rege. Acesta fusese raționamentul din spatele bătăliilor feroce din cadrul Războiului celor Două Roze, și nu se schimbase nimic.

Și atunci, oare ce-ar fi făcut Henric dacă ar fi aflat brusc că David era regele plantagenet de drept? Ar fi anulat acordul dintre ei, i-ar fi poruncit lui David să renunțe la rolul de fals pretendent

și i-ar fi îngăduit să plece din țară? Sau pur și simplu ar fi ordonat să fie ucis, tăind astfel amenințarea din rădăcină?

Ce făcuse? Doamne Dumnezeule, ce făcuse? Henric nu era singurul care trebuia să ia o hotărâre vitală. Cumva, trebuia să se hotărască și ea ce avea să facă.

Să-i spună lui David ce descoperise și să-l lase pe el să decidă cum să folosească informația? Sau să uite că a făcut vreodată această călătorie și să-i ascundă pe vecie informațiile despre nașterea lui?

Să-i rămână loială lui Henric al VII-lea, care făcuse atâtea pentru ea și surorile ei și să-i prezinte faptele pe șleau, lăsându-l să acționeze cum credea de cuviință? Sau să-i devină loială lui David, chiar dacă astfel era conștientă că avea să îl piardă, fiindcă el urma să devină rege, fiind mereu ocupat cu obligațiile rangului, printre care și datoria de a se căsători cu o prințesă din străinătate?

Ce opțiuni!... Una mai îngrozitoare decât cealaltă.

Acolo, în chilia micuță a călugăriței, Marguerite își dădu seama că-l iubea nespus de mult pe David. Știa asta pentru că își dorea foarte mult ca această cupă cu pelin să treacă de la ea, și să nu fie nevoită să ia vreo hotărâre. Tânjea ca totul să fie din nou ca înainte, să se bucure de posibilitatea de a fi lângă el, sub orice formă permisă de codul onoarei. Dacă statutul lui de rege nu i-ar mai fi permis niciodată să-i simtă sărutările, îmbrățișările, sau să-l vadă zâmbind, atunci prefera să-l știe un simplu om.

– Milady? Lady Marguerite?

O trecu un frison când termină de cercetat peisajul mohorât al inimii ei. Se întoarse spre Oliver, ridicând întrebătoare din sprâncene.

– Bătrâna doarme. Ce doriți să facem acum?

– Haideti să ne întoarcem înapoi la castel, zise ea.

– Și după ce ajungem acolo?

– Netotule, îi spuse Astrid pe un ton plângăcios. Cum să știe de pe-acuma răspunsul? Sau dacă-l știe, cum să-l rostească?

„Într-adevăr, cum?” se întrebă și Marguerite. Însă avea la dispoziție o călătorie întregă ca să se hotărască.

Capitolul 18

Marguerite nu era la castel, și nu mai fusese acolo de multe zile.

Când David primi vestea de la căpitanul căruia i se încredințase paza, simți cum îi îngheață sângele în vine.

Lady Marguerite plecase cu un grup de bărbați înarmați cam cu două săptămâni în urmă, dar nimeni nu știa unde anume, când avea să se întorcă sau dacă avea să se mai întoarcă.

David stătea în sala cea mare, alături de căpitanul stoic și palid al pazei. Își dădu jos cu grijă mănușile de protecție și le așeză pe masa de lângă el, încercând din răspuț să se stăpânească. Își descleștă dinții, apoi puse întrebarea care îl rodea cel mai tare:

– Cine s-a dus cu ea?

– Servitoarea micuță și scutierul Domniei Voastre, împreună cu un grup de șase bărbați înarmați.

– Numai șase.

– Da, domnule.

Căpitanul îl privi lung și circumspect, apoi închise gura, hotărând să nu mai spună nimic, fiindcă s-ar fi putut prea bine ca David să hotărască să-l lase fără cap. Faptul că Oliver o însoțea pe Marguerite ar fi trebuit să-l facă să răsufla ușurat, însă scutierul lui italian avea o slăbiciune atât pentru ea, cât și pentru servitoarea micuță a acesteia. Era convins că, la o adică, și-ar fi dat și viața pentru ea, dar, pe de altă parte, ar fi acceptat, umil, orice acțiune nebunească întreprinsă și solicitată de Marguerite.

– Atât? întrebă David. Regele nu a trimis pe nimeni s-o aducă? Nu a venit nimeni din Braesford?

– Nimeni, Sir David.

– Nu a primit vizita nici unui nobil? Se îngrozi apoi brusc și întrebă încruntat: Fiul lui Lord Halliwell a trecut pe-aici?

– Nu, domnule.

David înjură în barbă, îndepărtându-se de căpitan. Făcu câțiva pași mari, apoi se opri, se răsuci și se întoarse.

– Ce s-a mai întâmplat cât am fost eu plecat?

– Adică?

– Ce-a făcut doamna... Lady Marguerite... în zilele de dinainte de-a pleca? S-a mai îmbolnăvit? A brodat, s-a plimbat prin zonă, a călărit? Ce anume?

– În majoritatea timpului, a scris scrisori, domnule, și le-a trimis în lung și-n lat.

O presimțire îl săgetă în inimă.

– A primit și răspunsuri la aceste mesaje?

– Da, domnule, unul sau două.

Tras de limbă, căpitanul detalie, spunându-i cine fusese mesagerul ei, dar și ce-i spusese acesta în sala cea mare: unde fusese, cu cine vorbise... David se mai liniști, când își dădu seama ce urmărea Marguerite, dar apoi se înfurie tot mai tare.

Fusese plecat prea mult timp. Știind asta, încercase să evite tocmai o astfel de situație, însă nu fusese de ajuns. Instrucțiunile lui pentru Lady Marguerite, pe care i le dăduse lui Oliver, fuseseră să rămână în apropiere de castel, dacă nu chiar numai înăuntrul lui, însă ea nu ținuse seama de acel ordin. Ignorând în mod voit instrucțiunile lui pentru siguranța ei, se expusese la pericole.

Ce o apucase să pornească la drum? La plecarea lui, nu era în stare să călătorească. Oare rana i se vindecase în lipsa lui, sau încă nu? Și atunci, poate că se infectase de la colbul din timpul călătoriei? Dacă își pierduse brațul? Dacă murise?

Sfinte Doamne!

I s-ar fi putut întâmpla orice pe drum, mai ales cu grupurile de bărbați care se deplasau încolo și înapoi, unii pentru interesele yorkiste, alții pentru cele lancasteriene, iar alții doar pentru folosul propriu sau plăceri personale. Poate că deja pățise ceva rău. Poate că zăcea pe undeva, bătută și violată. Sau poate că era moartă, iar corbii se înfruptau din ochii ei căprui frumoși.

Lui David i se întoarse stomacul pe dos. Își scutură capul dintr-o parte în alta, pentru a-și alunga din minte scenele insuportabile. Îl năpădi o nevoie disperată și dureroasă de-a o vedea, de-a o atinge, de-a o lua în brațe, care amenința să-i ia mințile.

– Dă ordin de plecare, zise el cu o voce aspră.

– Domnule? întrebă căpitanul nevenindu-i să-și creadă urechilor.

Oamenii lui David călăriseră zile-n șir. De câteva săptămâni numai asta făcuseră, deoarece adunaseră susținători pentru cauza lui Eduard al V-lea de odinioară, sau mai degrabă a lui Henric. Erau obosiți, flămânzi, murdari de pe drum, puțind a transpirație, cai, fum de la focurile de tabără, bere de proastă calitate, mâncare proastă și cizme și zale purtate prea mult timp fără să fie aerisite. Absolut toți voiau doar să facă o baie, să mănânce ceva cald și să doarmă de la asfințit până-n zori.

Și David voia același lucru, dar și pe Marguerite alături de el. Nimic nu mai conta.

– M-ai auzit. Își apucă mânușile de protecție și începu să și le pună la loc. Plecăm!

Zăriră norul de praf la mai puțin de două ore distanță de castel.

Din vârful unui deal de unde se puteau vedea bine ținutul mlăștinos și vâlceaua, văzură norul de colb plutind deasupra drumului sinuos. Sub el se întrezăreau formele în mișcare ale unor călăreți ce se deplasau rapid, iar în urma lor călărea apăsat un grup de două ori mai numeros. Cei din al doilea grup de călăreți purtau armuri și erau înarmați cu lănci lucitoare.

David se opri, cu oamenii săi imediat în urmă. Își miji ochii, încercând să deslușească fețele celor din față, însă stăteau aplecați pe gâturile cailor și nu puteau fi identificați. Totuși, cel puțin unul dintre ei era cocoțat pe o șa laterală.

Lângă el, un bărbat îl atinse pe braț, uitându-se fix în capul coloanei.

– Stindardul Domniei Voastre, domnule!

Stindardul lui? Desigur, David călărea sub acea flamură albastră, cu cercul stilizat care reprezenta o coroană de frunze. Numai el și oamenii săi îl purtau. Nimeni altcineva, cu excepția...

David strigă un ordin, după care dădu pinteni și o porni la galop în jos pe deal, strunindu-și calul de luptă să gonească nebuște. Oamenii îl urmară, urlând și injurând.

Inima îi bătea nebunește. Pielea parcă îi luase foc pe sub platoșă. Își auzea șuieratul fiecărei respirații, care îi ardea gâtlejul. Pala de aer provocată de goana lui îi făcu ochii să lăcrimeze atât de tare, încât abia mai vedea. Și chiar dacă știa că se apropia de grupul din fața lui, avea impresia că lumea încetinește și că florile de pe stânci, copacii și pantele acoperite de ferigi treceau pe lângă el ca un bătrân care șchiopăta.

Văzu fiecare frunză, fiecare piatră și fiecare floare sălbatică în spăimântător de clar. Întrezări fiecare posibil accident și îl evita cu ușurință, fără să-l conștientizeze. Se concentra numai asupra femeii, a domniței lui, a lui Lady Marguerite, care venea călare înspre el, cu voalul fluturându-i în spate și chipul îngândurat. Domnița lui, care călărea sub stindardul lui.

Mai strigă un ordin, și coloana lui se despărți pe mijloc. Bărbații virară larg în șir dublu, jumătate în partea dreaptă, iar cealaltă în stânga. Grupul de nouă călăreți care se apropia de ei, printre care două femei, nu încetini. Dimpotrivă, înaintară, cu fețele roșii și buzele strânse, în vreme ce caii lor alergau încordați, cu ochii larg deschiși și improșcând în jur stropi de sudoare. Se apropiau tot mai mult, din ce în ce mai mult.

Trecură ca vântul prin mijlocul oamenilor lui David, cu coatele în aer și copitele cailor improșcând pietricele cât colo. David zări pentru o clipă fața palidă a lui Marguerite, cu lateralele voalului fluturându-i în urmă, zări și zâmbetul lui Oliver pe sub mustața prăfuită, și chipul lui Astrid, schimonosit de groază și mânie. După care trecură de ei.

Oamenii închiseră calea în urma lor. Însoțitorii lui Marguerite continuă să galopeze, fără să încetinească, cu siguranță fără vreo intenție de-a se opri, gonind înspre castel ca și când l-ar fi avut pe urme pe Aghiută.

Așa avea să fie, își jură David! Avea să le sufle chiar el în ceafă!
— Stop! strigă el, ridicând o mână.

Oamenii lui mormăiră, înjurând, trăgând de frâie și oprindu-se cu zgomot în urma lui. David își așeză calul de luptă de-a curmezișul drumului și-și scoase sabia. Se așeză mai bine în șa și așteptă încruntat. Chiar avea nevoie de o luptă cruntă cu ciopârțiri și răni

grave, la dispoziția în care se afla. Dorea o astfel de luptă, se ruga să aibă parte de ea.

Însă nu fu să fie. Călăreții din fața lor încetiniră până la pas, după care se auzi un ordin în depărtare. Coloana se așează în formație și o apucă îndărăt pe unde venise.

Pieptul i se încinsese din pricina impulsului de-a goni după ei. Ardea de nerăbdare să afle cine îi conducea, cine le dăduse ordinul și ce voiau de la Lady Marguerite. Pe de altă parte, voia și să scape de furia care-i făcea capul să plesnească, vrând să și-o descarce pe un inamic care să-i răspundă la provocări, lovitură cu lovitură.

Nu putea goni după ei, fiindcă erau la fel de numeroși ca și ei. Dacă ar fi fost cumva învins, ucis sau capturat, oamenii aceia ar fi putut-o răpi pe Marguerite. Riscul era prea mare.

David strânse din buze. Întoarse calul de luptă și o porni spre castel, iar oamenii lui îl urmară.

Marguerite îl aștepta în sala cea mare. Îi venea să-i felicite curajul, însă îi ridiculiza judecata. Ar fi fost mult mai bine dacă s-ar fi retras în solariu, s-ar fi dezbrăcat și l-ar fi așteptat goală în pat. Poate că atunci s-ar fi mâniat pe altceva. Se mânie și mai tare când o văzu ostenită după călătorie și încruntată, cu șase bărbați înarmați în spate, ca o gardă de corp.

– Milady, zise el îndreptându-se spre ea, dându-și jos mantia și coiful, pe care le aruncă în brațele unui servitor. Ce amabil din partea ta că te-ai întors! Firește, aproape că ai adus cu tine jumătate din armata lui Warbeck, dar ce mai contează? O încăierare rapidă înainte de cină ne-ar fi făcut numai bine poftă de mâncare.

Ea începuse să-i zâmbească bucuroasă, de bun-venit, dar surâsul îi pieri când îi auzi vocea aspră. Își ridică bărbia. Căldura din ochi îi fu înlocuită de șoc și resemnare.

– Armata lui Warbeck? Ei erau cei de adineauri?

Preț de o clipă, David regretă că o mâhnise, și că nu mai zâmbea. Însă nu avea ce să facă, fiindcă trebuia să înțeleagă riscurile.

– N-ai adăstat, ca să faceți cunoștință? Înțelept din partea ta, îmi închipui, întrucât mă îndoiesc că ți-ar fi plăcut felul lor de a te saluta. Prea dur pentru o domniță, deși e de așteptat *dacă nu faci ce ți se poruncește*.

Ea își ridică din nou bărbia, iar ochii căprui îi scâpărară.

– Ce îmi poruncește cine anume, mă rog? Nu sunt în subordinea ta. Dar să lăsăm asta. Am vrut să-mi exprim recunoștința pentru că ai sosit la timp și bucuria că n-a trebuit să lupti pentru viața ta, după ce ne-ai salvat.

– N-ar fi fost nevoie de recunoștință dacă ai fi rămas acolo unde ți-e locul, declară el, într-o acuză pe un ton mai ridicat. Nu e o joacă de copii, Lady Marguerite. E vorba de un război sângeros, fără nici un fel de compromisuri. Bărbații care au încercat să te ajungă nu aveau de gând să-ți sărute vârfurile degetelor. Te-ar fi azvârlit dintr-o mișcare într-un șanț și te-ar fi lăsat să zaci acolo, cu trupul frânt și sângărând. Dacă n-ai minte cât să iei în calcul așa ceva, atunci ai nevoie de cineva care să-ți poruncească.

Astrid se încruntă la el din locul în care stătea, pe jumătate ascunsă de mantia stăpânei ei, și făcu un pas în față.

– Sir David, întreceți măsura. Uitați că doamna e obosită pentru că a făcut o călătorie lungă pentru dumneavoastră...

Oliver icni și înaintă și el, trăgând-o pe slujnică lângă piciorul lui.

– Astrid, iubire, oprește-te. Nu vezi că înrăutățești și mai mult lucrurile, că bietul de el se gândește la toate nenorocirile care i s-ar fi putut întâmpla domniței?

David își dădu seama că prietenul și scutierul lui i se adresase în același timp și lui, însă nu ținu cont de mesaj și se întoarse împotriva italianului.

– Cum ai putut s-o lași să plece? întrebă el, mârâind furios. Sau dacă n-ai putut s-o oprești, de încâpățânată ce e, nu puteai să-mi trimiți vorbă în legătură cu ce avea de gând să facă și unde avea să se ducă, și astfel să mă ocup eu de ea?

Oliver râse fără pic de veselie.

– Ai fi putut încerca.

– Oliver m-a avertizat în toate privințele, spuse Marguerite, întrerupându-i. Nu că ar fi fost nevoie, dat fiind că nu-s netoată. Pur și simplu, unele lucruri sunt prea importante.

– Serios? rosti David ceva mai blând. Și cam ce lucruri ar fi acestea?

Ea îl privi la rândul ei, mândră ca o prințesă și de două ori mai rece, privindu-l de sus.

– O să discut cu tine când o să fii într-o stare de spirit rezonabilă, zise ea tăios. Deocamdată îți spun noapte bună.

Și dădu să se întoarcă cu spatele. Intenționa să-l lase acolo, ca pe un slujitor, așa cum fusese mereu în casa cumnatului ei. Refuza să vadă că depășise deja acel statut și nu putea să-și dea seama cât de mult progresase de pe vremea când se zbenguiau împreună. Mai iute ca gândul, se întinse și-o apucă de braț, trăgând-o înapoi spre el. Ea țipă de durere și se clătină înspre el, lipsită de vlagă. Șocat de ce făcuse și dându-și seama pe loc că o apucase cu degetele lui nemiloase de brațul rănit, uită de orice. Ii dădu drumul ca ars. Înainte să apuce să facă un pas ca s-o prindă, ea căzuse deja la picioarele lui, ca într-o plecăciune, îngenunchind pe marea de pânze reprezentată de pelerină și de fuste.

– O, nu, Marguerite, murmură el.

Astrid țipă și începu să-l lovească în șold cu pumnii ei micuți. David de-abia o simți. Nu simți nici privirile urâte și mânioase care îi erau adresate în liniștea ce se lăsase brusc. O rușine întunecată îl cuprinse, însă n-o putu băga în seamă. Se aplecă disperat, își trecu o mână pe după spatele lui Marguerite, cealaltă pe sub genunchii ei și o ridică în brațe. Capul îi căzu în față, sprijinindu-se pe pieptul lui, iar el își apăsă preț de o clipă obrazul neras de fruntea ei. Apoi se întoarse și o porni rapid spre treptele care duceau la solariu.

Undeva în spatele lui, un bărbat făcu o remarcă vulgară. Altul izbucni într-un hohot zgomotos. David se întoarse și-i dădu căpitanului însărcinat cu paza un ordin care șterse rânjetele insinuante de pe vreo douăzeci de fețe.

Liniștea căpătă un timbru diferit, unul încărcat de spaima ce întărește respectul dintre bărbați. Atunci, el se întoarse din nou și urcă treptele de piatră cu pași apăsați și hotărâți. Nu conteni până nu ajunse în solariu și închise ușa în urma lui.

Se opri, apoi șovăi în mijlocul încăperii înghesuite. A avea o singură opțiune, un singur loc în care s-o așeze.

Însă nu voia să o facă. I se părea că stătea atât de bine în brațele sale, o simțea atât de moale, și totuși cu o forță înnăscută ce demonstra că era perechea lui în toate privințele care contau. Era perechea lui. Fusesse în copilărie, și cu atât mai mult acum! Era și prietena lui, sufletul lui pereche, iar acum poate că o pierduse.

Dorința izbucni înăuntrul lui cu o furie furtunoasă, întărindu-i corpul până când fiecare mușchi i se contractă ca oțelul forjat și i se tăie respirația. O dorea cu fiecare părticică din ființa lui, cu fiecare bătaie surdă, dar frenetică, a inimii.

– Pune-mă jos, spuse ea.

Glasul îi era domol, însă simțea tremurul care o zguduia. Trecu o clipă până își dădu seama că nu era din pricina dorinței frustrante, de frică sau slăbiciune, ci dintr-o furie la fel de grozavă ca aceea care îl încercase pe el.

Ezită doar o clipă, apoi se duse spre pat. O așeză acolo cu grijă, după care se dădu un pas înapoi. Îi spuse cu o voce încărcată de fatalism și încăpățănare:

– N-am vrut să te rănesc...

– Dar m-ai rănit, zise ea și se ridică în șezut, dându-se în spate pe saltea până ajunsese să se sprijine cu umerii pe tăblie. Și m-ai și umilit, vorbindu-mi ca și când n-aș fi avut minte deloc sau n-aș fi știut cum s-o folosesc. Chiar îți închipui că nu-mi dau seama de ce s-ar fi putut întâmpla pe drum? Nu te gândești că așa cum tu ai un scop care te tot ia de-aici, și eu aș fi putut să am unul care să merite călătoria?

Îl tulbură tonul ei liniștit. Ar fi preferat să urle la el, să-l numească în toate felurile, să arunce cu obiecte după el. De asemenea, surprinse și o umbră de dispreț în vocea ei, ceea ce îl făcu să-și mijească ochii.

– Ce anume?

– Am aflat despre o femeie care a fost de față când te-ai născut, care a cunoscut-o pe mama ta. Da, și pe tatăl tău.

Părul de pe ceafă i se zburli, prevestitor. În efortul de-a prinde tâmpina o descoperire care era posibil să nu-i placă, rosti primul lucru care-i veni în minte:

– Deci asta a fost scopul mesajelor pe care le-ai trimis.

– Care altul? Credeai că pun la cale să te trădez? Sau poate ai crezut că am scris să solicit o cusătoreasă și un neguțător de mătasuri cu care să-mi completez garderoba asemenea vreunei domnișoare cochete de la Curte? Pe toți dracii, David, chiar nu mă cunoști deloc?

Într-o altă conjunctură, poate că l-ar fi amuzat înjurătura ei, însă acum nu avea deloc dispoziție pentru asta.

– Cum era să știu ce aveai de gând să faci, dacă nu mi-ai spus? Ți-a trecut vreodată prin cap, în timp ce trimiteai oameni încoace și acolo prin jumătate de Anglie, să-mi trimiți și mie un mesaj?

Ochii lui Marguerite scăpărară a furie.

– De ce? Să trimiți ordin ca să nu mi se asculte cererile? Să nu mi se permită să plec de aici? Nici povestel! N-am nevoie de îndrumare din partea unui bărbat. Și nici de permisiunea lui.

– Chiar nu te gândești deloc că sunt însărcinat să te țin în siguranță? Că Henric ar fi așteptat o explicație dacă ai fi fost omorâtă pe când te aflai sub protecția mea?

– Protecția ta? Ce protecție-i asta, când nici măcar nu erai aici și nici n-aveam habar când o să te-ntorci? De pildă, ai fi putut muri, ai fi putut fi ucis pe drum, prins și executat, torturat, mutilat, lăsat să mori de foame în vreo temniță mizerabilă.

David clipi când își dădu seama că tot ce spusese Marguerite era adevărat, dar și pentru că ea se temuse pentru el, exact așa cum și el se temuse pentru ea. Însă tot nu încetă:

– Nu trebuia să dai fuguța cine știe pe unde ai găsit-o pe femeia aia, dacă acolo ai fost. Puteai aștepta până mă-ntorceam eu.

– Dar ai fi făcut călătoria asta? Sau ai fi amânat-o până când ar fi terminat cu rebeliunea lui Warbeck? Mi s-a părut important să știu ce avea de spus călugărița aceea. Și chiar a fost important, David, chiar a fost.

– Cum adică? Ți-am mai spus și-ți repet: nu sunt Eduard al V-lea. Indiferent ce-am spus când am fost alungat de Henric, nu am nici urmă de descendență regală.

– O, ba da, răspunse ea blând, dar cu convingere. Ba ai.

David o scrută cu privirea, în timp ce înțepătura de la ceafă se mută pe însemnul de pe umăr, pulsându-i în paralel cu bătăile

inimii. Înăuntrul lui se înfiripă dorința arzătoare de-a fi adevărat, de-a se fi născut un Plantagenet legitim, și nu un bastard dat la o parte, rezultatul întâmplător al unui moment de poftă trupească regală. Nu avea nimic de-a face cu coroane sau tronuri, ci era vorba de acceptare, de-a afla unde îi era locul.

– Nu se poate, răspunse el, cu glas găuit.

– Ba da.

Și atunci îi spuse tot. Îi descrie mănăstirea de maici, chilia, bătrâna și povestea ei mai mult sau mai puțin coerentă. Nu îndulci deloc oroarea înfierării unui bebeluș neajutorat, și nici modul în care fusese dus de-acolo, cum fusese ascuns și, în cele din urmă, făcut pierdut.

– Nu... începu el, după care se opri și încercă din nou. Cum se poate ca o persoană atât de importantă, cum este un fiu și moștenitor, să fie trecută cu vederea? Cum de s-a îngăduit una ca asta?

– Nu ai fost trecut cu vederea, spuse ea serioasă, dându-se jos din pat și venind înspre el. Nașterea ta a fost mai degrabă ignorată. Logodna legală și consumarea căsătoriei mamei tale au fost pur și simplu lăsate deoparte, pentru că Eduard, tânăr și schimbător, s-a hotărât că o vrea pe Elizabeth Woodville, care n-a vrut să-i cedeze fără să fie căsătorită cu el. Întotdeauna a fost subjugat ușor de dorințele lui. Însă ai fost ținut aproape, la mănăstirea de lângă Westminster, în caz că regina ilegală l-ar fi dezamăgit. Primii trei copii născuți de ea au fost fete, dacă-ți aduci aminte. Te-a ținut ascuns, în caz că n-ar fi avut băieți, ascuns dar însemnat, pentru a fi sigur de identitatea ta. O, dar după aceea, domnița Woodville i-a născut pe Eduard și pe Richard, așa că...

– Eu am fost dat la o parte, zise David sec.

– Lady Eleanor, mama ta, murise deja pe-atunci. Convenabil, nu-i așa? Iar călugărița care a avut grijă de ea când ai venit tu pe lume a fost expediată la mănăstirea de la țară, să fie dată uitării, așa cum li se întâmplă atâtor femei închise între astfel de ziduri. Dar au uitat că femeile vorbesc între ele chiar și în mănăstirile de maici, că își păstrează vii amintirile.

– Nu, zise David, refuzând cu încăpățănare să creadă. Sigur a fost o greșeală, vreo închipuire povestită de-o bătrână cu mintea

rătăcită. Mama a fost, trebuie să fi fost, doar una dintre multele femei ale lui Eduard, trimisă la mănăstire ca să-și ascundă rușinea.

Marguerite îl prinse de zale, scuturându-l.

– Și însemnul? De ce i l-ar fi făcut Eduard unui copil din flori? N-are nici o logică, cu excepția cazului în care voia să te recunoască, un copil numit Eduard, după tatăl lui, când avea să vină vremea.

– Nu știi dacă așa a fost. Sunt doar spusele unei bătrâne. Însemnul poate fi de la un accident, așa cum am mai zis, și să n-aibă nici o legătură cu Eduard al IV-lea.

– Dar și semeni cu el, David, spuse ea, întâlnindu-i privirea cu hotărâre, vrând să-l facă să o creadă.

El voia să o creadă. O, da! Nu-și dorise niciodată ceva mai aprig. Dar acel act de credință, oricât de mic, chiar dacă părea nevinovat, deschidea niște posibilități atât de cumplite și implica niște decizii atât de înspăimântătoare, încât i se învârtea capul.

Cel mai mult îl frământa dacă mai știa și altcineva povestea și dacă o acceptau ca fiind adevărată. De pildă, oare de aceea fusese atacat? Și dacă da, cine se afla în spatele atacurilor? Să fi fost conducătorul rebelunii yorkiste, Perkin Warbeck? Sau poate chiar Henric?

– Doamne, milady, șopti el cu asprime, aș fi preferat să lași lucrurile cum erau.

Ea afișă un zâmbet încordat.

– Chiar crezi că lucrurile ar fi stat altfel?

Era o întrebare foarte bună. Ar fi fost bine dacă ar fi știut cum să-i răspundă.

– David, David, spuse ea, scuturându-l din nou, tu ești regele. Trebuie să accepți asta. După aceea trebuie să hotărăști ce-o să faci în continuare.

– Henric e regele, Marguerite. Și-a câștigat coroana prin luptă, la Bosworth Field.

– E un uzurpator.

– Chiar așa? Pentru coroana asta nenorocită s-au dus lupte timp de zeci de ani, a fost întoarsă și plimbată de atâtea ori,

că nici un om în viață nu mai poate spune care e regele cel mai îndreptățit să o poarte! Și chiar dacă sunt cine zici tu că sunt, la ce bun? Nu se poate face nimic dacă nu există dovezi.

Ea îl privi uimită:

– Dar există dovezi. Nu ți-am spus? Le-am adus cu mine.

– Imposibil, zise el răgușit – deopotrivă un protest împotriva sortii, cât și o negare.

Ea nu-l băgă în seamă, ci făcu un pas în spate și-și desprinsese pelerina. O aruncă deoparte și slăbi șnurul de la un săculeț de catifea legat la brâuul ei. Îl deschise și scoase din el un pergament rulat, legat cu fundă și sigilat. I-l întinse lui David.

– Aici e actul de căsătorie al lui Lady Eleanor Talbot Butler, care a născut un copil înfierat la naștere cu însemnul Plantagenetilor, zise ea încet. Paginile acestea reprezintă contractul legal de logodnă al mamei tale și, prin urmare, de căsătorie, cu Eduard al IV-lea al Angliei.

Capitolul 19

Marguerite îl privi cu atenție pe David, care ezită, după care întinse mâna și apucă pergamentul. Îl desfășură și descifră dintr-o privire frazele latinești. Ea își dădu seama de clipa în care începu să creadă când făcu ochii mari, iar obrajii i se îmbujorară, după care își reveni la coloritul obișnuit. Deși îl scrută cu atenție, nu văzu pe fața lui nici triumf, nici mândrie sau anticipare lacomă. El se retrase către fereastră și rămase privind în depărtare, strângând în pumn contractul de căsătorie.

– Ce aveai de gând să faci cu această dovadă? spuse el fără să se întoarcă spre ea.

– În afară de a ți-o înmâna? Ce-ai vrea să fac?

Inima îi bătea cu putere, în timp ce aștepta răspunsul lui. El zâmbi pieziș.

– Dacă ar fi numai după mine, ar trebui să-l distrugi.

Ea înțelese. Viața îi fusese amenințată și până atunci, dar dacă se descoperea că era regele de drept, primejdia s-ar fi înzecat.

– Și dacă nu o fac?

– Fără îndoială că trebuie să ajungă în mâinile lui Henric.

– Ale lui Henric, repetă ea, murmurând.

El dădu din cap.

– Actul anulează pretențiile lui Warbeck la tron, de vreme ce confirmă spusele lui Richard al III-lea, cum că Elizabeth Woodville a fost mai degrabă curtezana lui Eduard, nu regina lui.

Se referea, desigur, la faptul că Warbeck nu avea nici un drept la tron deoarece pretindea că era cel de-al doilea fiu al lui Eduard, Richard.

– Dar oare Henric va folosi această informație, din moment ce asta înseamnă că și regina lui ar fi considerată nelegitimă?

– În împrejurări obișnuite, nu. Dar dacă asta înseamnă să-și păstreze coroana...

– Da, înțeleg, spuse ea, străduindu-se să nu renunțe la tonul calm. Dar... nu e asta motivul adevărat, nu-i așa?

– Nu într-un tot.

Ea îi privi atent profilul și văzu că orice urmă de emoție dispăruse de pe chipul lui, lăsându-l cu o expresie distantă, rece, puțin pierdută.

– E o chestiune de onoare. Nu-i așa?

– Nu îi pot ascunde ceva atât de important pentru viața lui.

– Dar cum rămâne cu viața ta? întrebă ea, încleștându-și pumnii pe lângă corp. Dacă Henric, stârnit sau amenințat de ascensiunea ta la tron, va pune să fii târât afară și decapitat pe loc?

– Este un risc pe care trebuie să mi-l asum, răspunse el sumbru. Voi pleca mâine dis-de-dimineată să îi înmânez dovada.

– Vom merge împreună, dacă asta trebuie făcut.

El clătină din cap.

– Trebuie să o fac singur.

Ea își dădu seama de hotărârea din glasul lui. Nu avea să fie deturnat de la ceea ce considera a fi drept, chiar dacă asta ar fi însemnat propria moarte. Nu o lăsa să meargă cu el, pentru că nu voia ca ea să fie de față la moartea lui.

Se gândise că avea să vină vremea când va trebui să aleagă între dragostea ei pentru David și loialitatea față de Henric. Ce naivă fusese! David hotărâse și pentru ea. Tot ce-i rămânea de făcut era să accepte inevitabilul, așa cum făcuse de atâtea ori în viață.

La urma urmei, de ce nu? Așa cum spusese și David, așa era corect. Faptul că era și calea cea mai ușoară nu o făcea mai puțin adevărată. Măcar avea să se consoleze cu gândul acesta dacă, în cel mai rău caz, David ar fi fost arestat pentru a i se face dreptate regelui.

– Nu! se împotrivi ea fără să gândească. Își urmă impulsul și se duse lângă David, punându-și mâna pe brațul lui. Trimite-i lui Henric contractul de căsătorie, dacă asta vrei. Dar hai să pornim spre Franța, odată ce actul e pe drum. Dacă nu vrei să fii rege, atunci lupta ce se va da între forțele lui Henric și cele ale lui Warbeck nu te privește. Lasă-i pe ei să se omoare pentru o bucată de metal incrustată cu câteva pietre prețioase. Dar hai să-i lăsăm să o facă de la distanță.

El se destinse și se întoarse, încet, spre ea.

– Ai veni cu mine?

– Da, dacă m-ai lua.

Un zâmbet îi apărui în colțul gurii.

– O, te-aș lua, dacă asta ar servi la ceva. Dar știi și tu că nu ar ajuta la nimic. Și apoi, ți-ar lipsi surorile, domnișoara Braesford și scoțianul cu care s-a măritat Cate, și toți nepoții și nepoatele care ți s-au născut deja, și care se vor mai naște. Ți-ar fi dor de țărmurile înguste ale Angliei, care sunt căminul tău, și atât de dragi inimii tale.

– Spui... spui asta pentru că ți-au lipsit cât ai fost plecat pe continent.

Gândul îi aduse un junghi în piept.

– O, da, tot timpul, și nu am lăsat în urmă nici jumătate din câte ai lăsa tu. Și totuși, am lăsat în urmă tot ce-am cunoscut vreodată.

– Am... am putea să ne facem și noi o familie.

El zâmbi trist.

– Am putea. Carol al Franței mi-a dat pământuri, cu un castel minunat din piatră albă ca spuma, laolaltă cu felurite sate. Ne-am putea face un cămin acolo, ne-am putea crește copiii, ne-am putea îngrișa și moleși, îmbătrânind împreună, sătui de zile. Am putea, cu excepția unui mic amănunt.

– Carol te-ar putea sechestra, ca să te predea lui Henric, în schimbul a cine știe cărei concesii.

– E și asta o posibilitate, dar nu singura.

„Ce-ar mai putea fi?” Marguerite se gândi intens și găsi răspunsul.

– Jurământul tău.

El încuviință din cap.

– Jurământul pe care l-am făcut pe când te socoteam mai presus de mine, precum stelele, și la fel de îndepărtată ca ele. Pe vremea când eram tânăr și nevinovat și plin de idealuri mărețe.

– Și când te temeai că vei muri în luptă pentru Henric al VII-lea.

– Da, și asta.

– Dar n-ai murit, rosti ea cu glasul sugrumat. M-ai părăsit, așa cum vrei să mă părăsești și acum.

– Nu am de ales.

– Dar urmarea e aceeași.

El o privi lung, și ea văzu dorința care-i întuneca ochii. El îi privi chipul și se opri asupra buzelor ei. Ea le simți umflându-se, furnicând-o, în timp ce sfârcurile i se întăriră pe sub bandajele care o protejaseră în timpul călăritului. Căldura lui o învălui cu iz de cal și de bărbat înfierbântat. Își simțea pleoapele grele, foarte grele. Nu-și putea lua privirea de la forma frumoasă a gurii lui, de la buzele lui catifelate, de la tremurul abia perceptibil din buza de jos.

El o dorea și ea îl dorea, dar ce sorți ar fi avut să-l abată de la calea datoriei pe care și-o alesese și să-și găsească un loc în lumea asta mare, unde să poată fi în siguranță, și împreună?

Era singura ei speranță. Se apropie de el, îl apucă de platoșă și îl trase spre ea. El se lipi de ea, cu tot corpul lui puternic, și o țintui de ambrazura din piatră a ferestrei. Îi simțea mușchii

încordați ai coapselor, strânsoarea viguroasă a brațelor lui. El îi dădu la o parte voalul ce-i acoperea capul, apoi își înfipse degetele în cosița bogată care se desfăcuse. După care își plecă ușor capul și îi cuprinse gura.

Nu fu o împreunare șovăielnică a buzelor, ci o posedare completă. Năvăli înfierbântat, limba lui poruncind o capitulare completă. Iar ea se predă, încolăcindu-și limba cu a lui, gemând ușor odată cu fiecare alunecare, înainte și înapoi, ca o încercare chinuitoare a voințelor lor. Își dorea să-l ispitească, să-l provoace la o posesie mai profundă, și totuși, nu reușea să-și ducă până la capăt intenția, pe măsură ce pasiunea o înflăcăra tot mai tare.

El o cuprinse și mai strâns în brațe. Pe măsură ce simțurile ei deveniră un vârtej, luciditatea o părăsi. Se topi în brațele lui și îl apucă de ceafă, iar cu degetele încheștate în părul lui îl apropie de gura ei, apăsându-l și mai tare. Tânjea după dulceața lui, după căldura lui, după limba lui, îl dorea mai adânc înlăuntrul ei. Pofta și golul pe care le simțea o mistuiau. Dorea cu ardoare să-i simtă pielea goală, să se lase copleșită de greutatea lui.

El o prinse de șolduri și o lipi de el. Îl simțea lung și fierbinte apăsându-se, plin de dorință, de pantecele ei. Îi simțea sărutul încărcat de poftă și disperare, în timp ce o gustă îndelung, apoi o mușcă ușor de buza de jos. Sângele înfierbântat îi năvăli în cap. Îl urma orbește, oferindu-i totul, primind totul.

Simțea piatră la spate și metal în față. Strânsoarea o făcea să găfâie. Scoase fără să vrea un scâncet de neliniște. El respiră, încordându-și fiecare mușchi, ca să se împotrivescă propriei dorințe. O clipă mai târziu se smulse de lângă ea.

Ea trase aer în piept atât de adânc, încât o luă amețala. Înainte să-și dea seama ce se întâmplă, el o prinse în brațe și o duse spre pat, așezând-o deasupra. Făcu un pas înapoi și se răsuci ca să își desfacă platoșa, care căzu, lovindu-se cu un clinchet de piciorul patului. Se întoarse apoi, privind-o, în timp ce își scotea zalele și cămașa de sub acestea.

Ochii îi ardeau în timp ce își plimba privirea asupra ei, ca și când ar fi vrut să-și întipărească în minte fiecare detaliu: molișciunea sânilor, curba taliei, zvâcnirea șoldurilor, fiecare unduire

și adâncitură. Își dădu jos pantalonii strânși pe picior și cizmele, și rămase gol, în toată splendoarea lui.

Ea îl privi atent, observându-i cu aviditate fiecare mișcare plină de virilitate și eleganță, admirându-i pieptul lat, mușchii care se mișcau sub piele, robustețea coapselor, luciul cârlionților care îi acopereau pieptul și coborau mai jos pe bărbăția lui tare. Ar fi trebuit să-și ferească privirea, să mimeze pudoarea, dar își dorea să-l vadă, să memoreze fiecare părticică din trupul lui, din frumusețea lui, în caz că avea să fie singura lor împreunare.

El se avântă fără zgomot spre ea, lăsându-se să cadă pe saltea. Înainte ca ea să apuce să facă vreo mișcare, el o trase spre el și începu să-i desfacă rochia. Ea se lăsă în voia lui, răsfirându-și în același timp degetele pe pieptul lui și sorbindu-i căldura și izul de metal și energie bărbătească.

O dorea, știa asta. Dar cât din ea? Cât avea să ia dacă i-ar fi oferit tot ce avea de dăruit? Oare stăpânirea lui de sine era la fel de puternică precum trupul lui, iar voința lui pe măsura dorinței lui? Și ce ar putea ea face ca să încline balanța?

El îi dezgoli umărul, apoi îi scoase mânecile, dându-i jos rochia. Urmă brâul, care alunecă pe marginea patului. Strigă de nerăbdare când ajunse la bandajele care îi apăseau sânii, dar le desfăcu cu grijă, savurând apariția rotunjimilor, apoi linse ușor urmele roșii lăsate de țesătură și gustă unul dintre sfârcuri care se arăta de sub straturile de material. Îi cuprinse rotunjimile eliberate, frământându-le. Iar când se aplecă și îi sorbi sfârcul tare cu gura lui fierbinte, acesta era atât de sensibil, încât ea se înfioră și gemu gutural.

Sunetul îl îmboldi ca o lovitură de pinten. Zvâcnea și tremura cu fiecare sorbitură. Cu o mână fermă și dibace, îi scoase rochia de tot, având totodată grijă de brațul ei rănit. Îi coborî pânza de-a lungul șoldurilor, după care o trase de sub ea și o aruncă cât colo. Urmară pantalonii, care o feriseră de rănile ce ar fi putut fi cauzate de șa. După aceea, el își desfăcu palma pe întinderea netedă a pântecelui ei, apoi coborî, până când degetele lui lungi se cufundară între pliurile ei moi, depărtându-le, în timp ce, cu degetul mare, îi dezmierda mugurele fragil.

Marguerite se foi și își desfăcu picioarele la atingerea lui. Era o senzație atât de erotică, de eliberatoare, mai ales când el o pătrunse cu un deget. Își desfăcu și mai mult picioarele. Îl dorea mai adânc, mai mult.

El o satisfăcu, strecurându-și al doilea deget înăuntru, cu grijă și pricepere. Un fior fierbinte o străbătu, de la sâni până în locul în care o dezmierda și înapoi. Răsuflarea îi deveni tot mai sacadată, apoi se opri într-o clipă de plăcere tăcută și magnifică, ce îi cutremură ființa și o făcu să vadă stele pe sub pleoapele închise. Se arcui înspre el, cu ochii strânși de plăcere, în timp ce mușchii interni îi pulsau cu frenezie.

– Te implor, șopti ea, cu capul apăsător pe umărul lui. Te implor, pătrunde-mă. Te rog, iubește-mă...

El o mângâie pe spate, peste șolduri, apoi urcă pe șira spinării și își înfipse degetele în părul ei. Ea îi auzi inima bătând și îi simți respirația întretăiată.

– Scumpă Marguerite, ai idee ce îmi ceri? întrebă el cu o voce răgușită. Mă dezlegi de jurământul dat?

– Da, da, suspină ea, uluită pe măsură ce își dădu seama de însemnătatea întrebării pe care i-o adresase.

Izgoni din minte acel gând când el se ridică, culcând-o din nou pe spate. Se plecă deasupra ei, sprijinindu-se în brațe, de-o parte și de alta a chipului ei.

– E dorința ta, nu a mea?

Brațele, cu mușchii încordați ca piatra, îi tremurau din pricina strădaniei de-a se controla. Îi simțea coapsele tari între picioare, deși nu la fel de tari precum membrul de fier ce o împungea. Ea își apăsă palmele pe pieptul lui, desfătându-se când îi simți părul mătăsos de pe piept, care îi mângâia degetele, apoi coborî spre pântecul lui, până cuprinse căldura pulsând a puterii lui.

– A mea, da, răspunse ea aproape incoerent, fără să mai știe dacă răspundea întrebării lui sau își cerea drepturile. Acum, David. Acum!

– Precum voiești, milady, spuse el, ca un ecou al vorbelor pe care le rostise odinioară atât de des. Și când voiești.

Ochii li se întâlneau, iar ea îi văzu privirea azurie întunecată, în care clocotea triumful și încă ceva care îi țintui inima pentru o clipă, înainte de a o face să bată și mai puternic. Susținându-i privirea, ea se săltă ușor și îi potrivi bărbăția la intrarea ei umedă și caldă. Cu o îndrăzneală neașteptată, își ridică coapsele și își desfăcu pliurile cu o mână, ca să-l primească înlăuntrul ei. Îi dădu drumul și îl apucă de mijloc, trăgându-l adânc în ea.

El gemu, alunecând înăuntru, apoi se retrase, după care intră mai profund. Ea se cutremură de bucurie și împlinire. El împinse, stârnind mii de furnicături de plăcere. Ea se desfăcu mai mult și îl trase mai adânc, lipindu-se tot mai tare de el prin mișcări scurte ale șoldurilor.

Simți o durere arzătoare. Își înăbuși un geamăt, dar nu se opri. Se împinse din nou în el, apoi din nou, dar nu putu să rupă acea ultimă rezistență apărută de fecioria ei.

– Iartă-mă, scumpa mea, murmură el.

Printr-o mișcare puternică și o răsucire a șoldurilor, el o pătrunse adânc. Apoi rămase complet nemișcat, țintuind-o și pe ea pe pat.

Ea țipă, simțind, în același timp, extazul plăcerii. Scânci și își încolăci brațele în jurul lui, îmbrățișându-l strâns, în timp ce câteva lacrimi i se prelinseră de sub pleoape. Era plină de el, așteptând, relaxându-se treptat, potrivitându-se atât de bine de parcă ar fi fost croită doar pe măsura lui. În clipa aceea, chiar de ar fi fost singura din viața ei, David era al ei.

– Te simți bine? șopti el.

– Perfect.

El îi sărută tâmpilele, ochii, îi gustă lacrimile sărate, o mângâie pe nas cu buzele lui. După care îi cuprinse gura, și, încordându-se încet, dar sigur, se retrase și o pătrunse din nou. Și din nou. Și încă o dată.

Era o răvășire lentă a simțurilor, o devastare profundă, de parcă nici un colțisor al trupului ei nu trebuia lăsat neexplorat. Alunecă, ridicând-o și pe ea odată cu el, înclinându-i șoldurile ca să-l primească și mai mult, până la capăt. Se răsuci în ea, apoi o pătrunse din nou.

O fascina încordarea și relaxarea ritmată a mușchilor lui, sudoarea care îi făcea pielea să lucească, căldura lui, forța lui și stăpânirea lui nesfârșită. Își umplu mâinile cu trupul lui: îl apucă de șolduri, își plimbă mâinile peste spatele lui, îi cuprinse umerii, mișcându-se odată cu el, îndepărtându-se, apoi apropiindu-se din nou. Toată ființa îi fu cuprinsă de extaz. Toate frustrările adunate în atâția ani se risipiră într-un val de emoție care îi făcu pielea de găină.

El continuă să se miște, neînduplecat, cu o voință implacabilă. O privea cu o tandrețe sfredelitoare, încleștându-și maxilarul în încercarea de-a se abține. Își concentrează toată atenția asupra ei, pentru a o satisface, purtând-o spre clipa supremă fără a ține cont de el însuși.

Senzația o străbătu ca o furtună, ca un cataclism care-i involbură sângele. Izbucni în adâncul ei, străbătând-o ca un tumult în mijlocul căruia se afla David. Uitând de sine, se contopi cu el, atrăgându-l în miezul ființei ei, mângâindu-l cu talazuri adânci și violente. Îl stăpâni, la fel cum o stăpânise el pe ea, făcându-l să capituleze în propriul triumf. În clipa aceea îi simți toată forța, când se împlântă în ea pentru ultima dată, voind, parcă, să se contopească cu ea.

Și așa făcu, în timp ce sângele le pulsa prin vene, inimile li se armonizară într-o singură bătaie și respirațiile li se potrivară, amestecându-se. El îi șopti numele și își lipi gura de-a ei, făcând să dispară orice îngrijorare legată de viitor, făcând din seara aceea, din clipa aceea, îndeajuns cât să le ajungă o viață întreagă.

David, sprijinit într-un cot, o veghea pe Marguerite dormind. Prin fereastra deschisă se zărea lumina lăptoasă care prevestea sosirea zorilor. O adiere aduse înăuntru mirosul de foc de lemne, izul de bălegar și mireasma naturii verzi. Ar fi trebuit să fie deja gata de drum, dar nu se îndura să se miște.

Nu voia să plece de lângă ea. Vreodată.

Sfântă Fecioară, era atât de îndrăzneță și de duioasă, de o inteligență pasională, de o pasiune inteligentă. Nici una dintre aceste însușiri nu era ostentativă, exersată, sau menită să atragă,

și, cu toate acestea, îl atrăgea ca un uragan. Cunoscușe femei mai frumoase decât ea, dar nici una nu-l fascina așa ca ea. Pe nici una nu ar fi putut-o iubi la nesfârșit.

Deși încercase să fie cât mai blând cu ea, se temea că o supusese unei grele cazne. Nu se putea sătura de ea. Se îmbăiaseră împreună, mâncaseră împreună, după care o posedase a doua, a treia, a patra oară. Spre dimineață, se pierduse atât de tare în ea, temându-se că era pentru ultima oară când avea să o strângă în brațe, încât își pierduse stăpânirea de sine. Se cutremură când își aminti cât de năvalnic și de mistuit de dorință fusese. Fusese mai dur decât și-ar fi dorit, decât merita ea, poate mai dur decât ar fi putut ea să ierte.

Dumnezeule, decapitarea ar fi fost o pedeapsă prea blândă pentru ce făcuse el.

Și totuși, ar fi făcut-o din nou. Poate că noaptea aceasta ce tocmai se încheia avea să fie singura lui ocazie de-a fi cu această dulce Grație de Graydon, această domniță generoasă căreia își închinase viața cu atâția ani în urmă. Cândva se gândise că ar fi fost suficient să o înduplece să-l dezlege de jurământ, pentru ca apoi să aranjeze treburile astfel încât să-și satisfacă cea mai aprinsă dorință.

Se înșelase. Vestea pe care i-o adusese Marguerite îi zădărnicea toate planurile, îi risipea visul cel mai de preț.

Era foarte posibil ca Henric să-i vrea capul, și cine l-ar fi condamnat? Regele plănuise să îl scoată din cursă pe un pretendent la tron creând din nimic un altul. Nici nu-și închipuise că deschidea astfel ușa unei amenințări mult mai mari. Era de așteptat să încerce îndepărtarea amenințării. Henric era un om pragmatic, care nu își subestima niciodată adversarii.

Pe vremuri, pe când erau copii și lumea părea proaspătă și nouă, Marguerite îl încoronase cu o cunună de trifoi. Pesemne chiar avea sânge de vrăjitoare, de simțise să facă asta. Acum, întorcându-se cu dovada originii lui regești, îl încoronase din nou, de drept. Totuși, ar fi dat fără preget acea dovadă la schimb pentru prilejul de-a petrece din nou acea noapte cu ea.

David își dădu seama că nu își dorea deloc să fie rege. Nu avuse se niciodată această ambiție, și nu își schimbase părerea în această privință. Îi era de-ajuns să știe că nu era un bastard, ci fusese zămislit de o mamă care se credea căsătorită legal.

Eduard, fusese totuși botezat Eduard. Era exact ce s-ar fi așteptat de la tatăl lui, regele, să-și numească întâi-născuții după el însuși, deși erau din mame diferite.

Eduard al IV-lea îl păstrase lângă el cât timp fusese mic, și mai apoi, câtă vreme îl considerase util. Îl părăsise însă, când apăruseră alți fii. Ce legătură să-și dorească, se gândi David, cu acel tartor, regele Eduard al IV-lea, care, pe cât de erodic era în luptă, pe-atât de hapsân era în poftele lui care nu sufereau nici un refuz? Nu voia să aibă nimic de-a face cu coroana yorkistă, cu ambiția yorkistă a unei descendențe regale nemuritoare.

Nu se aștepta ca Henric să îl creadă. Doar un rege foarte încrezător ar fi putut să stea liniștit, chiar dacă l-ar fi crezut.

Deocamdată, cea mai mare primejdie pe care o anticipa David era ca Henric să considere gestul lui Marguerite drept trădare. Nu îndura gândul că încercarea de-a o păzi de o căsătorie nedorită s-ar fi putut încheia cu aruncarea ei în temniță sau izgonirea ei la o mănăstire. Nu putea permite așa ceva.

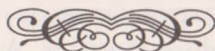
Trebuia să se înfățișeze înaintea lui Henric fără ea, și pentru asta trebuia să plece acum, cât ea încă dormea. Și de parcă asta nu era îndeajuns, trebuia să o părăsească fără să-și ia rămas-bun. Nu o putea săruta, de teamă să nu o trezească, nu îi era îngăduit să mai guste din ea, să se bucure de ea pentru ultima dată. Era un preț mare pentru onoare.

Și totuși, se bucura să o vadă dormind, istovită după atâtea zile de mers călare și după noaptea de dragoste pe care o savuraseră. Nu era sigur că și-ar fi putut păstra onoarea mult lăudată dacă ar fi fost nevoit să-și ia rămas-bun.

Se strecură ușor din pat și se îmbracă în fugă, pe întuneric. Îl trezi pe Oliver și dădu ordine ca oamenii lui să fie pe cai atunci când el avea să termine de îmbrăiat și îmbrăcat în straie potrivite pentru întâlnirea cu regele. Porniră la drum odată cu ivirea zorilor, care pictară cerul în nuanțe rozalii și aurii la răsărit.

David nu știa ce îl aștepta. Știa doar că o lăsase în urma lui pe Marguerite, cufundată într-un somn cald și ferit.

Capitolul 20

Marguerite tresări din somn, speriată. Fixă cu privirea tavanul de lemn căptușit, în timp ce inima îi bătea să-i spargă pieptul. Nu-și mai amintea ce visase, dar rămăsese cu senzația că ceva nu era în regulă.

Deodată, își dădu seama ce se întâmplase. Era singură în pat. Salteaua se răcise lângă ea. David plecase.

Se ridică numaidecât și privi prin cameră. Armura, hainele și cizmele îi dispăruseră. Dincolo de fereastră, lumina aurie și caldă își depăna deja povestea. Dimineața era târzie, căci trecuseră cel puțin două ceasuri de când se crăpase de ziuă. Zarva de afară era potolită, auzindu-se doar din când în când, semn că cea mai mare parte dintre oamenii lui David fie nu făceau gălăgie, fie îl însoțeau.

David plecase, și luase cu el contractul de căsătorie pe care îl pusese deoparte seara trecută. Plecase să se înfățișeze înaintea regelui, iar pe ea o lăsase în urmă.

– Astrid! strigă Marguerite furioasă, cu glasul strangulat de deznădejde. Smulse cuvertura de pe ea, sări din pat și începu să-și adune hainele împrăștiate pe jos. Astrid, unde ești?

– Aici sunt, milady! Servitoarea mărunță năvăli pe ușă, dar o închise imediat ce își văzu stăpâna dezbrăcată. Ce s-a întâmplat? Ești bolnavă? Te doare ceva?

– Când a plecat Sir David? L-ai văzut plecând? De ce nu m-ai trezit?

Astrid se aplecă să ridice brâul lui Marguerite și îl așeză la picioarele patului.

– A pornit devreme, milady, spuse ea, evitând privirea stăpânei ei. Sau cel puțin așa se vorbește prin bucătărie. Majoritatea

soldaților au plecat cu el, afară de cei care au rămas de pază aici. Eu dormeam la ora aceea.

Marguerite se duse către taburetul cu trei picioare și se trânti pe el, mototolindu-și rochia în pumni, în timp ce o podidira lacrimile.

– A plecat fără mine, Astrid. De ce, de ce a plecat fără mine?

Astrid suspină și se duse lângă ea. Apoi își puse un braț pe după umerii ei, îmbrățișând-o strâns.

– Și Oliver a plecat.

– Bineînțeles că a plecat și el, spuse ea cu amărăciune.

David putea să-l ia pe prietenul lui cu el, dar nu și pe ea, care, dintre toți apropiații lui, era cel mai îngrijorată de soarta lui. Crezuse că iubirea fizică avea să schimbe relația dintre ei, că David avea să fie în stare să părăsească Anglia și treburile primejdioase legate de regi și coroane. Ce-i drept, îi spusese că trebuia să-l întâlnească pe Henric, dar sperase că îl va face să se răzgândească.

Din câte se părea, apropierea dintre ei nu schimbase nimic. Ceea ce pe ea o răscolise până în adâncul ființei pe el nu-l afectase deloc. Voia să își păstreze în continuare onoarea, fără să se gândească la ce-ar fi simțit ea, sau ce s-ar fi ales de ea dacă el ar fi fost ucis.

Cerule mare, dar se desfătase cu atingerea lui, se lăsase cucertă de el. O luase cu atâta tandrețe și grijă, deși, cu siguranță că ar fi putut să fie mult mai dur. Ar fi putut lesne să se împlânte fără remușcare în trupul ei neatins. Simțise puterea și dorința pe care el și le ținuse în frâu cu sălbăticie. Aproape că își dorea ca el să se fi dezlănțuit cu toată forța, să o fi luat ca pe o femeie care cunoștuse de mult iubirea, și nu ca pe o fecioară lipsită de experiență. Fusesse cât pe ce să o facă, ultima oară când o trezise, știa asta, atât de aproape, încât parcă simțise prevestirea durerii dincolo de plăcerea splendidă. Dar și atunci se oprise la timp.

Nu știa dacă ar fi rezistat. O chinuia nespun gândul că poate nu avea să afle niciodată.

Era foarte posibil să nu-l mai vadă vreodată, să nu-i mai simtă niciodată sărutarea, atingerea, bucuria de-a se culca cu el, de-a dormi lipită de el, cu trupul lui împresurând-o protector. Putea

foarte bine să dispară după întvederea lui cu regele, de la Westminster. Nu ar fi fost prima dată când se întâmpla așa ceva. Un rege nu avea nevoie de justificări, nu era îngădit de reguli. Un singur cuvânt, un semn, și treaba era îndeplinită.

David era un astfel de rege, sau ar fi putut fi, dacă lumea ar fi fost dreaptă și toți oamenii cinstiți. Oare era cu puțință ca el să meargă să-l elimine pe Henric și să-și ia în stăpânire tronul? Oamenii făcuseră lucruri mai periculoase de atât, mânați de lăcomia de putere.

Sau dacă o pusese la încercare și o găsisse nevrednică, și de aceea nu o luase cu el? Oare o dăduse pur și simplu la o parte după ce își împlinise poftea cu ea? Dacă se hotărâse că voia o prințesă drept consoartă? Doar se gândise și ea la această variantă, nu-i așa?

Sau poate că știa că era de datoria lui, că asta așteptau Parlamentul și poporul de la suveranul lor. Nu semnaseră nici un contract de căsătorie, iar el era moștenitorul tatălui său.

Era fiul lui Eduard al IV-lea, cel care își lăsase soția legitimă să-l aducă pe lume, în secret, pe fiul lor, pe care îl înfierase ca semn că era al lui, pentru ca, mai apoi să-i părăsească pe amândoi pentru surâsul minunat al lui Elizabeth Woodville, care-i cedase cu greu.

Marguerite simți cum neliniștea îi sugruma pieptul. Dacă rămăsese grea după noaptea trecută? Ar lăsa-o, oare, David să nască într-o mănăstire? L-ar înfiera, oare, pe rodul uniunii dintre ei, ca moștenitor de drept, pentru cazul în care consoarta lui princiară nu i-ar dărui un moștenitor la tron?

Marguerite se strânse singură în brațe, legănându-se cu disperare la gândul acestei posibilități, neștiind ce avea de gând David, sau ce avea să se aleagă de ei doi.

Astrid o îmbrățișă mai strâns și își lipi obrazul de părul ei. Continuă să vorbească, fără să știe ce se petrecea în mintea stăpânei sale.

– Netoții au plecat fără noi pentru că sunt de părere că e treabă de bărbați. Cred că ne fac un hatâr că ne lasă în urmă, să coasem, să vedem de mâncare și să așteptăm, răbdătoare, vești despre isprăvile lor.

- Nu-l cunosc pe Henric, nu-i cunosc adevărata față, spuse Marguerite, cu vocea înecată în lacrimi. Sunt sigură că o să iasă o mare încurcătură.

- Se prea poate, dar ce să-i facem? Astrid se aplecă și o privi cu atenție. Au deja un avans destul de mare. Nu prea are rost să pornim după ei. Și, pe urmă...

- Da?

- Milady, știi ce vreau să zic. Dacă ai putea să te gândești, fără teamă, la motivul pentru care Sir David a plecat în timp ce dormeai, ai ști...

Oare? Chiar știa? Știa ce voia să creadă, dar nu era același lucru. Sau era? Oare David voise doar să o protejeze? Luase, oare, asupra lui întreaga responsabilitate a acelei hotărâri, doar pentru ca ea să nu sufere vreodată această povară?

Dacă așa stăteau lucrurile, ce era de spus despre ea dacă rămânea acolo, fără să miște un deget?

Poate că era prea târziu ca să mai prevină ceva. David ar fi putut fi mort înainte să ajungă ea acolo, ar fi putut fi executat în timp ce ea era pe drum. Poate că coșmarul care o trezise fusese premonitoriu.

Poate, poate, poate. S-ar fi putut întâmpla orice. Nu putea fi sigură de nimic, dar nici nu avea să afle nimic dacă stătea și bocea pe un scăunel. Oricare ar fi fost soarta ei, nu avea să o afle stând acolo.

- Astrid?

- Ascult, milady.

- Pornim spre Westminster, să ne înfățișăm regelui. Dă de veste să mi se pregătească plecarea.

- Totul e gata, milady. Am avut grijă de asta în clipa în care am aflat că Sir David a plecat fără dumneata.

Marguerite zâmbi.

- Ești o comoară între femei, cu toate că am o bănuială cum că ai făcut asta ca să pornești pe urmele lui Oliver.

- Ei, da, de parcă mi-l doresc pe fanfaronul ăla, scutură Astrid din cap, dar zâmbi în sinea ei.

Westminster era aglomerat, gălăgios și apăsător de miasme grele din cauza mulțimii care se înghesuia pe o suprafață prea mică. Palatul regal domina totul în jur cu zidurile și turnurile lui, cu porțile și turlele, bisericile, arcadele și sala plină până la refuz. Toți cei care treceau pe lângă alaiul lui Marguerite duceau câte ceva pentru Curte, fie că trăgeau povara după ei pe sanie, o dădeau de-a berbeleacul într-un butoi sau o transportau într-o căruță. Fără a mai socoti oile, purceii și vacile, care erau mânate pe propriile lor picioare.

Toată această gloată se dădu deoparte când se ivi steagul Cavalerului de Aur, care fâlfâia deasupra torțelor aprinse în inserarea care se lăsa. Unii înjurară din cauză că erau nevoiți să se ferească, alții aruncară ocări, dar mulți șușoteau cu admirație despre cel de-al doilea pretendent, cel adevărat. Era o priveliște interesantă.

După donjonul normand auster ce-i servise drept fortăreață, din bunăvoința regelui, palatul, cu draperiile lui de mătase, pereții lambrisați și podelele din marmură lustruită, i se părea mai somptuos, mai bogat decât își imaginase. Camera în care fu condusă Marguerite era mică și întunecoasă, dar cu toate acestea, era mai încăpătoare decât solariul din donjon.

Trimisese pe cineva să-i dea de veste lui Henric despre sosirea ei și să îl imploră să îi acorde o audiență privată, când va binevoi. Henric fu anunțat când ea trecu de porți.

Marguerite se îmbăie, își potoli setea și se găti cu cea mai fastuoasă rochie din zestrea pentru nuntă, din catifea stacojite tivită cu broderii și cu mâneci de brocart, și chiar atunci se prezentă o escortă, care să o însoțească în încăperile regelui.

I-ar fi plăcut să aibă mai mult răgaz să se odihnească. Era nepus de istovită și încă tulburată în trup și în suflet după noaptea petrecută cu David. Nu își închipuise niciodată că patul putea fi un loc al caznelor, sau că mușchi și adâncimi neîntrebuințate până atunci puteau să doară atât de tare. Se îmbujoră la gândul că singurul leac ar fi fost un anume fel de masaj interior. Părea însă imposibil de dovedit acum.

În timp ce se grăbea de-a lungul unui coridor vast, luminat de sfeșnice mari cu lumânări groase, încadrată de cei doi străjeri

înarmați, îl zări pe David. El se apropie, arătând magnific în haina gri de catifea tivită cu fir de aur, atât de frumos, încât inima i se poticni, la fel ca și pașii. Purta pantaloni strânși, de un gri mai deschis decât haina, și o mantie neagră aruncată pe umeri, astfel încât căptușeala de mătase roșiatică îi încadra perfect silueta. Înapoia lui veneau oamenii regelui din escortă, deși Henric trimisese patru ca să-l aducă. Ea observă, îngrijorată, că nu erau simpli soldați, ci membri ai consiliului.

Doar atunci își dădu seama că traversau coridoare pustii. Rătăceau prin cotloanele dosnice ale palatului, departe de zarva veselă în care restul curtenilor își petreceau seara. Firește, vizita lui David era considerată clandestină, ținută secretă pentru binele statului, de vreme ce poza într-un nou pretendent la tron, și la fel era și a ei. Rămânea de văzut dacă asta avea să ducă la ceva bun sau rău pentru fiecare din ei.

David se opri când o văzu. Fața i se întunecă. Aruncă o privire la oamenii dinapoia lui, apoi își veni în fire.

– Lady Marguerite, rosti el pe un ton tăios ca lama unei săbii, ce te aduce aici? Credeam că te-am lăsat cu alte treburi.

– Așa este, dar o îndatorire atât de plăcută nu mă putea ține ocupată prea mult timp.

Încercă să își păstreze vocea calmă, conștientă fiind că cei șase străjeri tăcuți și cu posturi rigide aveau douăsprezece urechi ciulite. Își văzu de drum în timp ce vorbea, așa că David i se alătură. Cele două escorte se amestecară, formând una singură, urmându-i pe cei doi care cotiră pe un coridor ce se bifurca.

David o pironi cu privirea.

– Ce vrei să spui? De ce ai venit aici?

Credea oare că venise ca să-l trădeze față de Henric? Gândul acela o duru atât de tare, încât i se tăie respirația pentru o clipă.

– Am venit pentru același motiv ca și dumneata, Sir David, răspunse ea, când își recăpătă glasul. Pentru ce altceva?

– Dacă ai venit ca să-l vezi pe Henric...

– E singurul motiv pentru care aș face atâta drum și aș pași în acest palat întunecos vara. Zâmbi amar. De altfel, regele și familia

mea au un trecut comun. Așa că nu mă îndoiesc că îmi va asculta păsul.

– Și ce îi vei cere, milady, în schimbul informației pe care vrei să i-o oferi?

– Doar ceea ce îmi va asigura fericirea. Nu am nevoie de altceva.

– Libertatea? Scăparea de încă un soț nedorit?

– Măcar atât.

El se aplecă și vorbi repede, căci se apropiau de încăperile regelui.

– Dacă faci asta ca să te răzbuni pentru că te-am lăsat în urmă...

– Îți acorzi mai multă importanță decât ar trebui, milord, spuse ea și zâmbi calm. De ce să mă fi așteptat să mă iei? La urma urmei, nu înseamnă nimic pentru dumneata.

El păli, pe când sute de lumânări îi scâldau trăsăturile în nuanțe de oranj și auriu. Înghiți în sec. Ochii i se întunecară, iar gura i se strânse într-o dungă subțire. Se îndreptă de spate și umerii îi păreau incredibil de lați, în stare parcă să poarte orice povară.

– Așa să fie, rosti el, după care se întoarse spre căpetenia escortei lui și îi făcu semn că e gata să se prezinte în fața regelui.

David mai să nu o recunoască pe această doamnă elegantă, îmbrăcată în mătase stacojie, cu un voal stacojiu aproape transparent, și împodobită cu un șirag de perle rare. Sau, mai bine spus, o recunoscuse, dar nu-i venea să-și creadă ochilor. Aceasta era Lady Marguerite Milton, fiică de lord, una dintre cele mai importante moștenitoare din regat, doamna pe care ani de-a rândul o socotise ca fiind mai presus de el. Îi părea cu neputință să o fi strâns în brațe, să-i fi înăbușit țipătul de plăcere cu gura lui, înainte să se afunde în adâncimile ei catifelate. Nu semăna mai deloc cu sirena pătimașă care venise, cu o seară înainte, la el și îl atrăsese cu un sărut spre trupul ei cutremurat de dorință.

Crezuse că o cunoștea pe acea Marguerite pe care o lăsase în urmă, ar fi pus rămășag pe propria viață că îi cunoștea toate reacțiile. Dar pe această doamnă impunătoare nu o cunoștea deloc.

Și nu conta deloc descoperirea că nașterea lui îl așeza deasupra ei ca rang. Această schimbare era încă prea proaspătă, prea de neînchipuit. În inima lui sfâșiată de îndoieli, se vedea din nou un orfan amărât, nevrednic să-i atingă poala rochiei, darămite să o atingă pe domniță.

Ușile încăperilor regelui se deschiseră în fața lor. Străbătura în pas alert anticamerele goale, trecând printre soldați aflați în poziția de drepti. Așteptară în tăcere într-o cămăruță întunecoasă, care mirosea a ceară veche, praf și sudoare. Ofițerul regal le anunță sosirea. El și Marguerite fură poftiți să i se înfățișeze lui Henric al VII-lea.

Odaia pentru audiențe era lungă și îngustă, mărginită de un rând de ferestre înalte și arcuite, cu menouri. Pereții erau acoperiți de panouri gravate în lemn, iar între acestea și pe tavan erau picturi în culori de nestemate, care înviorau spațiile neacoperite de panouri. Sub geamuri era montată o estradă, dispusă astfel încât cei care ajungeau în fața ei să aibă chipurile luminate, în timp ce regele rămânea în penumbră. Era o stratagemă puțin folosită acum, întrucât, dincolo de ferestrele pe care șiroia ploaia, cerul era întunecos.

– Recunoaștem că ne surprinde prezența voastră aici, rosti Henric al VII-lea, fixându-l cu privirea pe David, în timp ce acesta se ridica din plecăciune, iar Marguerite din reverență. Credeam că ești ocupat în nord, în interesul nostru.

– Am fost, Maiestatea Voastră, răspunse David, sigur pe el. Dar a intervenit ceva care...

Henric ridică mâna pentru a-i curma vorba.

– Totul decurge conform planului nostru?

– Mai bine decât ne-am fi așteptat, sire.

– Și la urechile noastre a ajuns vestea despre interesul stârnit recent de Cavalerul de Aur. Ți-ai făcut bine treaba.

– Mă bucură nespuse să aud asta, răspunse David, dar mă tem că veți fi mai puțin mulțumit de ceea ce am aflat.

Henric se sprijini într-un cot pe brațul scaunului ce îi servea drept tron în acea cameră de audiențe mai puțin formală și își plecă bărbia în palmă. Privea ager pe sub sprâncenele lăsate,

cu ochii de culoarea oțelului. Pletele sure, care îi ajungeau până la umeri, erau acoperite azi de o coroniță simplă, de aur. Veșmintele îi erau la fel de simple, alcătuite dintr-o haină de lână brodată, pantaloni închiși la culoare și cizme până la genunchi.

– Și ce anume ai aflat? întrebă el, după un moment.

Cu chipul sumbru și cu un nod în gât, David scoase de sub mantie săculețul de mătase impregnată cu ulei pe care îl ținea strâns pe lângă el. Din el scoase contractul de căsătorie care îi unea oficial pe Eduard al IV-lea de Anglia și pe Lady Eleanor Talbot Butler. Îl înmână regelui cu un gest larg.

Ofițerul regal înaintă spre el și luă pergamentul, pe care i-l înmână apoi regelui. Se făcu liniște, în timp ce Henric parcurse documentul, tot mai încruntat.

– E, într-adevăr, extraordinar, spuse el, când își ridică în sfârșit privirea. Cum ai intrat în posesia acestor pagini?

Marguerite se foi lângă el. David făcu o plecăciune și dădu de înțeles că ea trebuia să povestească mai departe. Iar ea o făcu, cu o concizie admirabilă, dar fără să lase deoparte vreun amănunt cu privire la originea și veridicitatea documentului.

Henric se lăsă pe spătarul scaunului.

– Vă dați seama că aceasta face din actua noastră regină o consoartă nelegitimă?

– Așa este, sire, răspunse Marguerite. Îmi pare rău, dar am considerat că este important să aveți această dovadă.

Henric mârâi a încuviințare.

– Și acest copil, acest fiu despre care spui că l-a născut Lady Eleanor, și care a fost înfierat și recunoscut de Eduard? Pretențiile acestui copil la tron ar fi mai îndreptățite decât cele ale yorkiștilor, inclusiv cele ale fraților Elisabetei... Ce știi de soarta lui?

David trase adânc aer în piept și își îndreptă umerii.

– Să-mi fie cu iertare, sire, dar eu sunt acel copil.

Henric își miji ochii.

– Tu?

– Am crescut într-o mănăstire care se îngrijea de orfani, și port însemnul Plantagenetilor.

– Să vedem acel însemn.

Henric vorbi apăsător și făcu un semn smucit cu mâna. Ofițerul se duse spre ușa anticamerei și se întoarse însoțit de escorta care aștepta afară. Aceștia înaintară în pas de marș și îl înconjurară pe David. O clipă mai târziu, acesta fu împins pe genunchi, mantia și haina îi fură smulse, iar cămașa sfâșiată, pentru a da la iveală însemnul.

— Sire! strigă Marguerite, vizibil șocată. Sir David a venit la Domnia Voastră cu această informație. Ar fi putut, în schimb, să continue să-și consolideze forțele, sub girul Domniei Voastre. Ar fi putut să se prefacă a vă fi loial, până avea să devină îndeajuns de puternic încât să vă fie dușman.

David se gândi cu disperare că Marguerite nu alesese cea mai bună cale ca să-i fie de folos. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Henric să-l considere un potențial dușman.

— Și ar trebui, Lady Marguerite, să acceptăm cu bună credință existența acestui semn? Întrebă regele. Nu ar trebui, oare, să cercetăm să vedem dacă semnul e vechi sau nou, veritabil sau fals, un însemn adevărat, sau o cicatrice modificată?

— Ce motiv ar avea să mintă? Întrebă la rândul ei. Ar fi putut să-l țină ascuns până după încoronare dacă ar fi vrut asta. Era deja recunoscut ca Eduard, pretendentul la tron.

Regele nu dădu nici un răspuns, dar le făcu semn bărbaților din escortă să iasă. David respiră mai lesne când îi văzu ieșiți din odaie. Măcar nu fusese dus numaidecât în Turn. Își strânse straietele pe lângă el, dar rămase îngenunchiat. Părea mai prudent să nu presupună nimic, cel puțin deocamdată.

— A fost recunoscut la îndemnul și cu sprijinul meu, îi răspunse, în sfârșit, regele lui Marguerite. Vei înțelege acum de ce credem că am fost înșelați.

— Niciodată, sire, izbucni David, cu toată convingerea de care era în stare.

— În ce sens? Întrebă Marguerite, ținându-se dâră și mândră înaintea lui Henric, deși mâinile încleștate îi tremurau vizibil. Chiar Domnia Voastră ați trimis după el, la început. Când ați văzut că nu se prezintă, ați pus la cale o stratagemă pe care o credeți fără greș. Ați avut dreptate, întrucât, confruntată

cu o logodnă pe care nu o puteam îndura, am trimis după el, și a venit. Dar Domnia Voastră sunteți cel care a sugerat ca David să devină un pretendent la tron. El este cel care ar avea de ce să se socotească păcălit, ademenit aici ca să-l puteți distruge.

– Marguerite, spuse David șuierat.

– Întreceți măsura, Lady Marguerite, o preveni Henric. Nu suntem chiar atât de lipsiți de judecată, încât să-i propunem unui moștenitor de drept să se ridice împotriva noastră.

– Nici David nu este atât de prost, încât să se pună în calea Domniei Voastre. A fost de acord cu subterfugiul pus la cale pentru simplul motiv că ați jurat că, astfel, nu voi fi niciodată obligată să mă mărit. Dacă a reușit, depășindu-vă așteptările sau nevoile, nu a fost din vina lui, ci poate din pricină că oamenii au observat aerul princiar din trăsăturile și felul lui de-a fi. Unde vedeți dumneavoastră trădare sau rea-voință în toate acestea? Unde vedeți altceva decât onoarea care e mottoul lui?

Din discursul ei se părea, totuși, că ar fi fost de partea lui. David o ascultă, și speranța tresăltă în pieptul lui, privind-o cu atenție și încercând să descopere adevărul. Dar fața ei era palidă, ochii adumbriți de disperare și nu cuteza să îl privească.

Henric se foi în scaun și își încleștă mâna pe brațul acestuia, după care începu să bată darabana.

– Ar trebui să îl lăsăm să strângă în jurul lui o forță potrivnică nouă, care ar putea deveni mai mare ca aceea a lui Warbeck?

– Nu ar...

– Nicidecum, sire, interveni David peste protestul lui Marguerite. În ceea ce mă privește, puteți distruge dovada nașterii mele. Nu îmi doresc coroana pe care o purtați. Ați câștigat îngrijorările și durerea care o însoțesc la Bosworth Field. Și de aș fi dovedit de zece ori ca fiind fiul lui Eduard, tot nu v-aș lua asta.

Henric pufni.

– Ușor de zis, dar mulți dinaintea ta au fost convinși să aibă pretenții regale de către cei care doreau să-i folosească în scopuri proprii.

– Dar nici unul nu a avut atâta tărie de caracter și nu și-a dorit atât de puțin o coroană, insistă Marguerite.

- Nu, sire, repetă David cu profundă sinceritate. Puteți distruge când doriți dovada dreptului meu din naștere. Nu am fost crescut să mă consider demn de un castel, cu atât mai puțin de un regat. Nu mi-am dorit niciodată onoruri înalte, nici îndatoririle care le însoțesc. Tot ce am, am câștigat prin forțe proprii și cu ajutorul cerului. Sunt propriul meu stăpân, și nu aş renunța niciodată la asta pentru a deveni stăpânul întregii Anglii, care este, în fapt, slujitorul tuturor.

- Ceea ce spui este just și frumos, ripostă Henric, cu o grimasă, dar cum să mizăm totul pe aceste vorbe, când e în joc nu doar tronul nostru, ci sunt regina, moștenitorii și viitorul nostru? Dacă ne înșelăm, toate acestea vor fi pierdute, fiindcă nu cred că ne-ai putea lăsa în viață, așa cum nici noi nu îți putem face această favoare acum.

Era o condamnare la moarte cât se putea de rațională. David o auzi peste bătăile năvalnice ale inimii lui, și se temea tot mai tare că nu avea să fie singurul executat sau întemnițat.

- Dar, sire, spuse Marguerite, cu glas aspru și neliniștit, făcând un pas grăbit înainte. Dacă îi luați acum viața lui David, nu faceți decât să întăriți zvonul despre nașterea lui. Și-a câștigat o faimă de legendă sub stindardul Cavalerului de Aur. Poporul s-ar putea răscula împotriva cauzei Domniei Voastre, dacă s-ar afla că l-ați executat fără preget. Warbeck se află încă în joc și, spre deosebire de David, el chiar râvnește la coroană.

David simți covorul de lână zgâriindu-i genunchiul prin țesătura pantalonilor, mirosul de ulei încins din lampă, praful și un iz ușor de lemn de santal emanat de hainele lui Henric. Mai bine se concentra asupra acestor lucruri, ca să nu audă sentința pe care Henric avea să o pronunțe în clipele următoare. În tăcerea care domnea, sunetul pe care îl făceau degetele regelui pe brațul scaunului ce îi ținea loc de tron se auzea tare. Deodată, încetă.

- Cine mai are cunoștință de această istorie, Lady Marguerite? întrebă el gânditor. În afară de tine și de Sir David?

Era o capcană mare și lată. David simți un fior rece pe șira spinării când își dădu seama de ce se întâmplă.

- Marguerite... începu el.

– Călugărița cea în vârstă din mănăstire și cei care erau cu mine când mi-a povestit, răspunse ea calm. De alții, nu pot spune, neștiind câți i-au ascultat poveștile.

David răsuflă din nou. Dacă ei doi ar fi fost singurii care știau secretul, cu siguranță ar fi fost închiși de-ndată în Turn. Știuse să evite capcana. Nu era nevoit să o vadă și pe ea arestată odată cu el.

– Mai mult decât atât, continuă Marguerite, concentrată, dar limpede, ați fost îndeajuns de înțelept încât să distrugeți *Titulus Regius*, prin care Parlamentul, sub domnia lui Richard, decreta că odraslele născute din legătura lui Eduard cu Elizabeth Woodville erau în afara căsătoriei. Faptul că regina a câștigat simpatia popoului, ca întâia fiică a lui Eduard, este piatra de temelie a domniei voastre. Așa cum ați sugerat chiar adineauri, nu ar fi deloc util să se răscolească, încă o dată, chestiunea legitimității Domniei Sale.

Fața lui Henric se împietri.

– Regina noastră este foarte iubită, dar domnia noastră nu depinde nici de sprijinul său, și nici de cel al tatălui său.

– Nu, nu, voiam doar să spun...

– Știm ce voiai să spui, i-o reteză Henric cu hotărâre.

Se lăsă din nou liniștea între ei. Ajunseseră într-un impas, între două amenințări. În clipa aceea, David își dădu seama ce avea de făcut. Știa ce avea de făcut, deși nu era convins că și Marguerite și-ar dori-o, în caz că propunerea sa ar fi fost acceptată. Își drese glasul și spuse cu toată convingerea de care era în stare:

– Povestea nașterii mele a fost ținută ascunsă ani întregi. Nu găsesc nici un motiv ca să iasă la lumină acum. Rolul meu ca fals pretendent la tron s-a încheiat, acum că forțele lui Warbeck au slăbit. Din tabăra lui am primit vești că se pregătește de invazie în câteva zile, înainte ca susținătorii lui să mi se alătore. Îmi voi demobiliza forțele și voi renunța la orice pretenție la tron, așa cum am plănuvit de la început. Apoi, mă voi demasca drept impostor, nicidecum fiul lui Eduard al IV-lea, și voi fi bucuros să rămân așa până la sfârșitul zilelor mele.

Henric nu era naiv.

– E o ofertă generoasă, Sir David. Ce ceri în schimb?

În aceasta consta esența lucrurilor, posibilitatea ca Henric să accepte mai degrabă un târg decât o abdicare de onoare, fără alte avantaje.

– Deși nu am nici un interes pentru coroana dumneavoastră, mă voi lipsi bucuros de ea pentru un singur lucru, singura recompensă pe care mi-o doresc.

David o auzi pe Marguerite suspinând ușor și o simți întorcându-se spre el. Își ridică privirea și i-o întâlni pe-a ei, preț de o clipă ce păru o eternitate, și văzu în abisul ochilor ei căprui îndoială și teamă.

– Și care ar fi acela? întrebă Henric pe un ton disprețuitor.

Trase adânc aer în piept, convins pe dată că făcea ceea ce trebuie. Răspunse cu voce sigură și puternică:

– Mâna pupilei voastre, Lady Marguerite Milton, ca să-mi fie doamnă și soție.

Capitolul 21

Marguerite era deopotrivă uimită și încântată. David, prin această concesie pe care i-o cerea lui Henric, găsise o formulă prin care înlătura orice suspiciune și își dovedea, totodată, sinceritatea. Era gata să renunțe la orice pretenție la tron în schimbul mâinii ei.

Oare noaptea petrecută împreună să fi însemnat totuși ceva și pentru el? Oare se temuse degeaba că o părăsise? Sau, din nou, doar îi purta de grijă, dovedind că într-adevăr nu își dorea să fie rege, așa cum susținuse mai devreme?

Nu știa ce avea să răspundă regelui. Putea doar să sper.

– Credeam, glăsuie regele, cu ironie voită, că nu îți este permis să te căsătorești. Ne amintim, fără greș, că data trecută când ți-a fost oferită mâna doamnei aici de față ni s-a spus că ai renunțat la această bucurie făcând un jurământ.

– Jurământul meu a fost făcut numai în fața lui Lady Marguerite, sire. A fost un gest de idealism tineresc, și totuși constrângător.

– Să înțeleg că a fost un jurământ cavaleresc de iubire platonice.

– Chiar așa, sire, unul de care m-aș fi ținut cu orice preț.

– Cu adevărat idealist.

– Sau prostesc, spuse David și zâmbi amar, lucru pe care Marguerite îl observă când acesta îl privi drept și fără ezitare pe Henric în ochi.

Henric își ridică iute capul din palme.

– Și acum?

– Acum nu mai sunt legat. Am fost dezlegat din voia doamnei.

Marguerite își dădu seama că, într-adevăr, așa făcuse. David se asigurase de asta când se apropiase, cald și tare, de adâncurile ei, iar ea, pulsând de dorință, abia mai știa cum o cheamă. Atunci, îi dăduse orice ceruse, dar acum nu mai știa ce să priceapă din toate astea.

– Este adevărat, Lady Marguerite?

Henric o privea, așteptând un răspuns. Ea încuviință din cap, în timp ce sângele îi clocotea atât de tare în vene, încât o luă amețeala.

– Cât despre această căsătorie cu Sir David, îți e pe plac?

Ea întâlni privirea dură a regelui, nevenindu-i să creadă că i se cerea și ei părerea. Se cutremură de emoție, din pricina caracterului oficial pe care îl căpăta întreaga poveste. Odată ce își dădea consimțământul, nu îl mai putea lua înapoi. Dar, la urma urmei, dacă ieșeau din acest impas, avea să se căsătorească cu David.

– Da, sire, răspunse ea, încercând să-și păstreze cumpătul.

Henric se întoarse spre David.

– Dacă îți vom accepta propunerea, cum putem fi siguri că nu vei regreta mai târziu? Ce garanție ne oferi că nu vei încerca, la un moment dat, să anulezi această înțelegere?

– Cuvântul meu de onoare, sire, spuse David.

Ar fi trebuit să fie îndeajuns, dar oare era? Oare ar fi putut să fie de ajuns, având în vedere miza uriașă?

– Vă ofer și cheazăia inimii mele, sire, rosti Marguerite, săl-tându-și bărbia. Eu și surorile mele am ajuns în atenția Domniei Voastre în vremea răpirii unei copile, Madeleine, fiica voastră. Acum, vin în fața Domniei Voastre pentru un alt copil, care a venit pe lume și a fost abandonat din ordinul lui Eduard. Se cuvine, așadar, ca un suflet la fel de tânăr să stea drept gaj pentru promisiunea care v-a fost făcută adineauri. Permiteți-mi, prin urmare, să vă ofer primul rod al căsătoriei mele cu Sir David, să fie crescut la curtea Domniei Voastre, ca dovadă a loialității și devotamentului nostru în slujba coroanei și a urmașilor Domniei Voastre.

– Marguerite... șopti David.

Privirile li se întâlneau, iar a ei era limpede, deși lacrimile îi dădeau târcoale.

– Copilul nostru nu va fi niciodată în pericol, pentru că nu îți vei lua niciodată cuvântul înapoi. Sunt sigură de asta.

– Așa e, dar ți se va rupe inima să renunți la copilașul nostru. La fel ca și mie.

– Așa este. Găsi puterea să zâmbească, deși colțurile gurii îi tremurau. Dar să-l pierd pe tatăl lui înainte să se nască ar fi de nesuportat.

Liniștea îi învălui din toate colțurile sălii lunguiețe. Flacăra unei lumânări pâlpâi, desenând umbre tremurătoare pe pereți. O adiere ușoară îi adună fustele lui Marguerite în jurul gleznelor. Henric făcu un gest abrupt.

– Ar fi un sacrificiu pe măsură, Lady Marguerite, deși prea dureros ca să poată fi acceptat.

– Dar, sire...

– Vom lăsa această problemă în așteptare, dar vom rezerva promisiunea făcută pentru a ne asigura un viitor lipsit de primejdii.

Henric era un om bun, dar neîncrezător. Nu avea să îi ia copilul pe dată, dar își rezerva dreptul de a-l lua la cel mai mic semn de trădare. Era cel mai bun târg pe care l-ar fi putut obține, și mai mult decât sperase. Marguerite făcu o reverență, copleșită de smerenie.

– Vă mulțumesc, sire.

Acesta se întoarse spre David și își miji ochii.

– Unde se va naște acest prunc? Te-ai gândit la asta?

– Dacă mă întrebați unde vom pleca de aici, vă spun că vom face așa cum hotărâți, răspunse el cu glasul asprit. Am câteva proprietăți, de o oarecare valoare, în Franța. În afară de acelea, Lady Marguerite are, la rândul ei, o moștenire rămasă de la tatăl ei, unde ne-am putea retrage, și care ne-ar asigura un trai decent.

Preț de câteva clipe, Henric stăruia asupra lui, privindu-l iscoditor. Apoi făcu un gest chibzuit.

– Suntem de părere că ar fi potrivit și poate mai sigur să vă retrageți în nordul Angliei. Am acolo o moșie, nu departe de pământurile pe care le-au primit soții celor două surori ale lui Lady Marguerite. Dacă ai fi dispus să dai moșiile din Franța în schimbul aceleia...

– Este ca și făcut, sire.

Marguerite îi aruncă lui David o privire iute, de avertizare. David nu văzuse moșia despre care vorbea Henric. Regele era un om șiret, și probabil că nu îi oferea un schimb echitabil.

David prinse din zbor aluzia, dar ridică dintr-un umăr, în semn de resemnare. Ea își dădu numaidecât seama că el avea dreptate. Nu prea aveau de ales. Toate erau încă doar presupuneri. Regele nu luase o hotărâre finală.

– Se înțelege de la sine că orice călătorie dincolo de acele teritorii din nord este strict interzisă fără permisiunea noastră. Iar la Curte vă veți prezenta numai și numai invitați.

David încuviință din cap.

– Ce se va întâmpla cu oamenii mei?

Henric își ridică bărbia.

– Vor fi lăsați la vatră, așa cum ai sugerat tu, în afară de cei care vor rămâne lângă tine din prietenie sau loialitate personală, precum scutierul tău.

Marguerite ascultă concentrată atât vorbele rostite, cât și pe cele nerostite, și simți un licăr de speranță. Henric părea hotărât să-l țină pe David destul de izolat, încât să nu mai reprezinte un pericol, dar pe teritoriul Angliei, ca să-l poată supraveghea. Deși dure, aceste reguli erau mai bune decât o sentință la moarte.

– Așadar, aici se încheie misiunea mea ca pretendent la tron, spuse David.

Henric zâmbi rece.

– Fără îndoială. Vom da pe față acest șiretlic ca făcând parte din planul nostru, și cu asta se va încheia totul.

David se întunecă la față, iar maxilarul i se încleștă.

– Ce se va întâmpla când Warbeck va invada?

Se reașternu liniștea, în timp ce Henric se lăsă iarăși pe spătarul scaunului. Se auzea din nou doar darabana degetelor lui pe brațul scaunului și foșnetul insectelor pe geamurile de deasupra lor.

Regele își strânse buzele și își încleștă degetele în pumn. Apoi le relaxă din nou și respiră lung.

– Odinioară, pe câmpul de luptă de la Stoke, Sir David, ți-ai riscat viața ca să o salvezi pe a mea, și mi-ai salvat și stindardul. Nu am uitat acea faptă eroică, sau ce îți datorez.

– Mi-am făcut doar datoria, sire.

– A fost mai mult de-atât, îl corectă Henric. A fost, mai degrabă, o demonstrație de loialitate supremă, care a dus, în cele din urmă, la victoria taberei lancasteriene. Nu sunt un om superstițios, dar m-am gândit de multe ori, de atunci, că sosirea ta în acea zi a fost o binecuvântare pentru domnia noastră. De aceea te-am și chemat aici astă-vară și ți-am aranjat sosirea cu vicleșug, pentru că eram siguri că ar trebui să fii aici, să ne sprijini în chestiunea legată de Warbeck.

– Așadar, nu ați știut povestea nașterii mele și nu ați bănuțit cine sunt?

Henric izbucni într-un râs ce părea mai degrabă un pufnet.

– Crezi că am fi uneltit să aducem așa o viperă în cuibul nostru? Spre deosebire de vulturi, care cu asta își hrănesc puii, noi nu ne încredem cu atâta aroganță în propria putere. Ne mândrim, totuși, cu faptul că am recunoscut adevărata valoare din sângele și creșterea ta.

Prin aceasta, Henric îi amintea, de parcă ar mai fi fost nevoie, că, fiind fiul lui Eduard, îi era văr îndepărtat. Și cine ar fi putut spune dacă nu fusese vorba tocmai despre chemarea sângelui

atunci, pe câmpul de luptă de la Stoke-on-Trent. Se văzuseră și întâmplări mai ciudate.

Henric se uită peste capul lui David, și liniile feței i se adânciră, de parcă ceea ce vedea îl apăsa pe suflet.

– Să spunem și că suntem sătui până peste cap de vărsările de sânge fără sens, și că ar fi o nemernicie din partea noastră să nu ținem cont de acel mare serviciu pe care ni l-ai adus atunci. Pentru toate acestea, și pentru că abdicarea propusă de tine este nemaîntâlnită în istoria coroanei pe care o port, putem doar să răspundem pe măsura onoarei tale. Ridică-te, Sir David, și să știi că am fi mândri să te avem din nou alături, dacă vom mai fi nevoiți vreodată să ne apărăm coroana.

Marguerite observă îmbujorarea de pe chipul lui David, în timp ce acesta se ridică cu ușurința dată de forța uriașă a trupului călit.

– Vreți să spuneți, sire, că...

– Vom trimite după tine oricând vom avea nevoie, ai cuvântul nostru. Acum, te poți retrage. Pleacă de aici împreună cu această doamnă, care a vorbit atât de iscusit în apărarea ta și a făgăduit atât de mult în numele tău – Lady Marguerite, cea pentru mâna căreia erai gata să-ți dai viața. Ai permisiunea noastră să pleci, și binecuvântarea noastră să te căsătorești. Zâmbi rece, apoi adăugă: Se pare că ne-am jucat din nou bine, pentru a treia oară, rolul de pețitor cu Grațiile de Graydon, ca să ne asigurăm că nimeni nu mai este oropsit, în caz că au fost vreodată. Dar, cu toate că ne sunteți dragi amândoi, veți înțelege că ne dorim cu ardoare să nu vă mai vedem vreme îndelungată.

– Rămas-bun, sire, spuse David, cu o plecăciune adâncă ce abia reuși să îi ascundă zâmbetul.

Marguerite făcu o reverență și apoi începu să se îndepărteze.

– Cu adevărat, rămas-bun, spuse ea, destul de tulburată. Fie ca Domnia Voastră și a urmașilor Domniei Voastre să fie prosperă și îndelungată.

Pe chipul lui Henric se putea citi căldura, iar în gestul său de expediere binecuvântarea.

– Mulțumim, Lady Marguerite. Să ne pomețești, pe noi și pe regină, surorilor tale.

Mai făcură câțiva pași, după care ușa odăii pentru audiențe se deschise și se închise în urma lor. Escorta li se alătură în anticameră și îi însoți de-a lungul coridorului ce ducea înspre camerele de locuit. Acolo fură lăsați singuri.

David îi luă mâna lui Marguerite și i-o așeză pe brațul lui. Se îndreptară împreună spre odaia ce îi fusese destinată ei. Ecolu pașilor lor răsună pe podeaua de marmură a holului. Cât timp fuseseră însoțiți de escortă, tăcuseră, din prudență, dar acum că erau liberi, Marguerite nu știa ce să spună. Sau, mai degrabă, erau prea multe de spus și prea puține cuvinte. David se întoarse spre ea și o privi, apoi se uită în față la coridorul gol, după care din nou spre ea. Spuse cu asprime:

– Ești supărată?

Era, oare? Poate că așa s-ar fi convenit, de vreme ce nu fusese consultată cu privire la căsătoria ei. Totuși, nu asta era grija ei cea mai mare.

– Sunt ușurată. Îl privi la rândul ei în ochi și adăugă: Dar tu?

– Ce e cu mine?

– Tu ești nemulțumit de felul în care au decurs lucrurile?

– Să fiu nemulțumit că sunt în viață? Nicidecum.

– Mă refeream la faptul că ți-ai pierdut dreptul din naștere.

– Tot ce mi-am dorit în viață era să aflu numele tatălui meu și să-mi cunosc moștenirea, și am primit mai mult decât m-am așteptat. Mi-ajunge, chiar de nimeni altcineva nu va ști. Cât despre coroană, nu îmi aparține și nu mi-a aparținut niciodată, draga mea, oricât de legitimă ar fi fost căsătoria dintre părinții mei. Eduard a luat-o cu forța de la unchiul lui, Henric al VI-lea, pe care l-a și ucis ca să o păstreze. Acum, Henric al VII-lea a câștigat-o înapoi. Așa să fie.

Ea îl privi cu atenție.

– Ești sigur? Henric a rămas cu dovada căsătoriei mamei tale. Cu siguranță o va arde, la fel cum a făcut și cu *Titulus Regius* care proclama că regina lui este o bastardă.

– Sunt convins de asta.

– De vreme ce a primit singura dovadă scrisă a nașterii tale, nu aveam de ce să-i dezvăluim că singurii care au mai auzit confesiunea bătrânei maici au fost Astrid și Oliver.

– După ce ne vom stabili pe moșia pe care ne-a promis-o Henric, îi vom face această dezvăluire, pentru liniștea sufletului său. Dar nu încerca să schimbi vorba. Eu voiam să știu ce simți cu privire la căsătoria noastră.

Ea își țuguie buzele, iar inima începu să-i bată năvalnic în piept.

– Dacă vrei doar să îmi oferi protecția numelui tău, acum că ai obținut ce-ai vrut de la mine, nu sunt sigură că mă interesează.

El se opri și se întoarse înspre ea.

– Doar nu crezi asta.

– De ce nu, de vreme ce nu mi s-a spus altfel? Totul a fost pus la cale fără să mi se ceară părerea. Trebuie să te urmez în ținuturile nordice, vrând nevrând...

– Dar sunt sigur că vei fi fericită acolo. Îți vei putea vizita surorile când vei dori, vei petrece Crăciunul și Paștele cu ele, și le vei avea aproape la nevoie.

– Da, așa este, și îi vom avea aproape și pe Astrid și Oliver, împreună cu micuții care sigur li se vor naște, dar nu asta e problema.

– Atunci care e? întrebă el, exasperat.

– Faptul că nici acum nu am fost curtată mai mult ca atunci când i-am fost dată lui Halliwell.

– Timpul a fost prea scurt, nu era chip. Trebuia să fac un târg credibil pentru Henric...

Acum se înfurie de-a dreptul.

– Iar eu eram la îndemână?!

– Dumnezeuule, Marguerite, nu e așa! Îi apucă mâinile și le strânse la pieptul lui, răsfirându-i degetele peste inima lui. I-am oferit ceva care nu-mi era de nici un folos, în schimbul singurului lucru fără de care nu aș putea trăi. Am dat o coroană pe o soție, și sunt pe deplin mulțumit de acest schimb.

– Mă bucur pentru tine. Dar eu cu ce mă aleg din toată afacerea asta?

- Cu nimic de prea mare valoare, în afară de inima mea, dragostea mea, viața mea, deși pe acestea le-ai avut de mai bine de zece ani. Credeai că nu te-am dorit, că nu te-aș fi cerut înainte de noaptea trecută? Dumnezeuule, cât am urât acel jurământ infernal, mi-am blestemat de mii de ori prostia de a-l fi făcut. Nu ai idee cât m-a costat! Aș fi fost condamnat pe vecie dacă te-aș fi atins, pentru că aș fi fost nevoit să te pipăi, să te gust, să te savurez până când mi-ar fi luat foc mințile, iar măruntaiele mi s-ar fi înnodat. Te-aș fi luat, cu riscul de a-mi pierde mântuirea și orice speranță la cer.

Ea privi adânc în ochii lui albaștri, umbriți de disperare.

- Eu pornisem cu gândul să te seduc, dar nu mi-ai dat voie. Tu... m-ai atins până m-ai înnebunit de dorință, m-ai învățat felurite chipuri ale pasiunii, dar nu ai luat nimic de la mine.

- Ar fi fost o sabie cu două tăișuri, milady, căci nu aș fi putut să te rănesc fără să-mi sfâșii ființa în bucăți.

- M-ai dorit de la început?

- Nu asta ți-am mărturisit și până acum? Te-am dorit cu atâta sălbăticie, încât mi-am pus în gând să te cuceresc cu totul, mai puțin fizic, să scot de la tine cuvintele pe care aveam nevoie să le aud, înainte să te posed complet.

- Cele prin care te dezlegam de jurământul dat.

- Acelea, și nimic mai mult.

Ea scutură din cap, respingându-i justificarea și ripostă cu vocea îngroșată:

- Ai fi putut să îmi ceri pur și simplu. Ți-aș fi acordat fără preget dezlegarea. Fără preget.

- Dacă ți-aș fi cerut-o, ar fi însemnat să mă dezic de jurământ, care ar fi devenit fără valoare în fața lui Dumnezeu. Dezlegarea trebuia să vină din partea ta, ca o dovadă a bunăvoinței, a dorinței tale. Poate chiar... a iubirii tale.

- Așa a fost. O, da, așa a fost, șopti ea.

El o strânse în brațe și o învărti de câteva ori de-a lungul coridorului.

- Rostește-o, porunci el, când se opriră. Spune-mi că mă iubești.

– Da, spuse ea, cu ochii scânteindu-i de lacrimi datorită fericii, a speranței luminoase și a iubirii pe care le zărea pe chipul lui. Te iubesc, te-am iubit de când eram doi copilandri care se tăvăleau prin trifoi. Ți aduci aminte?

– Da, îmi amintesc, răspunse el, atât de tulburat, încât abia i se înțelegeau cuvintele.

Îi dădu drumul și întinse mâna după traista care încă îi atârna la cingătoare. Scoase din ea o bucată de mătase care învelea o altă bucată de pergament. Desfăcu pergamentul cu mâini tremurânde și scoase la iveală o coroniță din trifoi uscat și fragil.

– O, David, rosti ea, cu vocea inundată de iubire.

O coroniță din trifoi. Coronița pe care i-o împletise cu atâția ani în urmă. Atunci își dădu seama, cu o limpezime chinuitoare, că însuși fondul azuriu al stindardului lui, împodobit cu o coroană din frunze, reprezenta ceea ce era și ceea ce devenise prin forțe proprii.

– Ai păstrat-o în tot acest timp.

– Este singura coroană pe care am pus vreodată preț, tot ce mi-am dorit și mi-a trebuit vreodată.

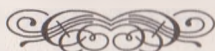
O luă cu grijă, ca pe o relictă prețioasă, și o așeză în palma ei.

– Încoronează-mă încă o dată, doamna inimii mele, regina mea secretă. Fii soția mea.

– Precum dorești, Maiestate. Luă coronița de trifoi și o așeză, cu grijă, pe capul lui plecat, apoi îi oferii buzele, inima și însăși viața ei. Precum dorești.

Marius Maria

Nota autoarei

Eterna întrebare care se pune atunci când se alcătuieste o povestire este „Ce-ar fi fost dacă...?” Dreptul din naștere al lui David, ca întâiul născut al lui Eduard al IV-lea și regele de drept al Angliei, a fost plăsmuit respectând această tradiție.

Cronicile istorice amintesc de existența unui contract de căsătorie legal între Eduard al IV-lea și o tânără văduvă, Lady Eleanor Talbot Butler, care era în vigoare la vremea căsătoriei lui secrete cu Elizabeth Woodville, femeia care avea să-i devină regină. Un preot, pe nume Robert Stillington, episcop de Bath și Wells, s-a jurat că el a oficiat căsătoria dintre Eduard și Eleanor. La moartea lui Eduard, în 1483, fratele lui, Richard, s-a folosit de acea informație pentru a considera invalidă căsătoria dintre Eduard și Elizabeth Woodville, și pentru a-i declara nelegitimi pe toți copiii care se născuseră din acea relație. Prin această manevră legală, Richard a pus mâna pe coroană, devenind regele Richard al III-lea.

Henric al VII-lea a invadat Anglia și l-a înfrânt pe Richard al III-lea în lupta de la Bosworth, în 1485. Pentru a-și consolida poziția și pentru a reuni cele două familii rivale, York și Lancaster, Henric a luat-o de soție pe Elisabeta de York, fiica cea mare a lui Eduard al IV-lea și a lui Elizabeth Woodville. El a poruncit revocarea sentinței de ilegitimitate a moștenitorilor lui Eduard al IV-lea și distrugerea tuturor înscrisurilor aferente. Prin această manevră, a restabilit legitimitatea reginei lui.

Eduard al IV-lea a fost un afemeiat notoriu, care a avut nenumărați urmași nelegitimi, dintre care câtorva le putem urmări linia genealogică până în timpurile moderne. Se spune că motivul pentru care i-a cerut mâna lui Lady Eleanor a fost refuzul acesteia de-a se culca cu el în afara căsătoriei. De aceea, nu e deplasat să credem că Eduard și-a primit răsplata, odată ce i-a îndeplinit

cerințele. Nu există nici o dovadă că Lady Eleanor ar fi dat naștere vreunui prunc, dar pe vremea când s-a aflat de căsătoria lui Eduard cu Elizabeth Woodville, ea s-a retras la o mănăstire, unde a și murit după patru ani, în 1468. Nu se cunoaște data nașterii ei, dar cum fetele erau bune de măritat pe la cincisprezece ani, iar ea a devenit văduvă la zece ani de la căsătoria cu primul soț, se prea poate să fi murit pe la treizeci de ani, poate chiar mai tânără.

Dacă Lady Eleanor a fost într-adevăr soția legitimă a lui Eduard al IV-lea, și dacă s-a retras la mănăstire pentru a da naștere unui fiu, acel prunc ar fi fost moștenitorul de drept al tronului Angliei. Din acest interesant "Ce-ar fi fost dacă...?" s-a născut romanul *Cavalerul de Aur* și eroul lui.

Răscoala condusă de Perkin Warbeck a fost o poveste îndelungată, desfășurată între anii 1491–1497, și soldată cu înfrângerea lui Warbeck de către forțele lui Henric al VII-lea. Câțiva istorici și scriitori moderni scot în evidență sprijinul primit de acest posibil prinț de la Iacob al IV-lea al Scoției, Carol al VIII-lea al Franței și ducesa de Burgundia, dovedind astfel recunoașterea acestuia de către casele regale ale Europei drept al cincilea duce de York sau Richard, al doilea fiu al lui Eduard al IV-lea. Aceștia susțin că a fost eliberat din Turn de unchiul lui, Richard al III-lea, și a reapărut când vremurile i-au fost mai prielnice. Aceste lucruri nu au fost dovedite. În plus, politica din acea vreme abunda în alianțe care țineau mai mult de interese teritoriale sau rivalități vechi decât de titluri regale câștigate prin naștere. De altfel, Warbeck a făcut o mărturisire completă după ce a fost prins. A declarat, atunci, că era un impostor și și-a dezvăluit numele și originea umilă.

Pedeapsa pe care Henric i-a dat-o lui Warbeck a fost destul de omenoasă, în comparație cu cele administrate de predecesorii lui pentru trădare. El i-a adus pe Perkin Warbeck și pe soția lui la Curte, în chip de arest la domiciliu. Abia doi ani mai târziu, după ce a evadat și a avut o nouă tentativă de rebeliune împreună cu contele de Warwick, acest pretendent la tron a fost, în cele din urmă, spânzurat.

În 1501, Sir James Tyrell a mărturisit că a pus la cale uciderea prinților în Turn – deși acest fapt nu fost confirmat, întrucât

a fost executat pentru trădare înainte să fie prezentate dovezi în cadrul procesului. După această recunoaștere publică a faptului că fiii lui Eduard al IV-lea pieriseră, pericolul unei insurecții din partea susținătorilor unui nou pretendent la tron s-a diminuat. Totuși, a dispărut doar după ce descendența dinastiei de York aproape că s-a stins, în timpul domniei următorului rege din dinastia Tudorilor, Henric al VIII-lea.

Jennifer Blake
24 martie 2011

Marius Maria